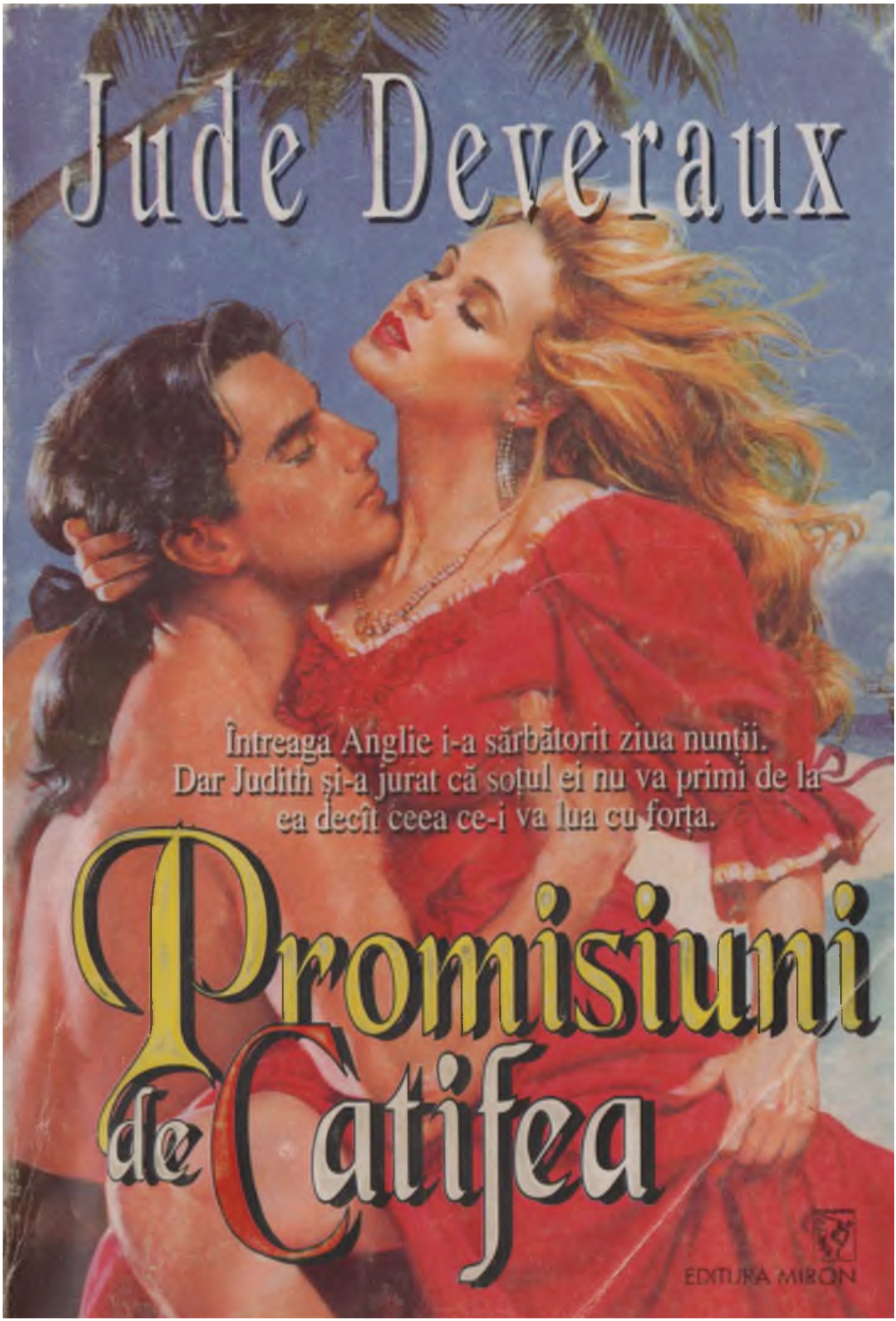
Jude Deveraux
Întreaga Anglie i-a sărbătorit ziua nunții.
Dar Judith și-a jurat că soțul ei nu va primi de la
ea decît ceea ce-i va lua cu forța.
Promisiuni de Catifea
EDITURA MIRON

JUDE DEVERAUX
Promisiuni de catifea

The Velvet Promise

by *Jude Deveraux*

© Copyright for romanian language
by MIRON

©Copyright 1996 by **Editura MIRON**

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON

Editura
MIRON

Bucureşti

ISBN 973-95059-5-1

Prolog

Judith Revendoune se uită la tatăl ei pe deasupra catastifului. Helen, mama ei, se afla lângă ea. Lui Judith nu-i era frică de acest bărbat, în ciuda a tot ce făcuse, de-a lungul anilor, ca să o înspăimânte. Avea ochii roşii, cu cercuri adânci dedesubt. Ştia că ravagiile de pe chipul lui se datorau pierderii fiilor mult iubiţi; doi bărbaţi ignoranţi, plini de cruzime, copii fidele ale tatălui lor.

Judith îl studie pe Robert Revendoune cu un sentiment vag de curiozitate. De obicei nu-şi bătea capul cu singura lui fiică. De când prima soţie îi murise, femeile nu-i mai erau de niciun folos. Cea de-a doua, o fiinţă terorizată de frică, nu reuşise să-i dăruiască decât o fată.

— Ce vrei? îl întrebă ea, calmă.

Robert îşi privi fiica de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima oară. Adevărul era că, mai toată viaţa ei, Judith îi fusese ascunsă, trăind retrasă, împreună cu mama ei, printre cărţile şi catastifele din odăile lor. Observă, cu satisfacţie, că semăna mult cu Helen când avusese vârsta ei.

Aceeaşi ochi ciudaţi, aurii, după care unii bărbaţi se dădeau în vânt, dar pe care el îi găsea înfricoşători. Părul îi era bogat, castaniu-roşcat. Avea fruntea lată şi proeminentă, la fel ca bărbia, nasul drept, gura generoasă.

Mda, îşi zise el, va merge. Putea profita de frumuseţea ei.

— Eşti singura care mi-a mai rămas, rosti Robert scuipând cuvintele, scârbit. Te vei mărita şi-mi vei face nepoţi.

Judith îl fixă cu o privire şocată. Se pregătise dintotdeauna să-şi ducă existenţa într-o mănăstire. Educaţia dată de mama ei nu fusese una deosebit de religioasă, plină de rugăciuni şi imnuri, dimpotrivă, una dominată de simţ practic, ducând spre singura carieră accesibilă unei femei de viţă aleasă. Ar fi putut ajunge stareţa unei mănăstiri înainte de împlinirea vârstei de treizeci de ani. Iar o stareţă era la fel de diferită de o femeie obişnuită, ca un rege de un servitor. O stareţă avea sub stăpânirea ei moşii, averi, sate, cavaleri, putea vinde şi cumpăra, după bunul ei plac, era căutată pentru înţelepciunea ei, atât de femei, cât şi de bărbaţi. O stareţă conducea totul de una singură şi nu dădea socoteală nimănui.

Judith ştia cum să se ocupe de gospodărirea unui domeniu întins, putea da sfaturi juste în rezolvarea unei dispute, putea calcula cât grâu

să semene pentru a hrăni un anumit număr de oameni. Ştia să citească şi sa scrie, putea organiza o recepţie pentru un rege, putea administra un spital; fusese învăţată să facă tot ceea ce era necesar.

Iar acum i se cerea să renunţe la toate astea şi să ajungă sluga unui bărbat?

— Nu mă voi mărita. Vorbise în şoaptă, dar puţinele ei cuvinte n-ar fi putut fi rostite mai răspicat nici dacă ar fi fost strigate din turnul castelului.

Preţ de o clipă, Robert Revendoune rămase uluit. Nicio femeie nu-l sfidase vreodată cu o căutătură atât de dârză. De fapt, dacă n-ar fi ştiut că e femeie, expresia ei ar fi putut fi cea a unui bărbat. Când îşi reveni, o izbi cu toată forţa, aruncând-o până la jumătatea micii odăi. Însă chiar şi aşa, zăcând la podea, cu o dâră de sânge prelingându-i-se din colţul gurii, continua să-l ţintuiască cu nişte ochi complet lipsiţi de teamă, dispreţuitori şi scăpărând de o ură înăbuşită. Văzând-o, uită să mai respire. Într-un fel, fata asta reuşise să-l îngrozească.

Helen se repezi imediat la fiica ei şi, ghemuindu-se lângă ea, îşi scoase micul pumnal din mâneca rochiei.

Privind scena primitivă din faţa lui, enervarea lui Robert dispăru. Soţia lui era o femeie pe care o putea înţelege. Cu toată înfăţişarea ei de

animal furios, îi citea foarte bine slăbiciunea din ochi. O trase imediat sus, pumnalul zburând în celălalt capăt al încăperii. Apucând cu mâinile lui puternice braţul soţiei, îi zâmbi fiicei lui, apoi îl frânse aşa cum cineva ar rupe o crenguţă.

Helen nu mai reuşi să strige, se prăbuşi doar la picioarele lui. Robert privi înapoi la fiica lui, rămasă întinsă pe lespezile de piatră, neînţelegând încă această nouă dovadă a brutalităţii lui.

— Ia să vedem, fato, care ţi-e răspunsul acum? Te măriţi sau nu?

Judith se mulţumi să dea scurt din cap, apoi se duse să-şi ajute mama inconştientă.

Capitolul 1

Luna arunca umbre lungi peste turnul înalt şi vechi din piatră, părând să privească mânioasă, deşi cam plictisită, la zidul năruit, plin. De spărturi, care îl înconjura. Turnul fusese construit cu două sute de ani înainte de această noapte umedă de aprilie din 1501. Acum erau vremuri de pace, vremuri când nu mai era nevoie de fortăreţe de piatră; dar acesta nu era căminul unui om harnic. Când fortificaţiile fuseseră necesare, stră-stră-bunicul său locuise în turn,

iar Nicolas Valence era de părere, în momentele când era destul de treaz pentru a putea gândi, că turnul era un lăcaş numai bun pentru el şi generaţiile viitoare.

O poartă masivă dădea spre zidurile şubrede şi vechiul turn. Iar aici dormea o singură strajă, braţele bărbatului strângând la piept un burduf de vin, gol pe jumătate. În turn, podeaua era plină cu câini şi cavaleri dormind. Armurile lor era îngrămădite lângă pereţi, într-un talmeş-balmeş plin de rugină, amestecându-se cu rogojinile murdare ce acopereau podeaua din scânduri.

Acesta era domeniul Valence; un castel lăsat în paragină, sărăcăcios, cu o reputaţie proastă, calul de bătaie al glumelor de pe întreg cuprinsul Angliei. Se spunea că, dacă fortificaţiile ar fi fost la fel de puternice ca vinul, Nicolas Valence ar fi putut ţine la distanţă tot restul Angliei. Dar nimeni nu ataca. Nu exista niciun motiv. Cu mulţi ani în urmă, cea mai mare parte a pământurilor lui Nicolas fuseseră luate de cavaleri tineri, săraci dar plini de zel, care îşi dobândiseră titlurile de curând. Nu mai rămăsese decât vechiul turn care, după cum considerau toţi, ar fi trebuit dărâmat, şi câteva ferme pentru hrana familiei Valence.

La fereastra din vârf se vedea lumină. Înăuntru, odaia era rece şi umedă, o umezeală

care nu părăsea pereţii nici în zilele cele mai călduroase. În crăpăturile din pietre creşteau muşchi, iar mici creaturi se târau permanent de-a lungul şi de-a latul podelei.

Alice Valence se aplecă spre oglindă, înnegrindu-şi genele lungi. Pulberea neagră era adusă din Franţa. Alice se lăsă pe spate şi-şi studie critic faţa. Era obiectivă în privinţa înfăţişării ei, ştiind ce avea şi cum să folosească, în avantajul ei, darul naturii.

Văzu un chip mic, oval, cu trăsături delicate, o gură ca un boboc de trandafir, un nas subţire şi drept. Ochii lungi, migdalaţi, de un albastru strălucitor, erau tot ce avea mai de preţ. Părul îl avea blond şi îl spăla mereu cu suc de lămâie şi oţet. Ela, camerista ei, puse o bentiţă de un galben-pal peste fruntea stăpânei, fixând o bonetă, tot din Franţa, pe capul lui Alice. Boneta era dintr-o ţesătură groasă de brocart având pe margine o dungă lată din catifea portocalie.

Alice îşi deschise gura mică ca să arunce încă o privire dinţilor ei. Erau blestemul ei, strâmbi şi puţin ieşiţi în afară. De-a lungul anilor învăţase foarte bine cum să-i ţină ascunşi, cum să surâdă cu buzele lipite, cum să vorbească blând, cu capul uşor aplecat. Comportarea asta era un avantaj, nedumerea bărbaţii, îi intriga. Îi făcea să creadă că ea nu ştia cât era de frumoasă. Îşi imaginau trezind la viaţă această floare gingaşă,

încântând-o cu deliciile lumii.

Alice se ridică şi-şi netezi rochia peste trupul zvelt. Nu avea prea multe rotunjimi. Sânii mici împodobeau un corp fără şolduri, fără urmă a unei talii. Îi plăcea corpul ei. Părea curat şi frumos în comparaţie cu al altor femei.

Hainele îi erau elegante, cu totul nelalocul lor în acea odaie ponosită. Purta pe piele o cămăşuţă din pânză atât de fină, că părea mai degrabă un voal. Peste ea, o rochie sclipitoare, din acelaşi brocart ca şi boneta. Avea un decolteu adânc, pătrat, partea de sus fiind lipită strâns de corpul slăbuţ. Fusta era ca un clopot moale, graţios. Brocartul albastru era tivit cu o blăniţă albă de iepure: o dungă lată la poale şi altele mai pufoase, în jurul mânecilor largi. Mijlocul îi era prins cu o centură din piele albastră, ornată cu smaralde şi rubine.

Alice continuă să se studieze în timp ce Ela îi punea pe umeri o pelerină din brocart tivită şi ea cu blană de iepure.

— Stăpână, nu poţi merge la el. Nu acum când…

— Mă voi mărita cu altul? întrebă Alice încheind pelerina grea. Se răsuci ca să se admire, mulţumită de rezultat. Portocaliul şi albastrul erau o combinaţie nemaipomenită. Îmbrăcată aşa, n-avea cum să treacă neobservată. Şi ce legătură are căsătoria mea cu

ce fac eu acum?

— Ştii că e un păcat. Nu te poţi întâlni cu un bărbat care nu ţi-e soţ.

Alice pufni în râs, apoi îşi potrivi faldurile pelerinei.

— Şi vrei să pornesc călare ca să-l întâlnesc pe cel ce mi-e hărăzit? Dragul de Edmond? întrebă ea, pe un ton plin de sarcasm. Înainte ca Ela să poată răspunde, continuă: Nu e nevoie să vii cu mine. Cunosc drumul, iar pentru ceea ce Gavin şi cu mine vom face, nu ne trebuie nimeni prin preajmă.

Ela era de prea mult timp în slujba lui Alice ca să mai fie şocată. Alice făcea ce voia şi când voia.

— Nu, te voi însoţi. Dar numai că să nu păţeşti nimic.

Alice ignoră femeia mai în vârstă, aşa cum făcuse toată viaţa ei. Luă o lumânare din şfeşnicul greu de metal, de lângă pat, şi porni spre uşa de stejar, prinsă cu drugi de fier.

— Atunci să n-aud niciun zgomot, spuse ea, peste umăr, deschizând uşa cu balamalele ei bine unse. Luă în mână poalele rochiei de brocart şi le aruncă peste braţ. Nu se putea împiedica să nu se gândească că, peste câteva săptămâni, va părăsi lăcaşul acesta, ajuns o ruină, şi va locui într-o casă, conacul *Chatworth*, o clădire din piatră şi lemn, înconjurată de ziduri înalte, protectoare. Linişte! îi şopti Elei,

aruncându-şi un braţ peste abdomenul moale al femeii şi silind-o să se lipească de peretele umed al casei scărilor cufundate în întuneric. Unul din străjerii tatălui ei trecu, împleticindu-se, pe lângă capătul treptelor, îşi încheie nădragii;’ apoi se întoarse la aşternutul lui de paie. Alice suflă repede în mucul lumânării, sperând că bărbatul nu auzise icnetul Elei când se treziră în bezna apăsătoare şi încremenită. Vino, continuă ea, neavând nici timp şi nici chef să asculte protestele servitoarei.

Aerul nopţii era proaspăt şi rece şi aşa cum Alice ştiuse, doi cai aşteptau gata pregătiţi de drum. Ea surâse urcând în şaua armăsarului negru. Îl va răsplăti mai târziu pe băiatul de la grajd, care avea atât de mare grijă de stăpâna lui.

— Stăpână! se tângui Ela, disperată.

Dar Alice nu se întoarse, ştiind că sluga ei era prea grasă ca să încalece singură. Nu avea de gând să piardă alte minute preţioase, cu o femeie bătrână şi ne folositoare, nu acum, când Gavin o aştepta.

Uşa din zid, care dădea spre râu, fusese lăsată deschisă pentru ea. Plouase, iar pământul era noroios, însă aerul părea să miroase a primăvară. Şi, odată cu el, o copleşi senzaţia ameţitoare a unei făgăduinţe, şi a pasiunii.

Când fu sigură că zgomotul copitelor nu mai

putea fi auzit, se aplecă şi îi şopti calului:

— Haide, diavol negru. Du-mă la iubitul meu. Armăsarul se ridică pe picioarele dinapoi, ca să-i arate că înţelesese, apoi îşi întinse picioarele din faţă şi porni la galop. Cunoştea poteca, copitele lui părând să înghită pământul.

Alice îşi scuturã capul, lăsând aerul să-i biciuiască faţa, abandonându-se forţei şi vitalităţii magnificului animal. Gavin, Gavin, Gavin, părea să spună tropotul copitelor, izbind poteca bătută. Muşchii calului dintre coapsele ei îi aminteau de Gavin. Mâinile lui puternice pe trupul ei, forţa lui îmbolnăvind-o de dorinţă. Faţa lui, razele lunii licărindu-i pe pomeţi, ochii lui atât de strălucitori, chiar şi în noaptea cea mai întunecată.

— Ho, frumosul meu, mai încet, spuse Alice, fără să ridice glasul, trăgând frâul. Acum, că se apropia de locul de întâlnire, începu să-şi amintească ceea ce se străduia cu atâta grijă să uite. De data asta Gavin trebuie să fi auzit de iminenta ei căsătorie şi va fi furios.

Întoarse chipul pentru ca vântul să-i sufle direct în faţă. Clipi des de mai multe ori până ochii i se umplură de lacrimi. Acestea îi vor fi de ajutor. Gavin detesta lacrimile, iar pe parcursul ultimilor doi ani le folosise cu mare prudenţă. Recurgea la această şmecherie doar când îşi dorea ceva cu disperare; reuşise astfel să nu le

irosească efectul.

Alice oftă. De ce nu-i putea vorbi sincer lui Gavin?

De ce era nevoie ca bărbaţii să fie trataţi cu atâta drăgălăşenie? O iubea, în consecinţă ar fi trebuit să iubească ceea ce făcea, oricât ar fi fost de neplăcut pentru el. Era o speranţă deşartă, iar Alice o ştia foarte bine. Dacă îi va spune adevărul, îl va pierde pentru totdeauna. Şi atunci, unde îşi va găsi un alt iubit?

Amintirea trupului acela de bărbat, cu muşchii lui tari, insistent şi înfometat, o făcu pe Alice să-şi înfigă pantofii moi în coastele calului. Oh, da, se va folosi de lacrimi sau de indiferent ce va fi necesar, pentru a-l păstra pe Gavin Montgomery – cavaler cunoscut şi preţuit, luptător fără pereche – doar al ei, şi numai al ei!

Pe neaşteptate, aproape că auzi întrebările sâcâitoare ale Elei. Dacă Alice îl voia pe Gavin,. De ce se promisese lui Edmond Chatworth, un bărbat cu pielea de culoarea burţii peştelui, cu mâini grase, fără vlagă, cu o gură mică şi urâtă care forma un cerc perfect?

Pentru că Edmond era conte. Avea pământuri, de la un capăt la celălalt al Angliei, moşii în Irlanda, Ţara Galilor, Scoţia, şi se zvonea că până şi în Franţa. Fireşte, Alice nu avea de unde să ştie întinderea exactă a domeniilor lui, dar o va afla. Edmond era la fel de slab la minte pe cât

era şi la trup, şi nu va trece mult până îl va avea sub controlul ei, atât pe el, cât şi averea lui. Îl va ţine fericit făcându-i rost de târfe, iar de averea lui se va ocupa ea însăşi, nestânjenită de pretenţiile şi poruncile enervante ale unui bărbat.

Alice avea o pasiune pentru chipeşul Gavin, dar asta nu-i întunecase judecata. Cine era Gavin Montgomery? Un baron lipsit de importanţă, nici bogat, nici sărac. Un războinic extraordinar, un bărbat frumos şi puternic, dar nu avea bogăţii, nu ca cele ale lui Edmond. Şi cum ar fi viaţa cu Gavin? Nopţile ar fi dominate de patimă şi extaz, dar ea ştia foarte bine că nicio femeie nu-l va putea stăpâni vreodată. Dacă s-ar fi măritat cu Gavin, el ar fi aşteptat de la ea să stea acasă şi să se ocupe de treburile femeilor. Nu, nicio femeie nu-l va domina pe Gavin Montgomery. Ca soţ ar fi fost la fel de exigent pe cât era acum ca iubit.

Îşi îndemnă calul înainte. Voia totul, averea şi poziţia socială ale lui Edmond şi pasiunea lui Gavin. Zâmbi şi îşi aranjă cele două agrafe aurite, fiecare pe câte un umăr, fixându-şi pelerina învolburată. O iubea, Alice era ferm convinsă, şi nu-i va pierde iubirea. Cum ar fi putut? Care altă femeie s-ar fi putut compara cu frumuseţea ei?

Alice începu să clipească des. Câteva lacrimi şi

Gavin va înţelege că era silită să se căsătorească cu Edmond. Gavin era un om de onoare. Va înţelege că ea trebuia să respecte învoiala făcută de tatăl ei cu Edmond. Mda, dacă va fi atentă, îi va avea pe amândoi; nopţile cu Gavin, iar bogăţia lui Edmond pe timpul zilei.

Gavin stătea încremenit, aşteptând. Singura parte din el, care se mişca, era un muşchi al fălcii, încordându-se şi relaxându-se. Lumina lunii făcea să-i sclipească pometii obrajilor, ajungând să arate ca nişte lame de cuţit. Gura dreaptă, fermă, părea o tăietură deasupra bărbiei despicate. Ochii cenuşii fulgerară mânioşi, cenuşiul lor fiind aproape negru, ca părul cu buclele încovoiate peste gulerul hainei de lână.

Doar anii lungi de pregătire extenuantă îi permiteau acest control rigid a comportării exterioare. Pe dinăuntru, turba de furie. În dimineaţa asta auzise că femeia pe care o iubea urma să se căsătorească cu un alt bărbat; să se culce cu un altul, copiii ei aparţinându-i acestuia. Prima lui reacţie fusese să pornească, în goană, spre ruinele castelului Valence şi să-i pretindă să nege ceea ce auzise. Dar mândria îl reţinuse. Întâlnirea de acum fusese aranjată cu mai multe săptămâni în urmă, aşa că se căzni să aştepte până o va putea vedea din nou, până când o va putea strânge la piept şi să o audă spunându-i,

cu buzele ei dulci, ce voia să audă de la ea. Nu se va mărita cu nimeni altcineva. De asta era sigur.

Privi prin pustiul nopţii, ciulind urechea la tropotul copitelor, dar câmpia era tăcută, nemărginită, iar întunericul întrerupt doar de umbre şi mai neguroase. Un câine trecu pe furiş de la un copac la altul, fixându-l pe Gavin, temându-se de bărbatul tăcut, nemişcat. Noaptea îl făcu să-şi reamintească de clipa în care el şi Alice se întâlniseră, pentru prima oară, în acest luminiş, un loc ferit de vânt, sub cerul liber. În timpul zilei puteai trece călare fără măcar să-l observi, dar noaptea umbrele îl transformau într-o cutie catifelată, suficient de mare pentru a adăposti un giuvaer.

Gavin o întâlnise pe Alice la nunta uneia din surorile ei. Cu toate că cei din neamul Montgomery şi Valence erau vecini, se vedeau foarte rar. Tatăl lui Alice era un mare beţiv. Nu-i păsa de moşia lui; trăia în sărăcie şi îşi silea soţia şi cele cinci fete să trăiască la fel de sărăcăcios, ca nişte slugi. Gavin luase parte la nuntă dintr-un sentiment de datorie, ca reprezentant al familiei lui, cei trei fraţi ai săi refuzând să-l însoţească.

Iar în acel maldăr greţos de murdărie şi ruină, Gavin o văzuse pe Alice, frumoasa şi inocenta Alice. La început nu-i veni să creadă că făcea parte din acea familie de fete grase şi urâte.

Hainele îi erau din pânzeturile cele mai fine, manierele delicate şi pline de rafinament, iar frumuseţea ei…

Luase loc şi se holbase la ea, aşa cum făcuseră şi alţi tineri bărbaţi. Era perfectă; păr blond, ochi albaştri, o gură. Mică, pe care tânjea să o vadă surâzând. În clipa aceea, chiar înainte să apuce să schimbe o vorbă cu ea, îi deveni dragă. Mai târziu, trebui să-şi croiască drum printre ceilalţi oaspeţi pentru a putea ajunge lângă ea. Violenţa lui păru să o sperie pe Alice şi ea îşi plecase ochii, vocea ei blândă fermecându-l şi mai mult. Era atât de timidă, atât de reţinută, că abia putea să răspundă întrebărilor lui. Alice era chiar mai mult decât s-ar fi aşteptat, feciorelnică şi totuşi femeie.

În noaptea aceea îi ceruse să se mărite cu el. Ea îi aruncase o privire surprinsă, ochii scăpărându-i, pentru o clipă, ca nişte safire. Apoi îşi lăsă capul în jos şi murmură ceva despre faptul că ar trebui să vorbească cu tatăl ei.

În ziua următoare, Gavin se duse la beţiv şi ceru mâna fiicei lui, dar bătrânul i-a spus tâmpenii, declarând că mama fetei are nevoie de ea. Rostise cuvintele pe un ton ciudat de şovăielnic, de parcă fusese învăţat ce să spună, iar discursul îl memorizase cu greutate. Nimic din ceea ce îi declarase Gavin nu-l făcuse pe Valence să se răzgândească.

Gavin plecase scârbit, furios că cineva s-a pus de-a curmezişul între el şi femeia pe care o dorea. Nu ajunsese departe când o văzu din nou. Părul îi era lăsat liber, apusul soarelui făcându-l să lucească, catifeaua de un albastru-intens a rochiei reflectându-se în ochii ei. Era nerăbdătoare să afle care fusese răspunsul tatălui ei. Gavin i-l spuse furios, apoi îi zărise lacrimii; Alice încercase să le ascundă, dar el nu numai că le văzuse, dar le şi simţise. În câteva minute descălecă, trăgând-o şi pe ea de pe calul ei. Nu-şi aminti cum se întâmplase. O mângâiase încercând să o consoleze. Iar apoi au ajuns aici, în acest loc ascuns, azvârlindu-şi hainele, cuprinşi de focul pasiunii. Nu a ştiut dacă să-şi ceară iertare sau să se bucure. Dulcea Alice nu era o slugă cu care să te tăvăleşti în fân; era o domnişoară de neam ales, una care,. Într-o zi, îi va fi soţie. Şi o găsise virgină. De asta a fost sigur când i-a văzut cele două picături de sânge de pe coapsele subţiri.

Doi ani! De atunci trecuseră doi ani. Dacă nu şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a timpului în Scoţia, păzind graniţele, ar fi insistat ca tatăl ei să-i acorde mâna. Acum că se întorsese, plănuia să o facă. De fapt, dacă ar fi fost nevoie, avea de gând să se ducă până la rege. Valence se purta iraţional. Alice îi povestise lui Gavin despre discuţiile cu tatăl ei, despre rugăminţi şi

implorări – toate în zadar. Q dată îi arătase o vânătaie primită, pentru că insistase prea mult. Atunci Gavin se înfuriase de-a binelea. Îşi luase spada şi ar fi pornit să-l ucidă, dacă Alice nu s-ar fi agăţat de el, rugându-l, cu lacrimi în ochi, să nu facă vreun rău tatălui ei. Nu putea refuza nimic lacrimilor ei, aşa că îşi vârâse spada în teacă şi promisese că va aştepta. Alice îl asigurase că tatăl ei se va îndupleca şi îi va acorda permisiunea să se căsătorească.

Şi aşa continuaseră şi se întâlniseră în taină, ca nişte copii neascultători – o situaţie care stârnea dispreţul lui Gavin. Cu toate astea, Alice îl implora să nu meargă la tatăl ei, să o lase pe ea să-l convingă.

Gavin îşi schimbă poziţia şi ascultă din nou. Aceeaşi tăcere şi beznă de nepătruns. Auzise, în dimineaţa acestei zile, că Alice urma să se mărite cu acel om greţos şi fricos, pe nume Edmond Chatworth. Acesta îi plătea regelui o taxă imensă ca să nu fie obligat să ia parte la niciun război. Nu e un bărbat adevărat, îşi zise Gavin. Chatworth. Nu merită titlul de conte. Gândul că

Alice ar putea ti căsătorită cu un astfel de om întrecea orice imaginaţie.

Brusc, toate simţurile lui Gavin intrară în alertă. Percepuse sunetul înăbuşit al copitelor izbind pământul umed. Ajunse imediat lângă Alice, iar ea se lăsă să cadă în braţele lui.

— Gavin, şopti ea, scumpul meu Gavin. Se lipi strâns de el, cuprinsă parcă de teroare.

El încercă să o depărteze, ca să-i poată vedea faţa, dar ea îl cuprinsese cu atâta disperare, încât nu îndrăzni să o facă. Îi simţi lacrimile pe gât, şi toată furia acelei zile dispăru ca prin minune. O zdrobi la pieptul lui, murmurându-i dezmierdări, mângâindu-i părul.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat? Ce te face să suferi?

Ea se retrase ca să-l poată privi, ştiind că se află în siguranţă, întunericul nopţii nu va trăda lipsa roşeţii din obraji.

— E ceva atât de îngrozitor, şopti ea cu un glas gâtuit de emoţie. Mult prea greu de suportat.

Gavin înţepeni, amintindu-şi ceea ce auzise despre căsătoria ei.

— Deci e adevărat?

Ea oftă delicat, îşi duse un deget la colţul unui ochi şi se uită la el printre gene.

— Tata nu poate fi convins. Am refuzat chiar să mă ating de mâncare, numai ca să-l fac să se răzgândească, dar a pus una dintre femei... Nu, nu-ţi voi povesti ce a trebuit să suport. Mi-a spus că... Oh, Gavin, nu pot repeta cuvintele pe care le-a rostit în faţa mea. Îl simţi pe Gavin încremenind.

— Mă voi duce la el şi...

— Nu! spuse ea, înnebunită parcă de frică,

mâinile apucându-i braţele musculoase. Nu se poate. Adică… îşi coborî braţele şi genele. Adică, totul e deja aranjat.

Contractul de căsătorie a fost semnat de faţă cu martori. Nimeni nu mai poate face nimic. Dacă tatăl meu m-ar retrage din învoiala făcută, ar trebui să plătească zestrea mea lui Chatworth.

— O voi plăti eu, spuse Gavin, cu înverşunare.

Alice îi aruncă o privire surprinsă, apoi lacrimile puseră din nou stăpânire pe ochii ei.

— N-ar mai avea nicio importanţă. Tatăl meu nu mi-ar permite să mă căsătoresc cu tine. Oh, Gavin, ce-ar trebui să fac? Voi fi silită să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Se uită în sus la el, cu o expresie atât de încărcată de disperare, că Gavin o trase la pieptul lui. Cum să suport pierderea ta, iubitul meu? şopti ea cu buzele lipite de gâtul lui. Eşti pentru mine precum hrana şi apa, reprezinţi" soarele şi noaptea. Eu… dacă te pierd, voi muri.

— Nu spune aşa ceva! Cum ai putea să mă pierzi? Ştii că am aceleaşi simţăminte pentru tine.

Ea se depărtă uşor ca să-l privească, dintr-o dată mult mai fericită.

— Atunci, mă iubeşti? Mă iubeşti cu adevărat, atât de mult că, dacă iubirea noastră ar fi pusă la încercare, aş putea să fiu sigură de tine?

Gavin se încruntă.

— Pusă la încercare?

Alice surâse printre lacrimi.

— Chiar dacă mă căsătoresc cu Edmond, vei continua să mă iubeşti?

— Să te căsătoreşti! aproape că strigă el, împingând-o la o parte. Ai de gând să te căsătoreşti cu acel bărbat?

— Am de ales? Rămaseră tăcuţi, Gavin privind-o aspru, Alice coborând ochii, sfioasă, apoi ea reluă: Atunci voi pleca. Voi dispărea din calea ta. Nu vei mai fi obligat să mă vezi.

Când o prinse din urmă, Alice ajunsese deja aproape de calul ei. O trase brutal spre el, zdrobindu-i gura de a lui, apăsând-o cu forţă. Apoi nu mai urmară niciun fel de cuvinte, nu mai erau necesare. Trupurile lor se înţelegeau unul pe altul chiar dacă ei doi nu erau de acord. Tânăra domniţă ruşinoasă dispăruse complet. În locul ei apăru Alice cea plină de pasiune, pe care Gavin o cunoştea atât de bine. Mâinile ei îi sfâşiară hainele, înnebunite, aruncându-le grămadă la picioarele lor.

Râse gutural văzându-l gol în faţa ei. Trupul îi era plin de muşchi tari, ca urmare a anilor îndelungaţi de lupte şi pregătire. Era cu un cap mai înalt ca ea care, de multe ori, depăşea în înălţime alţi bărbaţi. Avea umeri largi, un piept gros şi puternic. Dar şoldurile îi erau zvelte, abdomenul plat, muşchii depuşi în straturi.

Coapsele şi pulpele zvâcneau de muşchi puternici – o consecinţă a anilor în care purtase armuri grele.

Alice făcu un pas şi trase aerul printre dinţi, devorându-i înfăţişarea. Mâinile se întinseră spre el ca nişte gheare.

Gavin o trase spre el sărutând gura mică, care se deschise larg sub a lui, limba ei înfigându-se în gura lui. O trase şi mai aproape, excitat de foşnetul rochiei frecându-se de pielea lui goală. Buzele lui se mişcară spre obraz, spre gât. Avea toată noaptea la dispoziţie şi avea de gând să şi-o petreacă făcând dragoste cu ea.

— Nu! spuse Alice, nerăbdătoare, smulgându-se brusc din braţele lui. Îşi azvârli mantia de pe umeri, nepăsătoare faţă de ţesătura atât de fină şi costisitoare şi împinse mâinile lui Gavin de pe centură. Eşti prea încet.

Gavin se încruntă o clipă, dar pe măsură ce straiele lui Alice erau împrăştiate, rând pe rând, la pământ, simţurile puseră stăpânire pe el. Era tot atât de nerăbdătoare ca şi el. Şi dacă nu va dori să prelungească momentul când trupurile lor se vor lipi goale, unul de celălalt?

Gavin ar fi vrut să savureze corpul zvelt al lui Alice, dar ea îl trase repede jos, conducându-l imediat înăuntrul ei. Iar atunci el nu se mai gândi la alintări şi sărutări. Alice era sub el, îndemnându-l. Îi dirija corpul cu o voce aspră,

mâinile ei fixate ferm pe şoldurile lui împingând tot mai tare. La un moment dat, Gavin se temu că o va răni, dar se părea să se bucure de forja lui.

— Acum, acum! ceru ea de sub el, zvârcolindu-se şi scoțând un sunet jos, gutural, atunci când el îi dădu ascultare.

Imediat după ce terminară, se mişcă de sub el, îndepărtându-se. Îi spuse că asta se datora gândurilor care o tulburau în încercarea de a împăca situaţia ei de femeie necăsătorită, cu pasiunea care o domina. Însă lui Gavin i-ar fi plăcut să o mai țină în brațe, să se desfete mai mult cu trupul ei şi poate să facă din nou dragoste. De data asta ar fi fost mult mai încet, acum că focul patimii fusese stins. El încercă să ignoreze sentimentul de neîmplinire, de parcă tocmai ar fi gustat ceva, dar nu era încă sătul.

— Trebuie să plec, spuse ea ridicându-se şi începând procesul complicat al îmbrăcării.

Lui Gavin îi plăcea să-i urmărească picioarele subţiri în timp ce-şi trăgea ciorapii de bumbac. Cel puțin, dacă o privea, reuşea să uite de acel gol interior. Pe neaşteptate, îşi aminti că, în curând, un alt bărbat va avea dreptul să o atingă. Şi imediat dori să-i provoace aceeaşi suferinţă pe care o simțea şi el.

— Şi mie mi s-a oferit căsătoria. Alice se opri brusc, cu mâna pe ciorap, privindu-l, aşteptând

să audă mai mult. Fiica lui Robert Revedoune.

— Nu are nicio fiică, doar băieţi, amândoi însuraţi, replică Alice. Revendoune era unul din conţii regelui, un om ale cărui domenii întinse le făceau pe cele ale lui Edmond să arate precum grădina unui ţăran.

Nu-i fusese uşor, dar în anii în care Gavin bătuse drumurile Scoţiei, Alice reuşise să afle trecutul tuturor conţilor, al celor mai bogaţi oameni ai Angliei, înainte de a se hotărî că Edmond va fi cel mai uşor de prins în plasă.

— N-ai auzit că au murit amândoi, acum câteva lui, de pântecărie?

Ea îl privi mirată.

— Dar n-am auzit niciodată vorbindu-se de vreo fată.

— O fată tânără, Judith, mult mai tânără decât fraţii ei. Am aflat că mama ei o pregătise pentru mănăstire. E ţinută închisă în casa tatălui ei.

— Şi ţi s-a propus să te însori cu această Judith? Dar înseamnă că e moştenitoarea tatălui ei, e o femeie bogată. De ce ţi-ar oferi-o? Se opri, amintindu-şi că trebuie să-şi ascundă gândurile faţă de Gavin.

El îşi întoarse faţa spre ea, iar Alice îi văzu muşchii fălcii zvâcnind, razele lunii sclipindu-i pe pieptul gol, acoperit încă de transpiraţie de la unirea lor înflăcărată.

— De ce ar oferi un astfel de premiu unui

Montgomery? zise el. Pe vremuri, familia Montgomery fusese suficient de bogată pentru a stârni invidia regelui Henric al IV-lea. Henric îi declarase trădători, apoi începuse să distrugă acea familie puternică. Reuşise atât de bine că abia acum, o sută de ani mai târziu, familia avea posibilitatea să recâştige ceea ce pierduse. Dar cei din neamul Montgomery aveau memorii foarte bune şi nici unuia nu-i plăcea să i se reamintească de ceea ce fuseseră cândva.

— Pentru sabia mea şi a fraţilor mei, răspunse Gavin la propria întrebare. Pământurile lui Revendoune se mărginesc la nord cu ale noastre, iar el se teme de scoţieni. Ştie că domeniile îi vor fi protejate dacă se aliază cu familia mea. Unul dintre cântăreţii de la curte l-a auzit afirmând că cei din neamul Montgomery, dacă nu produc altceva, fac cel puţin fii care trăiesc. Deci mi se oferă fiica lui, cu condiţia să-i fac cât mai mulţi fii.

Alice era aproape gata îmbrăcată. Se uită la el cu ochii mari.

— Titlul nobiliar se transmite prin fiică, nu-i aşa? Primul tău născut va fi conte, la fel ca tine, dacă tatăl ei va muri.

Gavin se răsuci brusc. Nu se gândise la aşa ceva, şi nici nu-i păsa. Era ciudat că tocmai lui Alice, care se preocupa atât de puţin de problemele lumeşti, să-i treacă prin minte aşa

ceva.

— Atunci te vei căsători cu ea? întrebă ea, stând lângă el şi urmărindu-l cum se îmbracă în grabă.

— N-am luat nici a hotărâre. Oferta n-a sosit decât acum două zile, iar pe atunci credeam…

— Ai văzut-o? îl întrerupse Alice.

— Să o văd? Te referi la moştenitoare?

Alice strânse din dinţi. Bărbaţii puteau fi atât de tari de cap. Îşi reveni imediat.

— E frumoasă, ştiu, spuse ea tânguindu-se. Şi, odată ce te vei însura cu ea, nu-ţi vei mai aminti de mine.

Gavin se ridică repede în picioare. Nu ştia dacă să se înfurie sau nu. Femeia asta discuta despre căsătoriile lor cu alte persoane de parcă asta n-ar fi însemnat nimic pentru legătura dintre ei.

— N-am văzut-o, răspunse el.

Şi, dintr-o dată, noaptea păru să-l cuprindă în întunecimea ei. Ar fi vrut ca Alice să nege orice vorbă referitoare la căsătoria ei, dar în loc de asta discuta despre o posibilă căsătorie a lui. Voia să plece, departe de complicaţiile aduse de femei, înapoi la judecata sănătoasă şi logică a fraţilor lui.

— Nu ştiu ce va fi.

Alice se încruntă când el îi luă braţul şi o conduse spre cal.

— Te iubesc, Gavin, se grăbi ea să-i şoptească.

Indiferent ce se va întâmpla, eu te voi iubi întotdeauna, te voi dori mereu.

El o ridică repede şi o puse în şa.

— Trebuie să te întorci înainte să descopere cineva că ai plecat. Ce-ar fi dacă o astfel de poveste ar ajunge la urechile bravului şi nobilului Chatworth?

— Gavin, eşti crud cu mine, spuse ea, dar în voce nu i se simţea durerea. Trebuie să fiu pedepsită pentru ceea ce nu depinde de mine, pentru o situaţie pe care nu o pot controla?

El nu-i dădu niciun răspuns.

Alice se aplecă şi-l sărută, dar îşi dădu seama că mintea îi era în altă parte, iar asta o înspăimântă. Trase de hăţuri şi porni la galop.

Capitolul 2

Se făcuse deja târziu când Gavin a ajuns în apropierea castelului *Montgomery*. Cu toată averea furată de acel rege lacom, zidurile acestea rămăseseră ale lor. Cei din neamul Montgomery locuiau aici de acum patru sute de ani, de când William cucerise Anglia, aducând cu el puternica şi deja bogata familie normandă.

De-a lungul secolelor, castelului i se adăugaseră alte clădiri, fusese întărit, transformat, până când pereţii groşi de peste patru metri ajunseseră să înconjoare un teren de

peste trei acri. Înăuntru, pământul era împărţit în două – curtea exterioară şi cea interioară. Cea exterioară găzduia servitorii, cavalerii garnizoanei şi toate acele sute de oameni şi animale de care era nevoie pentru un castel. Curtea exterioară o adăpostea şi o proteja pe cea interioară, unde se aflau casele celor patru fraţi Montgomery şi suita lor personală. Aşezarea era situată în vârful unei coline, spatele fiindu-i apărat de un râu. Niciun copac nu avea voie să crească la mai puţin de o milă de castel. Un duşman ar fi trebuit să se apropie în câmp deschis.

Timp de patru secole familia Montgomery păzise acest castel de un rege avar şi de războaiele între nobili. Gavin privi cu mândrie la zidurile care se înălţau ameninţător şi care constituiau căminul lui. Îşi îndreptă calul spre râu, apoi descălecă şi-l conduse spre poteca îngustă. În afara porţii masive din faţă, aceasta era singura cale de a pătrunde în castel. Poarta principală era acoperită de o barieră-ghilotină: un gard din ţepi, putând fi coborât cu ajutorul unor frânghii. Acum, pe timpul nopţii, straja ar fi trebuit să trezească alţi cinci oameni ca să îl ridice. Aşa că Gavin se duse la mica intrare din spate, crenelurile zidurilor fiind patrulate de oameni care se plimbau încoace şi în colo, până la ivirea zorilor. Gavin salută scurt, din cap, pe

fiecare. Niciun bărbat care punea preţ pe viaţa lui nu şi-ar fi permis să doarmă.

În timpul domniei regelui Henric al VII-lea, majoritatea castelelor decăzuseră, ajungând în ruină. Când se instalase pe tron, cu şaisprezece ani în urmă, în 1489, hotărâse să diminueze puterea baronilor. Interzisese armatele particulare şi pusese praful de puşcă sub control guvernamental. Din moment ce baronii nu mai puteau purta războaie pentru profitul lor, averile lor avuseseră de suferit, întreţinerea castelelor era costisitoare şi, rând pe rând, zidurile groase fuseseră abandonate în favoarea conacelor.

Dar mai erau acei care, printr-o muncă intensă şi o bună gospodărire, reuşiseră să păstreze puternicele construcţii vechi. Aşa erau cei din neamul Montgomery, fiind respectaţi pe tot cuprinsul Angliei. Tatăl lui Gavin construise un conac mare şi confortabil pentru cei cinci copii ai săi, dar îl ridicase înăuntrul zidurilor.

Odată ajuns în curte, Gavin observă o activitate febrilă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe băiatul de la grajd care îi luă calul.

— Stăpânii tocmai s-au întors de la un foc în sat.

— A fost mare?

— Nu, au ars doar câteva din casele neguţătorilor. Stăpânii n-ar fi trebuit să meargă.

Băiatul ridică din umeri, de parcă şi-ar fi zis că nu-i niciun chip să-i înţelegi pe nobili.

Gavin lăsă calul în grija băiatului şi intră în conac, construit lângă vechiul turn de piatră, folosit acum doar ca depozit. Fraţii lui preferau confortul casei mari. Mai mulţi cavaleri se pregăteau de culcare, iar Gavin îi salută pe câţiva, grăbindu-se să urce scările late din lemn de stejar, spre propriile odăi de la etaj.

— Iată-l pe fratele nostru rătăcitor, strigă vesel Raine. Miles, ce crezi tu, călăreşte aiurea pe câmp în timpul nopţii, neglijându-şi îndatoririle? Dacă ne-am fi purtat ca el, jumătate din sat ar fi ars până în temelii.

Raine era cel de-al treilea Montgomery, cel mai scund şi mai solid dintre cei patru. Era un bărbat puternic, cu un trup viguros. Ar fi putut arăta înspăimântător, şi aşa şi arăta pe câmpul de luptă; dar în cea mai mare parte a timpului, la fel ca acum, ochii îi dansau jucăuşi, iar obrajii îi erau împodobiţi cu gropiţe.

Gavin se uită la fraţii săi, însă nu-i învrednici cu niciun zâmbet.

Miles, cu hainele încă înnegrite de funingine, turnă vin într-o carafă şi i-o întinse lui Gavin.

— Ai primit veşti proaste? Miles era cel mai tânăr dintre fraţi, un bărbat mereu serios, cu ochii ageri şi pătrunzători, cărora nu le scăpa nimic. Zâmbea foarte rar.

Raine fu imediat chinuit de remuşcări.

— S-a întâmplat ceva rău?

Gavin luă carafa cu vin şi se lăsă să cadă pe un jilţ sculptat în lemn de nuc, din faţa focului. Era o încăpere mare, cu podeaua din scânduri de stejar, acoperită din loc în loc de covoare orientale. Pe pereţi atârnau tapiserii grele, lucrate din fire de lână reprezentând scene de vânătoare şi din Cruciade. Tavanul era din grinzi grele, arcuite, atât decorative, cât şi slujind unui scop precis. Spaţiile goale dintre ele erau umplute cu ghips alb. Era o încăpere tipic bărbătească, cu mobilă mare, neagră, sculptată cu multă migală. În capătul sudic era o arcadă cu o fereastră înaltă, scaunele de pe margine fiind acoperite cu postav roşu. Sticla ferestrei fusese adusă din Franţa.

Cei trei fraţi erau îmbrăcaţi în haine simple,. Închise la culoare. Cămăşile din bumbac, deschise la gât, le erau lipite de trup. Peste acestea purtau pieptare din lână, un fel de veste lungi care le ajungeau până la partea de sus a coapselor. Peste pieptar venea o haină groasă, scurtă, cu mâneci lungi. Picioarele bărbaţilor, expuse vederii de la coapse în jos, erau strânse în pantaloni negri de lână, mulaţi pe masivele umflături ale muşchilor. Gavin avea cizme înalte până la genunchi. La şold îi atârna o spadă, într-o teacă bătută în giuvaeruri.

Gavin bău cu poftă din vin, apoi îl urmări pe Miles umplându-i-o din nou. Nu putea vorbi despre nefericirea lui legată de Alice, nici măcar cu fraţii săi.

Cum Gavin nu scotea niciun cuvânt, Miles şi Raine schimbară priviri între ei. Ştiau unde fusese Gavin şi erau în stare să ghicească ce fel de veşti îi provocaseră înfăţişarea asta răvăşită. Raine o întâlnise, o dată, pe Alice, la îndemnul insistent al lui Gavin şi descoperise în ea o răceală care nu-i era pe plac. Însă pentru Gavin, ameţit de amorul său, Alice era tot ce putea fi mai perfect într-o femeie. Ori de câte ori se gândea la ea, Raine se simţea plin de simpatie pentru Gavin.

Nu şi Miles. Nu era atins nici măcar de aluzia unei iubiri pentru o femeie. Pentru el o femeie era la fel ca oricare alta; serveau aceluiaşi scop.

— Robert Revendoune a trimis un nou mesaj, întrerupse el tăcerea. Cred că e îngrijorat că, dacă fiica lui nu va aduce pe lume un fiu cât de curând, s-ar putea să moară şi să-l lase fără urmaşi.

— E bolnăvicioasă? întrebă Raine. El era cel mai blând dintre fraţi, preocupat mereu de o iapă care şchiopăta şi de o slugă zăcând în pat.

— N-am auzit aşa ceva, răspunse Miles. Omul e înnebunit de durere că şi-a pierdut cei doi fii şi nu ia mai rămas decât o fată plăpândă. Am auzit

că-şi bate soţia în mod regulat, ca răsplată pentru atât de puţini fii.

Raine privi încruntat carafa cu vin. Nu credea că o femeie trebuie bătută.

— S-o ia unul din voi, spuse Gavin. Chemaţi-l pe Stephen din Scoţia, sau tu, Raine, ai mare nevoie de o nevastă.

— Pentru fiica lui Revendoune nu-l vrea decât pe cel mai în vârstă dintre noi, spuse Raine. Altfel aş fi mai mult decât dornic.

— Ce-i cu tocmeala asta? spuse Miles furios. Ai douăzeci şi şapte de ani şi îţi trebuie o nevastă. Judith Revendoune e bogată, aduce cu ea zestrea unui conte. Poate prin ea familia Montgomery îşi va putea recâştiga ceea ce a avut cândva.

Alice era pierdută şi cu cât va înfrunta mai repede acest crunt adevăr, cu atât va reuşi mai repede să se vindece, se gândi Gavin.

— Fie. Accept căsătoria.

Raine şi Miles dădură imediat drumul aerului din piept, fără să-şi fi dat seama că uitaseră să mai respire. Miles puse pe masă cupa cu vin.

— L-am cerut mesagerului să rămână. Speram să-i pot da răspunsul tău.

După ce Miles părăsi încăperea, Raine nu-şi mai putu stăpâni înclinaţia spre glume.

— Am auzit că e numai atât de înaltă, spuse el ducându-şi mâna la talie, şi că are dinţi de cal. Dar asta n-ar fi nimic…

În vechiul turn trăgea curentul; vântul şuiera printre crăpături. Hârtia de vată de la ferestre nu prea reuşea să împiedice frigul să pătrundă în odaie. Alice dormea confortabil, complet dezbrăcată, acoperită cu o plapumă din lână umplută cu puf de gâscă.

— Stăpână, şopti Ela la urechea ei. E aici.

Somnoroasă, Alice se răsuci spre ea.

— Cum de îndrăzneşti să mă trezeşti! spuse ea înfuriată. Cine e aici?

— Servitorul de la conacul Revendoune. El…

— Revendoune! spuse Alice ridicându-se imediat în capul oaselor, complet trează. Adu halatul şi cheamă-l.

— Aici? Ela o privi înspăimântată. Nu, stăpână, nu ai voie. Cineva te-ar putea auzi.

— Mda, replică Alice, absentă. Riscul e prea mare. Lasă-mă să mă îmbrac. Îl voi întâlni sub ulmul de lângă grădina din spatele bucătăriei.

— Noaptea? Dar…

— Pleacă! Spune-i să fie acolo cât mai repede.

Alice îşi vârî braţele în halat – un strai din catifea roşie, groasă, tivit cu blană cenuşie de veveriţă. Îşi strânse mijlocul cu o centură groasă şi încălţă nişte papuci din piele, vopsiţi în auriu.

De la ultima ei întâlnire cu Gavin se scurse aproape o lună şi, în tot acest timp, nu primise nicio veste de la el. Însă doar la câteva zile, după noaptea petrecută în pădure, auzise că urma să

se căsătorească cu moştenitoarea averii familiei Revendoune. Iar acum se zvonea, de-a lungul şi de-a latul Angliei, că unirea lor va fi sărbătorită printr-un turnir. Urmau să fie invitaţi toţi oamenii importanţi, toţi cavalerii pricepuţi în mânuirea spadei şi suliţei. Şi cu fiecare cuvânt auzit, Alice era tot mai geloasă. Cum i-ar fi plăcut să stea lângă un soţ ca Gavin şi să urmărească un turnir, sărbătorindu-i căsătoria! Dar pentru nunta ei nu se făceau astfel de planuri.

Cu toate astea, oricât de multe ar fi aflat despre pregătiri, nu auzise niciun cuvânt despre cum ar fi acea Judith Revendoune. Fata era doar un nume fără chip. Acum două săptămâni, lui Alice îi venise ideea să angajeze un spion ca să afle mai multe despre această necunoscută, numită Judith, să ştie cum arată, cu cine anume va trebui să se ia la întrecere. Îi poruncise Elei să fie informată imediat ce omul va sosi, indiferent cât ar fi fost ora.

Inima lui Alice bătea cu repeziciune şi alerga cât o ţineau picioarele, pe poteca năpădită de bălării a grădinii. Judith asta nu putea arăta decât ca o broască râioasă, îşi zise. Trebuia să arate aşa.

— Oh, stăpână, rosti spionul când Alice se apropie. Frumuseţea ta depăşeşte strălucirea lunii. Îi apucă mâna şi i-o sărută.

Omul o scârbea, dar fusese singurul pe care îl găsise, singurul capabil să se apropie de familia Revendoune. Era revoltător preţul pe care îl ceruse pentru serviciile lui! Un bărbat slinos şi slugarnic, dar cel puţin ştiuse să-i satisfacă poftele trupului. La fel ca oricare bărbat, îşi zise ea, minunându-se.

— Ce veşti îmi aduci? întrebă Alice nerăbdătoare, trăgându-şi repede mâna. Ai văzut-o?

— Nu… de aproape, dar…

— De aproape, ai văzut-o sau nu? vru să ştie Alice, privindu-l drept în ochi.

— Da, am văzut-o, răspunse omul cu o voce fermă. Dar e foarte bine păzită. Voia să-i facă plăcere acestei frumuseţi blonde, aşa că era mai bine să-i ascundă adevărul. O văzuse pe Judith Revendoune, dar numai de la depărtare, călărind spre conac, însoţită de alte femei. Nici măcar nu era sigur care dintre siluetele înfofolite era cea a lui Judith Revendoune.

— De ce e păzită? Nu e suficient de întreagă la minte pentru a fi lăsată liberă?

Brusc, servitorului i se făcu teamă de această femeie care îi punea întrebări atât de insistente. Ochii aceia albaştri emanau putere.

— Fireşte, există tot felul de zvonuri. Nu e văzută decât în compania însoţitoarelor ei şi a mamei. Şi-a petrecut toată viaţa alături de ele şi

s-a pregătit dintotdeauna pentru viaţa într-o mănăstire.

— Mănăstire? Alice simţi cum încordarea începe să o părăsească. Era un fapt bine cunoscut că, atunci când se năştea o fiică deformată sau întârziată la minte, dacă familia era destul de bogată, era închisă şi lăsată în grija maicilor. Deci tu crezi că ar putea fi nătângă şi pocită?

— Stăpâna mea, din ce alt motiv ar fi fost ascunsă toată viaţa ei? Robert Revendoune e un om crud. Soţia lui şchioapătă de când a aruncat-o pe scări. N-a vrut ca lumea să afle că fiica lui e un monstru.

— Dar nu eşti sigur că acesta e motivul pentru care a fost ascunsă?

El zâmbi, simţindu-se în siguranţă.

— Ce alt motiv ar putea exista? Dacă ar fi sănătoasă la minte şi normală, n-ar scoate-o în lume ca să fie văzută? Nu i-ar fi oferit mâna înainte ca moartea fraţilor ei să-l silească să o facă? Care om i-ar permite singurei fiice să între la mănăstire? Asta se întâmplă numai în familiile cu prea multe fete.

Alice stătea în întuneric, privind drept înainte. Tăcerea ei îl încurajă pe bărbat să devină mai îndrăzneţ. Se aplecă spre ea, îşi puse mâna peste a ei şi îi şopti la ureche:

— Stăpână, nu există temei pentru neliniştea

ta. Nu există niciun fel de mireasă frumoasă care să-l facă pe lordul Gavin să te uite.

Doar şuieratul aerului, tras în piept, lăsă să se înţeleagă că Alice îl auzise. Oare până şi ultimii dintre servitori aflaseră despre ea şi Gavin? Cu tot talentul unei mari actriţe se răsuci spre om şi îi surâse.

— Te-ai descurcat foarte bine şi vei fi răsplătit… după cum meriţi. Nu lăsă nici. Un dubiu asupra înţelesului acestor cuvinte.

El se aplecă şi îi sărută gâtul.

Alice se retrase, ascunzându-şi repulsia.

— Nu, nu în seara asta, şopti ea pe un ton plin de promisiuni. Mâine. Trebuie să fac pregătirile necesare ca să putem petrece cât mai mult timp împreună. Trebuie să pleci, adăugă ea, prefăcându-se că regretă.

Imediat ce-i întoarse spatele, de pe chipul ei dispăru orice urmă de zâmbet. Mai avea încă un drum de făcut înainte de a se întoarce în pat. Nu va permite nici unui om să vorbească liber despre ea şi Gavin… iar acesta va plăti pentru cuvintele lui.

— Bună dimineaţa, tată, spuse Alice veselă, aplecându-se să şteargă cu buzele obrazul bătrânului scofâlcit şi murdar. Se afla la al doilea canat al turnului, reprezentând o singură încăpere enormă. Aici era salonul cel mare: o cameră pentru a mânca, un loc de odihnă pentru

slugile castelului şi pentru toate activităţile zilnice. Privi ulciorul gol al tatălui ei. Tu, cel de colo, strigă ea, cu voce ascuţită, unui servitor trecând prin cameră. Adu tatălui meu un alt butoi cu bere.

Nicolas Valence apucă mâna fiice lui şi se uită la ea cu recunoştinţă.

— Eşti singura căreia îi pasă, frumoasa mea Alice. Toate celelalte, mama şi surorile tale, încearcă să mă ţină departe de licoarea mea preferată. Însă tu ştii ce alinare e pentru mine.

Ea se depărtă de el, mascându-şi scârba provocată de atingerea lui.

— Cum să nu, scumpul meu tată. Şi asta fiindcă doar eu te iubesc. Îi zâmbi dulce.

După toţii anii ăştia, Nicolas continua să se minuneze că el şi soţia lui, mărunţică şi urâtă, reuşiseră să creeze o făptură atât de superbă. Frumuseţea blondă a lui Alice contrasta puternic cu pielea lui smeadă. Iar când celelalte femei ale casei se năpusteau asupra lui, ocărându-l din cauza băuturii, Alice îi aducea sticla pe furiş. Era adevărat, îl iubea. Iar el o iubea la rândul lui. Nu-i dăduse el banii pe care-i mai avea ca să-şi cumpere haine? Frumoasa lui Alice purta straie de mătase, în timp ce surorile ei erau îmbrăcate în pânzeturi ţesute în casă. Ar fi făcut orice pentru ea. Nu-i spusese el acelui Gavin Montgomery că fata lui nu se putea mărita cu el,

aşa cum îi ceruse Alice? Fireşte, Nicolas nu înţelegea: de ce o tânără nu dorea să se mărite cu un bărbat atât de puternic şi bogat ca Gavin Montgomery. Dar Alice avusese dreptate. Ridică carafa plină şi o dădu pe gât. Avusese dreptate, acum urma să se mărite cu un conte. Bineînţeles că Edmond Chatworth era nimic pe lângă acei tineri chipeşi, din neamul Montgomery, dar Alice ştia întotdeauna ceea ce era mai bine pentru ea.

— Tată, spuse Alice zâmbind, aş vrea să-ţi cer o favoare.

El termină o a treia carafă de bere. Uneori favorurile lui Alice erau destul de greu de dus la împlinire. Schimbă subiectul:

— Ai auzit că azi-noapte un om a căzut de pe zidul turnului? Un străin. Nimeni nu pare să ştie de unde a apărut.

Expresia lui Alice se schimbă. Acum spionul nu va mai povesti nimănui despre Gavin sau despre faptul că se interesase de moştenitoarea averii lui Revendoune. Alungă repede acest gând. Moartea acelui om nu însemna nimic pentru ea.

— Vreau să merg la nunta femeii Revendoune cu Gavin.

— Vrei o invitaţie la nunta fiicei unui conte? întrebă Nicolas, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Dar e imposibil. Cum aş putea face aşa

ceva?

De data asta Alice îi făcu semn servitorului să se depărteze şi umplu singură carafa tatălui ei.

— Am pus la cale un plan, spuse ea repede şi îl blagoslovi cu unul din cele mai încântătoare zâmbete.

Capitolul 3

Focul se înălţă în partea laterală a pietrei şi devoră, înfometat, cel de-al doilea cat, făcut din lemn, al prăvăliei negustorului. Aerul era îmbâcsit de fum, iar bărbaţii şi femeile, înşiraţi să trimită, din mână în mână, găleţile cu apă, abia dacă se vedeau. Doar ochii şi dinţii le mai rămăseseră albi.

Gavin, gol până la brâu, cioplea sălbatic cu toporul, încercând să despartă clădirea alăturată de prăvălia cuprinsă de flăcări. Vigoarea cu care lucra nu trăda faptul că muncea intens de două zile.

Oraşul în care ardea clădirea, unde alte trei ajunseseră cenuşă, îi aparţinea. Era înconjurat de ziduri înalte de trei metri, coborând de pe colina pe care era situat castelul Montgomery. Impozitele oraşului erau plătite fraţilor Montgomery, iar în schimbul lor cavalerii protejau şi îi apărau pe locuitorii lui.

— Gavin! urlă Raine pe deasupra vâjâitului

flăcărilor. Şi el era murdar de funingine şi de transpiraţie. Coboară de acolo. Focul e mult prea aproape.

Gavin ignoră avertismentul fratelui său. Nu se uită în sus la zidul cuprins de flăcări, ameninţând să cadă, în orice clipă, asupra lui. Izbi şi mai năprasnic cu toporul, luptându-se să taie grinzile vechi de pe vechiul perete de piatră, aşa ca cei de jos să poată azvârli apă asupra lor.

Raine ştia că nu are niciun sens să mai strige la Gavin. Obosit, le tăcu semn bărbaţilor extenuaţi, din spatele lui, să continue să tragă grinzile din perete. Raine depăşise starea de extenuare, deşi nu dormise decât patru ore, cu patru mai mult decât Gavin. Raine ştia din experienţă că dacă chiar numai un centimetru, din ceea ce Gavin considera a fi a lui, se afla în pericol, acesta nu va dormi şi nici nu se va odihni până nu va fi sigur că se află în siguranţă.

Raine rămase jos, urmărind, cu respiraţia tăiată, cum Gavin lucra dedesuptul peretelui arzând. Se va prăbuşi în orice clipă, iar Raine nu putea decât spera că Gavin va termina de ciopârţit grinzile şi va coborî scara. Negustorii şi servitorii scoteau exclamaţii înspăimântătoare, văzând zidul clătinându-se. Lui Raine i-ar fi plăcut să-l coboare cu forţa pe Gavin, dar ştia că puterea lui nu se compara cu cea a fratelui mai mare.

Brusc, grinzile căzură înăuntrul pereţilor de piatră, iar Gavin fu imediat pe scară. Abia ce atinse pământul când Raine se azvârli asupra lui, aruncându-l din calea flăcărilor.

— Luate-ar naiba, Raine! zbieră Gavin la urechea fratelui său. Mă zdrobeşti. Dă-te jos!

Raine era prea obişnuit cu toanele lui Gavin ca să se simtă jignit. Se ridică încet, simţind cum îl dor muşchii după lupta cu focul din ultimele zile.

— Astea-s mulţumirile pe care le primesc fiindcă ţi-am salvat viaţa! De ce dracu' ai stat atât de mult acolo? încă puţine secunde şi te-ai fi prăjit.

Gavin se ridică repede, întorcându-şi faţa înnegrită spre clădirea pe care tocmai o părăsise. Focul fusese împins în interiorul zidurilor de piatră şi nu mai ameninţa clădirile învecinate. Mulţumit că pericolul dispăruse, i se adresă fratelui său:

— Cum să fi lăsat clădirea să ardă? întrebă el pipăindu-şi umărul. Era julit şi sângera în locul în care Raine îl împinsese peste pietriş. Dacă n-am fi oprit focul, s-ar fi putut să fi rămas fără oraş.

Ochii lui Raine fulgerară.

— Aş fi preferat să pierd o mie de clădiri decât să te pierd pe tine.

Gavin zâmbi. Dinţii lui albi sclipiră pe faţa neagră şi murdară.

— Îţi mulţumesc, rosti el încet. Dar eu cred c-aş prefera să pierd un pic de carne decât o altă clădire. Se răsuci şi porni direct spre oamenii ocupaţi să arunce apă asupra clădirii aflate lângă cea pe care o făcuse bucăţi.

Raine ridică din umeri şi se depărtă. Gavin era stăpân al domeniului Montgomery încă de la şaisprezece ani şi îşi lua foarte în serios această răspundere. Ce era a lui, era a lui, şi ar fi luptat până la moarte să păstreze ceea ce-i aparţinea. Însă Gavin ar fi tratat cinstit şi corect până şi cel mai umil servitor sau hoţ înrăit, dacă aceştia ar fi aparţinut domeniului Montgomery.

Gavin reveni la conac noaptea târziu. Se duse în salonul de iarnă o încăpere de lângă salonul mare, care servea drept sală de mese. Podelele erau acoperite cu carpete groase din Antioch. Încăperea fusese construită recent, iar lambriurile de pe pereţi fuseseră sculptate în aşa fel încât să semene cu o ţesătură fină. Un capăt al odăii era dominat de un cămin uriaş. Poliţa de piatră de deasupra avea sculptată în ea leoparzii blazonului *Montgomery.*

Raine era deja acolo, curat şi îmbrăcat în straie negre de lână, având în faţă o enormă tavă de argint, umplută cu bucăţi prăjite de carne de porc, felii de pâine caldă, mere şi piersici uscate. Era ferm hotărât să mănânce fiecare firimitură. Mârâi şi arătă cu degetul spre o cadă mare din

lemn, umplută cu apă fierbinte şi pusă lângă foc.

Oboseala lui Gavin începea să se facă simţită. Îşi scoase pantalonii, îşi azvârli cizmele, apoi se lăsă să alunece în apă. Arsurile şi tăieturile începură să-l usture. O servitoare tânără apăru dintr-un cotlon întunecat şi se puse să spele spatele lui Gavin.

— Unde e Miles? întrebă Raine printre înghiţituri.

— L-am trimis la conacul Revendoune. Mi-a amintit că azi urma să aibă loc logodna. A plecat ca reprezentant al meu. Gavin se aplecă înainte, lăsând fata să-l spele. Nu-şi privi fratele.

Raine fu cât pe ce să se înece cu o halcă de carne.

— Ce-ai făcut?!

Gavin se uită mirat la el.

— Am spus că l-am trimis pe Miles ca reprezentant al meu la logodna cu fata lui Revendoune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai pierdut minţile! Nu trimiţi pe altcineva de parcă ai cumpăra o iapă care a câştigat un trofeu. E vorba de o femeie!

Gavin se zgâi la fratele său. Lumina flăcărilor alunecă pe obrajii supţi, lăsând să i se vadă maxilarul încordându-se.

— Sunt la curent cu faptul că e femeie. Dacă n-ar fi, nu m-aş vedea silit să mă însor cu ea.

— Silit! Raine se lăsă pe speteaza scaunului. Era complet nedumerit. Era adevărat că, în timp ce cei trei fraţi ai lui Gavin călătoreau liberi, prin ţară, vizitând castele şi conace în Franţa, ba chiar şi Ţara Sfântă, Gavin fusese legat de registrul de socoteli şi gospodărirea domeniului. Avea douăzeci şi şapte de ani şi, în unsprezece ani, cu excepţia răscoalelor recente din Scoţia, abia dacă îşi părăsise căminul. Gavin nu avea de unde să ştie că fraţii săi erau, deseori, îngăduitori cu el, pentru ceea ce ei considerau a fi ignoranţa lui în privinţa femeilor care nu aparţineau claselor inferioare.

— Gavin, spuse Raine, plin de răbdare, Judith Revendoune e o domnişoară de viţă nobilă, fiica unui conte. A fost învăţată să aştepte anumite lucruri de la tine, cum ar fi maniere curtenitoare şi respect. Ar fi trebuit să mergi personal să-i spui că vrei să te însori cu ea.

Gavin întinse braţul, servitoarea frecându-l cu o cârpă udă. Partea din faţă a rochiei din bumbac era îmbibată de apă şi i se lipise de sânii plini. Se uită în ochii ei şi îi zâmbi, simţind primele impulsuri ale dorinţei. Îi aruncă lui Raine o privire duşmănoasă.

— Dar nu vreau să mă însor cu ea. Presupun că nu poate fi atât de proastă încât să creadă că mă însor cu ea pentru altceva decât pământurile ei.

— Nu-i poţi spune aşa ceva! Trebuie să o

curtezi şi…

Gavin se ridică în picioare, iar fata se urcă pe un scaun şi turnă apă caldă peste el, ca să-l limpezească.

— Va fi a mea, declară el sec. Va face aşa cum îi spun. Am văzut destule fete nobile ca să ştiu cum sunt. Stau toată ziua la soare, bârfesc, se îndoapă cu fructe şi miere, şi se îngraşă. Sunt leneşe şi ignorante; au avut întotdeauna tot ce şi-au dorit. Ştiu cum să mă port cu femeile astea. Acum o săptămână, am trimis un om la Londra şi am comandat nişte goblenuri noi din Flandra, ceva simplu, cum ar fi o nimfă zbenguindu-se prin pădure, aşa ca să nu se înfricoşeze de scenele de război. Le voi atârna în salonul ei şi îi voi permite accesul la toate aţele de mătase şi acele de argint pe care şi le doreşte, iar ea va fi mulţumită.

Raine se ridică încet şi se gândi la femeile pe care le cunoscuse în călătoriile lui prin ţară. Cele mai multe se potriveau descrierii lui Gavin, dar existau şi femei inteligente şi pătimaşe, care erau mai degrabă partenere ale soţilor lor.

— Şi dacă vrea să-şi bage nasul în treburile moşiilor?

Gavin ieşi din cadă şi luă prosopul moale din bumbac, întins de fată.

— Nu se va vârî în nimic din ce e al meu. Va face exact ce-i voi spune, altfel va regreta

amarnic.

Capitolul 4

Razele soarelui se revărsau prin ferestrele deschise, căzând pieziş pe podelele acoperite de rogojini, jucându-se cu firele de praf, făcându-le să sclipească ca nişte pete aurii. Era o zi perfectă de primăvară, prima zi din luna mai, aerul înmiresmat fremătând de gingăşia pe care doar primăvara o poate aduce.

Era o încăpere mare, spaţioasă, cuprinzând jumătate din capătul de sus al casei construite din lemn şi piatră. Prin ferestrele îndreptate spre sud, pătrundea suficientă lumină pentru a încălzi camera. Era o odaie simplă, Robert Revendoune nu şi-ar fi cheltuit banii pe lucruri frivole, cum ar fi covoarele şi tapiseriile.

În dimineaţa asta însă, încăperea nu arăta chiar atât de sărăcăcioasă. Fiecare scaun era acoperit cu câte un curcubeu de culori. Straiele zăceau împrăştiate prin întreaga odaie; frumoase, elegante, strălucitoare, toate noi, şi toate făcând parte din zestrea lui Judith Revendoune. Existau mătăsuri din Italia, catifele din Orient, caşmiruri din Veneţia, pânzeturi din Tripoli. Giuvaerurile sclipeau din toate locurile: de pe pantofi, catarame, bentiţe. Erau de toate felurile: smaralde, perle, rubine. Iar aceste

veşminte şi giuvaeruri erau aruncate pe mai multe soiuri de blănuri – samur, hermină, castor, veveriţă, vulpe, râs.

În mijlocul acestor splendori se afla Judith, stând atât de tăcută că, dacă cineva ar fi pătruns în odaie, nici n-ar fi observat-o. Înfăţişarea ei depăşea în frumuseţe orice material sau bijuterie. Picioarele mici erau încălţate în pantofi din piele verde, moale, împodobiţi cu o blană albă de hermină. Rochia îi era strânsă pe trup, în partea de sus, mânecile largi atârnând de la încheietură până la talie. Rochia îi scotea în evidenţă talia subţire. Decolteul pătrat era adânc; deasupra lui, sânii ei erau vizibili, în toată splendoarea şi plinătatea lor. Fusta avea forma unui clopot graţios, legănându-se uşor atunci când păşea. Materialul era ţesut cu fire de aur, fragile şi grele, lucind şi radiind în lumina razelor de soare. Mijlocul îi era prins cu o centură îngustă din piele verde, bătută în smaralde. Pe frunte avea o. Coroniţă subţire din aur, cu un smarald mare în mijloc. O manta din tafta verde-albăstrui îi cuprindea umerii, fiind tivită cu o bandă lată de blană de hermină. Pe o altă femeie, strălucirea extraordinară a rochiei, în verde şi auriu, ar fi arătat deplasat. Dar Judith era mai frumoasă ca oricare rochie. Era o femeie mică de statură, cu rotunjimi gata să facă oricare bărbat să-şi ţină respiraţia. Părul ei castaniu-

roşcat îi atârna liber pe umeri, ajungându-i până la talie, terminându-se în bucle bogate. Bărbia hotărâtă era ţinută sus. Chiar şi acum, când se gândea la oribilele evenimente ce vor urma, buzele îi erau pline şi moi. Însă ochii erau cei care atrăgeau atenţia. Aveau nuanţa puternică, învăluitoare, a aurului, adunând în ei soarele şi reflectându-l asupra rochiei.

Întoarse uşor capul şi privi afară, la acea zi minunată. În oricare alt moment ar fi fost mulţumită de această vreme, dorindu-şi să călărească pe câmpurile presărate cu flori înmiresmate. Dar astăzi stătea foarte liniştită, atentă să nu se mişte şi să şifoneze rochia. Nu rochia era cea care o făcea să stea atât de încremenită, ci gândurile apăsătoare. Astăzi era nunta ei, o zi care de mult timp o înspăimânta. Ziua de azi va pune capăt libertăţii şi fericirii cunoscute până acum.

Pe neaşteptate, uşa se deschise brusc şi două din cameristele ei intrară în odaie. Feţele le erau îmbujorate, tocmai se întorseseră în goană de la biserică. Fugiseră să arunce o privire mirelui.

— Oh, stăpână, spuse Maud. E atât de chipeş! E înalt, cu părul negru, ochii negri şi umerii…! întinse braţele cât putu de larg şi oftă teatral. Nu ştiu cum a reuşit să treacă prin cadrul uşilor. Trebuie să se fi aplecat şi întors într-o parte. Se uită la stăpâna ei, ochii jucându-i în cap. Nu-i

plăcea să o vadă pe Judith atât de nefericită.

— Şi merge cam aşa, spuse Joan, trăgându-şi umerii cât mai în spate şi făcând câţiva paşi mari, hotărâţi, prin cameră.

— Da, da, o aprobă Maud. E un om mândru. Ca toţi cei din neamul Montgomery. Se poartă de parcă toată lumea ar fi a lor.

— Mi-e mi-ar conveni, spuse Joan, apoi dădu ochii peste cap către Maud, aceasta chinuindu-se să nu izbucnească în râs.

Dar Maud era mult mai preocupată de stăpâna ei, care, cu toate glumele lor, nu catadicsise nici măcar să zâmbească.

— Stăpână, spuse ea, încet, mai doreşti ceva? Mai e destul timp înainte de plecarea la biserică.

Judith îşi clătină capul.

— Nu mai am nevoie de nimic. Mama se simte bine?

— Da, se odihneşte înaintea drumului spre biserică. E destul de departe, iar braţul ei… Maud se opri, sesizând expresia de durere de pe faţa stăpânei ei. Judith se învinuia doar pe ea însăşi pentru braţul rupt al mamei ei.

Conştiinţa îi era suficientă, fără ca Maud să-i mai reamintească. Lui Maud îi venea să-şi tragă palme. Atunci eşti gata? întrebă ea, cu blândeţe.

— Corpul îmi e pregătit. Doar mintea mai are nevoie de ceva timp. Vrei să te duci cu Joan se vezi de mama?

— Dar, stăpână…

— Nu, o întrerupse Judith. Aş vrea să rămân singură. S-ar putea să fie ultimele clipe în care să mă pot bucura de intimitate. Cine ştie ce va aduce ziua de mâine? întoarse capul spre fereastră.

Joan dădu să răspundă cuvintelor melancolice ale stăpânei ei, dar Maud o opri. Joan n-o putea înţelege pe Judith. Era bogată, astăzi era nunta ei, şi lucrul cel mai bun, soţul era tânăr şi chipeş. De ce nu era fericită? Ridică din umeri, nedumerită, în timp ce Maud o împingea prin uşa deschisă.

Pregătirile pentru nunta lui Judith durau deja de câteva săptămâni. Urma să fie un eveniment somptuos, ieşit din comun, şi-l va costa pe tatăl ei taxele pe un an. Ţinuse socotelile pentru fiecare lucru cumpărat, notând în catastif miile de suluri de pânză pentru corturile masive ce vor adăposti oaspeţii, făcând totalul mâncării ce urma să fie servită: o mie de porci, trei sute de viţei, o sută de boi, patru mii de căprioare, trei sute de butoaie de bere. Iar listele nu se mai terminau.

Şi toate. Astea pentru ceva ce nu-şi dorea pentru nimic în lume.

Majoritatea fetelor erau crescute să creadă că o căsătorie era o parte inevitabilă a viitorului lor, dar nu era şi cazul lui Judith. Din ziua în care se

născuse, fusese tratată cu totul altfel. Când fiica ei venise pe lume, Helen era deja vlăguită de nenumăratele avorturi şi de bătăile primite de la un om lipsit de orice scrupule. Helen aruncase o singură privire trupuşorului vioi, cu părul său roşcat, iar din clipa aceea nimic altceva nu mai contase. Cu toate că nu-şi înfruntase soţul niciodată, pentru copilul acesta ar fi riscat şi iadul. Îşi dori două lucruri pentru micuţa ei Judith: să o protejeze de un tată brutal şi violent şi să-i asigure independenţa pe tot restul vieţii.

După mulţi ani, fu pentru prima oară că Helen îndrăzni să-şi sfideze soţul de care se temea atât de mult. Îi ceru ca fiica ei să fie trimisă la mănăstire. Lui Robert nu-i păsa absolut deloc ce urma să se întâmple cu fiica sau mama ei. La ce i-ar fi folosit o fiică? îşi avea băieţii de la prima soţie, iar creatura abjectă, sclifosită, care era acum nevasta lui, nu putuse face decât copii morţi şi o fată lipsită de orice valoare. Râsese şi acceptase ca fiica să-i fie trimisă la mănăstire, atunci când va împlini vârstă necesară. Dar ca să-i arate fiinţei smiorcăite, din faţa lui, ce credea el despre pretenţiile ei, o azvârlise în jos pe scări. Helen şchiopăta până în ziua de azi de pe urma căzăturii în care îşi rupsese piciorul, dar meritase, îşi păstrase fiica numai pentru ea. Au existat şi clipe în care Helen ar fi putut uita că e căsătorită. Îi plăcea să se gândească că e

văduvă, trăind singură, cu fata ei atât de frumoasă.

Au fost ani fericiţi. Îşi pregătise fiica pentru viaţa simplă şi aspră a călugăriţelor.

Însă acum totul era pierdut. Judith va fi soţie: o femeie lipsită de orice putere, depinzând în. Întregime de ce-i oferea bărbatul şi stăpânul ei. Judith nu ştia nimic din ce ceea înseamnă a fi soţie. Cosea, înţepându-se la fiecare împunsătură, şi habar nu avea cum să ţină andrelele în mână. Nu ştia să stea liniştită ore în şir. aşteptând ca slugile să facă toate muncile în locul ei. Însă ceea ce era cel mai cumplit, ea nu cunoştea deloc sensul cuvântului supunere. O soţie trebuia să-şi ţină ochii plecaţi în faţa soţului, să-i urmeze îndrumările în orice privinţă; Judith fusese pregătită să ajungă stareţă, singura femeie considerată a fi egala unui bărbat. Judith îşi privise tatăl şi fraţii de la acelaşi nivel, fără să tremure nici măcar atunci când Robert Revendoune o ameninţa cu pumnul, iar dintr-un motiv necunoscut, atitudinea ei părea să-i amuze tatăl. Avea în ea o mândrie cu totul neobişnuită pentru o femeie, ba chiar şi pentru mulţi bărbaţi. Păşea cu umerii traşi în spate şi spinarea dreaptă. Niciun bărbat nu va tolera vocea ei calmă, sigură, cu care discuta relaţiile regelui cu Franţa sau îşi expunea propriile opinii, cu totul radicale, privind felul în care trebuiau trataţi

servitorii şi supuşii. Bărbaţii se aşteptau ca femeile să vorbească despre giuvaeruri şi rochii. Judith era deseori mulţumită de îmbrăcămintea aleasă de cameristele ei însă dacă din cameră lipseau doi saci cu linte, furia ei era fără margini.

Helen făcuse tot posibilul să-şi ţină fiica cât mai departe de lumea exterioară castelului. Se temea că un bărbat ar putea-o vedea, şi-ar dori-o, iar Robert ar fi de acord. Atunci fiica ei îi va fi luată. Judith ar fi trebuit să între la mănăstire odată cu împlinirea vârstei de doisprezece ani, dar Helen nu suportase să se despartă de ea. An după an o păstrase cu egoism, iar acum toată pregătirea şi educaţia nu-i mai serveau la nimic.

Judith avusese câteva luni la dispoziţie ca să se pregătească pentru căsătoria cu un străin. Nu-l văzuse şi niciun o interesa să-l vadă. Ştia că pe viitorul soţ îl va vedea destul. Nu cunoscuse niciun alt bărbat, cu excepţia tatălui şi fraţilor ei, aşa că se aştepta la o existenţă petrecută în compania unui bărbat care ura femeile, le bătea, era lipsit de educaţie şi nu ştia nimic altceva decât cum să-şi folosească forţa. Plănuise dintotdeauna să scape de o astfel de viaţă, dar acum ştia că destinul hotărâse altfel. Peste zece ani va fi şi ea la fel ca mama ei: tremurând, ochii privind dintr-o parte în alta, mereu speriată?

Judith se ridică, rochia grea, cu firele ei de aur, căzând la podea, foşnind uşor. Ei bine, nu! Nu-i

va arăta niciodată că se teme de el; indiferent ce va simţi, îşi va ţine capul sus şi-l va privi drept în ochi.

O clipă, umerii îi căzură. Era îngrozită de acest străin care urma să-i devină domn şi stăpân. Cameristele ei râdeau vorbind, vesele, despre iubiţii lor. Se putea oare ca unirea cu un nobil să fie la fel? Un bărbat era capabil de iubire şi tandreţe, precum o femeie? Va afla cât de curând. Îşi îndreptă din nou umerii. Îşi va acorda o şansă, îşi jură Judith în gând. Va fi o oglindă a comportării lui. Dacă se va purta blând, va fi blândă la rândul ei. Dacă va fi la fel ca tatăl ei, nu se va lăsa impresionată, îi va plăti cu aceeaşi monedă. Niciun bărbat n-o dominase vreodată, şi nici nu o va domina. Judith îşi făcu din asta un jurământ.

— Stăpână, strigă Joan entuziasmată, dând buzna în odaie. Sir Raine şi fratele său, Sir Miles, aşteaptă afară. Au venit să te vadă. Joan îşi privi domniţa cu o expresie exasperată, văzând că nu înţelege despre ce e vorba. Sunt fraţii soţului tău. Sir Raine vrea să te cunoască înainte de nuntă.

Judith îşi aranjă ţinuta şi se pregăti să-şi întâmpine vizitatorii. Bărbatul cu care urma să se căsătorească nu se arăta interesat de ea; până şi logodna fusese rezolvată printr-un reprezentant, iar acum nu el, ci fraţii lui se

prezentaseră la castel ca să o salute. Trase adânc aer în piept şi se chinui să-şi oprească tremurul. Nu-şi dăduse seama că era atât de înspăimântată.

Raine şi Miles coborau, unul lângă celălalt, scările largi, în spirală, ale conacului Revendoune. Sosiseră abia noaptea trecută. Gavin amânase cât mai mult posibil momentul înfruntării viitoarei nunţi. Raine încercase să-şi convingă fratele mai mare să-şi cunoască mireasa, dar acesta refuzase. Îi spusese că o va vedea destul în anii care vor urma, de ce să grăbească blestemul?

Când Miles revenise din misiunea sa de reprezentant la logodnă, Raine fusese cel care se interesase de moştenitoare. Ca de obicei, Miles nu avusese prea multe de spus, dar Raine îşi dăduse seama că-i ascundea ceva. Întrucât Raine o văzuse pe Judith, îşi dăduse seama de ce.

— De ce nu i-ai spus lui Gavin? întrebase Raine. Ştii că-i e groază de ceea ce el numeşte pocită lui bogată.

Milse nu zâmbise, dar ochii îi străluciseră amintindu-şi de imaginea de vis a viitoarei lui cumnate. — M-am gândit că i-ar prinde bine să greşească şi el, măcar o dată.

Raine îşi înăbuşise hohotul de râs. Gavin îl trata, uneori, pe fratele său mai mic, ca pe un băieţel şi nu ca pe un bărbat de douăzeci şi doi

de ani. Tăcerea lui Miles în privinţa frumuseţii logodnicei lui Gavin a fost o mică pedeapsă pentru toate acele momente când i se poruncise ce să facă. Raine a scos un mic chicot.

— Şi când te gândeşti că scumpul nostru frate mi-a oferit-o mie, iar eu nici măcar n-am încercat! Dacă aş fi văzut-o, m-aş fi luptat cu el pentru ea. Crezi că e prea târziu?

Dacă Miles răspunsese ceva, Raine nu-l mai auzise. Gândurile lui îi rătăciră în altă parte, amintindu-şi de clipa când dăduse ochii, pentru prima oară, cu micuţa lui cumnată, al cărei cap abia dacă îi ajungea la umăr.; Văzuse cât e de scundă înainte de a-i vedea faţa. După

I o singură privire aruncată ochilor ei, puri şi sclipitori ca aurul din Ţara Sfântă, nu mai văzuse nimic altceva. Judith Revendoune se uitase la el cu inteligenţă, de la, egal la egal, de parcă l-ar fi cântărit. Raine nu făcuse altceva decât să se holbeze, incapabil să vorbească, simţindu-se de parcă ar fi fost tras în adâncuri de curentul emanând din acei ochi. Nu-i zâmbise prosteşte şi nici nu se hlizise cum ar fi făcut cele mai multe fecioare, îl întâmpinase cu fruntea sus, ca pe un egal. Iar lui Raine atitudinea ei i se păruse ameţitoare. Miles trebuise să-i dea un ghiont ca să-l facă să-i vorbească. Raine nu auzise niciun cuvânt din câte se rostiseră în faţa lui, se mulţumise să stea nemişcat şi să privească. Îşi

imaginase luând-o în braţe şi ducând-o din această casă, făcând-o a lui. Ştia că va trebui să plece înainte de a avea şi alte gânduri indecente, legate de soţia fratelui său.

— Miles, spuse el acum, gropiţele despicându-i adânc obrajii, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când încerca să-şi reţină râsul, poate ar fi bine ca amândoi să-l răsplătim pe fratele nostru pentru acele multe ore de antrenament, cu şi fără armură.

— Ce pui la cale? întrebă Miles, ochii sclipindu-i plini de interes.

— Dacă îmi amintesc bine, tocmai am văzut o femeie hidoasă, cât un pitic, cu dinţi stricaţi şi o parte exterioară incredibil de grasă.

Miles începu să zâmbească. Era adevărat, văzuseră pe scări o astfel de cotoroanţă.

— Înţeleg. Nu trebuie să minţim, dar nici nu e nevoie să spunem adevărul.

— Exact.

Era încă dimineaţă când Judith îşi urmă cameristele, pe scările largi ducând spre salonul mare, de la al doilea cat al conacului. Pe podea erau rogojini noi, tapiseriile fuseseră scoase din cufere şi atârnate pe pereţi, iar din pragul uşii şi până în capătul îndepărtat al încăperii se afla o potecă groasă de petale de trandafiri şi crini. Pe aici va păşi când va reveni de la biserică, ca femeie căsătorită.

Maud venea în urma stăpânei sale, ţinând sus trena lungă a rochiei fragile, din fire aurii, şi mantia cu blana ei de hermină. Judith se opri o clipă, înainte de a ieşi din casă, trăgând adânc aer în piept şi adunându-şi curajul.

Se scurse un moment până ochii i se obişnuiră cu lumina soarelui, văzând apoi şirul lung de oameni veniţi să asiste la sărbătoarea nunţii unei fete de conte. Nu era deloc pregătită pentru strigătele vesele cu care fu întâmpinată – strigăte de apreciere şi bucurie, la vederea unei tinere încântătoare.

Judith zâmbi, dând din cap spre oaspeţii călare, dar şi spre slugile şi negustorii veniţi să asiste la festivitate.

Drumul până la biserică va fi ca o paradă, vrând să arate lumii bogăţia şi importanţa contelui Robert Revendoune. Mai târziu, se va putea lăuda cu câţi conţi, baroni, nobili de viţă aleasă veniseră la nunta fiicei lui. Procesiunea era condusă de saltimbanci, vestind cu entuziasm sosirea frumoasei mirese. Judith fu ridicată de tatăl ei pe un cal alb, ochii lui aprobându-i rochia şi înfăţişarea. Cu această ocazie deosebită, urma să călărească pe şa lateral; poziţia neobişnuită o făcu să se simtă stângace, dar se strădui să nu o arate. În spatele ei călărea mama ei, încadrată de Miles şi Raine. Mulţimea oaspeţilor îi urma în ordinea

importanţei.

Ciupindu-şi corzile harfelor, trubadurii îşi începură cântecele, iar alaiul se puse în mişcare. Înaintau încet, urmând cântăreţii şi pe Robert Revendoune, care păşea mândru, ducând hăţurile calului pe care se afla fiica lui.

În ciuda tuturor jurămintelor şi promisiunilor, cu fiecare pas, Judith descoperi că e tot mai emoţionată. Curiozitatea legată de viitorul ei soţ începea să-i roadă sufletul. Stătea dreaptă în şa, dar ochii erau îndreptaţi spre uşa bisericii, unde se aflau două siluete; preotul şi străinul care îi era sortit să-i fie soţ.

Gavin nu era la fel de curios. Stomacul încă. Îi era întors pe dos după descrierea făcută de Raine. Se părea că fata era nu numai slabă de minte, dar şi urâtă. Încercă să nu se uite la alaiul ce se apropia prea repede, dar cântecele şi strigătele asurzitoare, ale miilor de servitori şi negustori, înşiraţi de-a lungul drumului ca să privească, îl împiedicară să-şi asculte propriile gânduri. Fără să vrea, ochii îi fură atraşi de alai. Nu-şi dăduse seama că erau deja atât de aproape. Când Gavin privi în sus şi văzu fata cu părul castaniu-roşcat, habar nu avu cine ar putea fi. Trecu un minut întreg până să înţeleagă că era mireasa lui. Raze de soare emanau din ea, de parcă ar fi fost o zeiţă păgână trezită la viaţă. Făcu ochii mari, gura rămânându-i uşor

deschisă. Apoi zâmbi. Raine! Fireşte că Raine îl minţise. Gavin fu atât de uşurat, atât de fericit, că nu observă că părăsea arcada bisericii, coborând treptele câte două, trei, odată. Tradiţia cerea ca mirele să aştepte ca mireasa să fie ridicată de tatăl ei, de pe cal, să fie însoţită pe trepte, apoi oferită noului ei stăpân. Dar Gavin dorea să o vadă mai bine. Nu auzi hohotele de râs şi exclamaţiile vesele ale celor prezenţi, când împinse cu cotul şi îşi puse palmele pe talia miresei, ajutând-o să coboare.

Văzută de aproape, era chiar şi mai uluitoare. Ochii lui se delectară cu buzele ei moi, pline, ademenitoare. Pielea îi era lăptoasă şi pură, mai fină decât oricare satin.

Şi fu cât pe ce să-şi piardă răsuflarea când îi întâlni, în sfârşit, ochii.

Gavin îi zâmbi sincer încântat, iar ea îi surâse la rândul ei, dezvăluind dinţii albi ca nişte perle. Zgomotul mulţimii îi readuse la realitate. Fără prea mult chef, o lăsă cu picioarele pe pământ, îi oferi braţul, închizându-şi mâna peste a ei, de parcă fata ar fi încercat să-i scape. Era ferm hotărât să păstreze această nouă proprietate.

Martorii scenei au fost pe deplin mulţumiţi de comportarea impetuoasă a lui Gavin *Montgomery* şi dădură glas aprobării lor. Robert se încruntă furios, văzându-se dat la o parte, apoi observă că toţi invitaţii râdeau.

Ceremonia avu loc în faţa bisericii, aşa ca toţi cei prezenţi să poată asista la această unire şi nu doar cei câţiva, care s-ar fi putut înghesui înăuntru. Preotul îl întrebă pe Gavin dacă o ia de soţie pe Judith Revendoune. Gavin se uită la femeia din faţa lui, părul ei lăsat liber fluturând în valuri groase, moi, până la talie, unde se încolăceau în bucle.

— Da, spuse el.

Apoi preotul o întrebă pe Judith, care se uită la Gavin cu aceeaşi lipsă de pudoare. Era îmbrăcat în cenuşiu din cap până în picioare. Pieptarul şi haina, cu umeri laţi, erau din catifea moale, italiană. Haina era împodobită cu blană neagră de nurcă, începând de la gulerul lat şi ajungând până în partea din faţă a îmbrăcămintei. Singurul lui giuvaer era pe spada atârnându-i la şold, mânerul fiind încrustat cu un diamant mare, sclipind în lumina soarelui.

Cameristele îi spuseseră că Gavin era chipeş, dar Judith nu se aşteptase la un bărbat care să degaje atâta forţă. Se aşteptase la un tânăr blond şi plăpând. Acum însă se uită la părul negru şi des, încolăcindu-se peste guler, îi văzu buzele zâmbindu-i, iar apoi ochii, care o făcură să-i treacă fiori pe şira spinării.

Spre marea bucurie a mulţimii, preotul trebui să repete întrebarea de două ori. Spunând „Da”, Judith îşi simţi obrajii arzând. Oh „da, categoric

că-l va lua de soţ pe Gavin Montgomery.

Îşi făcură jurăminte de iubire, credinţă şi supunere, iar când schimbară inelele, mulţimea, rămasă un timp tăcută, scoase un alt strigăt, o adevărată ameninţare pentru acoperişul bisericii. Zestrea lui Judith fu citită oaspeţilor şi privitorilor, dar însuşirea bogăţiilor abia dacă se făcu auzită. Judith şi Gavin, o tânără frumoasă şi un bărbat chipeş, erau preferaţii lor. Miresei şi mirelui li se întinseră coşuri cu monede de argint, pe care ei le aruncară spre oamenii aflaţi la capătul treptelor. Apoi cuplul îl urmă pe preot în biserica întunecată şi tăcută.

Gavin şi Judith primiră locurile de onoare din strană, deasupra mulţimii înghesuite. Cei doi erau ca nişte copii, aruncându-şi unul altuia priviri pe furiş, pe tot parcursul slujbei. Oaspeţii îi urmăreau cu adoraţie, încântaţi de această căsătorie, cu începutul ei de basm. Menestrelii compuneau deja cântecele pentru petrecerea de mai târziu. Slugile şi locuitorii domeniului, rămaşi afară, discutau despre hainele elegante ale invitaţilor, dar mai ales despre frumuseţea miresei.

Exista însă o persoană care nu era deloc fericită. Alice Valence stătea lângă creatura grasă şi leneşă a viitorului ei soţ, Edmond Chartworth, privind mireasa cu toată ura din sufletul ei. Gavin se făcuse de râs! chicotiseră

până şi slugile când se repezise în jos, pe scări, după acea femeie, ca un băieţel alergând spre primul lui cal.

Cum de putea cineva să o considere frumoasă pe acea căţea cu părul roşu? Alice ştia că părul roşu era întotdeauna însoţit de pistrui.

Îşi întoarse privirea de la Judith şi se uită la Gavin. El era cel care o enerva. Alice îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el. Chiar dacă o faţă frumoasă îl putea face să ţopăie ca un saltimbanc, îi cunoştea forţa şi adâncimea sentimentelor. Dacă îi spusese că o iubeşte, atunci era adevărat. Şi cât de curând va avea grijă să-i reamintească de cuvintele rostite. Nu-i va permite să o uite când se va afla în pat cu diavoliţa aceea roşcată.

Alice îşi privi mâinile şi surâse. Avea un inel… Da, îl avea pe deget. Ridicând ochii spre mire şi mireasă, se simţi în siguranţă, un plan începând deja să se formeze în mintea ei.

Îl văzu pe Gavin luând mâna lui Judith şi sărutând-o, ignorându-l pe Raine care îi amintea că se aflau în biserică. Alice îşi clătină capul. Proasta de ea habar nu avea cum să se poarte. Ar fi trebuit să-şi coboare genele şi să se îmbujoreze; roşeaţa o prindea foarte bine pe Alice. Dar Judith Revendoune se mulţumi să-şi fixeze soţul, urmărindu-i fiecare mişcare, felul în care îşi apăsa buzele de palma ei. Cu totul lipsit

de feminitate, îşi zise Alice.

În clipa aceea, reacţia lui Alice nu trecu neobservată. Raine privi, în jos, din strană şi văzu încruntătura care încreţise fruntea ei perfectă. Era sigur că nu-şi dădea seama ce face. Alice era foarte atentă să arate numai ceea ce dorea să se vadă.

Foc şi gheaţă, îşi zise el. Frumuseţea lui Judith era ca focul pe lângă răceala blondă a lui Alice. Zâmbi gândindu-se cât de uşor îi era focului să topească gheaţa, apoi îşi aminti că totul depindea de tăria focului şi de mărimea blocului de gheaţă. Fratele său era un bărbat sănătos la minte, simţitor, judecând drept, cu o singură excepţie: Alice Valence. Gavin o adora; se înfuria ori de câte ori cineva făcea doar aluzie la slăbiciunile ei. Proaspăta lui soţie îl atrăgea, dar pentru cât timp? Va putea ea înfrunta adevărul că inima soţului ei îi aparţinea lui Alice? Raine spera din tot sufletul. Şi, uitându-se de la o femeie la cealaltă, îşi dădu seama că pe Alice o puteai venera, dar Judith era o femeie pe care să o iubeşti.

Capitolul 5

La încheierea lungii slujbe de nuntă, Gavin luă mâna lui Judith şi o conduse la altar, unde îngenunchează în faţa preotului, aşteptând

binecuvântarea lui. Omul sfânt îi dădu lui Gavin sărutul păcii, pe care acesta îl transmise soţiei lui. Ar fi trebuit să fie un sărut simplu; dar cu toate că se termină repede, buzele lui Gavin zăboviră făcând-o pe Judith să-l privească, ochii ei aurii oglindindu-i atât plăcerea, cât şi surpriza..

Pe chipul lui Gavin se aşternu un zâmbet larg şi fericit, îi luă mâna în a lui şi o conduse, prin biserică, aproape alergând. Ajunşi afară, mulţimea îi întâmpină cu o ploaie de grăunţe care, prin cantitatea lor, ar fi putut fi mortale. O ridică pe Judith pe calul ei, talia ei fiind mică chiar şi acoperită de mai multe rânduri de straie, l-ar fi plăcut să o pună pe armăsarul lui, dar comisese deja destule *faux* pas de când o văzuse. Dădu să ia hăţurile animalului, dar Judith ştia să şi-l strunească singură, iar asta îi făcu plăcere; era important ca soţia lui să călărească bine.

Mireasa şi mirele conduseră alaiul înapoi spre conacul *Revendoune*, Gavin ţinându-i strâns mâna când intrară în holul mare, curăţat de curând. Judith se uită la petalele de trandafiri şi crini, împrăştiate pe podea. Doar cu câteva ore în urmă petalele acestea îi păruseră un semn de rău augur al lucrurilor teribile, pe cale să se întâmple. Acum, ridicând ochii spre Gavin, văzându-i pe ai lui zâmbindu-i, ideea de a-i fi soţie nu i se mai păru atât de înspăimântătoare.

— Aş da foarte mult să-ţi cunosc gândurile, spuse Gavin, cu buzele aproape de urechea ei.

— Mă gândeam că această căsătorie nu pare chiar atât de rea pe cât am crezut.

O clipă, Gavin rămase trăsnit, apoi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs. Judith habar nu avea că-l insultase şi-i făcuse un compliment, dintr-o singură frază. O tânără bine crescută n-ar fi recunoscut niciodată că ideea căsătoriei, cu oricare bărbat ales pentru ea, nu i-ar fi fost pe plac.

— Ei bine, scumpă soţie, spuse Gavin, cu ochii scăpărând, eu sunt mai mult decât mulţumit.

Acestea au fost primele cuvinte schimbate între ei, după care nu mai avură timp şi de altele. Mirele şi mireasa trebuiau să întâmpine sutele de invitaţi, să-i felicite.

Judith stătea tăcută lângă soţul ei, zâmbind fiecărui oaspete. Cunoştea pe foarte puţini dintre ei, viaţa ei de până acum fiind foarte retrasă. Robert Revendoune se afla de cealaltă parte a ei, asigurându-se că nu făcea nimic nepotrivit, Nu va fi sigur că scăpase de ea decât după consumarea căsătoriei.

Judith fusese preocupată la gândul că hainele ei ar putea fi prea luxoase, dar privind oaspeţii, murmurând „mulţumesc", îşi dădu seama că întreaga ei înfăţişare era extrem de conservatoare. Oaspeţii erau îmbrăcaţi în culori

vii, ţipătoare, mai mulţi dintre ei având felurite nuanţe pe acelaşi corp. Femeile purtau roşu, purpuriu şi verde. În carouri, dungi, brocarturi şi dantele bogate. Rochia verde şi aurie a lui Judith ieşea în evidenţă prin simplitatea ei.

Raine apucă, brusc, talia lui Judith, o ridică deasupra capului şi depuse câte o sărutare pe fiecare obraz.

— Bun venit în clanul Montgomery, micuţa mea surioară, rosti el galeş, gropiţele jucându-i pe chip.

Lui Judith îi plăcu sinceritatea şi modul lui deschis de a fi. Urmă Miles. Îl întâlnise cu ocazia logodnei. Se uitase la ea ca unul din şoimii de pe acoperişul grajdului.

Miles continua să o privească în acelaşi mod ciudat, pătrunzător, iar ea se uita pe furiş la soţul ei, care îl muştruluia pe Raine pentru o glumă despre o femeie urâtă. Raine, mai mic de statură decât Gavin, purta o haină de catifea neagră, tivită cu fire argintii. Era un bărbat frumos cu acele gropiţe din obraji şi ochii veşnic zâmbitori. Miles era la fel de înalt ca Gavin, dar mai zvelt. Dintre cei trei fraţi, hainele lui Miles erau cele mai strălucitoare. Era îmbrăcat cu un pieptar de un verde-închis şi o haină de un verde sclipitor, tivită cu blană de samur. Deasupra şoldurilor înguste, purta o cingătoare de piele, bătută în smaralde.

Erau bărbaţi puternici, chipeşi dar, văzându-i împreună, Judith înţelese că soţul ei îi depăşea pe ceilalţi doi. Cel puţin aşa i se părea ei. Gavin îi simţi ochii aţintiţi asupra lui şi se întoarse spre ea. Îi luă mâna şi îi sărută degetele. Judith îşi simţi inima bătându-i nebuneşte când îi vârî în gură vârful unui deget şi-l atinse cu. Limba.

— Cred că va mai trebui să aştepţi, frăţioare, deşi îţi înţeleg motivul nerăbdării, zise Raine râzând. La mai spune-mi odată despre moştenitoarea grasă şi pitică.

Gavin dădu drumul mâinii soţiei lui, nu fără părere de rău.

— N-ai decât să mă iei peste picior cât îţi pică bine, dar eu sunt cel care o are, aşa că cine râde la urmă râde mai bine. Sau poate „râde" nu e tocmai cuvântul potrivit.

Raine pufni în râs şi îi dădu un ghiont lui Miles.

— Haide, să vedem dacă nu găsim alte zeiţe cu ochii de aur. Dă-i proaspete-i cumnate un sărut de „bun venit" şi să mergem.

Miles luă mâna lui Judith şi o sărută îndelung, fără ca ochii să i se dezlipească de pe chipul ei.

— Cred că voi păstra sărutul pentru clipe mai intime, spuse el, înainte de a-şi urma fratele.

Gavin îşi puse braţul posesiv în jurul umerilor ei.

— Nu-i lăsa să te necăjească. Nu fac decât să te tachineze.

— Cred că-mi place să fiu tachinată.

Gavin privi în jos la ea, zâmbindu-i, apoi brusc făcu un pas lateral. Simpla atingere îl puse pe jar. Vor mai trece multe ore până vor fi lăsaţi să plece la culcare. Dacă voia să supravieţuiască acestei zile, va trebui să-şi ţină mâinile departe de ea.

Mai târziu, pe când Judith primea o sărutare de la o femeie veştejită – o contesă dintr-un ţinut îndepărtat, îmbrăcată într-o rochie ţipătoare din satin violet – îl simţi pe Gavin înţepenind lângă ea. Îi urmă privirea până dădu cu ochii de o femeie atât de elegantă şi de frumoasă, că mulţi bărbaţi rămăseseră cu gurile deschise. Când femeia ajunse în dreptul miresei, Judith fu înmărmurită de ura care mocnea în acei ochi albaştri. Mai că-i veni să-şi facă cruce. Şuşotelile din jur îi atraseră atenţia şi văzu cum mulţi oameni se amuzau copios, la vederea celor două femei," amândouă frumoase, dar atât de diferite.

Femeia blondă trecu repede mai departe, refuzând să întâlnească privirea lui Gavin, iar Judith observă expresia de durere pe chipul soţului ei. O întâlnire enigmatică şi tulburătoare, pe care nu o înţelegea deloc.

În cele din urmă, şuvoiul oaspeţilor se termină. Toţi oaspeţii vorbiseră cu cuplul proaspăt căsătorit, tatăl lui Judith dăruise daruri fiecărei persoane, în funcţie de importanţă, şi se auzi, în

sfârşit, sunetul trâmbiţelor anunţând începerea ospăţului.

Cât timp durase primirea invitaţilor, salonul mare fusese umplut de mese. Acum mesele erau acoperite cu mâncăruri: pui, raţe, prepeliţe, fazani, potârnichi, alături de tăvi cu carne de porc şi vită. Plăcinte cu carne şi douăsprezece soiuri de peşte. Legumele, aromate cu condimente din Orient, se aflau din abundenţă. Vor fi servite primele căpşuni ale anului, împreună cu acele fructe atât de rare şi scumpe – rodiile.

Bogăţia casei se vedea şi din farfuriile din aur şi argint, folosite de oaspeţii mai importanţi, aşezaţi la masa din frunte, ridicată pe o platformă. Judith şi Gavin aveau cupe la fel, înalte, subţiri, făcute din argint şi încrustate cu aur. În centrul grupului de mese se afla un spaţiu deschis. Aici trubadurii îşi ciupeau corzile instrumentelor, cântând, dansatoare orientale se roteau cu mişcări ispititoare, saltimbancii făceau tumbe şi sărituri, iar o trupă de teatru prezenta o piesă. Zgomotul era infernal, înălţându-se până la cupola uriaşă a salonului.

— Nu mănânci mult, spuse Gavin, încercând să nu strige, dar îi era greu să se facă auzit peste toată această zarvă.

— Nu. Se uită la el şi zâmbi. Ideea că străinul acesta era soţul ei continua să-i bântuie

gândurile. L-ar fi plăcut să-i atingă despicătura din bărbie.

— Vino, spuse el şi, luându-i mâna, o ajută să se ridice. Când îşi conduse mireasa afară din salon, se auziră tot felul de fluierături, cuvinte batjocoritoare, obscenităţi, dar niciunul din ei nu privi înapoi. Începură să se plimbe. Pământurile erau încărcate de florile primăverii, legănate acum de poala rochiei lungi a lui Judith. În dreapta lor se aflau corturile participanţilor la turnirul de mâine. În vârful fiecăruia flutura o flamură cu însemnele cavalerului respectiv, iar leoparzii neamului *Montgomery* se vedeau peste tot. Blazonul conţinea trei leoparzi în poziţie verticală, ţesuţi cu fire de aur pe un fundal de un verde-smarald.

— Toţi sunt rudele tale? întrebă Judith, iar Gavin privi peste capul ei.

— Veri şi unchi. Raine n-a glumit când ne-a numit un clan.

— Eşti bucuros de ei?

— Bucuros? Gavin înălţă din umeri. Sunt membri ai neamului Montgomery, spuse el, iar acesta păru să fie un răspuns suficient pentru el.

Se opriră pe o mică colină de unde puteau vedea corturile de jos. Gavin îi ţinu mâna, până Judith îşi aranjă fustele largi şi se aşeză. Apoi se întinse lângă ea, cât era de lung, punându-şi mâinile sub cap.

Judith era cu spatele la faţa lui. Picioarele lui se odihneau înaintea ei. Vedea foarte bine cum muşchiul se curba deasupra genunchiului, apoi se umfla spre coapsă. Judith ştia, fără să aibă niciun dubiu, că fiecare din coapsele lui erau mai mari decât talia ei. Pe neaşteptate, o străbătu un fior.

— Ți-e frig? întrebă Gavin, preocupat imediat de starea ei. Se sprijini într-un cot şi o urmări cum îşi clatină capul Sper că n-ai nimic împotrivă că am plecat de acolo vei crede că sunt lipsit de maniere, mai întâi la biserică, iar acum că te-am scos afară. Dar zarva era prea mare şi am vrut să fiu singur cu tine.

— Și eu, spuse ea sinceră, întorcându-şi faţa spre el.

Gavin ridică o mână şi îi luă o şuviţă de păr, văzând cum se încolăceşte în jurul încheieturii.

— Am fost foarte surprins când te-am văzut. Am auzit că eşti urâtă. Ochii îi scăpărară maliţioşi, frecând şuviţa între degete.

— De unde ai auzit aşa ceva?

— Se vorbea că acesta ar fi motivul pentru care Revendoune şi-a ţinut fiica ascunsă.

— Am fost mai degrabă ascunsă de el. Nu-i spuse mai multe, dar Gavin înţelese. Nu-i plăceau prea multe la bărbatul acela tiranic, care bătea tot ce era mai mic ca el, şi se tânguia înaintea a tot ce era mai mare. Îi surâse.

— Sunt foarte mulţumit de tine. Întreci în aşteptări orice speranţă a unui bărbat.

Şi, dintr-o dată, Judith îşi aminti de zâmbetul tandru din biserică. Oare cum ar fi să fie sărutată din nou, de data asta pe îndelete? Avea atât de puţină experienţă în ce privea felul cum se purtau bărbaţii şi femeile!

Gavin uită să mai respire când îi văzu ochii fixându-i gura. O privire scurtă, aruncată soarelui, îi spuse că mai erau multe ore până să fie numai a lui. Nu va începe ceea ce nu putea termina.

— Trebuie să ne întoarcem, rosti el cu o voce tăioasă. Purtarea noastră va da şi aşa prilej de bârfă pentru mulţi ani, de acum încolo. O ajută să se ridice şi, cum stătea în faţa lui, se uită la părul ei, inhalându-i parfumul frumos mirositor. Ştia că se încălzise de la soare şi nu intenţiona decât să depună un sărut cast pe acele şuviţe mătăsoase, dar Judith ridică faţa zâmbindu-i. În aceeaşi secundă, braţele lui o cuprinseră, buzele strivindu-le pe ale ei.

Cunoştinţele sumare ale lui Judith, legate de bărbaţi şi femei, proveneau doar de la cameristele ei care comparau, chicotind, talentele de amorezi ale bărbaţilor cu care împărţeau aşternutul. Aşa că Judith reacţionă la sărutul lui Gavin nu cu reticenţa cuvenită unei doamne adevărate,.ci cu tot entuziasmul simţit..

Mâna lui îi atinse ceafa, iar buzele ei se deschiseră, îşi lipi. Trupul mai aproape de el. Cât de mare era! Muşchii pieptului erau tari pe carnea ei fragedă, iar coapsele ca de fier. Îi plăcea să-l simtă, îi plăcea mirosul lui. Braţele ei se strânseră în jurul lui.

Brusc, Gavin făcu un pas înapoi, respirând greu şi sacadat.

— Pari să ştii prea multe despre săruturi, rosti el, furios. Ţi-a fost de ajuns?

Mintea şi trupul ei erau mult prea pline de noutatea senzaţiilor ameţitoare, ca să fie conştientă de tonul lui.

— N-am mai sărutat niciun alt bărbat. Cameristele mi-au spus că e plăcut, dar e mai mult decât plăcut.

El îşi aţinti ochii asupra ei, ştiind să recunoască adevărul atunci când îl auzea.

— Să ne întoarcem şi să ne rugăm ca soarele să apună cât mai devreme.

Judith îşi aplecă obrajii roşii şi îl urmă. Porniră alene înapoi, spre castel, fără să-şi vorbească, Gavin fiind preocupat de ridicarea unui alt cort. Dacă n-ar fi ţinut atât de strâns mâna soţiei, aceasta ar fi putut crede că o uitase complet.

Când îşi întoarse capul, nu-l văzu pe Robert Revendoune aşteptându-i. Însă Judith, da. Şi recunoscu furia din ochii lui, pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău.

— Târfă nemernică! şuieră Robert. Tânjeşti după el ca o căţea în călduri. Nu voi permite ca întreaga Anglie să râdă de mine! îşi ridică mâna şi o plesni pe Judith peste faţă.

Lui Gavin îi trebuiră câteva clipe până să reacţioneze.

Nu şi-ar fi putut imagina niciodată un tată lovindu-şi fiica. Când îşi reveni, în cele din urmă, trimise un pumn în falca socrului său, făcându-l să se întindă la podea complet ameţit. Judith îşi privi soţul. Ochii îi erau întunecaţi, falca încleştată.

— Să nu îndrăzneşti să o mai atingi vreodată, îi porunci Gavin cu o voce joasă, ameninţătoare. Ce e al meu îmi aparţine, şi sunt singurul care să-i poarte de grijă. Făcu încă un pas spre Revendoune.

— Nu, te rog, spuse Judith şi apucă braţul soţului ei. N-am nimic şi i-ai plătit din plin pentru ceea ce n-a fost decât o palmă mică.

Gavin nu se mişcă. Ochii lui Robert Revendoune trecură de la fiica, la ginerele lui. Ştia că nu e momentul să vorbească. Se ridică încet şi se depărtă de ei. Judith trase de mâneca soţului ei.

— Nu-l lăsa să ne strice ziua. Nu ştie altceva decât să-şi folosească pumnii. Mintea îi vâjâia. Puţinii bărbaţi, pe care îi cunoscuse, ar fi considerat că un tată are dreptul să-şi bată fiica.

Poate Gavin se gândea la ea ca la un bun al său, dar ceva din felul în care vorbise o făcuse să se simtă protejată, aproape iubită.

— Vino aici, ia să te văd, spuse Gavin, vocea lui arătând că se străduia să-şi păstreze cumpătul.

Îşi trecu vârfurile degetelor peste buzele ei, pipăind ca pielea să nu fie tăiată. Judith îi studie bărbia, acolo unde favoriţii se opreau pe pielea proaspăt rasă. Atingerea lui îi înmuiase genunchii. Ridică mâna şi îşi duse un deget la despicătura din bărbie. Gavin îşi încetă explorările şi se uită în ochii ei. Preţ de câteva clipe lungi, rămaseră nemişcaţi, mulţumindu-se să se privească.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse el, foarte trist. Îi luă braţul şi o conduse înapoi la castel. Fuseseră plecaţi mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. Mâncarea fusese luată de pe mese, iar acestea, desfăcute şi puse la perete. Muzicienii îşi acordau instrumentele pregătindu-se pentru dansuri.

— Gavin, strigă cineva, o vei avea toată viaţa. Acum n-ar trebui să o ţii doar pentru tine.

Judith strânse şi mai tare braţul lui Gavin, dar fu trasă repede într-un cerc de dansatori sprinţari. Împinsă şi condusă cu paşi viguroşi, încercă să rămână cu ochii asupra soţului ei. Nu voia să-l scape din privire. Hohotul de râs al unui bărbat o făcu să ridice capul.

— Mica mea surioară, spuse Raine, ar trebui să ne învrednicești cu câte o privire şi pe noi, din când în când.

Judith îi surâse tocmai când un braţ puternic se încolăci în jurul ei, ridicând-o de la podea. Revenind lângă Raine, spuse:

— Cum aş putea ignora nişte bărbaţi atât de chipeşi, cum sunt cumnaţii mei?

— Bine spus, dar dacă ochii tăi nu mint, fratele meu e singurul care poate aduce lumină în acele steluţe aurii.

Cineva o roti din nou pe Judith, iar când fu ridicată de braţele bărbatului, îl văzu pe Gavin zâmbindu-i unei femei mici şi drăguţe, îmbrăcată într-o rochie verde şi purpurie, din tafta. Judith urmări cum femeia atinge catifeaua de pe pieptul lui Gavin.

— Unde ţi-e zâmbetul? întrebă Raine când reveni lângă el. Se răsuci şi se uită la fratele său.

— Ţi se pare frumoasă? întrebă Judith.

Raine făcu tot posibilul să nu pufnească în râs.

— E urâtă ca muma pădurii, iar Gavin n-ar dori-o pentru nimic în lume. Din moment ce au avut-o mai toţi cei prezenţi, continuă el în gând. Of, suspină el. Hai să plecăm de aici şi să bem nişte cidru. O apucă de braţ şi o conduse în celălalt capăt al încăperii, cât mai departe de Gavin.

Judith stătu liniştită lângă Raine şi-l urmări pe

Gavin învârtind-o, pe podeaua salonului, pe femeia cu păr şaten. De fiecare dată când o atingea, un spasm rapid şi dureros străbătea pieptul lui Judith. Raine era absorbit într-o discuţie cu un alt bărbat. Îşi puse cupa pe masă şi porni încet, prin umbrele salonului, croindu-şi drum spre curtea interioară din spatele conacului. Aici se afla o mică grădină. Imaginea lui Gavin, ţinând în braţe acea femeie, îi rămase întipărită în minte, înfierată parcă cu firul roşu. Şi totuşi, de ce i-ar păsa? Nu-l cunoştea nici măcar de o zi. De ce ar conta dacă atingea pe altcineva?

Luă loc pe o bancă ascunsă de restul grădinii. Era posibil să fie geloasă? Nu încercase niciodată, în viaţa ei, această emoţie, dar tot ce ştia era că nu voia ca soţul ei să se uite la alte femei sau să le atingă.

— M-am gândit că te voi găsi aici.

Judith se uită la mama ei, apoi coborî privirea. Helen se aşeză imediat lângă fiica ei.

— S-a întâmplat ceva? S-a purtat urât cu tine?

— Gavin? întrebă Judith, încântată să-i rostească numele. Nu. Se poartă bine.

Lui Helen nu-i plăcu ce văzu pe chipul lui Judith. Şi al ei arătase cândva la fel. O apucă pe fiica ei de umeri, cu toate că mişcarea îi trimise o săgeată de durere prin braţul vindecat doar pe jumătate.

— Trebuie să mă asculţi! Am amânat prea mult să-ţi vorbesc. Am sperat, în fiecare zi, că se va întâmpla ceva care să împiedice această căsătorie, dar n-a fost să fie aşa. Îţi voi spune ceva ce trebuie să auzi. Niciodată, niciodată să n-ai încredere într-un bărbat.

Judith vru să-şi apere soţul.

— Dar Gavin e un om de onoare, replică ea, cu încăpăţânare.

Helen îşi coborî mâinile în poală.

— Oh, da, sunt oameni de onoare când e vorba de ei, ; de însoţitorii lor, ba chiar şi de caii lor; dar pentru un bărbat o femeie înseamnă mai puţin decât calul lui. O femeie e mai uşor de înlocuit, mai puţin valoroasă. Un bărbat, care n-ar minţi nici pe cel mai din urmă servitor, n-ar ezita să inventeze poveştile cele mai gogonate „pentru soţia lui. Ce are de pierdut? Ce e o femeie?

— Nu, spuse Judith, nu pot crede că toţi bărbaţii sunt la fel.

— Atunci vei avea o viaţă nefericită, la fel ca mine. — Dacă aş fi ştiut toate astea, la vârstă ta, existenţa mea ar fi fost cu totul alta. M-am crezut îndrăgostită de tatăl tău. Am ajuns până acolo încât i-am spus-o. Mi-a râs în nas. Ştii ce înseamnă pentru o femeie să-şi dăruiască inima unui bărbat şi să se râdă de ea?

— Dar bărbaţii iubesc femeile, zise Judith. Nu-i

venea să creadă ce-i spunea mama ei.

— Iubesc femeile, dar numai pe cele ale căror pat îl ocupă, iar când se plictisesc de ele, iubesc o alta. Există un singur moment când o femeie îşi poate struni soţul, iar aceasta când e nouă pentru el, iar ispitele patului îi tulbură mintea. Atunci te va „iubi”, iar tu îl vei putea stăpâni.

Judith se ridică, stând cu spatele la mama ei.

— Nu se poate ca toţi bărbaţi să fie aşa cum zici tu. Gavin e… Nu reuşi să termine.

Helen, alarmată, se duse la fiica ei şi o întoarse spre ea.

— Să nu-mi spui că te crezi îndrăgostită de el. Oh, Judith, dulcea mea Judith, ai trăit şaptesprezece ani în casa asta, fără să înveţi nimic, fără să vezi nimic? Cândva, tatăl tău a fost la fel. Şi chiar dacă nu-ţi vine să crezi, am fost şi eu frumoasă, iar el s-a arătat încântat de mine. De aceea îţi spun lucrurile astea. Crezi că-mi place să-i spun aşa ceva singurului meu copil? Te-am pregătit pentru mănăstire ca să te cruţ. Te rog, ascultă-mi cuvintele. Trebuie să te impui în faţa lui încă de la început; atunci te va băga în seamă. Nu-i arăta niciodată că te temi de el. Când o femeie îşi dezvăluie spaima, bărbatul se simte şi mai puternic. Dacă vei avea pretenţii de la el încă de acum, s-ar putea să-ţi dea ascultare, dar nu va trece mult şi va fi prea târziu. Vor fi alte femei şi…

— Nu! strigă Judith.

Helen îi aruncă o privire încărcată de tristeţe. Nu-şi putea salva fiica de suferinţa care o aştepta.

— Trebuie să mă întorc la oaspeţi. Vii cu mine?

— Nu, răspunse Judith, încet. Te voi urma imediat. Vreau să rămân câteva clipe cu gândurile mele.

Helen ridică din umeri şi ieşi prin portiţă. Nu mai era nimic de făcut.

Judith rămase liniştită pe banca de piatră, strângându-şi genunchii sub bărbie. Îşi apărase soţul de ceea ce-i spusese mama ei. Se gândi iar şi iar la sute de feluri în care să arate că Gavin era altfel decât tatăl ei, cele mai multe dintre ele creaţii ale imaginaţiei ei.

Gândurile îi fură întrerupte de scrâşnetul porţii deschise de cineva. În grădină, păşi o femeie zveltă. Judith o recunoscu imediat. Se îmbrăcase în aşa fel încât să treacă neobservată. Partea stângă a corsajului era din tafta verde; partea dreaptă, roşie. Culorile erau inversate pe fustă. Se mişca semeaţă şi hotărâtă. Judith o urmări de pe banca ascunsă în spatele tufei de caprifoi. Prima impresie, atunci când o întâmpinase la uşa salonului, fusese că Alice Valence era frumoasă, dar acum nu mai părea aşa. Bărbia îi, era bicisnică, gura mică, avară, de parcă ar fi fost dispusă să dea cât mai puţin posibil. Ochii îi

sticleau ca două bucăţi de gheaţă. Judith auzi paşi grei, bărbăteşti, dincolo de zid, şi porni spre portiţa folosită de mama ei. Voia să o lase singură pe această femeie la întâlnirea cu iubitul ei, dar cuvintele o opriră. Era o voce pe care ajunsese să o cunoască.

— De ce mi-ai cerut să ne întâlnim aici? întrebă Gavin pe un ton rigid.

— Oh, Gavin, spuse Alice, mâinile ei repezindu-se la braţele lui. Eşti atât de rece cu mine. Se poate să mă fi uitat deja? Să fie atât de puternică iubirea pentru soţia ta?

Gavin se încruntă la ea, fără să o atingă, dar nici să se depărteze.

— Tu îmi vorbeşti de iubire? Te-am implorat să te măriţi cu mine. M-am oferit să te iau fără zestre. M-am oferit să-i plătesc tatălui tău tot ceea ce i-a dăruit lui Chatworth, şi tot n-ai vrut să te măriţi cu mine.

— Şi mi-o reproşezi? se indignă ea. Nu ţi-am arătat vânătăile rămase de la loviturile tatălui meu? Nu ţi-am povestit de zilele când m-a închis în turn, fără mâncare şi apă? Ce era să fac? Te-am întâlnit când am putut. Ţi-am dat tot ceea ce puteam da unui bărbat şi iată care mi-e răsplata. Iubeşti deja o alta. Spune-mi, Gavin, m-ai iubit vreodată?

— De ce vorbeşti aşa? N-am spus că o iubesc. Supărarea îi rămase de neclintit. M-am căsătorit

fiindcă propunerea mi-a convenit. Femeia îmi aduce bogăţii, pământuri şi titlu, după cum chiar tu mi-ai, atras atenţia.

— Dar când ai văzut-o…

— Sunt bărbat, iar ea e frumoasă. Fireşte că sunt mulţumit.

Judith vru să părăsească grădina. Chiar după ce-şi văzuse soţul cu femeia blondă voise să plece, dar corpul parcă i se transformase într-o stană de piatră şi nu se putea mişca. Fiecare cuvânt, rostit de Gavin, era un cuţit înfipt în inima ei. O implorase pe această femeie să se mărite cu el şi o luase pe Judith pentru averea ei, ca pe o manta de vreme rea. Era o proastă! Văzuse atingerile lor, mângâierile, ca pe o scânteie a iubirii, dar se înşelase amarnic.

— Atunci nu o iubeşti? insistă Alice.

— Cum aş putea? N-am petrecut nici măcar o zi împreună.

— Dar ai putea-o iubi, declară Alice pe un ton categoric şi întoarse capul într-o parte. Când privirea îi reveni asupra lui Gavin, în ochi îi luceau lacrimi, mari, minunate, emoţionante. Poţi spune că n-o vei iubi niciodată?

Gavin rămase tăcut.

Alice oftă din adâncul sufletului, apoi zâmbi printre lacrimi.

— Am sperat că ne-am putea întâlni aici. Am trimis să ni se aducă nişte vin.

— Trebuie să plec.

— Nu vom sta mult, şopti ea, cu gingăşie, conducându-l pe o bancă de lângă zidul de piatră.

Judith o urmări, fascinată, pe Alice. Urmărea o mare actriţă. Văzuse felul în care întorsese capul şi-şi înţepase, cu pricepere, colţul ochiului cu unghia, ca să producă lacrimile necesare. Cuvintele lui Alice erau teatrale. Judith o privi cum se aşază cu grijă pe bancă, atentă să nu şifoneze încreţiturile fustei, apoi cum toarnă vin în două cupe. Cu mişcări lente, studiate, îşi scoase un inel mare de pe deget, deschise micul capac şi turnă încet un praf alb, în băutura ei.

Când începu să soarbă din vin, Gavin îi aruncă cupa din mână făcând-o să zboare din grădină.

— Ce vrei să faci? întrebă el.

Alice se sprijini, languroasă, de perete.

— Iubirea mea, vreau ca totul să se termine. Pot înfrunta orice, dacă e pentru noi. Pot suporta căsătoria mea cu un alt bărbat, a ta, cu o altă femeie, dar trebuie să am iubirea ta. Fără ea viaţa mea nu mai înseamnă nimic. Pleoapele i se lăsară peste ochi, iar chipul îi căpătă o expresie atât de neprihănită, de parcă ar fi fost deja unul din îngerii Domnului.

— Alice, spuse Gavin luând-o în braţe, nu se poate să-ţi pui capăt zilelor.

— Scumpul meu Gavin, tu nu ştii ce înseamnă

iubirea pentru o femeie. Fără ea sunt ca şi moartă. De ce să prelungesc agonia?

— Cum poţi spune că-ţi lipseşte iubirea?

— Mă iubeşti, Gavin? Pe mine şi numai pe mine?

— Fireşte. Se aplecă şi îi sărută gura, gustând vinul de pe buze. Soarele, care apunea, făcea să pară şi mai închis praful roşu cu care îşi colorase obrajii. Genele lungi aruncau o umbră misterioasă peste faţa ei.

— Jură-mi-o! spuse ea ferm. Trebuie să-mi juri că mă vei iubi doar pe mine şi pe nimeni altcineva.

Părea un preţ mic de plătit, ca să o împiedice să-şi curme viaţa.

— Ţi-o jur.

Alice se. Ridică repede.

— Acum trebuie să mă întorc, înainte să mi se simtă lipsa. Părea să-şi fi revenit complet. Nu mă vei uita, nu? Nici în noaptea asta? şopti ea aproape de buzele lui, mâinile strecurându-se înăuntrul hainelor. Nu-i aşteptă răspunsul, ci se furişă pe lângă mâinile lui întinse şi ieşi pe poartă.

Sunetul unor aplauze îl făcu pe Gavin să se întoarcă. Lângă el se afla Judith, rochia ei reflectând razele soarelui, iar ochii, foc şi pară.

— O interpretare extraordinară, spuse ea coborând mâinile. De ani de zile nu m-am mai

distrat atât de bine. Femeia aia ar trebui să-şi încerce norocul pe scena din Londra. Am auzit că măscăricii sunt la mare căutare.

Gavin veni spre ea, chipul lui oglindindu-i furia.

— Târâtoare mică şi mincinoasă! N-ai niciun drept să mă spionezi!

— Să te spionez! se răsti ea. Am ieşit afară la aer curat, după ce soţul meu – rosti cuvântul în batjocură – m-a lăsat să mă descurc de una singură. Iar aici, în grădină, sunt martoră cum acelaşi soţ se tânguieşte la picioarele unei femei cu chip schimonosit, care îl învârteşte pe degete, înşirându-i vrute şi nevrute.

Gavin îşi duse braţul la spate şi o pălmui. Cu o oră în urmă, ar fi jurat că nimic pe lumea asta nu l-ar fi putut face să lovească o femeie. Judith se izbi de pământ, căzând într-o masă de păr învolburat şi mătase aurie. Soarele păru să o aprindă ca pe o torţă.

Gavin fu imediat chinuit de remuşcări. Îi fu silă de el însuşi şi de ceea ce făcuse. Îngenunche să o ajute să se ridice. Ea se retrase de lângă el, în ochi fulgerându-i ura. Vocea îi fu atât de calmă, lipsită de orice expresie, că abia o auzi:

— Zici că n-ai vrut să te însori cu mine, că ai făcut-o doar pentru averea pe care ţi-o aduc. Nici eu n-am vrut să mă mărit cu tine. Am refuzat până tatăl meu a ţinut-o pe mama în faţa mea şi i-a rupt braţul, aşa cum ai rupe o aşchie. Nu

nutresc niciun pic de iubire pentru acel om, dar pentru tine şi mai puţin. El e un om cinstit. El nu stă în faţa preotului şi a sute de martori, jurând iubire eternă, ca peste o oră să declare acelaşi lucru unei alte femei. Gavin Montgomery, tu nu eşti bărbat. Eşti mai josnic decât şarpele din grădina Paradisului şi voi blestema întotdeauna ziua în care soarta ne-a unit. L-ai făcut acelei femei un jurământ, iar acum e rândul meu să-ţi fac unul. Dumnezeu mi-e martor că vei regreta această zi. N-ai decât să iei bogăţiile după care tânjeşti, dar de la mine nu vei primi niciodată nimic.

Gavin se depărtă de Judith, de parcă s-ar fi preschimbat în otravă. Experienţa lui cu femeile se limita la câteva târfe şi prietene de la Curte. Toate erau sfioase, ca Alice. Ce drept avea Judith să ceară ceva de la el, să-l blesteme, să facă jurăminte în faţa lui Dumnezeu? Soţul era singurul Dumnezeu al unei femei şi cu cât cea din faţa lui va învăţa mai repede acest adevăr, cu atât mai bine. Îşi vârî mâna în părul ei şi o smuci spre el.

— Voi lua tot ce vreau şi când vreau, iar dacă voi lua de la tine, îmi vei fi recunoscătoare. Îi dădu drumul şi o împinse înapoi la pământ. Acum ridică-te şi pregăteşte-te să-mi fi soţie.

— Te urăsc, şopti Judith.

— Ce importanţă are? Nici eu nu te iubesc.

Ochii li se întâlniră, înfruntându-se. Nu se mişcă nici unul, până nu sosiră femeile să o pregătească pe Judith pentru noaptea nunţii.

Capitolul 6

Mirelui şi miresei li se puse la dispoziţie o încăpere specială. Pe patul imens erau întinse cearceafuri din pânzeturile cele mai fine. Peste ele se afla o cuvertură lucrată din blăniţe de veveriţă, căptuşită cu mătase stacojie. Pe pat erau împrăştiate o mulţime de petale de trandafir.

Cameristele lui Judith şi câteva dintre doamnele invitate la nuntă o ajutară să se dezbrace. Când fu goală, dădură cuvertura la o parte, iar Judith se urcă în pat. Mintea ei nu era la ce se petrecea în jurul ei. Continua să se mustre pentru prostia ei. În doar câteva ore uitase tot ceea ce crezuse, anume că un bărbat putea fi blând şi bun, capabil de iubire. Dar Gavin era la fel, poate chiar mai rău decât ceilalţi.

Femeile râdeau, gălăgios, de tăcerea lui Judith. Însă Helen ştia că purtarea fiicei ei nu se datora numai emoţiei. Şopti o rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să-i ajute fiica.

— Eşti o femeie norocoasă, murmură o femeie bătrână, la urechea lui Judith. La prima căsătorie

m-am trezit legată de un bărbat cu cinci ani mai în vârstă decât tatăl meu. Mă mir cum de nu l-a ajutat nimeni să-şi îndeplinească datoriile de soţ.

Maud chicoti.

— Lordul Gavin nu va avea nevoie de ajutor, pun rămăşag.

— Poate lady Judith va avea nevoie de ajutor… iar atunci… îmi ofer serviciile mele, spuse altcineva.

Judith abia dacă le auzea. Nu-şi amintea decât de legământul de iubire făcut de soţul ei unei alte femei, de felul cum o ţinuse în braţe pe Alice şi o sărutase. Femeile traseră cuvertura atât cât să-i acopere sânii. Cineva îi pieptănă părul aşa încât să-i cadă în valuri, pe umeri, buclele grele odihnindu-se în jurul şoldurilor.

Prin uşa de stejar femeile auziră zarva făcută de bărbaţii care sosiseră cu Gavin purtat pe umeri. Intră cu picioarele înainte, dezbrăcat deja pe jumătate, bărbaţii strigându-şi îndemnurile şi sfaturile, rămăşagurile pentru priceperea cu care îşi va îndeplini sarcina care îl aştepta. Tăcură când îl puseră pe picioare şi priviră la mireasa ce aştepta în pat. Cearceaful îi scotea şi mai mult în evidenţă albeaţa pielii şi sânii voluptoşi. Lumânarea accentua umbra de deasupra cearceafului. Gâtul gol îi pulsa de viaţă. Chipul îi era rigid, expresia serioasă întunecându-i ochii, de parcă ar fi ars mocnit.

Buzele îi erau ferme, sculptate parcă într-o marmură roşie.

— Să trecem la treabă! zbieră cineva. Îl chinuiţi pe el sau pe mine?

Tăcerea fu întreruptă. Gavin fu dezbrăcat repede şi împins spre pat. Bărbaţii priviră cu aviditate cum Maud dă cuvertura la o parte, dezvelind o porţiune mică de şolduri şi coapse goale.

— Acum afară! porunci o femeie înaltă. Săi lăsăm singuri.

Helen se uită încă o dată la fata ei, dar Judith avea ochii îndreptaţi spre mâinile din poală şi nu văzu nimic.

După ce uşa grea se închise, trântindu-se, încăperea deveni anormal de tăcută, iar Judith fu dureros de conştientă de bărbatul de lângă ea. Gavin stătea în capul oaselor privind-o. Singura lumină provenea de la flăcările din căminul aflat puţin mai departe de piciorul patului. Sclipirile focului îi dansau în păr, jucându-se cu umbrele de pe claviculele ei delicate. În clipa aceea nu-şi mai aminti nimic din cearta lor precedentă. Dar nici nu nutrea gânduri de iubire. Ştia doar că se află în pat, cu o femeie atrăgătoare. Întinse mâna să-i atingă umărul, dorind să vadă dacă pielea îi era la fel de fină pe cât i se părea lui. Judith se smuci din calea mâinii lui.

— Nu mă atinge, şuieră ea printre dinţii

încleştaţi.

El o privi surprins. În ochii aurii se citea ură, obrajii erau roşii. Dacă era cumva posibil, furia o făcea şi mai frumoasă. Nu mai simţise niciodată o dorinţă atât de covârşitoare. Îi cuprinse gâtul cu mâna, înfigându-şi degetul mare în carnea moale.

— Eşti soţia mea, murmură el cu o voce joasă. Eşti a mea!

Ea i se opuse din toate puterile, dar nu avea cum să câştige. Fără un efort deosebit, trase spre el faţa lui Judith.

— Niciodată nu voi fi a ta! strigă Judith, înainte ca buzele lui să ie captureze pe ale ei. Femeia asta îl făcea să-şi dorească să-i arunce cuvinte de ocară, să o lovească din nou. Însă cei mai mult îşi dorea să o aibă. Gura lui se apăsă brutal peste a ei.

Judith încercă să scape; o durea. Acesta nu mai era sărutul gingaş de după masă, ci mai mult o pedeapsă ca să o facă să-l asculte. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar cearceaful, care îi despărţea, se răsuci în jurul ei şi nu se mai putu mişca.

— Te ajut eu, spuse Gavin şi rupse cearceaful, scoţându-l de sub saltea. Cu o mână continua să o ţină pe Judith de gât, iar după ce cearceaful dispăru, lăsând-o goală în faţa lui, slăbi strânsoarea şi-şi desfăţă privirea cu ea. O privi

minunându-se, încântat de sânii plini, de talia mică şi şoldurile rotunde. Apoi reveni la chipul ei şi la ochii scăpărând de furie. Sărutul lui îi înroşise buzele şi, brusc, nicio putere din lume nu l-ar fi putut împiedica să şi-o facă a lui. Se purtă ca un bărbat lihnit de foame, disperat după o bucată de pâine, capabil să ucidă sau să schilodească pentru a obţine ceea ce trebuia să fie a lui. O împinse pe saltea, iar Judith îi văzu scânteia din ochi. Nu o înţelesese, dar se temu de ea. Ce plănuia el era mai mult decât o palmă. De asta era sigur.

— Nu! şopti ea şi se luptă să-i scape din braţe.

Gavin era un cavaler neînfricat. Pentru el, Judith nu avea mai multă forţă decât o furnică, în comparaţie cu o stâncă de granit. Şi îi acordă tot atâta atenţie. Nu făcu dragoste cu ea, ci îi folosi corpul. Nu se mai gândi la ea şi la ceea ce dorea şi de ce avea nevoie, cu atâta disperare. Se mişcă deasupra ei, o coapsă deschizându-i larg picioarele. O sărută din nou pătimaş, brutal.

Când Gavin simţi mica membrană oprindu-l, fu uluit. Dar se împinse mai departe, nepăsător la durerea pe care i-o provoca lui Judith. Strigătul i-l înăbuşi cu buzele şi continuă.

După ce termină, se rostogoli de pe ea, un braţ greu atârnându-i peste sâni. Pentru el fusese o binecuvântată eliberare, dar pentru Judith nimic din ce se întâmplase nu semănase cu plăcerea.

După câteva minute, îi auzi respiraţia regulată şi înţelese că adormise. Se strecură încet de sub braţul lui şi părăsi patul. Cuvertura fusese aruncată la podea. O ridică şi se înfăşură în ea. Privi fix flăcările focului, spunându-şi că nu va plânge. De ce ar plânge? Măritată împotriva voinţei ei, cu un bărbat care îi jurase, în noaptea nunţii, că nu o va iubi niciodată, că nu o va putea iubi. Un bărbat care îi spusese că nu înseamnă nimic pentru el. Ce motiv ar fi avut să plângă când viaţa, care o aştepta de acum încolo, promitea să fie atât de plăcută? Ar putea aştepta cu nerăbdare anii când nu va face altceva decât să-i nască copii, în timp ce el cutreiera ţara în compania frumoasei lui Alice?

Ei bine nu! îşi va găsi propria ei viaţă şi, dacă se putea, chiar şi un iubit. Soţul ei va ajunge să însemne cât mai puţin.

Rămase tăcută, stăpânindu-şi lacrimile, dar tot ce părea să-şi amintească era gingăşia sărutului lui Gavin din acea după-amiază, atât de diferit de atacul din această noapte.

Gavin se mişcă şi deschise ochii. La început, nu-şi dădu seama unde se afla. Întoarse capul şi văzu golul de lângă el. Plecase! I se încordară toţi muşchii, apoi o văzu pe Judith în faţa căminului. Nu se gândi la spaima lui, cu totul neaşteptată, ci se simţi uşurat că mai era încă cu el. Părea să fie într-o altă lume şi nu-l auzi

răsucindu-se pe spate. Cearceafurile erau stropite din abundenţă de sânge, iar Gavin se încruntă. Ştia că ceea ce-i făcuse o duruse, dar nu înţelegea de ce. Alice fusese virgină, dar nu arătase nici urmă de durere.

Îşi privi din nou soţia, atât de mică, atât de singură. Era adevărat că nu o iubea, dar o folosise cu cruzime. O fecioară nu merita să fie violată.

— Vino înapoi în pat, spuse el blând, zâmbind puţin. Va face dragoste cu ea pe îndelete, ca pentru a-şi cere iertare.

Judith îşi îndreptă umerii.

— Nu! spuse ea, hotărâtă. Trebuia să înceapă prin a nu-l lăsa să o domine.

Gavin se uită la ea de-a dreptul îngrozit. Femeia asta era imposibilă! Făcea din fiecare propoziţie o luptă a voinţelor. Încleştând falca, se ridică din pat şi se postă în faţa ei. Judith nu prea avusese cum să-l vadă gol, iar acum privirea îi fu atrasă de pieptul lat, cu pielea lui bronzată de soare şi acoperit de păr negru. Arăta extraordinar.

— N-ai învăţat încă să vii la mine atunci când te chem?

Ea îşi ridică bărbia şi îi întâlni ochii.

— Iar tu n-ai învăţat că nu dau nimic de bunăvoie? pară ea.

Gavin întinse mâna şi luă o şuviţă de păr,

răsucind-o în jurul încheieturii, iar şi far, trăgând-o pe Judith mai aproape, văzând-o cum se strâmbă de durere. Cuvertura căzu jos, iar el îi lipi pielea goală de a lui.

— Acum te foloseşti de suferinţă ca să obţii ceea ce vrei, şopti ea, dar până la urmă tot eu voi câştiga, fiindcă vei obosi luptând.

— Şi ce anume vei câştiga? întrebă el, buzele lui atingându-le uşor pe ale ei.

— Mă voi elibera de bărbatul pe care îl detest, un bărbat brutal, mincinos, lipsit de onoare. Se opri când o sărută. Nu era sărutul de acum o oră, ci unul plin de tandreţe.

La început, Judith refuză să se lase ademenită, dar mâinile i se lăsară pe braţele lui. Erau tari, muşchii ieşind în evidenţă, iar pielea îi era foarte caldă. Deveni conştientă de părul de pe pieptul lui, frecându-se de sânii ei.

Continuă să o sărute, Gavin îşi eliberă mâna din părul ei şi îi cuprinse umerii. O mişcă în aşa fel încât corpul să-i fie îngropat în curbura umărului.

Judith renunţă să se mai gândească. Era o mare de senzaţii, toate noi şi ameţitoare. Se trase mai aproape de el, trecându-şi palmele pe spatele lui, simţind cum i se mişcă muşchii, atât de diferit de pielea netedă de pe spatele ei. Gavin începu să-i sărute urechile, pielea fragedă din spatele lor. Râse scurt când genunchii lui

Judith se înmuiară şi ea se prăbuşi pe braţul care îi cuprindea mijlocul. Se aplecă, îşi puse celălalt braţ sub genunchii ei, fără ca gura să-i părăsească gâtul, şi o purtă spre pat. O sărută de la frunte până la degetele picioarelor, iar Judith zăcu nemişcată, lăsându-se pradă senzaţiilor vii.

În curând simţi că nu mai suportă alte sărutări. O durea tot corpul şi îl trase de păr ca să-i aducă gura peste a ei. Îi devoră buzele flămânde, lacomă.

Simţurile lui Gavin o luaseră şi ele razna. Nu avusese niciodată răgazul să facă dragoste cu o femeie, aşa cum avea în noaptea asta, şi nu-şi imaginase plăcerea dezmierdărilor. Pasiunea lui Judith era la fel de înflăcărată ca a lui, cu toate astea niciunul din ei nu se grăbea. Când se mişcă deasupra ei, braţele soţiei lui îl ţinură strâns, trăgându-l mai aproape. De data asta Judith nu simţi durere; era pregătită. Se mişcă odată cu el, la început încet, apoi mai frenetic, până explodară împreună într-un extaz al bucuriei.

În cele din urmă, Judith căzu într-un somn adânc, cu piciorul pus peste al lui Gavin, cu părul ei castaniu-roşcat încolăcindu-se peste braţul lui.

Însă Gavin nu adormi imediat. Ştia că femeia frumoasă, cuibărită la pieptul lui, făcuse dragoste pentru prima oară, dar într-un fel avea impresia că şi el îşi pierduse virginitatea. Ceea

ce era, cu siguranţă, o idee absurdă. Nici nu-şi mai amintea de toate femeile cu care împărţise aşternutul. Dar în noaptea asta fusese ceva cu totul diferit. Nu mai trăise niciodată o pasiune atât de intensă. Cu alte femei, când îşi simţise patima ajungând la apogeu, ele se retraseră, dar nu şi Judith. Ea dăruise tot atât cât primise.

Luă o şuviţă din părul ei, de pe gâtul lui, şi o ridică, lăsând lumina focului să-i joace printre fire. O duse la nas, apoi la buze. Judith se mişcă spre el, iar Gavin îşi puse braţul peste umerii ei. Până şi în somn soţia lui voia să-i fie cât mai aproape.

Pleoapele lui Gavin se făcură tot mai grele. Era pentru prima oară, din câte îşi aminti el, că se simţea împăcat şi mulţumit. Ah, dar mai era şi dimineaţa. Surâse înainte să se lase pradă somnului.

Jocelin Laing îşi puse lăuta în învelişul ei din piele şi făcu un semn, abia perceptibil, cu capul, către doamna blondă, înainte ca ea să iasă din încăpere. În noaptea aceea primise mai multe oferte din partea femeilor dornice să-l aibă în patul lor. Surescitarea, datorată nunţii şi mai ales vederii frumosului cuplu dezbrăcat, îi făcuse pe mulţi să plece în căutarea propriilor plăceri.

Cântăreţul era un tânăr neobişnuit de frumos; avea ochi negri, fierbinţi, sub gene dese şi lungi, păr negru, bogat, unduindu-se în jurul capului, o

piele netedă şi pometi înalţi.

— Eşti ocupat la noapte? îi strigă, râzând, unul din ceilalţi cântăreţi.

Jocelin zâmbi închizând husa, dar nu-i răspunse.

— Invidiez bărbatul cu o astfel de mireasă, spuse celălalt bărbat, arătând cu capul spre scări.

— Da, e frumoasă, îl aprobă Jocelin. Dar mai sunt şi altele.

— Nu ca ea. Bărbatul veni mai aproape de prietenul lui. Câţiva dintre noi ne vom întâlni cu femeile miresei. Eşti binevenit.

— Nu, spuse Jocelin încet. Nu pot.

Cântăreţul îi aruncă lui Jocelin o privire şireată, îşi adună fluierele şi părăsi salonul mare.

După ce uriaşa încăpere rămase cufundată în tăcere, iar podeaua, acoperită cu sute de saltele, din rogojini, pentru servitorii adormiţi şi oaspeţii de mai mică importanţă, Jocelin îşi croi drum spre scări. Se minună cum de femeia, cu care urma să se întâlnească, reuşise să aranjeze o cameră numai a ei. Alice Valence nu era bogată şi, cu toate că frumuseţea ei reuşise să-i pună în deget inelul unui conte nu făcea parte din familiile nobiliare. În noaptea aceasta, cu castelul plin de invitaţi şi servitorii lor, doar mirele şi mireasa aveau o cameră a lor. Ceilalţi împărţeau. Camerele rămase. Paturile erau mari,

de multe ori lungi şi late de patru metri, iar cu draperiile grele, ce le înconjurau, camerele păreau nişte mici odăi.

Jocelin nu întâmpină nicio dificultate în a intra în camera destinată femeilor nemăritate; mai mulţi bărbaţi se strecuraseră deja înăuntru. Îi fu uşor să vadă perdeaua dată la o parte şi blonda făcându-i cu mâna. Se duse repede la ea. Imaginea ei îl umplu de dorinţă. Alice întinse braţele, lacomă să-l simtă, nerăbdătoare şi aproape violentă, iar orice încercare a lui Jocelin, de a prelungi plăcerea, se lovi de rezistenţa ei. Era ca o furtună, toată numai fulgere şi tunete.

Când se termină, nu-l lăsă pe Jocelin să o atingă. Mereu atent la capriciile unei femei, se supuse poruncii ei nerostite. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să nu vrea să fie îmbrăţişată, după ce făcuse dragoste.

Începu să-şi adune hainele azvârlite în grabă.

— Peste o lună voi fi căsătorită, spuse ea, încet. Atunci vei veni la castelul soţului meu.

El nu făcu niciun comentariu. Ştiau amândoi că va fi acolo; Jocelin se întrebă doar pe câţi alţii îi rugase să o viziteze.

Pe fereastră pătrundea o singură rază de soare, iar căldura ei gâdilă nasul lui Judith. Somnoroasă, o alungă cu mâna, apoi încercă să se întoarcă, dar ceva îi fixa părul în loc. Deschise leneşă ochii şi văzu ciudatul baldachin de

deasupra patului. Amintindu-şi unde era, simţi cum obrajii îi iau foc. Până şi trupul păru să-i roşească.

Îşi mişcă capul spre cealaltă parte a patului şi-şi privi soţul dormind. Avea gene scurte, groase şi negre, barba începând să-i înnegrească obrajii. Aşa cum era acum, respirând regulat, pometii nu-i mai păreau atât de ascuţiţi. Până şi despicătura din bărbie părea să se fi destins.

Gavin era întins pe o parte, cu faţa la ea, iar Judith îşi permise să-l studieze în amănunţime. Pieptul lat era acoperit, din belşug, cu păr negru, cârlionţat. Muşchii formau umflături mari, pronunţate. Braţele îi erau învelite în muşchi tari, rotunzi. Ochii îi coborâră spre abdomenul plat şi, o secundă mai târziu, privirea îi alunecă şi mai jos. Ceea ce văzu i se păru teribil, dar continuă să privească bărbăţia lui care începu să crească.

Judith îşi duse mâna la gura şi ochii i se întoarseră rapid spre chipul lui. Era treaz şi o urmărea, privirile lui întunecându-se tot mai mult, cu fiecare clipă. Nu mai era tânărul relaxat pe care îl trezise la viaţă, ci un bărbat dominat de pasiune. Judith încercă să plece de lângă el, dar Gavin o ţinu prizonieră, de păr. Iar ceea ce era şi mai rău, nici nu prea dorea să i se opună. Îşi aminti că-l ura; dar mai mult decât atât, îşi aminti de plăcerea simţită când făcuse dragoste

cu ea.

— Judith, murmură el, iar tonul vocii îi trimise fiori pe şira spinării.

Îi sărută colţul gurii. Mâinile ei îi împingeau umerii, fără vreun rezultat, dar la cea mai simplă atingere a lui, închise ochii, predându-se. Gavin îi sărută obrajii, lobul urechilor. Apoi, când deschise gura să tragă aer în piept, gura lui se nărui asupra ei. Limba lui o atinse delicat pe a ei. Ea îşi trase capul, uluită. Gavin îi zâmbi de parcă ar fi înţeles. Noaptea trecută, Judith crezuse că învăţase tot ce era de ştiut despre iubirea fizică dintre un bărbat şi o femeie, dar acum îşi zise că probabil ştia foarte, foarte puţine.

Trăgând-o din nou spre el, ochii lui Gavin erau de un cenuşiu-întunecat. Îşi trecu limba peste buzele ei, atingându-i mai ales colţurile gurii. Judith îşi deschise gura pentru el şi-l gustă. Era mai delicios decât cea mai dulce miere; fierbinte şi rece, moale şi tare. Îi exploră gura, la fel cum i-o exploră el pe a ei. Nu ştia ce înseamnă sfiala, ruşinea. Adevărul era că nu mai gândea absolut deloc.

Îşi plimbă palmele peste el, în timp ce Gavin îşi coborî capul spre gâtul ei, dezmierdând cu limba zvâcnirile pulsului. Instinctiv, îşi lăsă capul pe spate, respiraţia devenindu-i mai rapidă, sacadată.

Când buzele şi gura lui îi ajunseră la sâni, se stăpâni cu greu să nu strige. Îşi zise că ar putea chiar muri, supusă unei astfel de torturi. Încercă să-i îndrepte capul înapoi spre gura ei, dar Gavin scoase un hohot de râs adânc, gutural, care o făcu să tremure. Poate că-i aparţinea.

În momentele în care crezu că îşi va pierde minţile, Gavin se întinse peste ea, mâna trasându-i cercuri excitante pe interiorul coapselor, făcând-o să tremure de dorinţă. O pătrunse, iar ea strigă; zbuciumul ei nu-şi găsi alinare. Se agăţă de el, picioarele cuprinzându-i talia, ridicându-se să-l întâmpine la fiecare împingere, iar, într-un sfârşit, când îşi zise că va exploda, simţi spasmele violente aducând cu ele împăcare. Gavin se prăbuşi peste ea, strângând-o atât de tare, că abia mai putu respira. Dar în clipa aceea nu i-ar fi păsat nici dacă n-ar mai fi respirat niciodată.

O oră mai târziu, sosiră cameristele ca să o îmbrace pe Judith, trezind cuplul proaspeţilor căsătoriţi. Deveni, dintr-o dată, foarte conştientă de părul şi trupul ei lipit de al lui Gavin. Maud şi Joan aveau ce să povestească despre destrăbălarea lui Judith. Cearceafurile erau pătate, iar cele mai multe zăceau pe jos. Cuvertura era în celălalt capăt al încăperii, undeva lângă cămin.

Cameristele o ridicară pe Judith şi o ajutară să

se spele. Gavin stătea leneş în pat şi le urmărea fiecare

— Mişcare.

Judith nu se uita la el; n-ar fi fost în stare. Era stânjenită până în străfundurile sufletului. Îl detesta. Reprezenta tot ceea ce ura; era lipsit de onoare, mincinos, lacom, dar la atingerea lui se purtase uitând de orice mândrie. Îi jurase, lui şi luându-l pe Dumnezeu drept martor, că nu va obţine nimic de la ea, însă îi luase mai mult decât ar fi dorit să ofere.

Abia dacă observă că cele două fete îi traseră peste cap o cămăşuţă din pânză fină, iar peste aceasta, o rochie de catifea de un verde-închis. Rochia era brodată cu desene migăloase, cusute cu fire de aur. Partea din faţă a fustei era descheiată, dând la iveală dunga albă a juponului de mătase. Mânecile erau largi şi strânse la încheieturi. Erau tăiate lateral, lăsând să se vadă mătasea de un verde mai deschis.

— Iar, acum, doamna mea, primeşte asta, spuse Maud, înmânându-i o cutie mare şi plată din fildeş.

Judith se uită mirată la camerista ei, apoi deschise cutia. Pe căptuşeala din catifea neagră se afla un colier lat, din aur, lucrat atât de delicat, că părea o împletitură din fire aurite. În partea de jos, colierul avea un şir de smaralde, asortându-se perfect, având mărimea unor

picături de ploaie.

— E... frumos, şopti Judith. Cum de mama mea...

— Eu un cadou de la soţul tău, doamna mea, spuse Maud, ochii sclipindu-i veseli.

Judith simţi ochii lui Gavin sfredelindu-i spinarea. Se răsuci şi-l înfruntă. Văzându-l în pat, cu pielea atât de neagră, în contrast cu albeaţa cearceafurilor, îşi simţi genunchii înmuindu-se. Îi trebui un mare efort de voinţă ca să-şi îndoaie un genunchi şi să-i facă o reverenţă. Îţi mulţumesc, lord Gavin.

Gavin îşi încleştă fălcile auzind răceala din vocea ei. L-ar fi plăcut ca darul să o facă mai prietenoasă. Cum putea fi atât de focoasă în pat şi atât de distantă şi arogantă, odată ieşită din el?

Judith se întoarse spre cameriste, iar Maud termină de încheiat nasturii rochiei. Joan împleti în cosiţe părul stăpânei, prinzându-l cu panglici aurite. Înainte de a fi gata, Gavin le porunci să iasă din odaie. Judith nu se uită la el când se bărbieri repede şi se îmbrăcă într-o vestă şi pantaloni de un cafeniu-închis, după care îşi puse o haină de lână roşiatică, tivită cu blană de râs.

Făcu un pas spre ea, iar Judith trebui să-şi calmeze bătăile inimii. Îi întinse braţul şi o conduse spre oaspeţii care aşteptau jos.

Luară parte la slujba de dimineaţă, dar de data asta nu fură nici sărutări de mână şi nici priviri aruncate pe furiş. Comportarea lor fu solemnă şi sobră, pe tot parcursul serviciului divin.

Capitolul 7

Terenurile din jurul conacului *Revendoune* vibrau de zgomote, atmosfera era încărcată de emoţii. Peste tot se vedeau flamuri în culori strălucitoare, fluturând de pe tribunele şi corturile care împânzeau câmpul. Straiele bogate, luceau ca nişte giuvaeruri în lumina razelor de soare. Copii alergau printre grupurile de oameni. Vânzători ambulanţi, cu platouri mari, prinse de gât, îşi strigau mărfurile, oferind de toate, de la fructe şi plăcinte, până la relicve sfinte.

Locul de desfăşurare a turnirului era un câmp lung de o sută de metri, acoperit cu nisip, împrejmuit, de o parte şi alta, de două şiruri de garduri de lemn. Cel din interior era scund, de numai un metru, dar cel exterior avea doi metri şi jumătate. Spaţiul din interior era rezervat scutierilor cavalerilor ce participau la întrecere. Dincolo de gardul înalt se înghesuiau negustorii şi slugile, toţi dornici să vadă evenimentele turnirului.

Doamnele şi cavalerii, care nu luau parte la

turnir, se aşezară pe bănci puse pe terase, destul de înalte pentru a vedea tot ce se întâmplă. Băncile erau acoperite de coviltire şi purtau însemnele fiecărei familii. Multe dintre ele aveau leoparzii clanului Montgomery. Înainte de începerea turnirului, cavalerii se prezentară în faţa publicului, îmbrăcaţi în armurile lor. Calitatea şi noutatea armurilor variau enorm, depinzând de bogăţia cavalerului. Se puteau vedea armurile vechi, din zale de fier, ca şi altele mai moderne, din plăci cusute cu piele. Cavalerii mai bogaţi purtau noua armură *Maximilian,* venită din Germania. Acoperea un bărbat din cap până în picioare, în oţelul cel mai fin. Nu exista nicio porţiune care să nu fie protejată – o protecţie greoaie, cântărind peste cincizeci de kilograme. În vârful coifurilor fluturau pene în culorile specifice fiecărui concurent.

Pe când Judith şi Gavin îşi croiau drum spre terenul de luptă ea fu uluită de zgomotele şi mirosurile din jurul ei. Pentru ea era ceva cu totul neaşteptat, palpitant, dar Gavin era muncit de gânduri contradictorii.. Noaptea fusese o revelaţie. Nu se mai bucurase niciodată de trupul unei femei, aşa cum i se întâmplase cu Judith. De prea multe ori împreunările sale fuseseră întâlniri rapide şi secrete cu Alice. Gavin nu iubea femeia care îi era soţie, de fapt o găsea chiar extrem de enervantă, dar nu

cunoscuse niciodată o pasiune atât de descătuşată.

Judith îl văzu pe Raine venind spre ei. Era îmbrăcat în armură, luând parte la întreceri. Oţelul era imprimat cu mici stânjenei suflaţi cu aur. Îşi ducea coiful sub braţ şi păşea de parcă ar fi fost obişnuit cu greutatea enormă a armurii. Şi era.

Judith nu-şi dădu seama că, în clipa în care îşi recunoscu cumnatul, îşi retrase mâna de pe braţul lui Gavin. Raine se grăbi spre ea, un zâmbet poznaş luminându-i faţa, zâmbet care înnebunea multe femei.

— Bine te-am găsit, micuţa mea surioară, zise el zâmbind şi privind în jos. În dimineaţa asta am crezut că am. Visat cât eşti de frumoasă, dar văd că eşti mult mai încântătoare decât îmi amintesc.

Judith îi surâse, flatată.

— Iar tu faci ziua mai strălucitoare. Vei participa la turnir? îl întrebă, arătând cu capul spre terenul acoperit cu nisip.

— Miles şi cu mine vom lupta amândoi.

Niciunul din ei nu părea să bage de seamă faptul că Gavin îi privea încruntat.

– Iar panglicile astea, purtate de bărbaţi, spuse Judith, ce vor să însemne?

— O doamnă poate alege un cavaler favorit şi să-i dea un simbol al aprecierii ei.

— Atunci îţi pot da una din panglicile mele?

zise ea şi îi zâmbi dulce.

Raine îngenunche imediat, făcând armura să scrâşnească, oţelul lovindu-se de oţel.

— Aş fi onorat.

Judith ridică vălul transparent care îi acoperea părul şi luă una din panglicile aurite din cosiţe. Era clar că fetele din slujba ei ştiuseră despre acordarea favorurilor unui cavaler.

Raine îi zâmbi, punându-şi braţul pe şold, aşa ca ea să-i poată lega panglica de partea superioară a braţului, înainte să termine, Miles veni şi el, îngenunchind lângă Raine.

— Nu-l vei prefera mai mult pe un frate decât pe celălalt, nu-i aşa?

Astăzi, uitându-se la Miles, înţelese ceea ce alte femei ştiuseră din clipa în care îi crescuse prima barbă. Ieri fusese virgină şi nu pricepuse sensul privirii lui insistente. Roşi delicat şi îşi plecă capul, ca să scoată o altă panglică, pentru a o lega la braţul celuilalt frate. Raine îi văzu roşeaţa din obraji şi începu să râdă.

— Nu te lua de ea, Miles, zise el, femeile lui Miles fiind o glumă obişnuită în familia Montgomery. Stephen, cel de-al doilea frate, se plânsese cândva că, până la şaptesprezece ani, Miles lăsase însărcinate jumătate din fetele de la castel, iar cealaltă jumătate, până la optsprezece ani. Nu-l vezi pe Gavin cum se încruntă duşmănos la noi?

— Văd cum amândoi vă faceţi de râs, mârâi Gavin.. Mai sunt şi alte femei. Găsiţi-vă alta în faţa căruia să vă făliţi, ca doi măgari răgând prosteşte.

Judith abia ce termină de legat panglica la braţul lui Miles când Gavin îşi înfipse degetele în braţul ei şi o sili să meargă mai departe.

— Mă doare! spuse ea încercând să-i dezlipească degetele, dar nu prea reuşind.

— Vei simţi o durere mult mai mare dacă te vei mai fâţâi prin faţa altor bărbaţi.

— Să mă fâţâi! spuse ea şi îşi smuci braţul, dar îi fu strâns şi mai tare. Peste tot, în jurul ei, cavalerii îngenuncheau în faţa doamnelor, primind panglici, centuri, mâneci din rochii, chiar şi bijuterii, iar el o acuza că flirta. O persoană, lipsită de onoare, crede întotdeauna în lipsa de onoare a celorlalţi. Încerci să mă acuzi pe mine de propriile tale greşeli.

El se opri şi se uită la ea, ochii întunecându-i-se furioşi.

— Te acuz doar de ceea ce ştiu că e adevărat. Îţi plac bărbaţii şi nu-ţi voi permite să faci pe târfa cu fraţii mei. Acum stai aici şi nu mai provoca gâlceavă între noi. Se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsând-o pe Judith singură, lângă banca împodobită cu blazonul familiei *Montgomery.*

O clipă simţurile lui Judith încetară să mai funcţioneze; nu mai reuşi nici să vadă, nici să

audă. Ceea ce-i spusese Gavin era nedrept şi ar fi putut alunga acest gând, doar că îi aruncase în faţă ceea ce făceau când erau singuri, iar asta nu i-o putea ierta. Greşise răspunzând, cu aceeaşi înflăcărare, atingerii lui? Dacă da, cum se putea opri? Abia dacă îşi amintea întâmplările din noaptea trecută. Totul nu era decât o ceaţă delicioasă şi catifelată. Mâinile lui trimiseseră valuri de plăcere prin tot trupul ei, iar după aceea nu prea ştia ce altceva urmase. Şi iată că i-o arunca în nas, de parcă ar fi fost murdară. Îşi înăbuşi lacrimile de nemulţumire şi durere. Avea dreptul să-l urască.

Luă loc pe bancă. Soţul ei o lăsase singură, ca să-şi întâlnească rudele. Judith îşi ţinu capul sus, refuzând să lase pe cineva să-i vadă lacrimile care îi umpleau ochii.

— Lady Judith.

O voce blândă reuşi să pătrundă până la ea şi, întorcându-se, văzu o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în straiul sobru al unei călugăriţe.

— Aş dori să mă prezint. Te-am întâlnit ieri, dar sunt sigură că nu-ţi aminteşti nimic. Sunt sora lui Gavin, Mary. Mary privi spatele lui Gavin. Nu stătea în firea fratelui ei să lase singură o femeie. Toţi cei patru fraţi ai ei, Gavin, Stephen, Raine şi Miles, erau foarte curtenitori. Cu toate astea, Gavin nu-i zâmbise nici măcar o dată soţiei lui, şi chiar dacă nu lua parte la turnir

plecase la corturi. Mary nu ştia ce să mai creadă.

Gavin păşi prin mulţime, îndreptându-se spre corturile de la capătul terenului de lupte. Mulţi erau cei care îl băteau prieteneşte pe umăr, făcându-i cu ochiul şi aruncându-i priviri pline de subînţelesuri. Cu cât se apropia mai mult de corturi, cu atât zgomotul familiar al loviturilor, date ca fierul şi oţelul, devenea mai tare. Spera ca judecata sănătoasă a unui război, fie el şi de paradă, să-i calmeze simţurile.

Îşi ţinu umerii drepţi, iar privirea îndreptată înainte. Nimeni n-ar fi ghicit furia oarbă care îl măcina pe dinăuntru. Era o mică scorpie! O scorpie prefăcută, stăpână pe armele ei! Nu se putea gândi la altceva decât că voia să o bată şi să facă dragoste cu ea, în acelaşi timp. Stătuse şi se uitase cum le zâmbise atât de dulce fraţilor lui; iar când se uita la el, era de parcă ar fi dat cu ochii de ceva detestabil.

Şi nu se putea gândi decât la felul în care se purtase cu el toată noaptea. Îl sărutase înfometată, îl strânsese în braţe cu înfocare, dar numai după ce o silise să vină lângă el. O dată o violase, iar a doua oară folosise durerea părului, tras de încheietura mâinii, ca să-i poruncească să vină la el. Chiar şi a treia oară a trebuit să acţioneze împotriva protestului ei iniţial. Cu toate astea, râsese şi le dăruise fraţilor săi panglici aurii – aurii ca luminiţele ochilor ei.

Dacă se dăruia cu atâta pasiune lui, pe care recunoscuse singură că-l ura, oare de ce-ar fi fost în stare cu un bărbat pe care îl plăcea? O urmărise cu Raine şi Miles şi-şi imaginase atingând-o, sărutând-o. Brusc, abia se mai abţinu să nu o trântească la pământ. Dorise să o rănească, şi reuşise. Măcar atât, doar că ceea ce-i spusese nu-i adusese nicio plăcere. Adevărul era că expresia de pe chipul ei îl făcuse şi mai furios. Blestemata asta de femeie nu avea niciun drept să-l privească cu. Atâta răceală.

Furios, dădu la o parte pânza, care ţinea loc de uşă, a cortului lui Miles. Din moment ce Miles era pe teren, ar fi trebuit să fie gol, dar nu era. Înăuntru se afla Alice, cu ochii coborâţi, cu gura ei mică, supusă... Fu o prezenţă binevenită pentru Gavin care, în ultimele ore, avusese prea mult de-a face cu o femeie care se răstea, apoi îl scotea din minţi cu trupul ei. Alice era aşa cum trebuia să fie o femeie – calmă, smerită în faţa bărbatului. Fără să mai stea pe gânduri o luă în braţe şi o sărută violent. Îi plăcu când o simţi topindu-i-se în braţe. Nu-i opuse niciun fel de rezistenţă, iar asta îl bucură.

Alice nu-l mai văzuse niciodată pe Gavin într-o astfel de stare şi îi mulţumi oricui era răspunzător pentru ea. Însă cu toată patima ei, nu era proastă. Un turnir era un loc mult prea public, mai ales că prin preajmă se aflau atâtea

rude de-a lui Gavin.

— Iubitul meu, îi şopti ea, cu buzele aproape lipite de ale lui, acum nu e nici momentul, nici locul potrivit.

El o îndepărtă imediat, simţind că, în clipa aceea, nu putea face faţă unei alte femei îndărătnice.

Atunci pleacă, răcni el năpustindu-se afară din cort.

Alice se uită după el, o cută încreţindu-i fruntea netedă. Era evident că noaptea petrecută cu proaspăta lui soţie nu-l făcuse să o uite, aşa cum se temuse. Totuşi, nu mai era Gavin, cel pe care îl cunoştea atât de bine.

Walter Demari nu-şi putea lua ochii de la Judith. Stătea tăcută în pavilionul *Montgomery*, ascultându-şi atentă noile rude, venite să-i ureze bun venit în familie. O urmărise în fiecare minut de când o zărise, pentru prima oară, părăsind castelul călare pentru a merge la biserică. O văzuse strecurându-se spre grădina împrejmuită de zid, din spatele turnului, şi îi văzuse expresia de pe chip atunci când se întoarse. Avea senzaţia că o cunoştea, şi chiar mai mult de atât… că o iubea. Îi plăcea felul în care păşea, cu capul sus, cu bărbia hotărâtă, de parcă ar fi fost gata să înfrunte lumea, indiferent ce-ar fi aşteptat-o. Îi plăceau ochii ei, nasul mic.

Petrecuse singur întreaga noapte, gândindu-se

la ea, imaginându-şi că e a lui.

Acum, după o noapte nedormită, începu să se întrebe cum de nu era a lui. Familia lui era bogată, mai mult poate decât cea a celor din neamul *Montgomery.* Vizitase des conacul *Revendoune*, fusese prieten cu fraţii ei.

Robert Revendoune tocmai cumpărase nişte plăcinte calde de la unul din vânzătorii ambulanţi şi ţinea, într-o mână, o cupă cu suc de fructe. Walter nu şovăi şi nici nu explică ceea ce devenise pentru el o chestiune arzătoare.

— De ce nu mi-ai oferit fata mie? întrebă el indignat, dominându-l cu înălţimea sa pe bărbatul aşezat.

Robert ridică ochii mirat.

— Ce te necăjeşte, băiete? Ar trebui să fii pe câmp, alături de ceilalţi bărbaţi.

Walter se aşează şi îşi petrecu degetele prin păr. Nu era un om lipsit de atracţie, dar nici nu s-ar fi putut spune că era frumos. Avea ochii de un albastru nedefinit şi un nas mult prea proeminent. Buzele îi erau subţiri, fără nicio formă, şi puteau cu uşurinţă să devină foarte crude. Părul de culoarea nisipului era îndoit cu mare grijă, într-o buclă mare la ceafă.

— Fata, fiica ta, repetă el. De ce nu mi-ai oferit-o mie? Am petrecut destul timp cu fiii tăi. Nu sunt bogat, dar averea mea o depăşeşte pe cea a lui Gavin Montgomery.

Robert ridică din umeri, muşcând dintr-o plăcintă, dulceaţa ieşind printre foile tari, apoi bău cu poftă din sucul de fructe.

— Mai sunt şi alte femei bogate, replică el, pe un ton neutru.

— Dar nu ca ea! răspunse Walter, cu toată vehemenţa nemulţumirii sale. Robert îl privi surprins. Nu-ţi dai seama că e frumoasă?

Robert se uită la fiica lui, printre pavilioanele care îl despărţeau de ea.

— Da, văd că e frumoasă, spuse el, scârbit. Dar ce înseamnă frumuseţea? Se veştejeşte imediat. Mama ei a arătat cândva exact ca ea, şi uită-te la ea acum.

Walter nu trebui să arunce nicio privire femeii agitate, slăbuţe, aşezate pe marginea băncii, pregătită să sară într-o parte, în caz că soţul ei voia să-i dea o palmă. Ignoră complet remarca lui Robert.

— De ce ai ţinut-o ascunsă? Ce nevoie a fost să o ţii departe de lume?

— A fost ideea mamei pi, zise Robert, zâmbind uşor. A plătit pentru că păstra fiica la ea, iar pentru mine n-a avut nicio importanţă. De ce mă întrebi lucrurile astea acum? Nu vezi că turnirul e pe cate să înceapă?

Walter apucă braţul lui Robert. Îl cunoştea bine, ştia cât de laşe îi sunt acţiunile.

— Fiindcă o vreau. N-am văzut niciodată o

femeie atât de ispititoare. Ar fi trebuit să fie a mea! Pământurile mele se învecinează cu ale taler Sunt o pereche potrivită pentru ea, iar tu nici măcar nu mi-ai arătat-o.

Robert îşi smuci braţul din mâinile tânărului.

— Tu! O pereche potrivită? spuse el, batjocoritor. Uită-te la toţi acei Montgomery care înconjoară fata. Iată-l pe Thomas, are aproape şaizeci de ani, şase fii, toţi în viaţă, producând alţi fii. Lângă el stă Ralph, vărul lui cu cinci fii. Apoi Hugh cu…

— Ce legătură are asta cu fiica ta? îl întrerupse Walter cu o voce tăioasă.

— Fii! răcni Robert în urechea bărbatului. Cei din neamul Montgomery produc mai mulţi fii decât oricare altă familie din Anglia. Şi încă ce fii! Uită-te la familia în care a intrat fata. Miles şi-a câştigat titlul de cavaler pe câmpul de bătălie, înainte de a împlini optsprezece ani, şi are deja trei fii de la fetele din casă. Raine a petrecut trei ani vizitând ţara, trecând de la un turnir la altul. A fost de neînvins şi şi-a câştigat propria avere. Steph e cu regele în Scoţia şi conduce deja armate, cu toate că nu are decât douăzeci şi cinci de ani. Iar la urmă vine cel mai în vârstă. La şaisprezece ani a rămas singur, a trebuit să-şi conducă domeniul, să se îngrijească de fraţii săi. N-a avut pe nimeni să-l înveţe treburile unui bărbat. Care alţi băieţi de

şaisprezece ani ar fi fost capabili de aşa ceva? Cei mai mulţi încep să scâncească când nu li se face pe plac. Se uită din nou la Walter. Şi tu mă întrebi de ce i-am dat-o pe Judith unui astfel de bărbat? Dacă nu pot avea fii destul de puternici ca să trăiască, s-ar putea să am nepoţi de la ea.

Walter era furios. O pierduse pe Judith numai fiindcă bătrânul visa la nepoţi.

— L-aş fi putut face eu fiii pe care îi doreai! spuse Walter printre dinţii încleştaţi.

— Tu! Robert începu să râdă şi continuă: Câte surori ai? Cinci? Şase? Le-am uitat numărul. Şi ce-ai făcut tu? Tatăl tău conduce domeniul. Te ocupi de prea puţine, în afară de vânătoare şi gâdilatul servitoarelor. Acum lasă-mă în pace şi să nu mai strigi la mine. Dacă am o iapă bună de prăsilă, îi dau armăsarul cel mai bun. Şi aşa va rămâne. Se întoarse să privească turnirul, alungându-l din minte pe Walter.

Dar Walter Demari nu era un bărbat de care să scapi atât de uşor. Tot ce spusese Robert era adevărat, în scurta lui viaţă, Walter făcuse prea puţine lucruri merituoase, dar asta numai pentru că nu fusese obligat, aşa ca cei din familia Montgomery. Walter nu se îndoia nicio clipă că, dacă s-ar fi trezit într-o poziţie care necesita responsabilitate, prin moartea timpurie a tatălui său, s-ar fi descurcat mai bine decât oricare alt bărbat.

Plecă, întrevederea avută schimbându-l complet. În minte îi fusese plantată o sămânţă, far acesta începu să crească. Urmări începutul luptelor, leoparzii Montgomery împrăştiaţi peste tot, iar în timp ce flamura lucea în soare, se gândi la ei ca la nişte duşmani. Voia să-i dovedească lui Robert şi celor din familia Montgomery, dar mai ales lui însuşi, că era la fel de bun ca ei. Cu cât se uita mai mult la blazonul în verde şi auriu, cu atât era mai sigur că-l ura. Ce făcuseră cei din neamul Montgomery ca să merite bogatele ţinuturi ale lui Revendoune? De ce să aibă ei ceea ce ar fi trebuit să fie al său? Suportase ani la rând compania fraţilor lui Judith, dar nu le ceruse nimic în schimb. Acum, când exista ceva ce-şi dorea şi ar fi trebuit să aibă, îi era refuzat din cauza acestor Montgomery.

Walter plecă de lângă gard şi se îndreptă spre pavilionul neamului Montgomery. Va vorbi cu Judith a lui, va petrece puţin timp cu ea. În fond, de drept era a lui, nu-i aşa?

Capitolul 8

Judith trânti atât de tare uşa camerei, că până şi pereţii părură să se zgâlţâie. Era sfârşitul primei ei zile de femeie măritată şi putea fi calificată, cu uşurinţă, drept cea mai

îngrozitoare zi din viaţa ei. Ar fi trebuit să fie o zi fericită, încărcată de iubire şi râsete vesele, dar nu şi cu soţul hărăzit de soartă! Gavin nu pierduse nicio ocazie ca să o umilească.

— Dimineaţă o acuzase că ar fi o târfă pentru fraţii ei. Cum plecase ţanţoş şi o lăsase să se descurce de una singură, vorbise cu alţi oameni. Unul dintre ei, Walter Demari, fusese destul de amabil ca să ia loc lângă ea şi să-i explice evenimentele turnirului. Şi, pentru prima oară în ziua aceea, începuse să se simtă ceva mai bine. Walter avea darul de a observa părţile ridicole, iar ea se distrase enorm pe seama glumelor lui.

Gavin apăruse pe neaşteptate şi îi poruncise să-l urmeze.. Judith nu voise să facă o scenă în public, dar odată ajunşi în intimitatea cortului lui Raine, îi spuse exact ce credea despre purtarea lui. O lăsase singură, iar atunci când se bucura şi ea de ceva i se ceruse să plece. Era ca un băieţel cu o jucărie pe care nu şi-o dorea, dar făcea tot posibilul să nu o aibă nimeni altcineva. Atunci el îi rânjise batjocoritor, dar ea văzuse, cu satisfacţie, că nu găsise ce să-i răspundă.

Odată ce Raine şi Miles intrară în cort, Judith şi Gavin puseră capăt certei lor. Mai târziu se întoarse înapoi la turneu, în compania lui Miles. Iar atunci Gavin o înjosi cu adevărat. Imediat ce Alice Valence îşi făcu apariţia, Gavin alergă în întâmpinarea ei. Arăta de parcă ar fi fost gata să

o mănânce, să o devoreze şi totuşi o privea cu reverenţă, ca şi cum ar fi fost sfântă. Lui Judith nu-i scăpă privirea furişă, încărcată de triumf, pe care Alice o aruncă în direcţia ei. Judith întoarse capul, îşi îndreptă spinarea şi luă braţul lui Miles. Nu va lăsa pe nimeni să vadă cât fusese de umilită în public.

Mai târziu, la cină, Gavin o ignoră pe Judith, cu toate că erau aşezaţi unul lângă altul. Râse de giumbuşlucurile bufonului, se prefăcu încântată când un menestrel, teribil de chipeş, compuse şi cântase un cântec în onoarea frumuseţii ei. Dacă era să fie sinceră, abia dacă îl auzise. Apropierea lui Gavin avea un efect enervant asupra ei şi nu se putea bucura de nimic.

După ce oaspeţii mâncară, mesele fuseseră adunate şi puse la perete, pentru a face loc celor care voiau să danseze. După un singur dans, de dragul bunei-cuviinţe, Gavin se apucă să învârtească în braţe femeie după femeie. Judith primi mai multe invitaţii la dans decât le-ar fi putut face faţă toată noaptea, dar în curând se scuză, pretinzând că e obosită, şi alergă pe scări, spre camera ei.

— O baie, îi ceru ea lui Joan, pe care o trase dintr-un colţ al salonului unde era înlănţuită de braţele unui tânăr. Adu-mi o cadă şi apă fierbinte. Poate reuşea să spele toată duhoarea zilei de azi.

Contrar părerii lui Judith, Gavin fusese foarte conştient de prezenţa soţiei lui. Nu existase nici măcar o clipă în care să nu fi ştiut unde se afla şi mai ales cu cine. Se părea că vorbise mai multe ore cu unul din bărbaţii de la turnir. Râsese la fiecare cuvânt al lui, zâmbindu-i până îl înnebunise complet.

Gavin o luase de acolo pentru propriul ei bine. Ştia că Judith nu avea habar de felul în care putea zăpăci un bărbat. Era ca un copil. Totul era nou pentru ea. Se uitase la acel bărbat, fără să ascundă nimic, fără nicio rezervă. Râsese din toată inima de ceea ce-i spusese, iar Gavin îşi dăduse seama că el îi lua prietenia drept mult mai mult.

Gavin vruse să-i explice, dar când îl acuzase de tot felul de lucruri josnice, mai bine ar fi murit decât să-i explice raţiunea actelor lui. Se temea că-şi va pune mâinile în jurul frumosului ei gât. Bine că apariţia scurtă a lui Alice reuşise să-l calmeze. Alice era ca o băutură răcoroasă pentru un bărbat care tocmai ieşise din flăcările iadului.

Acum, ţinându-şi palmele pe şoldurile grase ale unei tinere deloc atrăgătoare, o urmări pe Judith urcând scările. Nu dansase cu ea de teamă că-şi va cere scuze. Oare pentru ce? se minună el în gând. Se purtase frumos cu ea, până la acea clipă din grădină, când parcă înnebunise, făcând jurăminte pe care nu avea niciun drept să le

facă. Acţionase just îndepărtând-o de bărbatul care îi considera zâmbetele mai mult decât erau în realitate, dar ea îi dăduse de înţeles că purtarea lui fusese greşită.

Aşteptă un timp, mai dansă cu alte două femei, dar Judith nu reveni în salonul mare. Nerăbdător, urcă scările. În acele câteva secunde îşi imagină tot feluri de lucruri pe care ea le-ar fi putut face.

Când deschise uşa odăii, Judith era vârâtă până la gât într-o cadă cu apă fierbinte. Părul ei castaniu-roşcat era ridicat în vârful capului, câteva şuviţe scăpându-i pe gât.

Avea ochii închişi, odihnindu-şi capul pe marginea căzii. Apa trebuie să fi fost foarte caldă fiindcă faţa îi era umedă de transpiraţie. Văzând-o, toţi muşchii i se încordară. Se încruntase la el, strigase, dar chiar şi atunci fusese magnifică, iar acum era inocenţa personificată. Ştiu, dintr-o dată, că asta era tot ce-şi dorea de la ea, singurul lucru de care avea nevoie. Ce conta că-l dispreţuia? Era a lui şi numai a lui. Închizând uşa în urma lui, îşi simţi inima bătându-i tot mai repede.

— Joan? spuse Judith pe un ton leneş. Cum nu primi niciun răspuns, ochii i se deschiseră brusc. Văzu expresia de pe chipul lui Gavin şi îi citi gândurile. Fără să vrea, inima i-o luă razna. Lasă-mă singură, reuşi ea să murmure.

Gavin avansă spre est, ignorându-i cererea, ochii întunecaţi devenind şi mai negri. Se aplecă spre ea, îi luă bărbia în mâini. Ea încercă să şi-o tragă, dar el nu-i dădu drumul. O sărută, la început apăsat, apoi atingerea şi sărutul deveniră tandre, mângâietoare.

Judith se simţi plutind. Plăcerea apei calde, mâna lui pe obrazul ei, sărutul, toate o ameţiră. Se trase de lângă ea şi se uită în ochii ei, în aurul lor cald şi strălucitor. Dispăruse orice urmă de ură. Exista doar apropierea trupurilor. Pasiunea unuia pentru celălalt depăşi orice ostilitate, până şi gândul la cine iubea pe cine.

Gavin îngenunche lângă cadă, ducându-şi mâna la ceafa lui Judith. O sărută din nou, gura lui alunecând pe ceafă şi curba gâtului. Era umedă şi caldă, iar aburii care se ridicau din apă erau ca patima lor crescândă. Era pregătit, dar voia să-şi prelungească plăcerea, să o ducă până la înălţimea apropiată durerii. Urechile ei erau dulci şi miroseau ca săpunul de trandafiri, folosit la spălat.

Brusc, vru să o vadă toată. Îşi puse mâinile sub braţele ei şi o ridică. Judith scoase o mică exclamaţie de surpriză, din cauza mişcării neaşteptate, precum şi a răcorii aerului după fierbinţeala apei. Lângă braţul lui atârna un prosop moale, pe care Gavin îl luă şi-o înveli cu el. Judith nu spuse nimic. Undeva, în adâncul

minţii ei, ştia că orice cuvânt ar fi alungat magia acestei clipe. O atingea cu blândeţe, fără asprime, fără brutalitate. Se aşeză pe lespedea din faţa focului şi o puse între picioarele lui, ca pe un copil.

Dacă cineva i-ar fi vorbit de o astfel de scenă, Judith ar fi negat că s-a întâmplat, că Gavin e o brută fără simţuri. Goliciunea ei n-o făcea să se simtă stânjenită, chiar dacă el era îmbrăcat, se minuna doar de vraja acestor momente. Gavin o şterse cu prosopul. Era cam stângaci, uneori prea dur, alteori prea blând.

— Întoarce-te, îi porunci el, iar ea îl ascultă, lăsându-l să-i şteargă şi spatele. Aruncă prosopul la podea, iar Judith îşi ţinu răsuflare. Dar nu-i mai spuse nimic. Îşi plimbă degetul pe şira spinării, iar ea simţi fiorii atingerii lui. Un singur deget de-al lui însemna mai mult de o mie de mângâieri.

— Eşti frumoasă, şopti el gutural, punându-şi palmele pe curba şoldurilor ei. Atât de frumoasă!

Ea nu respiră, nici măcar atunci când îi simţi buzele pe ceafă. Mâinile lui se mişcară chinuitor de încet, spre abdomenul ei, peste coaste şi în sus, spre sânii care le aşteptau, le implorau. Dădu drumul aerului din piept şi se sprijini cu spatele de el, capul odihnindu-i-se pe umăr, gura lui continuând să-i sărute gâtul. Îşi plimbă palmele peste ea, atingându-i pielea, explorându-

i trupul.

Când Judith ajunse aproape nebună de dorinţă, o luă în braţe şi o duse în pat. În câteva secunde hainele îi zburară la podea şi se întinse lângă ea. Îl trase spre ea, căutându-i gura. Gavin râse de mâinile ei tremurătoare, tachinând-o, dar în ochii lui cenuşii nu se vedea nici urmă de batjocură. Nu exista decât pofta de a prelungi plăcerea. Ochii scânteiară şi ştiu că ea va fi cea care va râde la urmă. Mâinile îi coborâră jos. Când găsi ceea ce căuta, râsul dispăru complet din ochii lui. Se făcură negri de pasiune, împingând-o jos, sub el.

În câteva clipe ajunseră la extaz, strigând amândoi, eliberaţi de dulcea tortură. Judith se simţea fără vlagă, cu oasele moi; apoi Gavin se dădu la o parte, dar piciorul rămase peste al ei, iar braţul, peste piept. Oftă adânc şi adormi imediat.

În dimineaţa următoare, Judith se trezi întinzându-şi membrele ca o pisicuţă după un pui de somn. Braţul îi alunecă peste cearceaf, dar locul de lângă ea era gol. Deschise imediat ochii. Gavin plecase, iar după cât de tare strălucea soarele era deja foarte târziu. Primul ei gând fu să iasă repede afară, dar căldura patului şi amintirea nopţii trecute o ţinură mai departe în aşternut. Se răsuci pe o parte, îşi trecu mâna peste adâncitura de lângă ea, îşi îngropă faţa în

perna lui. Păstra încă mirosul lui Gavin. Cât de repede a ajuns să-l cunoască.

Zâmbi, visătoare. Noaptea trecută fusese un adevărat paradis. Îşi aminti de ochii lui Gavin, de gura lui, gesturile lui depăşiseră orice imaginaţie. O bătaie uşoară în uşă îi făcu inima să salte de bucurie, apoi se linişti repede când fu deschisă de Joan.

— Te-ai trezit, stăpână? întrebă Joan, pe buzele ei fluturând un zâmbet plin de subînţelesuri. Judith era prea fericită ca să se simtă jignită. Lordul Gavin s-a trezit devreme. Se înarmează.

— Poftim? zise Judith şi se ridică urgent în capul oaselor.

— Vrea să ia parte la turnir. Nu înţeleg de ce; ca mire nu ar fi obligat să o facă.

Judith se trânti înapoi pe perne. Ea înţelegea. În dimineaţa asta s-ar fi putut arunca din vârful turnului, fiind sigură că va pluti uşor, până la pământ. Ştia că soţul ei trebuia să simtă la fel. Turnirul era o cale de a-şi cheltui energia.

Azvârli cuvertura la o parte şi sări afară din pat.

— Trebuie să mă îmbrac. E târziu. Sper că n-am pierdut lupta lui?

— Nu, zise Joan. Nici vorbă.

Judith se îmbrăcă repede, într-o rochie din catifea de culoarea cernelii, cu un jupon din mătase de un albastru-deschis. La talie avea o

centură subţire din piele moale, albastră, împodobită cu perle.

Joan îi pieptănă părul punând deasupra un voal albăstrui, transparent, mărginit cu perle mici. Era fixat de cap cu o coroniţă, tot din perle.

— Sunt gata, spuse Judith, plină de nerăbdare.

Porni grăbită spre locul desfăşurării luptelor şi se aşeză pe banca din pavilionul familiei Montgomery. Gândurile ei se băteau cap în cap. Să-şi fi imaginat noaptea trecută? Să fi fost un vis? Gavin făcuse dragoste cu ea. Nu exista niciun alt cuvânt pentru a descrie ceea ce se întâmplase. Fireşte, era lipsită de experienţă, dar se putea ca un bărbat să mângâie o femeie, aşa cum făcuse el, şi să nu simtă nimic? Dintr-o dată, ziua i se păru mai luminoasă. Poate că nu era decât o biată prostuţă, dar era dispusă să încerce să facă ceva din această căsătorie.

Judith îşi înălţă gâtul ca să vadă capătul terenului de lupte, să-şi zărească soţul, dar avea în cale prea mulţi oameni şi cai. Părăsi banca şi porni spre corturi. Se opri lângă gardul exterior, nepăsătoare la slugile şi comercianţii care se îngrămădeau în jurul ei. Se scurseră câteva minute înainte să-l vadă. Gavin, în ţinuta lui obişnuită, era un bărbat puternic, dar în armură arăta nemaipomenit. Călărea un cal uriaş, sur, harnaşamentul fiind verde, cusut şi pictat cu leoparzi de aur. Urcase cu uşurinţă în şa, de

parcă cele cincizeci de kilograme ale armurii n-ar fi cântărit nimic. Judith privi cum scutierul său îi dă coiful, scutul şi, la urmă, lancea.

Ea îşi simţi inima sărindu-i în gât, cât pe ce să o sufoce. Întrecerea asta nu era lipsită de pericol. Îl urmări pe Gavin, cu respiraţia tăiată, cum se avântă înainte pe calul său mare, cu capul coborât, braţul strângând lancea. Aceasta izbi scutul adversarului, aşa cum şi al lui fu lovit. Lăncile se rupseră, iar bărbaţii călăriră la capetele opuse, ca să primească alte lăncii. Din fericire, lăncile folosite în turniruri erau doar din lemn şi nu din oţel. Câştigător era cel care rupea trei lăncii fără să scape hăţurile din mână. Dacă un cavaler era aruncat de pe cal, înainte de a face cele trei încercări, era obligat să plătească adversarului preţul calului şi armurii sale, o sumă deloc mică. Şi astfel reuşise Raine să câştige o avere prin turniruri.

Dar bărbaţii nu erau răniţi. Accidentele erau însă frecvente. Judith o ştia şi-l urmări pe Gavin pornind din nou la atac, şi din nou niciunul din luptători nu scăpă hăţurile din mână.

Lângă Judith, o femeie chicoti, dar ea nu-i acordă nicio atenţie până nu-i auzi cuvintele:

— Soţul ei e singurul fără niciun însemn, iar ea le dă panglici aurii fraţilor lui. Ce ziceţi de aşa o purtare slobodă?

Cuvintele erau răutăcioase şi adresate anume

urechilor lui Judith însă atunci când întoarse capul, nimeni nu păru să-i acorde atenţie. Se uită înapoi la cavalerii care se plimbau printre cai sau stăteau la capătul terenului. Femeia spusese adevărul. Toţi cavalerii aveau panglici sau mâneci rupte de femei din rochiile lor, fluturându-le pe lănci sau pe coifuri. Raine şi Miles aveau mai multe, iar pe fiecare braţ aveau legate câte o panglică aurie.

Judith nu dorise decât să traverseze câmpul de luptă şi să-l prindă pe Gavin înainte de a se repezi, pentru a treia oară, asupra adversarului său. Genul acesta de întreceri era cu totul nou pentru ea şi habar nu avea cât putea fi de primejdios. Caii de război, crescuţi pentru forţa, mărimea şi capacitatea de rezistenţă, erau antrenaţi să ajute un bărbat în vremuri de război. Îşi puteau folosi copitele să ucidă, aşa cum un războinic îşi folosea spada.

Nu auzi exclamaţiile de surpriză când bărbaţii îşi stăpâniră caii, îndepărtându-i de silueta ei în fugă. Nu-şi dădu seama nici de faptul că mai mulţi oameni de pe bănci o văzuseră, iar acum se ridicaseră în picioare, cu respiraţia tăiată.

Gavin ridică privirea de la scutierul său care îi înmâna o nouă lance. Auzi murmurul crescând în intensitate, străbătând mulţimea adunată la spectacol. O văzu imediat pe Judith, înţelegând, în acelaşi timp, că nu putea face nimic. Până să fi

descălecat ar fi fost deja lângă el. O privi încremenit, cu muşchii încordaţi.

Judith nu avea cum să-i dea vreo panglică, dar ştia că trebuie să-i ofere un simbol. Gavin era al ei! Alergând pe nisip, îşi smulse voalul care îi acoperea părul, rupându-l din coroniţa cu perle. Ajunsă lângă Gavin, i-l întinse.

— Pentru tine, zâmbi ea, sfioasă.

O clipă, Gavin nu făcu nicio mişcare, apoi coborî lancea. Judith legă repede voalul de capătul ei. Când se uită în sus şi îi zâmbi, Gavin se aplecă, îşi puse mâna la ceafa ei şi o sărută, aproape ridicând-o de la pământ.

Partea laterală a coifului se apăsă rece de obrazul ei, sărutarea lui fiind dură, prădalnică. După aceea îi dădu drumul înapoi, pe nisip, Judith simţind că lumea se învârteşte cu ea.

Ea nu observă brusca tăcere din jurul ei, dar nu la fel se întâmplă cu Gavin. Mireasa lui îşi riscase viaţa ca să-i dăruiască un simbol, iar acum el îşi înălţă lancea, triumfător. Zâmbetul lui păru să se întindă dintr-o parte în alta a coifului.

Urletul de încântare al mulţimii fu asurzitor.

Judith se roti şi văzu că toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei. Obrajii îi luară foc şi îşi duse mâinile la faţă. Miles şi Raine veniră, în fugă, lângă ea, îşi puseră protector braţele în jurul ei şi o purtară spre un loc mai puţin

periculos.

— Dacă nu i-ai fi făcut o bucurie atât de mare lui Gavin, pentru gestul ăsta nebunesc te-aş fi pus pe genunchi şi ţi-aş fi tras o bătaie.

Se auziră alte exclamaţii vesele când Gavin îşi răsturnă adversarul de pe cal… Lui Judith nu-i făcea plăcere să se afle în centrul acestei veselii comune. Îşi ridică poalele fustelor şi porni cât putu de repede înapoi, spre castel. Poate, după câteva minute petrecute singură în grădină, obrajii ei vor reveni la culoarea lor normală.

Alice intră ca o furtună în cortul contelui de Bayham, un spaţiu luxos, cu pereţi din mătase şi covoare bizantine aduse pentru confortul lui Edmond Chatworth.

— S-a întâmplat ceva? întrebă o voce groasă din spatele ei.

Alice se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de Roger, fratele mai mic al lui Edmond. Era aşezat pe o bancă joasă, fără cămaşă pe el, ascuţindu-şi cu grijă spada, frecându-i tăişul de o piatră. Era un bărbat arătos, cu părul blond decolorat de soare, cu un nas acvilin şi o gură hotărâtă. Lângă ochiul stâng avea o cicatrice curbată, care nu-i diminua cu nimic înfăţişarea atrăgătoare.

De multe ori Alice îşi dorise ca Robert să fi fost conte şi nu Edmond. Dădu să-i răspunsă la întrebare, apoi se opri. Nu-i putea spune despre furia simţită când a văzut-o pe soţia lui Gavin

dându-se în spectacol în faţa a câtorva sute de oameni. Alice îi oferise un simbol, dar el o refuzase. Gavin îi spusese că se vorbea deja destul pe seama lor şi nu dorea să de-a curs altor bârfe.

— Te joci cu focul, spuse Roger, trecându-şi degetul mare peste tăişul spadei. Cum Alice nu făcu niciun comentariu, el continuă: Cei din neamul Montgomery nu văd lucrurile aşa cum le vedem noi. Pentru ei există doar bine şi rău, nicio cale de mijloc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică Alice, pe un ton arogant.

— Gavin nu va fi încântat să afle că l-ai minţit.

— Nu l-am minţit!

Roger înălţă o sprinceană.

— Şi ce motiv ai născocit pentru căsătoria cu fratele meu, contele?

Alice se trânti pe o lespede, vizavi de Roger.

— N-ai crezut că moştenitoarea averii lui Revendoune va fi atât de frumoasă, nu-i aşa?

Alice îl străfulgeră cu privirea.

— Nu e frumoasă! E roşcată şi, cu siguranţă, tot corpul îi e plin de pistrui. Zâmbi răutăcioasă şi adăugă: Va trebui să o întreb ce cremă foloseşte ca să şi-i ascundă de pe faţă. Gavin n-o va mai considera atât de ispititoare când…

Roger o întrerupse…

— Am fost şi eu printre cei care l-au condus pe

Gavin în dormitor şi i-am văzut corpul. Nici urmă de pistrui. Nu te amăgi. Crezi că se mai gândeşte la tine când e cu ea?

Alice se ridică brusc şi se duse la uşa cortului. Nu-l va lăsa pe Roger să vadă cât o necăjeau şi o nelinişteau cuvintele lui. Trebuia să-l păstreze pe Gavin. Cu orice preţ. O iubea, sincer şi din tot sufletul, aşa cum n-o mai iubise nimeni. Avea nevoie de această afecţiune, aşa cum avea nevoie de bogăţia lui Edmond. Nu-i lăsa pe alţii să vadă ce o macină în interior; ştia cum să-şi ascundă durerea. Încă de copii fusese o fată frumoasă, născută într-un cârd de surori urâte, bolnăvicioase. Mama ei le dăruise lor întreaga ei dragoste, convinsă fiind că Alice se bucura de suficientă atenţie din partea doicilor şi a vizitatorilor castelului. Tratată cu dispreţ de mama ei, Alice căutase dragoste şi înţelegere la tatăl ei. Dar Nicolas Valence nu era interesat decât de ce ieşea dintr-o sticlă. Aşa că Alice învăţă să ia ce nu i se oferea. Îşi manipulă tatăl ca să cumpere haine costisitoare, iar frumuseţea ei, pusă astfel în valoare, făcu să crească şi mai mult ura surorilor ei. Cu excepţia bătrânei ei cameriste, Ela, până la Gavin n-o mai iubise nimeni altcineva. Cu toate astea, anii lungi de chinuri, în care se luptase pentru câţiva bănuţi în plus, o făceau să-şi dorească siguranţa financiară, la fel de mult ca iubirea. Gavin nu era

destul de bogat ca să-i ofere acea siguranţă, însă Edmond, da.

Acum, jumătate din ce avea nevoie, pentru a fi complet fericită, îi era luat de scorpia aceea cu părul roşu. Alice nu era femeia care să stea liniştită şi să lase viitorul la voia întâmplării. Va lupta pentru ceea ce-şi dorea…

— Unde e Edmond? îl întrebă ea pe Roger.

Acesta arătă cu capul spre despărţitura din fundul cortului.

— Doarme. Prea mult vin şi prea multă mâncare, spuse el, scârbit. Du-te la el. Va avea nevoie de cineva ca să-i țină capul când i se va face greaţă.

— Uşurel, frăţioare! îi porunci Raine lui Miles. Îl doare şi aşa capul. Nu e nevoie să-l mai izbeşti de stâlpul cortului.

Îl cărau pe Gavin pe scutul lui, picioarele atârnându-i peste margine, tălpile târându-se deasupra pământului. Reuşise să-şi arunce de pe cal cel de-al doilea adversar, dar lancea acestuia alunecase în sus, înainte de a cădea. Lovitura îl nimerise pe Gavin chiar deasupra urechii. Fu o lovitură dură, crestându-i coiful. Gavin văzu negru în faţa ochilor, iar în urechi îi răsună un ţiuit acoperind toate celelalte zgomote. Reuşi să rămână în şa,. Mai mult din cauza priceperii ca războinic, decât din cauza puterilor proprii, apoi calul i se răsuci şi porni spre capătul terenului

de întreceri. Gavin se uită în jos la fraţii şi scutierul său, schiţă un zâmbet strâmb, apoi se lăsă să cadă în braţele lor ridicate.

Acum, Raine şi Miles îşi depuseră fratele pe un pat din interiorul cortului. Reuşiră să-i scoată coiful tăiat şi îi puseră o pernă sub cap.

— Mă duc să aduc un doctor. Iar tu caută-i soţia. Nimic nu-i face mai mare plăcere unei femei decât un bărbat neajutorat.

După câteva minute, Gavin începu să-şi revină. Cineva îi spăla chipul cu apă rece. Mâini reci îi atingeau obrajii. Deschise ochii, încă ameţit. Capul îi vâjâia. La început nu-şi dădu seama pe cine vedea în faţa ochilor.

— Sunt eu, Alice, şopti ea. Gavin era bucuros că nu existau sunete puternice. Am venit să te îngrijesc.

El zâmbi puţin şi închise din nou ochii. Mai era ceva ce trebuia să-şi amintească, dar nu ştia ce anume.

Alice observă că încă strângea, în mâna dreaptă, voalul dat de Judith. Chiar şi căzând de pe cal, reuşise cumva să-l desfacă de pe lance. Nu-i plăcu ce voia să semnifice gestul lui.

— E grav rănit? întrebă, îngrijorată, o femeie din afara cortului.

Alice se aplecă înainte şi îşi apăsă buzele de cele ale lui Gavin, ducându-i braţul în jurul taliei. Lumina pătrunsă în cort, odată cu deschiderea

uşii, îi căzu pe faţă, iar apăsarea de pe buze îl făcu pe Gavin să deschidă ochii. Iar atunci îşi reveni în simţiri. Îşi văzu soţia încadrată de chipurile încruntate ale fraţilor săi, fixându-l cu ochii mari, uluiţi, în timp ce el o îmbrăţişa pe Alice. O împinse pe aceasta la o. Parte şi dădu să se ridice.

— Judith, murmură el.

Însă pe chipul soţiei lui dispăru orice urmă de culoare. Ochii îi erau întunecaţi, enormi. Iar privirea, cu care îl blagoslovi, fu din nou una încărcată de ură. Apoi, dintr-o dată, se transformă într-una plină de răceală.

Schimbarea bruscă de presiune din căpăţâna lui Gavin, când încercase să se ridice, îi fu nefastă. Durerea era de nesuportat. Recunoscător, leşină a doua oară. Capul îi căzu înapoi pe pernă.

Judith se răsuci rapid pe călcâie şi părăsi cortul, Miles venind imediat în spatele ei, de parcă ar fi avut nevoie de protecţie. Chipul lui Raine avea o expresie fioroasă.

— Ticălosule, rosti el printre dinţi, dar se opri văzând că fratele său îşi pierduse cunoştinţa. Raine se întoarse spre Alice, care înălţă o privire triumfătoare. O apucă de braţ şi o ridică fără menajamente. Tu ai pus la cale toată farsa asta, rosti el, batjocoritor. Dumnezeule! Cum de pot avea un frate atât de tont? Nu faci nici măcar cât

una din lacrimile lui Judith şi cred că i-ai provocat deja mult prea multe.

Raine se înfurie şi mai tare văzând un zâmbet arogant, răsfrângându-se pe buzele ei. Fără să se gândească, îşi duse mâna la spate şi o pălmui peste faţă. Nu-i eliberă braţul. Când se uită din nou la ea, ce văzu în ochii ei îl făcu să-şi ţină respiraţia. Alice nu era furioasă. Dimpotrivă, îi privea fix buzele. Iar în ochi i se citea focul nestăvilit al pasiunii.

Se simţi şocat şi scârbit, aşa cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui. O aruncă într-unul din stâlpii cortului, cu atâta forţă că Alice icni de durere.

— Pleacă de lângă mine! spuse el. Şi teme-te pentru viaţa ta, dacă drumurile noastre se vor încrucişa vreodată.

După plecarea ei, Raine îşi îndreptă atenţia asupra fratelui său, acesta începând să se mişte. Doctorul, chemat să se îngrijească de rana lui Gavin, stătea tremurând într-unul din colţurile cortului. Furia unui Montgomery nu era o privelişte plăcută. Raine îi vorbi peste umăr:

— Ocupă-te de el şi, dacă ai vreun leac care să-i provoace o durere şi mai mare, foloseşte-l. Se răsuci şi plecă din cort.

Gavin se trezi abia pe parcursul nopţii dintr-un somn adânc, greu, pricinuit de băutura dată de doctor. Cortul era cufundat în întuneric, iar el

era singur. Îşi coborî cu grijă picioarele pe pământ şi se ridică. Îşi simţea capul de parcă cineva i-ar fi făcut o tăietură, pornind de la ochi, înconjurându-i căpăţâna, până la celalalt, iar acum cele două părţi dădeau să se separe. Îşi sprijini capul în mâini, durerea îngrozitoare făcându-l să închidă ochii.

Treptat, reuşi să-i deschidă din nou. Primul lui gând fu că era ciudat că se afla singur. Scutierul sau fraţii săi ar fi trebuit să-l vegheze. Îşi îndreptă spatele, constatând o nouă durere. Dormise mai multe ore în armură. Iar fiecare cută, fiecare bucăţică de metal i se imprimase în carne, prin cămaşa de piele. De ce nu-l dezbrăcase scutierul? De obicei, băiatul era foarte conştiincios.

Văzu ceva pe podea şi, aplecându-se, îşi dădu seama că e voalul lui Judith. Surâse, atingându-l, amintindu-şi foarte clar cum ea alergase la el, zâmbindu-i fericită, cu părul fluturându-i pe umeri. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atât de mândru, ca atunci când soţia lui îi înmânase acel voal, deşi se temuse cumplit văzând-o atât de aproape de acei armăsari uriaşi. Îşi trecu degetele peste perlele de pe margine şi apropie voalul de obraji. Mai că simţea parfumul părului ei, dar aşa ceva era imposibil, după ce fusese lipit de calul lui transpirat, îşi aminti de faţa ei când se uitase în jos, la ea. Mda, era o

faţă pentru care merita să lupţi!

Apoi Gavin păru să-şi amintească că expresia i se schimbase. Îşi lăsă din nou capul în mâini. Lipseau câteva fragmente ale întâmplărilor din acea zi. Capul îl durea atât de tare, că îi era imposibil să-şi amintească. Vedea o altă Judith, fără să zâmbească, fără să se răstească la el, ca în prima zi a căsătoriei lor, o Judith care se uita la el de parcă ar fi încetat să existe. Îi fu extrem de greu să închege firul întâmplărilor. Îşi aminti, încetul cu încetul, cum lancea îi izbise capul, apoi, cineva îi vorbise.

Şi, dintr-o dată, totul deveni clar. Judith îl văzuse îmbrăţişând-o pe Alice. Era ciudat că nu-şi amintea să-şi fi dorit îngrijirile lui Alice.

Lui Gavin îi fu necesar un mare efort de voinţă ca să se ridice în picioare. Trebuia să-şi scoată armura. Era prea obosit şi prea slăbit ca să se plimbe îngreunat de toată acea fierărie. Indiferent cât de tare l-ar fi durut capul, trebuia să o găsească pe Judith şi să-i vorbească.

Două ore mai târziu, Gavin se afla în salonul mare. Îşi căutase soţia peste tot, dar n-o găsise. Fiecare pas fusese o tortură, iar acum durerea constantă mai că-l orbea, şi se simţea extrem de slăbit.

O văzu ca prin ceaţă pe Helen ducând o tavă cu băuturi unora dintre invitaţi. După ce se întoarse, o trase într-unul din cotloanele

întunecate ale holului.

— Unde e? întrebă el, într-o şoaptă răguşită.

Ochii lui Helen aruncau flăcări.

— Mă întrebi abia acum? Ai făcut-o să sufere aşa cum fac toţi bărbaţii. Am încercat să o salvez de toate astea, l-am spus că toţi bărbaţii sunt răi, nişte creaturi abjecte, în care nu poţi avea încredere, dar n-a vrut să-mi dea ascultare. Nu, ţi-a luat apărarea, şi ce-a câştigat cu asta? l-am văzut buza în noaptea nunţii. Ai bătut-o chiar înainte să te culci cu ea. Iar în dimineaţa asta mai mulţi oameni ţi-au văzut fratele aruncând-o afară, din cortul tău, pe târfa aia de Valence, târfa ta. Prefer să mor decât să-ţi spun unde e fiica mea! mai bine aş fi omorât-o cu mâna mea decât să o dau unuia ca tine!

Gavin nu mai auzi ce-i spunea soacra, fiindcă se depărtase deja de el. O găsi pe Judith câteva minute mai târziu, stând alături de Miles, pe o bancă din grădină. Ignoră cu bună ştiinţă căutătura ucigătoare a mezinului familiei. Nu avea chef de ceartă. Nu voia decât să fie singur cu Judith, să o ţină în braţe, aşa cum făcuse noaptea trecută. Şi poate atunci zvâcnirile înnebunitoare ale capului se vor opri.

— Vino înăuntru, rosti el, încet, fiecare cuvânt fiind dificil de pronunţat.

Ea se ridică imediat.

— Da, stăpâne.

El se încruntă uşor şi îi întinse braţul, dar ea nu păru să-l vadă. Îşi încetini pasul ca ea să poată merge alături de el, dar ea preferă să vină puţin în urma lui şi uşor lateral. O conduse spre scările conacului până sus, în încăperea lor.

După toată zarva din salonul mare, odaia i se păru un adevărat paradis şi se lăsă să cadă pe o bancă acoperită cu perne, ca să-şi scoată cizmele. Ridică privirea şi o văzu pe Judith stând la capătul patului, nemişcată.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Îţi aştept porunca, stăpâne.

— Porunca? zise el, încruntându-se, fiecare gest provocându-i dureri cumplite. Atunci, dezbracă-te pentru culcare. Era uşor nedumerit de comportarea ei. De ce nu se certa cu el? Furia i-ar fi suportat-o cu mai multă uşurinţă.

— Da, stăpâne, fu răspunsul lui Judith, rostit pe un ton lipsit de inflexiuni.

După ce se dezbrăcă, Gavin se îndreptă încet spre pat. Judith era deja acolo, cu cuvertura ridicată până la gât, cu ochii fixând tavanul. Se vârî sub cuvertură şi se trase lângă ea. Pielea ei, lipită de a lui, era ca o mângâiere. Îşi plimbă mâna peste braţul ei, dar Judith nu reacţionă. Se aplecă peste ea, începu să o sărute, dar ochii ei nu se închiseră, iar buzele îi rămaseră reci.

— Ce te supără? vru să ştie Gavin.

— Să mă supere, stăpâne? spuse ea calmă. Nu

înţeleg despre ce vorbeşti. Sunt a ta şi-mi poţi porunci orice, după cum mi-ai declarat-o de destule ori. Spune-mi care îţi e dorinţa şi mă voi supune. Vrei să te împerechezi? Bine. Îţi voi da ascultare. Îşi mişcă coapsa spre el, iar lui Gavin îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama că-şi despărţise picioarele pentru el.

Se uită la ea, îngrozit. Cruzimea nu făcea parte din firea ei, de asta era sigur.

— Judith, începu el, am vrut să-ţi explic despre dimineaţa asta. Eu...

— Să-mi explici? Ce-ar trebui oare să-mi explici? Le explici cumva servitorilor acţiunile tale? Pentru tine eu nu sunt mai mult decât o slugă. Spune-mi doar în ce fel să-ţi fac pe plac şi mă voi supune.

Gavin se retrase de lângă ea. Nu-l încânta felul în care Judith se uita la el. Cel puţin, când îl urâse, ochii îi scăpăraseră de viaţă. Acum păreau lipsiţi de orice scânteie. Ieşi din pat. Înainte să-şi dea prea bine seama de ceea ce face, îşi înhăţă vesta şi cizmele, celelalte haine le aruncă peste braţ şi părăsi încăperea.

Capitolul 9

Castelul *Montgomery* era tăcut. Judith părăsi patul mare şi gol, strecurându-şi braţele într-o haină de catifea de un verde-smarald, căptuşită

cu blană de nurcă. Era foarte devreme, iar oamenii castelului nu se treziseră încă. Abandonată de Gavin pe treptele conacului familiei, Judith abia dacă mai putea dormi. Patul îi părea prea mare şi prea gol ca să-i ofere confortul necesar.

În dimineaţa zilei care urmase refuzului lui Judith de a răspunde mângâierilor soţului ei, Gavin poruncise plecarea lor spre casa lui. Judith se supusese, vorbindu-i doar când era absolut necesar. Călătoriseră două zile înainte de a ajunge la porţile domeniului *Montgomery.*

Imediat ce intrase în castel, Judith fu impresionată. Gărzile din vârful celor două turnuri, străjuind de o parte şi alta porţile mari, le cerură să se prezinte, cu toate că văzuseră flamurile cu blazonul celor trei leoparzi. Se coborâse podul peste şanţul larg şi adânc, iar poarta cu ţepi a fost ridicată. În curtea exterioară se înşirau căsuţe modeste, curate, grajduri, depozitul de arme şi adăposturi pentru diferite provizii. Ca să pătrundă în curtea interioară, unde locuia Gavin împreună cu fraţii săi, gărzile deschiseseră lacătul unei alte porţi. Conacul avea patru etaje, terestrele din vârf fiind împodobite cu şipci verticale. În centru se afla o curte mică, pietruită, iar în spatele unui zid jos, Judith văzuse o grădină cu pomi în floare.

Ar fi dorit să-i spună lui Gavin ce credea despre

felul în care îi arăta căminul, dar el nu-i dăduse prilejul să o facă. Se mulţumise să răcnească câteva ordine scurte, abandonând-o în mijlocul bagajelor. Era treaba ei să se prezinte locuitorilor castelului.

În săptămâna care se scursese Judith a ajuns să cunoască foarte bine acest castel, şi descoperise că era un loc fericit, în care îi plăcea să lucreze. Servitorii nu se opuneau poruncilor date de o femeie. Se cufundase în treburile ei, dându-şi silinţa să nu se gândească la aventura amoroasă dintre soţul ei şi Alice Valence. În cea mai mare parte a timpului, îi reuşise. Numai noaptea era chinuită de singurătate.

Un zgomot din curte o făcu să alerge la fereastră. Era prea devreme pentru servitori şi numai unui *Montgomery* i s-ar fi permis să pătrundă prin mica poarta din spate. Lumina era prea slabă ca să-şi dea seama cine descăleca. Ea se repezi pe scări, spre holul mare.

— Fii atent, omule, tună Raine. Crezi că-s făcut din fier ca să suport atâtea smucituri?

Judith se opri în capătul scărilor. Cumnatul ei era purtat, în încăpere, cu picioarele înainte, unul din ele fiind bandajat.

— Raine, ce ţi s-a întâmplat?

— Un blestemat de cal! spuse Raine printre dinţii încleştaţi. Nu vede pe unde calcă nici în zilele cele mai luminoase.

Se duse lângă el, după ce oamenii săi îl aşezară pe un scaun de lângă foc.

— Să înţeleg că armăsarul tău a fost de vină? îl întreabă ea, surâzând.

Raine uită să se mai încrunte, gropiţele apărând imediat în obrajii săi.

— Păi, s-ar putea să fi fost şi vina mea. A păşit într-o groapă şi m-a aruncat din şa. Am căzut peste picior şi s-a rupt sub mine.

Judith îngenunche imediat şi începu să desfacă bandajul de pe piciorul ridicat pe un scăunel.

— Ce faci? se răsti el la ea, pe un ton aspru. Doctorul l-a oblojit deja.

— N-am încredere în el, vreau să văd cu ochii mei. Dacă nu e bine pus la loc, s-ar putea să rămâi şchiop.

Raine se holbă la creştetul capului ei, apoi chemă pe unul din oamenii lui:

— Adu-mi o cupă cu vin. Sunt sigur că nu se va arăta mulţumită decât după ce-mi va provoca şi alte chinuri. Şi cheamă-l pe fratele meu. De ce să doarmă, când noi suntem treji?

— Nu e aici, spuse Judith, calmă.

— Cine nu e aici?

— Fratele tău. Soţul meu, explică Judith, simplu şi clar.

— Unde s-a dus? Ce treburi l-au făcut să plece?

— Mă tem că nu ştiu. M-a pus pe trepte şi s-a făcut nevăzut. Nu mi-a vorbit de nicio treabă

care să-i fi solicitat atenţia.

Raine luă cupa de vin de la vasalul său şi îşi urmări cumnata cum pipăie osul piciorului. Bine că durerea îl împiedica să-şi verse toată furia simţită pentru fratele său. Nu avea nicio îndoială că Gavin îşi lăsase frumoasa soţie, ca să se ducă la târfa aceea de Alice. Când Judith ajunse la ruptură, dinţii i se înfipseră în marginea cupei.

— E doar puţin într-o parte, remarcă ea. Tu apucă-l de umeri, i se adresă ea unuia din bărbaţii din spatele lui Raine, iar eu voi trage piciorul.

Acoperişul greu al cortului era îmbibat de apă. Picăturile mari de ploaie se adunau deasupra tavanului, iar cum furtuna nu înceta, începuseră să se scurgă în interior.

Gavin înjură zgomotos când un nou puhoi de apă îi izbi faţa. De când o părăsise pe Judith, nu făcuse altceva decât să plouă. Nu exista nimic care să nu fie ud. Iar chiar mai rău decât apa, era starea sufletească a oamenilor săi, mai mohorâtă decât cerul. Străbăteau ţinutul de mai bine de o săptămână, făcându-şi tabăra în locuri diferite, odată cu lăsarea serii. Mâncarea era pregătită în grabă, între două averse de ploaie, şi, în consecinţă, era de obicei pe jumătate crudă.

Când John Bassett, vasalul principal al lui Gavin, îl întrebase care e motivul acestei

călătorii fără ţintă, Gavin explodase. Privirea calmă şi sarcastică a lui John îl făcea pe Gavin să-şi evite oamenii.

Ştia că se simţeau jalnic; la fel se simţea şi el. Numai el ştia cauza acestei rătăciri, fără un scop anume. Dar o ştia el oare? în noaptea aceea, petrecută în casa tatălui lui Judith, când ea se purtase atât de rece cu el, se hotărâse să-i dea o lecţie. Fata asta se simţea în siguranţă într-un loc unde îşi petrecuse toată viaţa, înconjurată de prieteni şi familie. Dar va îndrăzni ea să se poarte tot atât de dezagreabil, într-un loc complet străin?

Totul mersese bine, mai ales că fraţii săi hotărâseră să lase singuri cuplul proaspeţilor căsătoriţi. În ciuda picăturilor de ploaie, şiroind prin acoperişul cortului, începu să zâmbească unei scene imaginare. O vedea parcă înfruntând un moment de criză, poate chiar o catastrofă, cum ar fi bucătarul arzând o oală cu fasole. Ar fi înnebunită de grijă şi i-ar trimite un mesager, implorându-l să se întoarcă acasă şi să o salveze de la dezastru. Mesagerul nu va putea să-şi găsească stăpânul, din moment ce Gavin nu se afla la niciuna din celelalte domenii ale lui. Vor apărea alte calamităţi. Iar când Gavin va reveni, o va găsi pe Judith în lacrimi, spăşită, aruncându-se în braţele lui, recunoscătoare să-l vadă din nou, uşurată că venise să o salveze de

la o soartă mai cumplită ca moartea.

— Oh, da, îşi zise el zâmbind. Toată ploaia, noroiul şi lipsa confortului îşi vor fi avut meritul lor. Îi va vorbi cu asprime, sever, iar după ce ea se va arăta plină de remuşcări, îi va săruta lacrimile şi o va duce în pat.

— Lord Gavin?

— Ce e? se răsti Gavin întrerupt din această viziune delicioasă a viitorului său. Tocmai când îşi imagina ce-i va permite lui Judith să facă în intimitatea dormitorului, doar ca să-i câştige iertarea.

— Ne întrebam, stăpâne, când vom porni spre casă şi vom scăpa odată de ploaia asta blestemată.

Gavin dădu să mârâie că nu era treaba lui, apoi închise gura. Începu să zâmbească.

— Ne vom întoarce mâine. Judith a rămas singură timp de opt zile. O perioadă suficient de lungă să înveţe recunoştinţa şi umilinţa, se gândi el.

— Te rog, Judith, o imploră Raine apucându-i braţul. Sunt aici de două zile, dar până acum nu mi-ai acordat nicio clipă din timpul tău.

— Nu e adevărat, zise ea râzând. Seara trecută am petrecut o oră cu tine, la masa de şah, iar tu mi-ai arătat câteva acorduri la lăută.

— Ştiu, spuse el, continuând să o roage, gropiţele despicându-i obrajii, cu toate că nu

zâmbea. Doar că e atât de groaznic să fiu singur. Nu mă pot mişca din cauza acestui picior blestemat, şi nu există nimeni ca să-mi ţină de urât.

— Nimeni? în castelul ăsta locuiesc peste trei sute de oameni. Cu siguranţă, unul dintre ei… îşi curmă vorba, Raine privind-o cu nişte ochi atât de trişti, că izbucni în râs. În regulă, dar numai un joc. Am mult de lucru.

Raine îi aruncă un zâmbet radios văzând-o cum se aşază de cealaltă parte a tablei de şah.

— Eşti cea mai bună. Niciunul din oamenii mei nu m-a putut bate, aşa cum ai făcut-o tu, seara trecută. În plus, ai nevoie de odihnă. Ce faci toată ziua?

— Pun castelul la punct, îi replică Judith, simplu.

— Mie mi s-a părut întotdeauna c-ar fi în ordine, spuse el mişcând o figurină. Argaţii…

— Argaţii! pufni ea dispreţuitoare, mişcându-şi nebunul şi pornind atacul. Nu le pasă, aşa cum îi pasă celui care stăpâneşte castelul. Trebuie supravegheaţi, cifrele din catastife, controlate, proviziile, verificate, rapoartele, citite şi…

— Citite? Ştii să citeşti, Judith?

Ea ridică ochii surprinsă, cu mâna pe regină.

— Bineînţeles. Tu, nu?

Raine ridică nepăsător din umeri.

— N-am învăţat niciodată. Fraţii mei ştiu, dar

pe mine nu m-a interesat niciodată. N-am cunoscut vreo femeie care să ştie să citească. Tata spunea că femeile nu pot învăţa să citească.

Judith îl privi dispreţuitoare, regina ei punându-i regele într-un pericol mortal.

— Cred că a venit vremea să înveţi că o femeie poate întrece un bărbat, chiar şi un rege. Cred că am câştigat, adăugă că şi se ridică.

Raine se uită, minunându-se, la tabla de şah.

— Nu se poate să câştigi atât de repede! Nici măcar n-am văzut ce-ai mişcat pe masa asta. M-ai ţinut de vorbă ca să nu mă pot concentra. O privi pe furiş, apoi mai zise: Iar piciorul mă doare atât de tare, că mi-e greu să gândesc.

O clipă, Judith se uită la el îngrijorată, apoi începu să râdă.

— Raine, minţi de îngheaţă apele! Acum trebuie să plec.

— Nu, Judith, spuse el întinzându-se şi apucându-i mâna, începând să i-o sărute. Judith, nu mă părăsi, o imploră el. Adevărul e că sunt atât de plictisit, că simt că-mi pierd minţile. Te rog să stai cu mine. Încă o partidă, numai una.

Judith râdea din tot sufletul. Îşi puse mâna pe părul lui, în timp ce el îi făcea promisiuni de iubire veşnică şi recunoştinţă nemărginită, dacă va mai rămâne cu el numai o oră.

Şi aşa îi găsi Gavin. Aproape că uitase frumuseţea soţiei lui. Nu era îmbrăcată în

catifele şi în blănurile purtate la nuntă, ci într-o rochie simplă, din lână moale, albastră. Părul îi era prins la spate, într-o coadă lungă şi roşiatică. Iar rochia simplă o făcea şi mai minunată. Era plină de inocenţă, dar curbele voluptoase ale trupului dovedeau că e femeie.

Judith fu prima care îşi dădu seama de prezenţa soţului ei. Zâmbetul de pe faţă muri imediat, iar întreg trupul i se încordă.

Raine simţi tensiunea din mâna ei şi o privi întrebător. Urmă direcţia ochilor ei şi-l văzu pe fratele său stând încruntat, în pragul uşii. Nu exista nicio îndoială privind părerea lui Gavin despre scena din faţa lui. Judith vru să-şi retragă mâna, dar el i-o strânse şi mai tare. Nu-i va lăsa fratelui său, furios, impresia unui om vinovat.

— Încerc să o conving pe Judith să-şi petreacă dimineaţa cu mine, spuse Raine, nepăsător. De două zile stau în odaia asta fără să pot face nimic, dar n-o pot îndupleca să-mi acorde mai mult din timpul ei.

— Sunt convins că ai încercat toate mijloacele, spuse Gavin, batjocoritor, privirea lui îndreptându-se direct spre soţia lui, care îl fixa cu răceală.

Judith îşi smuci mâna.

— Trebuie să mă întorc la treburile mele, spuse ea, arţăgoasă, ieşind din încăpere.

Raine atacă primul, înainte să-i dea ocazia lui

Gavin să o facă:

— Unde ai fost? îl întrebă el, indignat. Eşti însurat doar de trei zile şi o azvârli în faţa casei ca pe un bagaj.

— Se pare că s-a descurcat foarte bine, replică Gavin, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Dacă faci aluzie la ceva lipsit de onoare…

— Nu, spuse Gavin, sincer. Îşi cunoştea bine fraţii, iar Raine n-ar fi făcut nimic ruşinos. Doar că fusese un şoc după lucrurile la care se aşteptase… şi sperase… să le găsească aici. Ce-ai păţit la picior?

Raine se simţi stânjenit, mărturisindu-i că avusese norocul să cadă de pe cal, dar Gavin nu râse, aşa cum ar fi făcut-o de obicei. Se ridică, obosit, de pe scaun.

— Trebuie să-mi văd castelul. Am lipsit prea mult şi sunt încredinţat că e numai ruine, gata să-mi cadă în cap.

— Eu n-aş fi atât de sigur, spuse Raine studiind tabla de şah, refăcând fiecare din mutările lui Judith. N-am mai pomenit o femeie care să lucreze la fel de mult ca Judith.

— Ce vorbeşti! replică Gavin, pe un ton superior. Câtă muncă poate face o femeie, într-o săptămână? O fi brodat vreo cinci fete de masă?

Raine ridică spre fratele său o privire mirată.

— N-am spus c-ar fi brodat ceva. Am spus că n-am mai pomenit o femeie care să lucreze la fel

de mult ca ea.

Gavin nu înţelese, dar nici nu insistă ca să primească alte explicaţii. Ca stăpân, el avea destule probleme de rezolvat. De fiecare dată când se întorcea din drumurile lui, castelul părea să lupte aprig cu mizeria şi dezordinea. Raine cunoştea gândurile fratelui său şi strigă, râzând, în urma lui:

— Sper să găseşti ceva de făcut.

Gavin habar nu avea la ce se referă fratele său şi alungă cuvintele din minte, ieşind imediat din conac. Era încă furios că scena la care visase fusese distrusă. Dar exista cel puţin speranţă. Judith va fi fericită că se întorsese să pună capăt necazurilor apărute în lipsa lui…

Străbătând curţile în acea dimineaţă, fusese prea grăbit să ajungă la soţia lui, în lacrimi, cum crezuse el, pentru a observa vreo schimbare. Acum remarcă transformările subtile. Clădirile din piatră şi lemn, din curtea exterioară, păreau mai curate, de fapt aproape noi, de parcă crăpăturile ar fi fost astupate şi ar fi fost văruite de curând. Şanţurile din spatele clădirilor arătau de parcă ar fi fost curăţate şi golite.

Se opri în faţa şoimăriei. Aici avea şoimi de toate soiurile – de pradă, migratori, de vânătoare. Bărbatul răspunzător de îngrijirea şi antrenarea lor se afla în faţa clădirii, un şoim fiind legat de un stâlp, prin faţa lui legănându-se,

încet, o momeală.

— E o momeală nouă, Simon? întrebă Gavin.

— Da, stăpâne. E mai mică şi poate fi legănată mai uşor., Pasărea e obligată să zboare mai repede şi îşi atinge ţinta cu mai multă precizie.

— O idee bună, fu Gavin de acord.

— Nu e a mea, lord Gavin ci a lui lady Judith. Ea mi-a făcut această sugestie.

Gavin se uită chiorâş la el.

— Lady Judith ţi-a spus ţie, mare meşter în antrenarea şoimilor, cum să foloseşti o momeală mai bună?

— Da, stăpâne, zise Simon zâmbind, dând la iveală o dantură cu doi dinţi lipsă. Nu sunt atât de bătrân să nu profit de o idee bună. Doamna e tot atât de isteaţă, pe cât e de frumoasă. A venit aici, în prima dimineaţă după ce a sosit la castel, şi m-a urmărit un timp îndelungat. Apoi a făcut câteva sugestii cu cea mai mare blândeţe. Vino înăuntru, stăpâne, să vezi noile stinghii. Lady Judith a spus că cele vechi nu erau potrivite pentru ghearele şoimilor, provocându-le dureri. Mi-a zis că există căpuşe mici, care le intră în picioare şi le jenează. Simon dădu să-l conducă înăuntru, dar Gavin nu-l urmă. Nu vrei să vezi, stăpâne? întrebă el, trist.

Gavin nu-şi revenise încă de pe urma faptului că acel bărbat ursuz acceptase sfatul unei femei. El încercase să-i facă sute de recomandări, la fel

ca tatăl său, dar, după ştirea lor, Simon nu le acceptase niciodată părerile.

— Nu, spuse Gavin. Voi vedea mai târziu ce schimbări a făcut soţia mea. Răsucindu-se pe călcâie, nu-şi putuse stăpâni sarcasmul din voce. Ce drept avea femeia asta să-şi bage nasul în şoimăria lui? se întrebă. Fireşte, femeilor le plăcea vânătoarea cu şoimi, la fel de mult ca bărbaţilor, iar cu timpul îşi va avea şi ea şoimul ei, dar îngrijirea lor era treabă de bărbat.

— Lord Gavin! îl strigă o tânără servitoare, apoi roşi văzându-i căutătura furioasă. Îi făcu o reverenţă, apoi îi întinse o cupă. M-am gândit că poate vă e sete după drumul lung.

Gavin îi zâmbi fetei. În sfârşit, o femeie care ştia cum să se poarte. Sorbi, privind-o în ochi, apoi atenţia îi fu atrasă de băutură. Era delicioasă.

— Ce e?

— Sunt fragi şi sucul merelor de anul trecut, după ce au fost fierte, la care s-a adăugat un pic de scorţişoară.

— Scorţişoară?

— Da, stăpâne. Lady Judith a adus-o cu ea de acasă.

Gavin îi întinse, brusc, cupa şi plecă mai departe.

Acum chiar că începea să se enerveze. Înnebuniseră cu toţii? îşi croi drum, cât mai

repede, spre capătul îndepărtat al curţii exterioare, acolo unde se afla fierăria. Locul acela înăbuşitor, unde se lucra fierul, va fi lipsit de amestecul unei femei.

Priveliştea. Care îl întâmpină fu şocantă. Fierarul său, un bărbat enorm, gol de la brâu în sus, cu braţele zvâcnindu-i de muşchi, stătea liniştit la fereastră şi cosea.

— Ce e asta? întrebă Gavin supărat, plin de bănuieli.

Bărbatul zâmbi şi ridică două bucăţi de piele. Era o formă nouă ce putea fi folosită la armura unui cavaler.

— Vezi, stăpâne, felul nou în care e făcută? O chestie deşteaptă, nu?

Gavin strânse fălcile.

— Şi cum de ţi-a venit ideea asta?

— Păi, de la lady Judith, replică fierarul, apoi înălţă din umeri văzându-l pe Gavin repezindu-se afară.

Cum de îndrăznea! îşi zise el. Cine era ea să se vâre în ce era a lui, să facă schimbare după schimbare, fără măcar să-i ceară aprobarea? Domeniul acesta era al lui! Dacă trebuiau făcute schimbări, atunci le va face el..

O găsi pe Judith în cămară, o încăpere mare, lipită de bucătărie, clădită separat de casă, de teama focului. Era îngropată cu capul şi umerii înăuntrul unei lăzi enorme cu făină. Părul ei

castaniu-roşcat era inconfundabil. Se proţăpi lângă ea, profitând din plin de înălţimea lui.

— Ce-ai făcut cu casa mea? răcni el.

Judith ieşi urgent din ladă, reuşind, în ultima clipă, să nu-şi lovească fruntea de capac. În ciuda înălţimii lui Gavin şi a vocii lui răsunătoare, nu se temea de el. Înainte de nunta ei, de acum două săptămâni, nu se aflase vreodată în preajma unui bărbat care să nu fie furios.

— Casa ta? replică ea cu o voce macabră. Şi mă rog frumos, eu ce sunt? Fata de la bucătărie? adăugă ea, întinzându-şi braţele acoperite de făină, până la coate.

Erau înconjuraţi de slugile castelului, retrase de frică, la pereţi, dar care n-ar fi scăpat, pentru nimic în lume, o scenă atât de fascinantă.

— Ştii al naibii de bine cine eşti, dar nu-ţi voi permite să-ţi bagi nasul în treburile mele. Ai modificat prea multe lucruri – şoimăria, ba până şi pe fierar l-ai schimbat. Trebuie să te ocupi de ale tale, iar eu de ale mele!

Judith îl învrednici cu o căutătură duşmănoasă.

— Atunci spune-mi, te rog, ce trebuie să fac, dacă n-am voie să vorbesc cu fierarul sau cu îngrijitorul de şoimi sau cu cine o mai fi având nevoie de sfaturi.

O clipă, Gavin rămase perplex.

— Păi, chestii femeieşti. Trebuie să te ocupi de

chestii femeieşti. Să coşi. Să ai grijă ca servitoarele să facă mâncare şi curăţenie… să-ţi pregăteşti pomezi pentru faţă. Ultima sugestie i se păru foarte potrivită. Obrajii.

Lui Judith erau în flăcări, ochii strălucindu-i ca nişte aşchii de sticlă aurie.

— Pomezi de faţă! se răsti ea. Acum am ajuns şi urâtă, aşa că am nevoie de pomezi! Poate ar trebui să-mi dau genele cu negru şi obrajii palizi cu roşu?

Gavin fu uluit.

— N-am spus că eşti urâtă, doar că nu vreau să-mi pui fierarul să coasă.

Judith ridică bărbia.

— Atunci n-o voi mai face. Fierarului tău o să-i crească păr pe limbă, până o să-i mai vorbesc din nou. Ce altceva aş mai putea face, ca să te mulţumesc?

Gavin o privea cu ochii mari. Cearta asta nu mergea deloc aşa cum ar fi vrut el.

— Şoimăria, spuse el, fără prea multă convingere.

— Atunci îţi voi lăsa păsările să moară din cauza căpuşelor. Altceva? El stătea acolo ca un prost, fără să aibă nici un răspuns de dat. Acum, stăpâne, cred că am ajuns să ne înţelegem, continuă ea. Nu vrei să am grijă de moşiile tale, vrei să-ţi las şoimii să moară şi urmează să-mi petrec zilele născocind creme ca să-mi ascund

urâţenia.

Gavin o apucă de braţe şi o ridică de la podea, aşa ca feţele lor să fie la acelaşi nivel.

— Naiba să te ia, Judith, nu eşti urâtă! Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Privirea i se îndreptă asupra gurii ei, atât de aproape de a lui.

Ochii ei se îmblânziră, iar vocea îi deveni mai dulce ca mierea:

— Atunci pot să-mi pun bietul creier la contribuţie şi pentru altceva, decât metode de înfrumuseţare?

— Da, şopti el, ameţit de apropierea ei.

— Bine, replică ea, pe un ton hotărât. Atunci vreau să discut cu fierarul despre un nou vârf de săgeată.

Gavin clipi năucit, apoi o puse jos atât de brusc, că dinţii îi clănţăniră în gură.

— Nu vei... Se întrerupse însă uitându-se în ochii ei sfidători.

— Da, stăpâne.

Gavin se năpusti afară din bucătărie.

Raine stătea la umbra zidului castelului, cu piciorul bandajat întins în faţa lui, sorbind din noua băutura cu scoţişoară a lui Judith şi mâncând cornurile calde. Urmărindu-şi fratele, se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe chicotele care îi dădeau ghes, din când în când. Furia lui Gavin era vizibilă în fiecare gest al său. Îşi

călărea calul, urmărit parcă de diavolul în persoană, şi îşi înfigea lancea, cu sălbăticie, în marioneta care reprezenta duşmanul.

Înfruntarea din cameră era deja povestită şi răspovestită. Nu va trece mult şi va ajunge până în Londra şi la urechile regelui. În ciuda veseliei sale, lui Raine îi părea rău de fratele său. Fusese pus la punct, în public, de o mână de fată.

— Gavin, strigă el, lasă animalul să se odihnească şi vino să stai cu mine.

Gavin o făcu în silă şi numai după ce văzu că animalul era acoperit de spumă. Aruncă frâul scutierului şi se îndreptă, obosit, spre fratele său, aşezându-se lângă el.

— Nu vrei să bei ceva? îi propuse Raine.

Gavin dădu să ia cupa, apoi se opri.

— Noua ei invenţie?

Raine clătină din cap, auzind tonul fratelui său.

— Da, Judith a pregătit-o.

Gavin îi porunci scutierului.

— Adu-mi nişte bere din pivniţă.

Raine vru să spună ceva, apoi văzu ochii fratelui său aţintindu-se spre celălalt capăt al curţii. Judith mergea de la conac peste terenul de antrenament, acoperit cu nisip, spre zona unde caii tropăiau la margine. Ochii lui o urmăreau pătimaş; apoi când ea se opri lângă cai, se ridică.

Raine îi apucă braţul şi îl trase jos, lângă el.

— Las-o în pace. Nu vei face decât să începi o altă ceartă pe care, fără îndoială o vei pierde din nou.

Gavin dădu să spună ceva, apoi tăcu când scutierul îi înmână cana cu bere. După plecarea băiatului, Raine vorbi din nou.

— Nu ştii să faci nimic altceva decât să te răsteşti la ea?

— Nu mă... începu Gavin, apoi tăcu şi mai înghiţi nişte bere.

— Uită-te la ea şi spune-mi un singur lucru care să nu fie aşa cum trebuie. E extraordinar de frumoasă, ruptă parcă din soare. Lucrează toată ziua ca să-ţi pună casa la punct. Fiecare bărbat, femeie şi copil, inclusiv Simon, îi mănâncă din palmă. Până şi caii ăia fioroşi iau, cu sfială, mere din mâna ei. E plină de umor şi joacă şah ca nimeni altcineva pe tot cuprinsul Angliei. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Gavin nu-şi dezlipise ochii de la ea.

— Ce ştiu eu despre umorul ei? întrebă el, sumbru. Nu mi s-a adresat pe nume nici măcar o singură dată.

— Şi de ce-ar face-o? replică Raine, indignat. Când i-ai spus vreodată ceva plăcut urechilor? Nu te înţeleg. Te-am văzut curtând, cu mai multă ardoare, până şi nişte biete servitoare. O frumuseţe ca Judith nu merită oare cuvinte dulci?

Gavin se răsuci spre el.

— Nu sunt un tont căruia fratele mai mic să-i spună cum să mulţumească o femeie. Eram deja în patul femeilor pe când tu abia dacă mergeai pe două picioare.

Raine nu-i răspunse nimic, ochii sclipindu-i veseli. Se abţinu să-i amintească că diferenţa dintre ei era doar de patru ani.

Gavin îşi părăsi fratele, se duse la conac şi ceru să i se pregătească o baie. Stând în apa fierbinte, avu timp să se gândească. Oricât de mult detesta să o recunoască, Raine avea dreptate. Poate Judith avea într-adevăr un motiv să se poarte atât de rece cu el. Căsătoria lor pornise pe picior greşit, încă de la bun început. Mare păcat că trebuise să o lovească în acea primă noapte şi era destul de rău că intrase în cortul său, la momentul nepotrivit.

Dar acum se terminase. Gavin îşi aminti cum îi spusese că nu va primi de la ea nimic, decât ceea ce va lua cu de-a sila. Zâmbi săpunindu-şi braţele. Petrecuse cu ea două nopţi şi ştia că era o femeie plină de pasiune. Cât timp se va putea ţine departe de patul lui? Raine avusese dreptate şi când amintise de abilitatea fratelui său de a curta o femeie. Cu doi ani în urmă, pusese un rămăşag cu Raine în privinţa unei contese oarecare, cu inimă de gheaţă. Într-un timp surprinzător de scurt, Gavin izbutise să i se vâre

în pat. Exista oare o femeie pe care să n-o fi putut cuceri, dacă îşi punea în minte să o facă? Va fi o adevărată plăcere să-şi supună soţia atât de arogantă. Va fi drăguţ cu ea, îi va face o curte intensă, până îl va implora să vină în patul ei.

Atunci, îşi zise el, aproape râzând tare, va fi cu adevărat a lui. Îi va aparţine cu trup şi suflet şi nu se va mai amesteca niciodată în viaţa lui. Va avea tot ce-şi dorea, pe Alice să o iubească şi pe Judith să-i încălzească patul.

Spălat şi îmbrăcat în haine curate, Gavin se simţea ca un alt om. Era încântat de ideea de a-şi seduce frumoasa soţie. O găsi în grajd, urcată periculos de sus pe o bârnă a staulului, vorbindu-i liniştitor unuia din caii de luptă, în timp ce potcovarul îi curăţa şi îi pilea o copită crescută prea mare. Primul gând al lui Gavin fu să-i poruncească să plece de lângă bestia aceea fioroasă, înainte să-i facă vreun rău. Apoi se relaxă. Judith se pricepea la cai.

— Nu e un animal uşor de îmblânzit, spuse el încet, mergând spre ea. Caii par să te asculte, Judith.

Ea se întoarse spre el şi-l privi bănuitoare.

Calul îi simţi încordarea şi sări, potcovarul abia având timp să se dea la o parte, înainte de a-l lovi copita.

— Doamna mea, fă-l să stea liniştit, îi porunci omul fără să se uite înapoi. Mai am mult de lucru

şi nu pot termina dacă începe să ţopăie.

— Bine, William, spuse ea apucând ferm căpăstrul calului şi mângâindu-i nasul umed. Nu te-a lovit, nu-i aşa?

— Nu, răspunse potcovarul, arţăgos, latră! Am terminat. Se întoarse spre Gavin. Stăpâne! Voiai să spui ceva?

— Da. Întotdeauna îi dai ordine stăpânei, aşa cum ai făcut acum?

William se făcu roşu.

— Doar când e nevoie, se răsti Judith. Du-te, William, ocupă-te de ceilalţi cai.

El se supuse imediat. Judith se uită, sfidătoare, la Gavin. În locul furiei la care se aşteptase, soţul ei zâmbea.

— Nu, Judith, spuse el. N-am venit să mă cert cu tine.

— Nu ştiam că există şi altceva între noi.

El tresări, apoi întinse braţul, îi apucă mâna şi, cu toată rezistenţa ei, o trase spre el.

— Am venit să te întreb dacă îţi pot oferi un dar. Vezi armăsarul de la capătul grajdului? întrebă el şi arătă cu degetul, lăsându-i mâna în jos.

— Cel negru? îl cunosc bine.

— N-ai adus cu tine niciun cal din grajdurile tatălui tău.

— Tata s-ar fi despărţit mai degrabă de tot aurul din sipeţi decât de unul dintre caii lui,

spuse ea, referindu-se la căruţele încărcate cu bunuri de preţ care o însoţiseră la domeniul *Montgomery.*

Gavin se sprijini de poarta unui staul gol.

— Armăsarul a făcut nişte iepe frumoase. Acestea se află la o moşie, nu departe de conac. M-am gândit că poate ai dori să vii mâine cu mine şi să-ţi alegi una.

Judith nu înţelegea această bunătate neaşteptată şi nici nu-i plăcea.

— Caii de aici sunt numai buni pentru mine, replică ea, pe un ton neutru.

Gavin rămase tăcut o clipă, urmărind-o.

— Mă urăşti atât de mult sau ţi-e frică de mine?

— Nu mi-e frică de tine! spuse Judith îndreptându-şi spatele, umerii şi înălţând bărbia.

— Atunci vii cu mine?

Judith se uită fix în ochii lui, apoi dădu scurt din cap. El îi zâmbi, un zâmbet sincer, iar Judith îşi aminti de ceea ce părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă; din ziua nunţii lor, când îi zâmbise foarte des.

— Voi aştepta cu nerăbdare ziua de mâine, spuse el plecând din grajd.

Judith îl urmări cu privirea, încruntându-se. Oare ce-o mai fi vrând de la ea? Ce motiv avea să-i facă un dar? Nu rămase să se gândească prea mult, existau prea multe lucruri de terminat

în acea zi. Eleşteul era un loc pe care îl neglijase şi avea mare nevoie de îngrijirile ei.

Capitolul 10

Salonul mare al conacului prinse viaţă, luminat de pâlpâierile focurilor din cămine. Câţiva dintre vasalii preferaţi jucau cărţi, zaruri, şah, îşi curăţau armele sau pur şi simplu stăteau pe scaune. Judith şi Raine se aflau singuri, în celălalt capăt al încăperii.

— Raine, te rog să cânţi, îl imploră Judith. Ştii că nu mă pricep la muzică. Nu ţi-am spus-o în dimineaţa asta, şi am jucat şah cu tine?

— Şi vrei un cântec la fel de lung ca jocul de şah? Ciupi două corzi ale lăutei cu burta ei grasă. Poftim, sunt sigur c-am cântat atât cât ai jucat tu, o necăji el.

— Nu e vina mea că te-am bătut atât de repede. Îţi foloseşti pionii doar ca să ataci şi nu te protejezi de atacul altora.

Raine se uită la ea cu gura deschisă, apoi începu să râdă.

— Să fie oare un sfat înţelept sau o insultă lipsită de perdea?

— Raine, zise Judith, ştii foarte bine la ce mă refer. Mi-ar plăcea să-mi cânţi ceva.

Raine îi surâse, lumina focului făcând să lucească părul castaniu-roşcat al cumnatei,

rochia scoțându-i în evidenţă trupul ispititor. Însă nu frumuseţea ei era cea care amenința să-i scoată din minţi. Frumuseţea se găsea uneori şi la slugi. Nu, era însăşi Judith. Nu mai întâlnise niciodată o femeie având cinstea, logica şi inteligenţa ei. Dacă ar fi fost bărbat... Zâmbi. Dacă ar fi fost bărbat nu s-ar fi aflat într-un atât de mare pericol de a se îndrăgosti. Ştia că trebuie să plece de lângă Judith cât de curând, chiar dacă piciorul nu-i era vindecat decât pe jumătate.

Raine aruncă o privire peste capul ei şi-l văzu pe Gavin în cadrul uşii, urmărind profilul soţiei lui, luminat de flăcări.

— Haide, Gavin, strigă el. Vino să-i cânţi soţiei tale. Piciorul ăsta mă doare prea tare ca să mă mai pot bucura de ceva. L-am dat câteva lecţii lui Judith, dar nu se pricepe defel. Ochii îi sclipiră maliţioşi privind în jos la cumnata lui, dar ea se mulţumi să se uite la mâinile ei, împreunate în poală.

Gavin veni spre ei cu paşi mari.

— Mă bucur să aud că există ceva ce soţia mea nu ştie să facă la perfecţie, spuse el. Ştii că azi a pus să fie curăţat eleşteul? Am auzit că oamenii au găsit la fund un castel normand. Se opri când Judith se ridică în picioare.

— Îţi cer iertare, spuse ea, încet. Sunt mult mai obosită decât credeam şi vreau să mă duc la

culcare. Apoi, fără să mai rostească un cuvânt, plecă din salon.

Gavin, căruia zâmbetul îi dispăru de pe faţă, se cufundă în scaunul acoperit de perne. Raine îşi privi fratele cu simpatie.

— Mâine va trebui să mă întorc la moşiile mele.

Gavin nu dădu de înţeles că l-ar fi auzit.

Raine îi făcu semn unuia din servitori să-l ajute să urce în odaia lui.

Judith privi cu totul alţi ochi la dormitorul în care se afla. Nu mai era doar al ei. Soţul ei venise acasă şi avea tot dreptul să-l împartă cu ea. Să împartă încăperea, patul şi trupul ei. Se dezbrăcă repede şi se strecură sub cuvertură. Îşi trimise servitoarele, dorind să rămână singură. Cu toate că era obosită, după toate activităţile acelei zile, privea tavanul cu ochii larg deschişi. După un timp destul de lung, auzi paşi aproape de uşă. Un moment îşi ţinu răsuflarea, apoi, ezitând, paşii se depărtară. Fireşte, nu vine, se gândi. De ce m-ar dori Gavin, îşi zise ea, ochii umplându-i-se de lacrimi. Fără îndoială îşi petrecuse toată săptămâna cu mult iubita Alice. Patima îi era stinsă şi nu mai dorea nimic de la soţia lui.

În ciuda gândurilor negre, extenuarea acelei zile lungi îşi spuse cuvântul şi adormi, în cele din urmă.

Se trezi foarte devreme. În odaie era încă

întuneric; obloanele închise lăsau să străbată înăuntru o lumină foarte slabă. Întreg castelul dormea, iar tăcerea i se păru fermecătoare. Ştia că nu va mai putea dormi, şi nici nu voia. Orele încă întunecate ale dimineţii erau momentele ei preferate.

Se îmbrăcă repede, într-o rochie simplă, ţesută din lână albastră. Pantofii din piele moale nu făcură niciun zgomot pe lespezile salonului unde bărbaţii dormeau pe rogojini. Afară, lumina era de un cenuşiu-închis, dar ochii i se adaptară repede. Lângă conac se afla o mică grădină împrejmuită de un zid nu prea înalt. Era unul din primele lucruri pe care Judith le observase la sosirea în noua casă şi unul din ultimile asupra căruia simţea că trebuie să-şi îndrepte atenţia. Grădina era împânzită de şiruri de trandafiri de toate culorile, petalele fiind ascunse de tulpinile uscate ale gardului viu, neglijat de mult timp.

Parfumul lor, în aerul răcoros al dimineţii, era ameţitor. Judith zâmbi aplecându-se deasupra unuia dintre tufişuri. Celelalte treburi din jurul castelului fuseseră necesare, dar îngrijirea trandafirilor se făcea cu dragoste.

— Au fost ai mamei.

Judith tresări auzind vocea atât de aproape de ea. Nu-şi dăduse seama de venirea lui.

— Oriunde ar fi mers, lua mlădiţa din trandafirii oamenilor, continuă Gavin,

îngenunchind lângă ea şi atingând un boboc.

Momentul şi locul păreau de pe altă lume. Judith mai că putea uita cât de mult îl ura. Reveni la munca ei.

— Mama ta a murit pe când erai mic? întrebă ea, încet.

— Da. Mult prea mic. Miles nici nu-şi mai aminteşte de ea.

— Iar tatăl tău nu s-a recăsătorit?

— Şi-a petrecut restul vieţii, atât cât i-a mai rămas de trăit, jelind-o. A murit la numai trei ani după ea. Aveam şaisprezece ani.

Judith nu-l mai auzise vorbind cu atâta tristeţe în glas. De fapt, cu excepţia furiei, nu auzise mai nimic altceva în vocea lui Gavin.

— Ai fost lăsat de foarte tânăr să conduci domeniul tatălui tău.

— Cu un an mai tânăr ca tine, dar se pare că te descurci foarte bine. Cu mult mai bine decât mine, sau de cum am făcut-o eu atunci. În voce i se simţea admiraţia, dar şi un pic de durere.

— Eu am fost pregătită pentru genul ăsta de muncă, replică ea, repede. Tu te-ai pregătit doar ca să ajungi cavaler. Pentru tine a fost mai greu să înveţi cum să-ţi conduci domeniul.

— Mi s-a spus că erai destinată bisericii.

— Da, spuse Judith, trecând la o altă tufă. Mama a dorit ca eu să fiu scutită de genul de viaţă hărăzit ei. Şi-a petrecut tinereţea într-o

mănăstire şi a fost foarte fericită acolo. Însă când s-a căsătorit... Judith se opri, nedorind să termine fraza.

— Nu înţeleg cum viaţa la mănăstire te poate pregăti pentru toate câte le-ai făcut aici. Eu mi-aş fi imaginat că vă petreceţi zilele în rugăciuni. Ea se uită în jos, la el, văzându-l aşezându-se pe pietrişul de pe potecă, şi îi zâmbi. Se lumina, cerul transformându-se, treptat, într-un roz trandafiriu. Auzea în depărtare trăncăneala servitorilor.

— Cei mai mulţi bărbaţi cred că lucrul cel mai cumplit, care i se poate întâmpla unei femei, e să fie lipsită de compania unui bărbat. Te asigur că viaţa unei călugăriţe e departe de a fi searbădă. Uită-te la mănăstirea St. Anne. Cine crezi că se ocupă de moşiile ei?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Stareţa conduce domenii întinse, întrecându-le cu mult pe cele ale regelui. Al tău şi al meu ar intra doar într-un colţ din ce aparţine mănăstirii St. Anne. Anul trecut, mama m-a dus să mă întâlnesc cu stareţa de acolo. Am petrecut o săptămână alături de ea. E o femeie foarte ocupată, de ea depinzând mii de oameni şi de acri de pământ. Nu are timp pentru treburi femeieşti.

O clipă, Gavin o privi mirat, apoi începu să râdă.

— Un adevăr bine spus. Ce-i povestise Raine despre umorul ei? Am primit o lecţie meritată.

— Credeam că ştii mai multe despre o mănăstire, din moment ce sora ta e călugăriţă.

Venind vorba despre sora lui, chipul lui Gavin se îmblânzi şi mai mult. Zâmbi.

— Nu mi-o pot imagina pe Mary conducând vreo moşie. Până şi în copilărie a fost atât de blândă şi timidă, că părea de pe altă lume.

— Aşa că ai lăsat-o să între la mănăstire.

— A fost dorinţa ei şi, când am moştenit castelul şi pământurile de la tatăl meu, ne-a părăsit. Eu am vrut să stea aici şi să nu se căsătorească, dacă nu o va dori, dar ea a preferat să fie cu celelalte călugăriţe.

Gavin se uită la soţia lui gândindu-se că fusese foarte aproape de viaţa într-o mănăstire. Razele soarelui aruncau scântei de foc pe părul ei castaniu-roşcat; felul în care îl privea, fără furie sau ură, îl făcu să-şi ţină răsuflarea.

— Au! Judith sparse vraja coborând ochii spre degetul ei, înţepat de spinul unui trandafir.

— La să văd, spuse Gavin luându-i mâna mică şi punând-o în palma lui mult mai mare. Îi şterse o picătură de sânge de pe vârful degetului, apoi îl duse la buze aţintind-o cu privirea.

— Bună dimineaţa!

Amândoi se uitară în sus, spre fereastra de deasupra grădinii.

— Regret că mă văd silit să vă întrerup clipele de amor, strigă Raine, de sus, dar se pare că oamenii mei au uitat de mine. Iar cu blestematul ăsta de picior nu sunt altceva decât un biet prizonier.

Judith îşi trase mâna din cea a lui Gavin, obrajii ei îmbujorându-se, din cine ştie ce motiv.

— Mă duc să-l ajut, spuse Gavin ridicându-se. Raine mi-a spus că va pleca astăzi. Poate reuşesc să-l facă să se grăbească. Vei veni cu mine să-ţi alegi o iapă?

Ea se mulţumi să dea din cap, fără să se mai uite la el.

— Văd că faci progrese cu soția ta, spuse Raine, când Gavin îl ajută, fără prea multă blândeţe, să coboare scările.

— Aş fi reuşit mai multe dacă o anumită persoană nu s-ar fi apucat să ragă pe fereastră, replică Gavin, cu amărăciune.

Raine pufni într-un râs dispreţuitor. Piciorul îl durea, nu-l încânta deloc drumul lung până la un alt conac, aşa că era în toane proaste.

— Nici măcar nu ţi-ai petrecut noaptea cu ea.

— Ce te priveşte pe tine? De când ai început să observi unde anume dorm eu?

— De când am întâlnit-o pe Judith.

— Raine, dacă…

— Nici măcar n-o spune. De ce crezi că plec când piciorul n-a început măcar să se vindece?

Gavin zâmbi.

— E minunată, nu-i aşa? în câteva zile va ajunge să-mi mănânce din palmă; şi atunci vei vedea unde o să dorm. O femeie e ca un şoim. Trebuie să o înfometezi până devine dornică să mănânce; iar atunci va fi uşor de îmblânzit.

Raine se opri pe scări, sprijinindu-se cu braţul de umărul lui Gavin.

— Frăţioare, eşti un mare prost. Poate chiar cel mai mare prost lăsat de Dumnezeu pe Pământ. Nu ştii că stăpânul e deseori sluga şoimului? De câte ori n-ai văzut bărbaţii ducându-şi şoimii preferaţi, legaţi de încheietura mânii, până şi în biserică?

— Vorbeşti tâmpenii, spuse Gavin, şi nu-mi place să fiu numit prost.

Raine strânse din dinţi, când Gavin îi smuci piciorul.

— Judith face cât doi ca tine şi cât o sută de căţele, ca aceea spurcată de care te crezi îndrăgostit.

Gavin se opri la picioarele scărilor, îi aruncă o privire ucigătoare şi se depărtă atât de repede, că Raine trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de Alice! spuse Gavin, pe un ton glacial.

— Ba să fiu al naibii dacă nu voi vorbi despre ea. Cineva trebuie să o facă. Îţi distruge viaţa şi

distruge fericirea lui Judith, iar Alice nu face nici cât un fir din părul lui Judith.

Gavin ridică pumnul, apoi îl coborî.

— E bine să pleci astăzi. Nu voi mai asculta niciun cuvânt rostit de tine despre femeile mele. Se răsuci pe călcâie şi plecă cu paşi mari.

— Femeile tale! strigă Raine în urma lui. Una îţi stăpâneşte sufletul, iar pe cealaltă o tratezi cu dispreţ. Cum le poţi numi ale tale?

Capitolul 11

În interiorul terenului, înconjurat de un gard din bârne de lemn, se aflau zece cai. Fiecare era agil şi puternic, cu picioare lungi, inspirând imagini ale unor animale alergând peste câmpuri înflorite.

— Am voie să aleg una, stăpâne? întrebă Judith aplecându-se peste gard. Se uită la Gavin care sta lângă ea, urmărindu-l bănuitoare. Toată dimineaţa fusese extraordinar de curtenitor; mai întâi, în grădină, iar acum îi făcea un dar. O ajutase să urce în şa, îi luase braţul când, cu totul nepotrivit manierelor unei doamne, se căţărase pe gard. Îi putea înţelege nemulţumirile, încruntările, dar îi privea cu multă suspiciune toată această neaşteptată bunătate.

— Pe oricare ţi-o doreşti, răspunse Gavin,

zâmbindu-i. Au fost antrenate şi sunt gata pentru frâu şi şa. Vrei una care să-ţi placă?

Judith întoarse capul spre cai.

— Nu există niciuna care să nu-mi placă. Mi-e greu să aleg. Cred că aceea, de acolo, iapa neagră.

Gavin surâse de preferinţa ei – o iapă cu un mers elegant, ridicându-şi sus picioarele.

— E a ta, spuse el. Apoi, înainte să o poată ajuta, Judith sări de pe gard, pornind spre poartă. În câteva minute, omul lui Gavin puse şaua pe iapa neagră, iar Judith se urcă pe spinarea acesteia.

Era minunat să călăreşti din nou un cal bun. În dreapta ei se întindea drumul spre castel, în stânga, o pădure deasă, un teren de vânătoare pentru cei din familia Montgomery. Fără să stea în cumpănă, o porni spre pădure. Fusese prea mult timp închisă între ziduri şi împresurată de oameni. Stejarii mari şi fagii o chemau, crengile lor unindu-se peste capul ei, formând un adăpost. Judith nu se uită înapoi ca să vadă dacă e urmărită, ci îşi îndemnă calul înainte, spre libertatea mult aşteptată.

Călări fără întrerupere, punându-şi la încercare iapa, dar şi pe ea însăşi. Se înţelegeau de minune, aşa cum o ştiuse de la bun început. Calul se bucura de goană, la fel de mult ca ea.

— Gata acum, frumoaso, şopti Judith când

ajunseră departe, în interiorul pădurii. Iapa o ascultă, păşind elegant, croindu-şi drum printre crengi şi tufişuri. Pământul era acoperit de ferigi şi de un frunziş vechi de sute de ani. Era un covor moale şi tăcut. Judith respiră adânc aerul proaspăt, răcoros, şi îşi lăsă iapa să aleagă ea calea prin pădure.

Zgomotul, făcut de o apă curgătoare, atrase atât atenţia lui Judith, cât şi a iepei. Un pârâu adânc şi limpede se strecura rapid printre copaci, razele soarelui reflectându-se printre crengile plecate. Descălecă şi îşi conduse iapa la apă. În timp ce aceasta se adăpa liniştită, Judith rupse smocuri de iarbă şi începu să o frece pe părţile laterale. Galopaseră în mare viteză, înainte de a ajunge în pădure, iar iapa era acoperită de transpiraţie.

Judith era captivată de sarcina ei plăcută, bucurându-se de cal, de ziua superbă, de apa curgătoare. Iapa ciuli urechile şi ascultă, apoi se retrase, agitată, de lângă apă.

— Liniştește-te, fetița, spuse Judith, mângâind gâtul cu părul moale. Calul mai făcu un pas înapoi, îşi dădu capul pe spate şi necheză. Judith se roti, dădu să apuce hăţurile animalului speriat, dar nu reuşi.

De ea se apropia un mistreţ, mirosind aerul. Era rănit, ochii lucindu-i de durere. Judith încercă din nou să apuce hăţurile iepei, dar

mistreţul se pregăti de atac, iar iapa, înnebunită de frică, o luă la goană. Judith îşi ridică fustele şi începu să alerge. Mistreţul rănit fu mai rapid decât ea. Judith sări spre una din crengile lăsate în jos, o prinse şi începu să se tragă sus. Destul de puternică, după o viaţă întreagă de muncă, îşi azvârli picioarele spre o altă creangă, exact în clipa în care mistreţul o ajunse din urmă. Nu-i fu uşor să rămână în copac, în timp ce animalul înnebunit îl lovea iar şi iar cu colţii săi ascuţiţi.

În cele din urmă reuşi să stea pe creanga cea mai joasă, ţinându-se cu mâinile de una de deasupra ei. Privind în jos, la mistreţ, îşi dădu seama că era la o mare înălţime de la pământ. Se uita fix, orbită de teamă, strângând cu toată forţa creanga de deasupra.

— Trebuie să ne împrăştiem, îi porunci Gavin omului său, John Bassett. Nu suntem destui pentru a merge câte doi, şi nu se poate să fi ajuns prea departe. Gavin se străduia să vorbească cât mai calm. Era furios pe soţia lui fiindcă pornise la galop, pe un cal nou, într-o pădure necunoscută. Rămăsese lângă caii din ţarc, urmărind-o depărtându-se. Se aşteptase ca, imediat ce va ajunge la marginea pădurii, să se întoarcă. Trecură câteva clipe preţioase până să-şi dea seama că Judith intra în pădure.

Acum nu o mai putea găsi, de parcă ar fi dispărut, înghiţită de copaci.

— John, tu o iei spre nord, pe la marginea copacilor; Odo, tu mergi spre sud. Eu voi încerca prin centru.

Pe dinăuntru, pădurea era tăcută. Gavin ascultă cu atenţie. Îşi petrecuse o mare parte a vieţii aici şi cunoştea fiecare bucăţică de teren. Ştia că iapa va merge probabil spre pârâul care curgea prin mijlocul pădurii. O strigă pe Judith de mai multe ori, dar nu primi niciun răspuns. Apoi armăsarul său îşi ciuli urechile.

— Cee, băiete? întrebă Gavin, ascultând. Calul făcu un pas înapoi, nările fremătându-i. Era antrenat pentru vânătoare, iar Gavin recunoscu semnele. Nu acum, spuse el. Mai târziu vom căuta şi ceva pradă.

Calul nu părea să înţeleagă, împingându-şi capul înainte. Gavin se încruntă, apoi îl lăsă să-l conducă. Auzi zgomotul făcut de mistreţul ce se izbea de tulpina unui copac, cu mult înainte să-l vadă. Ar fi ocolit bestia dezlănţuită, dacă ochii săi n-ar fi zărit o fâşie albastră, cocoţată pe creanga copacului.

— Pe toţi dracii! şopti el, dându-şi seama că Judith era încolţită. Judith! strigă el, vei fi imediat în siguranţă.

Calul lui îşi plecă capul, anticipând atacul, iar Gavin îşi trase spada din teaca atârnând de şa. Armăsarul, bine dresat, alergă foarte aproape de mistreţ, iar Gavin se aplecă pe jumătate,

coapsele lui puternice strângând crupa, şi tăie spinarea animalului. Acesta guiţă o dată, dădu din picioare şi muri.

Gavin sări repede din şa şi îşi luă arma. Ridică privirea spre Judith şi constată, uluit, groaza întipărită pe chipul ei.

— Judith, e în regulă. Mistreţul e mort. Nu-ţi mai poate face nimic. Groaza ei părea cu totul nepotrivită pericolului prin care trecuse. Urcată în copac nu se aflase într-o primejdie prea mare.

Ea nu-i răspunse, continuând să fixeze pământul, trupul fiindu-i la fel de rigid ca lancea lui de fier.

— Judith, strigă el, tăios. Eşti rănită cumva? Ea tot nu-i răspunse şi nici nu păru să fie conştientă de prezenţa lui. E o săritură simplă, continuă el, întinzând braţele. Dă drumul crengii şi te prind.

Ea nu se mişcă.

Gavin privi din nou, perplex, de la mistreţul mort, la soţia lui înspăimântată. Groaza ei avea şi un alt motiv, nu numai mistreţul.

— Judith, spuse el încetişor, venind până sub copac şi întâlnindu-i privirea goală. Te temi de înălţimi? Nu era sigur, dar i se păru că a văzut-o înclinându-şi capul. Gavin apucă creanga de la picioarele ei şi se căţără, cu uşurinţă, lângă Judith. Îi cuprinse mijlocul cu braţul, dar ea nu-i dădu de înţeles că ar fi conştientă de el.

— Judith, ascultă-mă, spuse el, calm şi hotărât.

Îţi voi lua mâinile de pe creangă şi te voi coborî la pământ. Trebuie să ai încredere în mine. Să nu-ţi fie frică. Fu obligat să-i desprindă degetele cu forţa, iar ea se apucă, disperată, de mâinile lui. Gavin se sprijini de o creangă şi coborâră.

Imediat ce picioarele ei atinseră pământul sări lângă ea. O luă în braţe constatând că tremura. Îl ţinea de haine, înnebunită, disperată.

— Şşt, gata, s-a terminat, şopti el mângâindu-i creştetul capului. Eşti în siguranţă. Tremurul ei nu se opri, iar Gavin o simţi lăsându-se moale în braţele lui. O ridică şi o duse până la o buturugă, unde se aşeză punând-o în poală ca pe un copil. Avea prea puţină experienţă cu femeile, în afara patului, şi chiar şi mai puţină cu un copil, dar ştia că frica ei e cumplită.

O ţinu strâns, cât de strâns putu fără să o zdrobească, îi dădu la spate părul de pe obraji, acolo unde începuse să transpire, faţa fiindu-i înfierbântată. O legănă şi o strânse la piept. Dacă cineva i-ar fi spus că a te afla la un metru şi ceva de pământ te poate îngrozi atât de mult, ar fi râs ca de o glumă bună, dar acum nu i se mai părea amuzant. Frica lui Judith era foarte reală, iar inima i se înduioşă văzând că trebuie să sufere atât de cumplit. Trupul ei mic tremura, inima îi bătea la fel de tare ca a unei păsări, iar Gavin ştia că va trebui să o facă să se simtă din nou în siguranţă. Începu să cânte, mai întâi,

încet, fără să acorde nicio importanţă cuvintelor. Avea o voce groasă, liniştitoare. Îi cânta un cântec de dragoste despre un bărbat reîntors din Cruciade, găsindu-şi iubita aşteptându-l.

Treptat, simţi că Judith începe să se relaxeze, acel tremur teribil scăzând în intensitate. Nu-l mai strângea cu mâinile, dar Gavin nu-i dădu drumul. Îi zâmbi, sărutându-i tâmpla, continuând să murmure melodia. Respiraţia îi deveni tot mai regulată, până îşi înălţă capul de pe umărul lui. Îl împinse, dar Gavin o ţinu strâns. Nu voia să-i dea drumul. Nevoia lui Judith de el era ciudat de plăcută, deşi Gavin ar fi declarat oricui că nu-i plac femeile sperioase.

— Vei crede că sunt o proastă, spuse ea cu glas scăzut. El nu făcu niciun comentariu. Nu-mi plac înălţimile, adăugă ea.

El zâmbi şi o trase la piept.

— Am bănuit eu, spuse el, râzând. Deşi aş zice că „înălţime" nu e tocmai un cuvânt potrivit pentru locul unde te aflai. De ce te temi atât de mult de înălţimi? Râdea, bucuros că soţia lui îşi revenise. Dar fu surprins că Judith încremeni. Ce-am spus? Nu fi supărată.

— Nu sunt, replică ea, tristă, relaxându-se din nou, simţindu-se bine în braţele lui. Nu-mi place să mă gândesc la tatăl meu, nimic mai mult.

Gavin îi puse capul înapoi pe umărul lui.

— Povesteşte-mi, îi ceru el, cu toată

seriozitatea.

Un timp, Judith fu tăcută, apoi, când începu să vorbească, abia dacă o auzi:

— De fapt, îmi amintesc prea puţine, am rămas doar cu frica. Am aflat-o de la cameristele mele, după mai mulţi ani. Aveam trei ani, şi ceva m-a trezit. Am plecat din cameră şi m-am dus în salonul mare, unde era lumină şi muzică. Tatăl meu şi prietenii lui erau acolo, toţi foarte beţi. Vocea îi era distantă de parcă ar fi povestit ceva despre o altă persoană. Când tata m-a văzut, i s-a părut o glumă bună. A strigat să i se aducă o scară şi m-a urcat, ducându-mă sub braţ, până în vârful ei, punându-mă pe pervazul ferestrei situate cu mult deasupra salonului. Aşa cum am spus, nu-mi amintesc nimic. Tata şi prietenii săi au adormit, iar dimineaţa servitoarele au început să mă caute. A trecut mult timp până m-au găsit, deşi trebuie să le fi auzit chemându-mă. Se pare că am fost mult prea înfricoşată ca să vorbesc.

Gavin o mângâie pe păr şi începu să o legene din nou. Gândul că un bărbat putuse pune un copil de trei ani, la şase metri de pământ, apoi lăsându-l acolo toată noaptea, îi întorcea stomacul pe dos. O apucă pe Judith de umeri şi o depărtă puţin.

— Dar acum nu te mai paşte niciun pericol, pământul e foarte aproape.

Judith schiţă un zâmbet „

— Ai fost bun cu mine. Îţi mulţumesc.

Mulţumirile ei nu-i făcură plăcere. Îl întrista faptul că, în scurta ei viaţă, se abuzase de ea cu atâta asprime, încât simţea că mângâierea soţului era un dar.

— Nu mi-ai văzut pădurea. Ce-ai zice dacă am rămâne un timp aici?

— Dar e multă muncă…

— Eşti un demon al muncii. Nu te joci niciodată?

— Nu cred că ştiu cum, răspunse ea.

— Ei bine, astăzi te voi învăţa. Ziua de astăzi o petrecem culegând flori sălbatice şi urmărind păsările ciripind. Îşi mişcă sprâncenele spre ea, iar Judith scoase un mic chicot vesel, care nu-i semăna deloc. Gavin fu fermecat. Ochii îi erau prietenoşi, buzele uşor curbate, iar frumuseţea, o privelişte îmbătătoare. Atunci, vino, spuse el ridicând-o şi punând-o cu picioarele pe pământ. Pe aproape e o colină acoperită de flori şi plină de păsări extraordinare.

Când tălpile lui Judith atinseră pământul, glezna stângă se îndoi sub ea. Se sprijini de Gavin ca să nu cadă.

— Te-ai rănit, spuse el îngenunchind ca să-i controleze glezna. Se întoarse şi o văzu pe Judith muşcându-şi buza. O vom pune în apa rece din pârâu. Şi aşa nu se va umfla. O ridică în braţe.

— Pot să merg şi singură dacă mă ajuţi un pic.

— Şi să-mi fie luat cavalerismul? Ştii, suntem învăţaţi cu manierele alese ale comportării curtenitoare. Şi avem legi foarte stricte când e vorba de doamne frumoase, aflate la ananghie. Trebuie duse în braţe ori de câte ori e posibil.

— Atunci nu sunt decât un mijloc de a-ţi pune în valoare statutul de cavaler? întrebă Judith, serioasă.

— Fireşte, din moment ce eşti aşa o povară greu de transportat. Trebuie să cântăreşti la fel de mult cât calul meu.

— Nu-i adevărat! protestă ea cu vehemenţă, apoi văzu sclipirile maliţioase din ochii lui. Îţi râzi de mine!

— N-am spus că e o zi pentru distracţii?

Judith zâmbi şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Era plăcut să fii purtată aşa, pe sus. Gavin o puse la marginea pârâului, apoi îi scoase cu grijă pantoful din picior.

— Ciorapul va trebui dat jos, spuse el, atotcunoscător. O urmări, încântat, cum îşi ridică fusta lungă, dând la iveală capătul ciorapului prins cu o jartieră deasupra genunchiului. Dacă ai nevoie de ajutor, ți-l dau, spuse el, aruncându-i o privire pofticioasă când Judith îşi rulă ciorapul de mătase de pe picior.

Judith îl urmări pe Gavin cum îi spală piciorul cu apa rece. Cine era bărbatul acesta care o atingea cu atâta blândeţe? Nu putea fi acelaşi cu

cel care o pălmuise, se grozăvise cu amanta, sub ochii ei, o violase în noaptea nunţii.

— Nu pare o rană prea gravă, spuse el uitându-se la ea.

— Nu, nu e, răspunse ea.

O adiere uşoară de vânt îi suflă în ochi o şuviţă de păr. Gavin i-o îndepărtă cu un gest tandru.

— Ce-ai zice dacă aş face un foc şi am frige porcul acela?

Pe chipul ei se aşternu un zâmbet cuceritor.

— Ar fi plăcut.

Gavin o ridică de la pământ, apoi o aruncă sus, în aer. Ea îl apucă de gât, speriată.

— S-ar putea să ajungă să-mi placă frica asta a ta, zise el strângând-o la piept. Traversă pârâul cu ea în braţe şi o duse pe o colină care era, într-adevăr, acoperită de flori sălbatice, apoi făcu un foc în scobitura unei stânci. Se întoarse după câteva minute cu o bucată din carnea mistreţului şi o puse la frigare deasupra focului. N-o lăsă pe Judith să se mişte sau să-l ajute cu ceva. După ce carnea începu să se frigă, iar lângă foc fuseseră adu nate destule lemne, o părăsi din nou, revenind cu tunica ridicată deasupra şoldurilor, de parcă ar fi cărat ceva.

— Închide ochii, spuse el, şi, când ea se supuse, presără flori deasupra ei. Nu poţi merge la ele, aşa că trebuie ele să vină la tine.

Judith se uită la el, poala şi zona din jurul ei

fiind acoperite de o puzderie de petale frumos mirositoare.

— Îţi mulţumesc, stăpâne, spuse ea zâmbindu-i radioasă.

El se aşează şi, cu o mână rămasă la spate, se aplecă spre ea.

— Mai am un dar, zise el şi-i întinse trei căldăruşe delicate.

Erau nişte flori frumoase, cu tulpini fragile, în violet şi alb. Dădu să le ia dar el le ridică mai sus. ÎI privi mirată.

— Nu sunt pe degeaba. O tachina din nou, dar expresia de pe chipul ei îi dădu de înţeles că ea n-o ştia. Simţi un junghi de durere că o făcuse să sufere atât de mult, încât acum se uita la el cu ochii serioşi şi neîncrezători. Se întrebă, brusc, dacă era mai bun decât tatăl ei. Îşi trecu degetul peste obrazul ei. Preţul lor e mic, adăugă el, încetişor. Aş vrea să te aud spunându-mi pe nume.

Ochii ei deveniră din nou strălucitori şi calzi.

— Gavin, spuse ea, la fel de încet, luând florile, îţi mulţumesc, stă... Gavin, pentru florile astea frumoase.

El oftă leneş şi se întinse pe iarbă, cu mâinile sub cap.

— Gavin, repetă el. Îmi place cum sună pe buzele tale. Îşi mişcă o mână şi răsuci, într-o doară, în palmă, o şuviţă din părul ei. Era cu

spatele la el, adunând florile din jurul ei, într-un buchet. Mereu ordonată, îşi zise el.

Şi îşi aminti aşa, dintr-o dată, că trecuseră ani de când nu mai petrecuse o zi liniştită pe pământul lui. Răspunderea castelului îl sâcâise mereu, dar în câteva zile soţia lui aranjase în aşa fel lucrurile, că putea să zacă în iarbă şi să nu se gândească la altceva decât la zumzăitul albinelor şi la moliciunea mătăsoasă a părului unei femei frumoase.

— Ai fost, într-adevăr, supărat pe Simon? întrebă Judith.

Gavin abia dacă mai îşi amintea cine era Simon.

— Nu, zise el. Doar că nu-mi place ca o femeie sa înfăptuiască cee ce eu nu pot. Şi nu sunt convins că această nouă momeală ar fi mai bună.

Ea se răsuci imediat spre el.

— Ba este! Simon a fost imediat de acord cu mine. Sunt convinsă că şoimii vor prinde mai multe prăzi şi… Se opri când îl văzu râzând de ea apoi adăugă: Eşti un bărbat înfumurat.

— Cine, eu? întrebă Gavin ridicându-se în coate. Sunt bărbatul cel mai lipsit de înfumurare.

— N-ai afirmat chiar tu că ai fost furios că o femeie a făcut ceea ce tu n-ai putut?

— Oh! spuse Gavin întinzându-se înapoi pe iarbă şi închizând ochii. Nu e acelaşi lucru. Un bărbat e întotdeauna surprins când o femeie face

altceva decât să coasă şi să se ocupe de copiii.

— Să-ţi fie ruşine! rosti Judith scârbită, apoi luă un smoc de iarbă, cu bucata de pământ prinsă de el, şi-l aruncă în faţa lui.

El deschise ochii mirat şi îşi trase firele de iarbă de deasupra gurii. Se încruntă la ea.

— Pentru asta vei plăti, roşit el mişcându-se, pe furiş, spre ea.

Judith se retrase din calea lui, temându-se de durerea pe care ştia că i-o putea provoca. Dădu să se ridice, dar el îi apucă glezna goală şi nu o lăsă să scape.

— Nu, spuse ea, înainte ca el să se lase asupra ei şi. Să înceapă să o gâdile. Judith încremeni năucită, apoi nu-şi mai putu opri chicotelile. Îşi trase genunchii la piept ca să-i îndepărteze degetele de pe coaste, dar Gavin fu fără milă.

— Retragi ce-ai spus?

— Nu, replică ea icnind. Eşti un înfumurat, de o mie de ori mai înfumurat decât o femeie.

Degetele lui alergau în sus şi în jos pe coastele ei, până ajunse să se zvârcolească sub el.

— Te rog, opreşte-te, strigă ea. Nu mai pot!

Mâinile lui Gavin rămaseră nemişcate şi se aplecă aproape de faţa ei.

— Te dai bătută?

— Nu, spuse ea, dar adăugă repede: Poate că nu eşti atât de înfumurat pe cât am crezut.

— E un mod jalnic de a-ţi cere iertare.

— Obţinută sub tortură.

Gavin se uită în jos, la ea, şi zâmbi, văzând cum apusul soarelui îi făcea pielea aurie, părul fiind împrăştiat în jurul ei ca nişte raze roşietice.

— Cine eşti tu, soţia mea? şopti Gavin, devorând-o cu ochii. Mă blestemi, iar în clipa următoare mă farmeci. Mă înfrunţi până îmi vine să-ţi frâng gâtul, apoi îmi surâzi, iar eu sunt ameţit de frumuseţea ta. Nu semeni cu nicio altă femeie pe care să o fi cunoscut. Mai trebuie încă să te văd vârând aţa în ac, dar te-am văzut deja cufundată, până la genunchi, în mâlul din eleşteu. Călăreşti la fel de bine ca un bărbat, dar te găsesc în copac, tremurând de frică ca un copil. E posibil să fii aceeaşi de la o clipă la alta? Vor exista vreodată două zile în care să fii la fel?

— Sunt Judith. Nu sunt nimeni altcineva, şi nici nu ştiu să fiu.

Mâna lui îi mângâie tâmpla; apoi se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui. Erau dulci şi încălzite de soare. Abia dacă o gustase când se auzi bubuitul teribil al unui tunet şi o puternică aversă de ploaie se revărsă asupra lor.

Gavin pronunţă un cuvânt foarte urât, pe care Judith nu-l mai auzise niciodată.

— Fugi la scobitura din stâncă! spuse el, apoi îşi aminti de glezna ei. O ridică şi alergă cu ea, în braţe, până la adăpostul săpat în piatră, unde focul sfârâia şi pârâia, grăsimea de pe carne

picurând peste el. Duşul rece nu fu de niciun ajutor firii lui Gavin. Se duse, furios, lângă foc. O parte a cărnii era arsă, cealaltă crudă. Niciunul din ei nu se gândise să o întoarcă.

— Eşti o bucătăreasă de toată mila, spuse el. Era enervat că acea clipă minunată fusese distrusă.

Ea îi aruncă o privire inexpresivă.

— Cos mai bine decât gătesc.

El se holbă la ea, apoi începu să râdă.

— Atunci ne potrivim. Se uită la ploaia de afară şi adăugă: Trebuie să văd de calul meu. Nu-i va plăcea să stea ud, cu şaua pe el.

Mereu îngrijorată pentru starea animalelor, Judith îi vorbi pe un ton aspru:

— În tot timpul ăsta ţi-ai lăsat bietul cal cu şaua pe el?

Lui nu-i plăcu tonul ei.

— Şi unde, mă rog frumos, e iapa ta? îţi pasă atât de puţin de ea, încât nu te întrebi pe unde e?

— Eu... începu ea. Fusese atât de zăpăcită de comportarea lui Gavin că nu se mai gândise deloc la calul ei.

— Altă dată gândeşte-te la tine, mai întâi, înainte să mă judeci.

— Nu te judecam.

— Atunci ce altceva ai făcut?

Judith îi întoarse spatele.

— Pleacă. Calul te aşteaptă în ploaie.

Gavin dădu să spună ceva, apoi se răzgândi şi ieşi afară.

Judith se aşeză, frecându-şi glezna şi mustrându-se. Părea că nu ştie altceva decât să-l enerveze cu fiecare ocazie. Apoi se opri. Ce conta dacă îl enerva? îl ura, nu? Era un bărbat meschin, lipsit de onoare, iar o zi de drăgălăşenii nu-i vor înăbuşi dispreţul. Sau da?

— Lord Gavin!

Auzi vocea de la depărtare.

— Lord Gavin, lady Judith. Se apropiau alte voci.

Gavin înjură în barbă strângând chinga pe care tocmai o desfăcuse. Uitase cu totul de oamenii săi. Ce vrăji îi făcuse scorpia aceea mică de uitase de calul său, ba, chiar mai cumplit, uitase de oamenii săi care îi căutau, ascultători? Acum călăreau în ploaie, uzi şi, fără îndoială, flămânzi. Oricât de mult ar fi dorit să se întoarcă la Judith, poate chiar să-şi petreacă noaptea cu ea, oamenii erau pe primul plan.

Îşi duse calul peste pârâu şi urcă colina. Probabil văzuseră deja focul.

— Stăpâne, nu eşti rănit? întrebă John Bassett, apa picurându-i de pe nas.

— Nu, răspunse Gavin, fără să se uite la soţia lui, care se sprijinea de peretele stâncii. Ne-a prins furtuna, iar lady Judith şi-a scrântit glezna,

continuă el, apoi se opri când John se uită, plin de subînţeles, la cer. Un norişor de primăvară nu era nici pe departe unul de furtună, iar Gavin şi soţia lui s-ar fi putut întoarce călare pe armăsarul stăpânului său.

John era un bărbat mai în vârstă, un cavaler al tatălui lui Gavin, şi avea destulă experienţă cu cei tineri.

— Înţeleg, stăpâne. Am adus iapa doamnei.

— Pe toţi dracii! bombăni Gavin. Acum femeia îl făcuse să-şi mintă oamenii. Se duse la iapă şi strânse tare chinga şeii.

Cu toată durerea din gleznă, Judith veni spre el, şchiopătând.

— Nu fi atât de dur cu calul meu, îl admonestă ea, posesivă.

El se răsuci spre ea.

— Iar tu nu fi atât de dură cu mine, Judith!

Judith privea, tăcută, noaptea înstelată, prin obloanele deschise pe jumătate. Purta o haină de casă din damasc, de un albastru-închis, căptuşită cu mătase de un albastru-pal, garnisită la gât, în faţă şi de jur împrejurul fustei cu o blană albă de hermină. Ploaia se terminase, iar aerul nopţii era proaspăt. Se întoarse, fără chef, spre patul ei gol. Ştia ce nu era în regulă cu ea, deşi nu-i convenea deloc să o recunoască. Ce fel de femeie era ea dacă tânjea după mângâierile unui bărbat pe care îl detesta? închise ochii şi aproape că-i

simţi mâinile şi buzele pe trupul ei. Să nu mai existe în ea nici strop de mândrie, dacă trupul o trăda fără ruşine? îşi scoase haina şi se strecură, goală, în patul rece.

Inima mai că i se opri când auzi paşi grei, dincolo de uşa încăperii. Aşteptă mult, cu respiraţia tăiată, dar paşii se retraseră de-a lungul coridorului. Izbi cu pumnul în perna din puf şi trecură destule ore până reuşi, în cele din urmă, să adoarmă.

Gavin rămase câteva minute în faţa uşii ei, înainte de a pleca în odaia pe care o folosea acum. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă, nedumerit. De unde venea această timiditate în privinţa femeilor? îl dorea; o văzuse în ochii ei. Astăzi, pentru prima oară, după câteva săptămâni, îi zâmbise, şi pentru prima oară, de când se cunoşteau, îi spusese pe nume. Putea el risca să piardă această mică victorie, pătrunzând în odaia ei, riscând iarăşi să provoace un nou acces de ură?

Ce conta dacă o mai viola încă o dată? Nu-i făcuse plăcere acea primă noapte? Se dezbrăcă repede şi se vârî în patul gol. Nu voia să o violeze din nou. Nu, voia să-i spună pe nume, să-i zâmbească, să întindă braţele spre el. Bucuria triumfului îi dispăru cu totul din minte. Adormi amintindu-şi cum se agăţase de el când fusese înspăimântată.

Capitolul 12

Gavin se trezi foarte devreme, după o noapte cu un somn zbuciumat. Oamenii castelului începeau să se mişte, dar zgomotul făcut era încă mult prea slab. Primul lui gând fu Judith. Voia să o vadă. Oare chiar zâmbise?

Se îmbrăcă grăbit, într-o cămaşă de pânză şi cu un pieptar din lână aspră, prins în talie cu o centură lată de piele. Îşi trase pantalonii peste coapsele şi pulpele musculoase, apoi îşi încălţă cizmele. Coborî scările în fugă, se duse în grădină şi tăie un trandafir roz, cu petalele sărutate de roua dimineţii asemănătoare unor minuscule perle.

Uşa încăperii lui Judith era închisă. Gavin o deschise încet. Dormea, o mână fiindu-i acoperită de părul încâlcit, revărsat peste umeri şi pe perna de lângă ea. Puse trandafirul pe pernă şi îndepărtă, cu blândeţe, o şuviţă de pe obraz.

Judith deschise ochii. I se păru că încă visează văzându-l pe Gavin alături de ea. Îi prinse faţa cu blândeţe, ducându-şi degetul mare pe bărbia lui, simţind ţepii, mângâindu-i obrajii. Arăta mai tânăr decât de obicei, îngrijorarea şi neliniştea dispărând din ochii lui.

— Nu-mi vine să cred că eşti real, şopti ea,

urmărindu-i ochii cum se fac tot mai tandri.

Gavin îşi mişcă uşor capul şi o muşcă de vârful degetului.

— Sunt foarte real. Tu eşti cea care pari un vis.

Pe chipul ei se aşternu un zâmbet maliţios.

— Atunci suntem amândoi foarte mulţumiţi de visele noastre, nu-i aşa?

Gavin râse, punându-şi braţele în jurul ei, frecându-şi obrazul de carnea moale a gâtului ei, încântat de ţipetele uşoare de protest, când barba nerasă ameninţă să o lase fără piele.

— Judith, dulce Judith, şopti el apucând, cu buzele, lobul urechii, eşti mereu o mare întrebare pentru mine. Nu ştiu dacă îţi place ce fac sau nu.

— Şi ar conta atât de mult dacă nu mi-ar plăcea?

El o îndepărtă de la pieptul lui şi îi atinse tâmpla.

— Da, cred că ar conta.

— Doamna mea! se auzi o voce. Joan dăduse buzna în încăpere, făcându-i să-şi ridice capetele. Mii de scuze, stăpână, continuă ea, râzând pe înfundate. N-am ştiut că eşti atât de ocupată, dar se face târziu şi sunt mulţi cei care te caută.

— Atunci lasă-i să aştepte, spuse Gavin, enervat, ţinând-o strâns pe soţia lui, care încerca să-l împingă la o parte.

— Nu! spuse Judith. Cine are nevoie de mine?

— Preotul întreabă dacă vreţi să vă începeţi ziua, fără slujba de dimineaţă. Omul stăpânului Gavin, John Bassett, spune că au sosit nişte cai din Chestershire. Şi mai există trei negustori de pânzeturi, care vor ca mărfurile să le fie controlate.

Gavin înţepeni şi-i dădu drumul nevestei.

— Spune-i preotului că voi fi acolo, iar lui John că vom vedea caii după slujbă. Şi anunţă-i pe negustori…

Se opri, scârbit. Sunt sau nu stăpânul casei? se întrebă el în gând…

Judith îşi puse mâna pe braţul lui şi zise:

— Spune-le negustorilor să-şi depoziteze marfa şi să ia parte la slujbă, împreună cu noi. Iar după aceea voi discuta cu ei.

— Ei bine? se răsti Gavin la camerista slăbuţă. Ţi s-a spus ce să faci. Acum pleacă…

Joan răspunse:

— Trebuie să-mi ajut stăpâna să se îmbrace.

Gavin începu să zâmbească.

— O voi face eu. S-ar putea să găsesc şi eu o bucurie, pe ziua de azi, în afara îndatoririlor care mă aşteaptă.

Joan îşi învrednici stăpâna cu un surâs atoatecunoscător, după care se furişă pe după uşă şi o închise.

— Şi acum, doamna mea, spuse Gavin,

întorcându-se spre soţia lui, îţi stau la dispoziţie.

Ochii lui Judith scăpărară.

— Chiar şi dacă va fi vorba de caii tăi?

El gemu, prefăcându-se suferind de o agonie cumplită.

— A fost o ceartă stupidă, nu-i aşa? Eram supărat mai mult pe ploaie decât pe tine.

— Şi de ce te-ar fi supărat ploaia? îl necăji ea.

El se întinse peste ea.

— A pus capăt unei distracţii pe care mi-o doream enorm.

Judith îşi pus mâna pe pieptul lui, simţindu-i zvâcnirile inimii.

— Uiţi că preotul aşteaptă?

Gavin se lăsă pe spate.

— Atunci, scularea, apoi o să vedem cu ce te îmbrăcăm, dacă nu pot să să-mi satur măcar privirea.

O clipă, Judith îşi aţinti ochii asupra lui. Trecuseră aproape două săptămâni de când făcuse ultima oară dragoste cu ea. Poate o părăsise imediat după căsătorie, ca să se ducă la amantă. Dar Judith îşi dădu seama că acum Gavin era numai al ei, şi va profita din plin de această situaţie. Mulţi oameni i-au spus că e frumoasă, dar le considerase cuvintele nişte simple laude. Ştia că trupul e, cu forme pline, era foarte diferit de cel slăbănog al lui Alice Valence. Însă, cândva, Gavin dorise trupul ei. Se

întrebă dacă va reuşi să-i întunece ochii aceia, de la cenuşiu, la negru.

Trase uşor capătul cuverturii şi îşi scoase afară talpa goală, apoi îşi dezveli jumătate din coapsă. Îşi mişcă tălpile.

— Cred că glezna mea nu mai are nimic, nu-i aşa? îl întrebă şi îi surâse inocentă, dar nu se uită la faţa lui.

Ea îşi îndepărtă, uşor, cuvertura de pe şoldul rotund, apoi îşi expuse buricul cu abdomenul plat. Se strecură, alene, afară din pat şi. Rămase goală înaintea lui, luminată de razele soarelui.

Gavin făcu ochii mari. N-o mai văzuse goală de câteva săptămâni. Avea picioare lungi, zvelte, şolduri rotunde, o talie de viespe şi sânii plini, cu sfârcuri trandafirii.

— La naiba cu preotul! bombăni el, întinzând o mână, ca să-i atingă curba şoldului.

— Nu huli, stăpâne, spuse Judith, foarte serioasă. Gavin se uită la ea, surprins.

— Continuă sa mă surprindă faptul că ai vrut să ascunzi toate astea sub haina unei călugăriţe. Gavin oftă din adâncul sufletului, uitându-se la ea, simţind furnicături în palme din cauza dorinţei puternice de a o atinge. Fii o fată ascultătoare şi ia-ţi singură hainele. Eu nu mai suport tortura asta dulce. Dacă mai stau mult aici, te voi viola chiar şi sub ochii preotului.

Judith se duse la scrinul de haine, ascunzându-

şi zâmbetul. Va fi oare viol? se întrebă ea.

Se îmbrăcă pe îndelete, bucurându-se de ochii lui îndreptaţi asupra ei, de tăcerea lui încordată. Îşi puse pe ea o cămăşuţă din bumbac, fin brodată, cu mici licorne albastre. Nu-i ajungea decât până la jumătatea coapselor. Urmară pantalonaşii din acelaşi material. Apoi îşi puse piciorul pe banca unde Gavin stătea, ca turnat în piatră, şi îşi trase ciorapii de mătase, fixându-i cu jartiere.

Se întinse, prin faţa lui, după rochia de caşmir cafeniu, de Veneţia. Pieptul şi poalele erau brodate cu lei de argint. Gavin abia reuşi să-i încheie nasturii de la spate, atât de tare îi tremurau mâinile. Înfăţişarea îi fu completată de o cingătoare de argint, dar ea nu părea a fi în stare să închidă, de una singură, catarama simplă.

— Am terminat, spuse ea, după ceea ce păruse o luptă îndelungată cu nişte haine potrivnice.

Gavin dădu drumul aerului din piept.

— Ai fi o cameristă excelentă, spuse ea, râzând şi rotindu-se într-un vârtej de cafeniu şi argintiu.

— Nu, replică Gavin, cu toată sinceritatea. Aş muri în mai puţin de o săptămână. Acum, hai să coborâm şi nu mă mai necăji.

— Da, stăpâne, spuse Judith, ascultătoare, ochii jucându-i veseli.

În curtea interioară se afla un teren spaţios,

acoperit de un strat gros de nisip. Aici se antrenau, pentru lupte, bărbaţii din neamul Montgomery şi principalii lor vasali.

O marionetă de paie atârna de o bârnă, bărbaţii încercând să o străpungă cu spada, călărindu-şi caii pe lângă ea. Un cerc, prins între doi stâlpi, era ţinta mai multor atacuri cu spada, cât şi cu lancea. Şi mai era un războinic care despica cu spada, mânuită cu ambele mâini, un stâlp gros de zece centimetri, îngropat adânc în pământ.

Gavin se aşeză, cu greu, pe banca de la marginea terenului. Îşi scoase coiful şi îşi trecu mâna prin părul ud de transpiraţie. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, obrajii, subţi, umerii îl dureau de oboseală.

Trecuseră patru zile din acea dimineaţă în care o ajutase pe Judith să se îmbrace. În tot timpul ăsta, dormise foarte puţin şi abia dacă mâncase, aşa că nervii îi erau întinşi la maximum.

Îşi sprijini capul de zidul de piatră şi se gândi la toate nenorocirile abătute asupra lor. Mai multe din casele servitorilor fuseseră cuprinse de flăcări, iar vântul suflase scântei spre lăptărie. El şi oamenii lui se luptaseră două zile cu flăcările, adormind pe loc, acolo unde cădeau, morţi de extenuare. O noapte şi-o petrecuse în grajduri, asistând la venirea pe lume a unui mânz, fătat de o iapă de rasă. Judith stătuse cu

el, de la început până la sfârşit, mângâind capul animalului, dându-i lui Gavin fâşii de cârpe şi alifii, înainte ca el să-şi dea seama că avea nevoie de ele. Şi, în clipele acelea, se simţise mai apropiat de ea decât. De oricine altcineva. În zori, încercând amândoi o senzaţie de triumf, priviseră micul mânz făcând primii paşi nesiguri.

Cu toată legătura spirituală stabilită între ei, trupurile le erau la fel de separate ca oricând. Gavin avea senzaţia că nu va mai trece mult timp şi dorinţa arzătoare pentru ea îl va face să-şi piardă minţile. Uitându-se spre capătul curţii şi ştergându-şi sudoarea din ochi, o văzu pe Judith venind spre el. Sau nu era decât imaginaţia lui? Părea să o aibă întotdeauna în faţa ochilor, chiar şi când nu era prezentă.

— Ţi-am adus ceva rece de băut, spuse ea, dându-i o cană.

El o fixă cu toată intensitatea patimii reţinute. Ea puse cana pe bancă.

— Gavin, te simţi bine? întrebă ea, ducându-şi mâna la fruntea lui.

El o apucă violent şi o trase pe bancă, lângă el. Buzele lui le căutară, disperate, pe ale ei, silindu-le să se deschidă. Nu credea că l-ar putea refuza; nu-i păsa.

Braţele ei îi cuprinseră gâtul, iar sărutul îi fu la fel de înflăcărat ca al lui. Nici unuia din ei nu-i păsa că jumătate din oamenii castelului se

opriseră din treburile lor şi îi priveau. Gavin îşi mută buzele la gâtul ei. Nu fu deloc blând. Se purta de parcă ar fi fost gata să o devoreze.

— Lord Gavin! spuse cineva, nerăbdător.

Judith deschise ochii şi văzu un băieţel, cu un pergament în mână. Îşi aminti brusc cine e şi unde se afla.

— Gavin, a sosit un mesaj pentru tine.

El nu-şi dezlipi buzele de pe gâtul ei, iar ea trebui să-şi adune toate puterile ca să nu se uite la băiatul de lângă ei.

— Lord Gavin, spuse acesta, e un mesaj urgent… Era foarte tânăr, nu-i mijiseră încă tuleile, iar imaginea lordului Gavin, sărutând o femeie, i se păru o pierdere de vreme.

— Bine! spuse Gavin smucindu-i pergamentul din mână. Acum, du-te şi nu mă mai deranja. Aruncă mesajul la pământ, apoi reveni cu buzele la soţia lui. Însă Judith era acum foarte conştientă de locul public în care se aflau.

— Gavin, rosti ea, severă, luptându-se să se ridice de pe genunchii lui. Trebuie să-l citeşti.

Se uită la ea, aşa cum stătea cu capul puţin deasupra lui, respirând greu şi întretăiat.

Judith desfăcu sulul, încruntându-se îngrijorată şi albindu-se la faţă, pe măsură ce citea. Gavin se nelinişti imediat.

— Veşti proaste? Când ridică ochii spre el, Gavin amuţi, văzând din nou vechea răceală.

Ochii ei frumoşi, calzi, plini de pasiune, îl străpungeau cu săgeţi de ură.

— Sunt o mare proastă! spuse ea printre dinţii încleştaţi, aruncându-i pergamentul în faţă. Se răsuci pe călcâie şi porni, semeaţă, spre conac.

Gavin luă pergamentul fin şi citi:

Iubitul meu, îţi trimit acest mesaj, pe ascuns, ca să-ţi pot spune liber despre iubirea mea. Mâine mă voi căsători cu Edmond Chatworth. Roagă-te pentru mine, gândeşte-te la mine, aşa cum mă voi gândi şi eu. Să nu uiţi niciodată că viaţa mea îţi aparţine. Nu sunt nimic fără iubirea ta. Număr clipele până voi fi din nou a ta.

Cu toată dragostea,
Alice.

— Necazuri, stăpâne? întrebă John Bassett.

Gavin puse jos pergamentul.

— Mai multe ca niciodată. Spune-mi, John, eşti un bărbat mai în vârstă, poate ştii ceva despre femei.

John chicoti.

— Stăpâne, niciun bărbat nu ştie.

— E posibil să-ţi dăruieşti inima unei femei, dar să doreşti alta până îţi ieşi din minţi?

John îşi clătină capul, urmărindu-şi stăpânul, privind cum silueta lui se depărtează cu paşi mari.

— Şi bărbatul ăsta doreşte şi femeia pe care o iubeşte?

— Cum să nu! răspunse Gavin. Dar poate nu… nu la fel.

— Aha, înţeleg. O iubire sfântă, ca pentru Fecioara. Eu sunt un om simplu. Dacă ar fi după mine, aş lua-o pe cea pământească. Cred că iubirea va veni şi ea, dacă femeia e o bucurie în pat.

Gavin se aşează, îşi sprijini coatele de genunchi şi îşi luă capul în mâini.

— Femeile au fost făcute ca să ademenească bărbaţii. Sunt creaturi ale diavolului.

John zâmbi.

— Eu zic că, dacă mi-ar fi dat să-l întâlnesc pe bătrânul Scaraoţchi, s-ar putea să-i mulţumesc pentru lucrătura drăcească.

Ultimele trei zile fură un iad pentru Gavin. Judith nu voia nici să se uite la el, nici să-i vorbească. Iar dacă era posibil, prefera să nu se afle deloc în prezenţa lui. Şi cu cât îl trata mai arogant, cu atât îl făcea mai furios.

— Stai! îi porunci el într-o noapte, când dădu să iasă din încăpere, imediat ce-l văzuse intrând.

— Bine, stăpâne, spuse ea făcându-i o reverenţă. Judith îşi ţinea capul plecat, ochii evitându-i pe ai lui.

O dată Gavin crezuse că avea ochii roşii, de parcă ar fi plâns. Dar era o prostie, fireşte. Cp

motiv ar fi avut să plângă? El era cel pedepsit, nu ea. Îi arătase că voia să fie bun cu ea, cu toate astea, soţia lui prefera să-l dispreţuiască. Ei bine, îi trecuse o dată, îi va trece şi a doua oară. Însă zilele treceau, iar ea continua să se poarte rece şi distant. Îi auzise râsul, dar, când apăruse el, zâmbetul muri pe buzele ei. Simţea că ar trebui să o pălmuiască, să o silească să reacţioneze, l-ar fi convenit mai mult furia ei decât felul în care se uita prin el. Dar el nu-i mai putea face niciun rău. Voia să o ia în braţe, ba chiar să-şi ceară scuze. Pentru ce? îşi petrecea zilele călărind pe distanţe lungi, antrenându-se pe câmpul de luptă până la epuizare, cu toate astea, noaptea, somnul îl ocolea. Se trezi găsindu-şi tot felul de scuze ca să fie în apropierea ei, doar ca să vadă dacă n-o putea atinge.

Judith plânsese până mai că se îmbolnăvise. Cum de putuse uita atât de repede că era un bărbat josnic? Dar, cu toată suferinţa provocată de scrisoare, a trebuit să-şi adune toată forţa ca să nu alerge în braţele lui. Judith îl ura pe Gavin, dar trupul ei tânjea după el, în fiecare clipă a fiecărei ore din fiecare zi.

— Doamna mea, spuse Joan, încet. Mulţi servitori învăţaseră, în aceste ultime zile, să calce în vârful picioarelor, dacă se aflau prin preajma stăpânilor lor. Lordul Gavin îţi cere să

vii în salonul mare.

— Nu mă duc! replică Judith, fără să ezite.

— Spune că e ceva urgent, în legătură cu părinţii domniei tale.

— Mama? întrebă Judith, îngrijorată.

— Nu ştiu. Mi-a poruncit doar să vin să te caut, fiindcă trebuie să-ţi vorbească imediat.

De îndată ce Judith dădu cu ochii de soţul ei, ştiu că ceva nu era în regulă. Avea ochii ca nişte tăciuni, buzele, strânse, de păreau o tăietură de-a curmezişul feţei, îşi îndreptă spre ea toată furia:

— De ce nu mi-ai spus că ai fost promisă altcuiva înaintea mea?

Judith îl privi, uluită.

— Ţi-am spus că am fost promisă Bisericii.

— Ştii bine că nu mă refer la Biserică. Dar bărbatul cu care ai râs şi ai flirtat la turnir? Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de atunci.

Judith îşi simţi sângele începând să-i zvâcnească în vene.

— De ce anume ar fi trebuit să-ţi dai seama? Oricare alt bărbat ar fi fost un soţ mai potrivit decât tine!

Gavin făcu un pas înainte, atitudinea lui fiind ameninţătoare, dar Judith nu se retrase din faţa lui.

— Walter Demari îşi revendică dreptul asupra ta şi a averii tale. Şi ca să dovedească justeţea

pretenţiilor sale, ţi-a ucis tatăl şi ţi-a făcut mama prizonieră.

Furia o părăsi imediat pe Judith. Se simţi golită pe dinăuntru, slăbită. Se apucă de spătarul unui scaun, ca să nu cadă.

— Ucis? Prizonieră? reuşi ea să şoptească.

Gavin izbuti să se calmeze şi îşi puse mâna pe braţul ei.

— N-am vrut să ţi-o spun aşa. Doar că omul are pretenţii asupra a ceea ce e al meu!

— Al tău? Judith făcu ochii mari şi continuă: Tatăl mi-a fost ucis, mama, luată prizonieră, pământurile, confiscate, iar tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre ce ai pierde tu?

Gavin se retrase de lângă ea.

— Hai să discutăm, fără să ne enervăm, l-ai fost promisă lui Walter Demari?

— Nu.

— Eşti sigură? Răspunsul ei fu o căutătură duşmănoasă. Zice că o va elibera pe mama ta dacă te vei duete la el.

Judith se răsuci imediat.

— Atunci, mă voi duce.

— Nu! spuse Gavin trăgând-o înapoi pe scaun. Nu poţi face aşa ceva! Eşti a mea!

Ea se uită în sus, la el, concentrându-se asupra lucrurilor care trebuiau făcute.

— Dacă sunt a ta şi averea mea îţi aparţine, cum plănuieşte omul ăsta să le obţină? Chiar

dacă se luptă cu tine, nu se poate lupta cu tot neamul tău.

— Demari nu intenţionează să facă aşa ceva, spuse Gavin fulgerând-o cu privirea. I s-a povestit că nu dormim împreună. Cere anularea căsătoriei, iar tu să declari, în faţa regelui, dispreţul faţă de mine şi dorinţa de a fi a lui.

— Dacă mă voi supune, îmi va elibera mama?

— Aşa spune el.

— Şi dacă nu fac declaraţia asta în faţa regelui? Ce i se va întâmpla mamei?

Gavin tăcu câteva clipe înainte de a răspunde:

— Nu ştiu. Nu-ţi pot spune ce se va alege de ea.

Un moment destul de lung, Judith nu spuse nimic, apoi întrebă:

— Deci, urmează să aleg între soţul meu şi mama mea? Dacă voi ceda în faţa pretenţiilor lacome ale unui bărbat pe care abia îl cunosc?

— Nu, nu vei alege.

Intonaţia din vocea lui Gavin era diferită de tot ce auzise până atunci. Avea răceala şi duritatea oţelului. El continuă:

— Ne putem certa pe pământurile noastre sau în intimitatea camerelor acestui castel, şi e posibil să mă plec în faţa ta. Poţi să schimbi momeala şoimului, iar eu mă pot supăra pe tine, dar de data asta nu vei interveni. Nu-mi pasă dacă i-ai fost promisă înainte de căsătorie, sau

chiar dacă ţi-ai petrecut copilăria în pat cu el. E vorba de război şi nu permit să fiu contrazis.

— Dar mama mea…

— Voi încerca să o scap, dar nu ştiu dacă voi putea.

— Atunci, lasă-mă pe mine să încerc să-l conving.

Gavin fu de neclintit.

— Nu te pot lăsa. Acum trebuie să plec şi să-mi adun oamenii. Vom pleca devreme, mâine dimineaţă. Se întoarse şi ieşi din salon.

Judith rămase mult timp la fereastra dormitorului. Servitoarea veni şi o dezbrăcă, vârând apoi braţele stăpânei ei într-o rochie din catifea verde, căptuşită cu blană de nurcă. Judith abia dacă fu conştientă de faptul că mai era şi altcineva în odaie. Mama ei, care o protejase şi o ferise de rele toată viaţa ei, era ameninţată de un bărbat pe care Judith nu-l cunoştea aproape deloc. Îşi aminti doar vag de Walter Demari, ca de un tânăr plăcut, care îi vorbise despre regulile unui turnir. Îşi aminti însă foarte clar că soţul ei îi spusese că-l vrăjise.

Gavin. Gavin. Gavin. Mereu revenea la el. Toate drumurile duceau înapoi la soţul ei. Pretindea să fie ascultătoare, poruncindu-i ce urma să facă. Nu-i îi era dat să aleagă. Mama ei urma să fie sacrificată din cauza firii sale cumplit de posesive.

Dar ce-ar face dacă ar putea alege?

Brusc, ochii îi scăpărară de furie. Ce drept avea acest bărbat odios să se bage în viaţa ei? Se juca de-a Dumnezeu dacă îi făcea pe alţii să aleagă între ce nu era a lui. Luptă! îi striga firea ei. Mama ei o învăţase să fie mândră. Ar fi vrut Helen ca singurul ei copil să stea blând şi tăcut în faţa regelui, cedând unui papiţoi ţanţoş, numai pentru că aşa se aştepta el din partea ei?

Nu, nu va ceda! Helen n-ar dori aşa ceva. Judith se întoarse spre uşă, nefiind încă sigură de destinaţia ei, dar o idee, izvorâtă din noul val de furie care pusese stăpânire pe ea, îi dădu curaj.

— Aşa deci! Spionii lui Demari spun că nu dormim împreună, că unirea noastră poate fi destrămată, murmură ea traversând salonul pustiu.

Hotărârea îi fu fermă, până ajunse în pragul uşii deschise a camerei folosite de Gavin. Stătea lângă fereastră, pierdut în gânduri, cu un picior sprijinit de un scaun mic. E o treabă bună să te lauzi cu mândria, dar cu totul altceva să înfrunţi un bărbat care găseşte, în fiecare seară, câte un motiv să evite patul soţiei. Frumuseţea rece a lui Alice Valence îi trecu prin faţa ochilor. Judith îşi muşcă limba, durerea alungându-i lacrimile din ochi. Luase o hotărâre, iar acum trebuia să se împace cu ea; mâine, soţul ei va pleca la război.

Tălpile ei goale nu scoaseră niciun sunet, pe podeaua acoperită de carpete, oprindu-se la mai puţin de un metru de el.

Gavin mai degrabă îi simţi prezenţa. Se întoarse încet, ţinându-şi respiraţia. Flăcările lumânărilor făceau ca părul să-i pară mai întunecat, culoarea lui neobişnuită ieşind şi mai mult în evidenţă, în contrast cu verdele catifelei. Blana neagră îi accentua albeaţa pielii. Nu putea vorbi. Apropierea ei, încăperea tăcută, lumânările arzând discret erau chiar mai mult decât visase. Ea se uită la el, apoi, desfăcu, încet, cingătoarea, lăsând haina să-i alunece alene, mângâietor, peste piele, aruncând-o apoi la podea.

Privirea lui hoinări asupra ei de parcă n-ar fi fost capabil să-i înţeleagă pe deplin, frumuseţea. Doar când reveni înapoi, la ochii ei, îşi dădu seama că era tulburată. Expresia aceea să fi fost teamă? Că… ar respinge-o? Posibilitatea i se păru de-a dreptul amuzantă şi mai că râse.

— Gavin, şopti ea.

Nu termină de pronunţat numele, că fu deja în braţele lui, ridicată şi purtată în pat, buzele lui apăsându-le pe ale ei.

Judith se temea de ea însăşi, la fel de mult cât se temea de el. Gavin o sesiză, sărutând-o. Aşteptase mult ca ea să vină la el. Se ţinuse deoparte de ea, timp de săptămâni, sperând că

va învăţa să aibă încredere în el. Cu toate astea, acum, când o strângea la piept, nu trăia nicio senzaţie de triumf.

— Ce este, scumpa mea? Ce te necăjeşte?

Grija lui pentru ea o făcu să-şi dorească să strige. Cum să-i fi povestit durerea ei?

Ducând-o spre pat, flăcările lumânărilor dansară peste trupul ei, sânii ridicându-se cu fiecare respiraţie. Gavin uită de orice altceva, în afară de apropierea ei. Îşi azvârli hainele în grabă, apoi se întinse atent lângă ea. Voia să savureze plăcerea pielii lui, atingând-o, încetul cu încetul, pe a ei. Când nu mai suportă dulcea tortură,

O trase sălbatic spre el.

— Judith, mi-a fost tare dor de tine.

Ea îşi ridică faţa spre el ca să i-o sărute.

Fuseseră despărţiţi o perioadă mult prea lungă ca să acţioneze cu răbdare. Dorinţa lor era copleşitoare. Judith apucă, strâns, o bucată de carne şi muşchi de pe spatele lui Gavin. Lui i se tăie respiraţia, apoi râse gutural. Când mâinile ei se înfipseră din nou în carnea lui, i le apucă pe amândouă şi le ţintui deasupra capului. Judith se luptă să se elibereze, dar era prea puternic pentru ea. O pătrunse, făcând-o să scoată un mic ţipăt, apoi îi simţi şoldurile împingându-se în sus. Îi dădu drumul mâinilor, iar ea îl trase tot mai aproape. Făcură dragoste, frenetic, brutal chiar,

reuşind să obţină uşurarea căutată. Apoi Gavin se prăbuşi peste ea, trupurile rămânându-le împreunate.

Probabil că adormiră, dar nu peste mult timp Judith fu trezită de mişcarea lentă, ritmică, a lui Gavin. Somnoroasă încă, începu să-i răspundă cu gesturi leneşe. Şi, cu fiecare minut, mintea i se pierdu şi mai adânc în senzaţiile trupului. Nu ştia ce voia, dar nu era mulţumită de poziţia ei. Nu fu deloc conştientă de consternarea lui Gavin când îl împinse la o parte, şoldurile rămânând lipite de el. Odată ce-l întinse pe spate, îl încălecă imediat.

Gavin nu pierdu vremea cu întrebări. Mâinile îi alunecară în sus, pe abdomen, ajungând la sâni. Judith îşi arcui capul pe spate, iar gâtul ei, atât de alb şi catifelat în întuneric, îl aţâţă şi mai mult. Îi cuprinse şoldurile, pierzându-se amândoi în pasiunea care punea stăpânire pe ei. Explodară la unison, într-o vâlvătaie de scântei albe şi albastre.

Judith se prăbuşi peste Gavin, iar el o ţinu strâns, părul ei învăluindu-le trupurile transpirate, ca într-o gogoaşă de mătase. Niciunul din ei nu aduse vorba despre ceea ce le trecea prin minte: mâine, Gavin va pleca să lupte.

Capitolul 13

Conacul *Cahtworth* era o casă de cărămidă înaltă, cu două caturi şi ferestre sculptate în piatră şi sticlă, adusă de pe continent. Era lung şi îngust, iar la capete avea câte o fereastră cu arcadă. În spatele casei se afla o curte frumoasă, împrejmuită de un zid. În faţă, pe doi acri de pământ, se întindea o pajişte bogată, dincolo de care se vedea pădurea în care vâna contele.

Din această pădure ieşiră trei persoane, traversând pajiştea spre conac. Unul din ele eră Jocelin Laing, cu lăuta agăţată de umăr, cuprinzând, cu cele două braţe, fetele de la bucătărie, Gladys şi Blanche. Ochii focoşi, negri, ai lui Jocelin, păreau şi mai întunecaţi după ce-şi petrecuse după-amiaza satisfăcând cele două fete lacome. Dar Jocelin nu le considera lacome. Pentru el toate femeile erau bijuterii, fiecare cu strălucirea ei. Nu-i stătea în fire să fie gelos sau posesiv.

Din nefericire, nu la fel se întâmpla şi cu femeile. În clipa aceea, amândouă se temeau să-l părăsească pe Jocelin.

— Ai fost adus aici pentru ea? vru să ştie Gladys.

Jocelin îşi întoarse capul spre ea şi o privi până ea roşi şi se uită în altă parte. Blache nu era la fel de uşor de dus de nas.

— E o mare minune că lordul Edmond ți-a

permis să vii. O ţine pe lady Alice ca pe o prizonieră. N-o lasă nici măcar să călărească, dacă nu e însoţită de el.

— Iar lordului Edmond nu-i prea place să-şi simtă şezutul moale, lovit de şa, se băgă în vorbă Gladys.

Jocelin arăta nedumerit.

— Credeam că unirea lor s-a făcut din dragoste – o femeie săracă măritându-se cu un conte bogat.

— Dragoste! Phui! zise Blanche. Femeia aia nu se iubeşte decât pe sine însăşi. A crezut că lordul Edmond e un prostănac pe care să-l învârtă pe degeţel, după cum are ea chef, dar stăpânul e departe de a fi prost. O ştim, nu-i aşa, Gladys, din moment ce locuim aici de câţiva ani?

— Oh, da, o aprobă Gladys. Şi-a imaginat că va conduce ea castelul. Îi cunosc soiul. Dar decât să-i dea ei frâu liber, lordul Edmond ar prefera să ardă totul, până n-ar mai rămâne decât cenuşa.

Jocelin se încruntă.

— Atunci, de ce s-a căsătorit cu ea? Avea de unde să aleagă. Lady Alice nu era bogată.

— E frumoasă, răspunse Blache ridicând din umeri. Îi plac femeile frumoase.

Jocelin zâmbi.

— Omul ăsta începe să-mi placă. Îl aprob din toată inima, spuse el şi le aruncă celor două fete

o privire lascivă de le făcu să se îmbujoreze şi să-şi coboare ochii.

— Jocelin, continuă Blanche, el nu e ca tine.

— Nu, nici vorbă, spuse Gladys trecându-şi mâna peste coapsa lui.

Blache îi aruncă o privire dojenitoare.

— Lordului Edmond îi place doar frumuseţea ei. Nu-i pasă de femeie.

— Aşa, ca de biata Constance, completă Gladys.

— Constance? întrebă Jocelin. N-o cunosc.

Blache izbucni în râs.

— Uită-te la el, Gladys. Are două femei alături, dar asta nu-l împiedică să se îngrijoreze că nu cunoaşte o a treia.,

— Sau să fie preocupat ori de câte ori există câte o femeie, pe care nu o cunoaşte? întrebă Gladys.

Jocelin îşi duse mâna la frunte, prefăcându-se disperat.

— Mi-au aflat secretul! Sunt distrus!

— Cu siguranţă, zise Blache, începând să-i sărute gâtul. La zi, frumosule, ai fost vreodată credincios unei femei?

El se porni să-i ciugulească urechea.

— Sunt credincios tuturor femeilor… pentru un timp.

Ajunseră, chicotind, în faţa conacului.

— Unde ai fost? îi şuieră Alice, imediat ce-l

văzu intrând în hol.

Blache şi Gladys se grăbiră la treburile lor, în capătul celălalt al casei.

Jocelin nu păru să se sinchisească.

— Ţi-am lipsit, doamna mea? întrebă el luându-i mâna şi sărutând-o, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— Nu, spuse Alice, sinceră. Nu aşa cum crezi. Ţi-ai petrecut toată după-amiaza cu stricatele alea, în timp ce eu stăteam aici?

Jocelin se arătă îngrijorat.

— Şi te-ai simţit singură?

— Oh, da, m-am simţit singură! spuse Alice lăsându-se să cadă pe perna unui scaun de la fereastră. Era la fel de frumoasă ca atunci când o văzuse, pentru prima oară, la nunta lordului Gavin Montgomery; dar acum avea o expresie uşor pierdută, de parcă ar ti slăbit, iar ochii i se mişcau temători, dintr-o parte în alta. Da, repetă ea, încet. Mă simt singură. Nimeni din cei de aici nu-mi arată prietenie.

— Cum se poate? Soţul tău trebuie să iubească o femeie aşa de frumoasă.

— Iubire! pufni ea. Edmond nu iubeşte pe nimeni. Mă ţine aici ca pe o pasăre în colivie. Nu mă întâlnesc cu nimeni. Nu vorbesc cu nimeni. Se întoarse ca să privească umbra care apăruse în salon, chipul ei minunat schimonosindu-se de ură. Cu excepţia ei!

Jocelin privi în direcţia umbrei, fără să-şi dea seama că cineva s-ar fi aflat în apropiere.

— Ieşi afară, târfă, spuse Alice, batjocoritor. Lasă-l să te vadă. Nu te ascunde ca una care se hrăneşte cu stârvuri. Fii mândră de ceea ce eşti.

Jocelin îşi miji ochii până văzu o femeie tânără, făcând un pas înainte. Era slabă şi mărunţică şi îşi ţinea capul şi umerii plecaţi.

— Ridică ochii, stârpitură! îi porunci Alice.

Jocelin uită să mai respire când privirea lui întâlni ochii femeii. Era drăguţă, nu avea frumuseţea lui Alice sau a miresei văzute la nuntă, Judith Revendoune, dar era totuşi drăguţă. Ochii erau cei care-l făcură să rămână cu gura căscată. Erau nişte adâncuri violete, umplute cu toate necazurile lumii. Nu mai văzuse niciodată atâta agonie şi disperare.

— O trimite după mine ca pe un câine, spuse Alice. Nu mă pot mişca fără ca să nu mă urmeze. Am încercat, o dată, să o ucid, dar Edmond a readus-o la viaţă. Şi m-a ameninţat că mă va închide în turn, o lună, dacă mă mai ating de ea. Eu… Şi atunci Alice îşi zări soţul venind spre ea.

Era un bărbat scund şi gras, cu fălci mari şi cu o expresie somnoroasă. Nimeni n-ar fi bănuit să există ceva în mintea din spatele acestui chip. Însă Alice învăţase deja să se ferească de inteligenţa lui vicleană.

— Vino la mine, îi şopti ea lui Jocelin, înainte ca

acesta să-şi încline capul în direcţia lui Edmond şi să părăsească salonul.

— Gustul ţi s-a schimbat, remarcă Edmond. Ăsta nu mai seamănă cu Gavin Montgomery.

Alice se mulţumi să-l fixeze cu privirea. Ştia că nu are niciun sens să-i vorbească. Era căsătorită de o lună şi, de fiecare dată când se uita la soţul ei, îşi amintea de dimineaţa de după nuntă. Noaptea nunţii şi-o petrecuse singură.

Dimineaţa, Edmond o chemase la el. Era cu totul schimbat, faţă de cel cunoscut de ea.

— Bănuiesc că ai dormit bine, îi spusese, calm, urmărind-o cu ochii lui mici, înfundaţi în chipul mult prea cărnos.

Alice îşi plecase ochii cu gingăşie.

— Am fost… singură, stăpâne.

— Acum poţi înceta cu jocul ăsta! îi poruncise Edmond, ridicându-se din scaun. Aşa deci! Crezi că mă poţi domina, făcând tot ce vrei cu averea mea?

— Eu… eu… eu nu înţeleg ce vrei să spui, se bâlbâise Alice, ochii ei albaştri întâlnindu-i pe ai lui.

— Tu, la fel ca toţi ceilalţi, la fel ca întreaga Anglie, ai crezut că sunt un tâmpit. Cavalerii aceia musculoşi, cu care te destrăbălezi, mă numesc laş, fiindcă refuz să-mi risc viaţa în bătăliile altora. Alice era prea uluită ca să vorbească. Oh, draga mea, unde e acel zâmbet

afectat, afişat anume pentru bărbaţi, pentru cei cărora le curg balele după frumuseţea ta?

— Nu înţeleg.

Edmond se dusese la un dulăpior şi îşi turnase o cupă de vin. Se aflau într-o încăpere mare, aerisită, de la catul de sus al minunatului conac Chatworth. Toată mobila era din lemn de stejar sau nuc, frumos sculptată, cu piei tăbăcite, de lupi şi veveriţe, aruncate peste spătarele scaunelor. Cupa din care bea era din aur, având încrustat pe ea blazonul familiei. O ridicase şi mai mult, făcând-o să strălucească în lumina soarelui.

— Ştii cumva de ce m-am însurat cu tine? Nu-i dăduse lui Alice prilejul să-i răspundă şi continuă: Sunt convins că eşti cea mai încrezută femeie de pe tot cuprinsul Angliei. Ai crezut probabil că sunt la fel de orb ca acel cavaler, bolnav de dragoste, Gavin Montgomery. Sunt sigur că nu ţi-ai pus niciodată întrebarea de ce ar vrea un conte să se căsătorească cu o femeiuşcă fără un sfanţ, care s-a culcat cu oricare bărbat înzestrat cu cele necesare, ca să o mulţumească.

Alice s-a ridicat şi a zis:

— Nu voi asculta aşa ceva!

Edmond a împins-o. Brutal, înapoi pe scaun.

— Cine te crezi de îţi imaginezi că-mi poţi spune ce vei face? Vreau să înţelegi un lucru: nu m-am căsătorit pentru dragostea ta pentru mine,

sau fiindcă aş fi fost ameţit de aşa-zisa ta frumuseţe. S-a întors cu spatele şi şi-a turnat încă un pahar de vin. Frumuseţea ta! Nu-mi pot da seama de ce acel Montgomery te-ar dori pe tine, cu trupul tău de slugă înfometată, când are o femeie ca Judith Revendoune. Ei da, ea e, într-adevăr, o femeie capabilă să pună pe jar un bărbat.

Alice a încercat să-l atace pe Edmond cu mâinile transformate în gheare, dar el a împins-o la o parte, fără dificultate.

— Sunt sătul de jocurile tale. Tatăl tău deţine două sute de acri de pământ în mijlocul moşiei mele. Spurcatul acela bătrân avea de gând să le vândă contelui de

Weston, de mulţi ani duşmanul meu şi al tatălui meu. Ştii ce s-ar fi întâmplat cu moşiile mele dacă Weston ar fi pus mâna pe pământurile din mijlocul lor? Pe acolo trece un pârâu. Dacă l-ar fi otrăvit, aş fi pierdut sute de acri de recoltă, iar oamenii mi-ar fi murit de sete. Tatăl tău a fost prea prost ca să realizeze că te vreau numai pentru acele pământuri.

Alice nu a mai avut glas, în clipele acelea, n-a putut decât să-l privească cu ochii mari. De ce tatăl eT nu-i spusese nimic de pământul dorit de Weston?

Acum, după întreaga discuţie a lui Jocelin, Edmond reluă:

— Deci, gustul ţi s-a schimbat…

— Dar, Edmond… începu ea pe un ton alintat.

— Nu-mi vorbi aşa! în ultima lună am pus să fii urmărită. Cunosc toţi bărbaţii pe care i-ai dus în patul tău. Şi pe acel Montgomery! Până şi la nunta lui nu te-ai putut abţine şi te-ai aruncat în braţele lui. Ştiu de clipele petrecute cu el în grădină. Sinucidere! Tu? Ha! Ştii că soţia lui a asistat la mica ta scenă? Nu ştii. Am băut până m-am îmbătat, ca să nu mai aud hohotele de râs ale celorlalţi.

— Dar, Edmond…

— Îţi poruncesc că nu vorbeşti. Am mers mai departe cu această căsătorie fiindcă, aşa cum ţi-am mai spus, n-am vrut ca pământurile să ajungă în stăpânirea lui Weston. Tatăl tău mi le-a promis după ce-mi vei face un copil.

Alice se prijini de spătarul scaunului. Un copil! Aproape că zâmbi. Când împlinise paisprezece ani, se trezise însărcinată şi se dusese la o hoaşcă în sat. Cotoroanţa i-a scos fătul. Alice era să moară din cauza sângelui pierdut, dar se bucurase că se descotorosise de acel prunc. Nu-şi va distruge niciodată silueta din cauza bastardului unui bărbat, s-a gândit. În anii care au urmat, cu toţi acei bărbaţi, n-a mai rămas niciodată însărcinată. Fusese întotdeauna fericită că bătrâna o schilodise pentru tot restul vieţii şi nu va mai putea avea copii. Iar acum ea

ştia că existenţa ei se transformase într-un infern.

O oră mai târziu, după ce Jocelin terminase de cântat pentru un grup de fete de la bucătărie, păşea încet, cu atenţie, pe lângă zidul salonului mare. Tensiunea din castelul Chatworth era greu de suportat. Servitorii erau dezordonaţi şi necinstiţi. Păreau îngroziţi atât de stăpân, cât şi de stăpână şi abia aşteptară să-i relateze lui Jocelin poveşti despre ororile de la castel. În primele săptămâni după căsătorie, Alice şi Edmond se certaseră violent. Până într-o zi, când stăpânul descoperi că lui Alice îi plăcea orice soi de mângâiere. Atunci lordul Edmond o ţinuse la distanţă de orice, de toate distracţiile, şi, mai ales, de avantajele bogăţiei lui.

Ori de câte ori Jocelin întreba care era motivul pedepsei lui Edmond, servitorii se mulţumeau să înalţe din umeri. Era ceva legat de nunta dintre moştenitoarea Revendoune şi Gavin Montgomery. Totul începuse atunci şi-l auzeau, deseori, pe lordul Edmond zbierând că nu va permite să se râdă pe socoteala lui. Edmond pusese să fie ucişi trei bărbaţi despre care bănuia că ar fi fost amanţii lui Alice.

Toată lumea a râs văzând chipul lui Jocelin făcându-se alb ca varul. Acum, îndepărtându-se de odăile servitorilor, îşi jură în gând că mâine va părăsi castelul Chatworth. Era mult prea

periculos.

Tresărea, înspăimântat la cel mai mic zgomot ce venea din cotloanele întunecate ale salonului. Îşi linişti inima, zvâcnindu-i înnebunită, apoi râse de tulburarea lui. Ezită mai mult când văzu că, în umbră, se afla o femeie şi plângea. Când se îndreptă spre ea, aceasta se retrase ca un animal încolţit.

Era Constance, femeia atât de urâtă de Alice.

— Stai liniştită, spuse el, vocea lui plăcută susurând melodios. Nu-ţi voi face niciun rău. Întinse mâna, cu grijă, ca să o mângâie pe păr. Ea îl privi cu teamă, iar inima lui se înduioşă. Cine ar fi putut trata o femeie în așa fel, încât să o înfricoşeze atât de mult?

Îşi trase braţul în poală de parcă ar fi durut-o.

— Lasă-mă să văd, spuse el, cu blândeţe, atingându-i încheietura. Trecură câteva clipe până fata dădu drumul braţului ca el să-l poată atinge. Pielea nu era jupuită şi nici osul rupt, aşa cum bănuise la început. În lumina slabă văzu că era roşu de parcă cineva i-ar fi răsucit pielea, cu cruzime.

Ar fi vrut să o ia în braţe, să o mângâie, dar frica ei era aproape palpabilă. Tremura din tot corpul. Ştia că era mai bine să o lase să plece decât să insiste cu atenţia lui. Făcu un pas înapoi, iar ea dispăru imediat. Jocelin rămase pe loc, privind mult timp în urma ei.

Se făcuse foarte târziu când se strecură în dormitorul lui Alice. Ea îl aştepta cu braţele larg deschise şi foarte dornică. Cu toată experienţa lui, Jocelin fu surprins de violenţa gesturilor ei. Îl înfăşcă, unghiile zgârâindu-i pielea de pe spate, gura căutând-o pe a lui, muşcându-i buzele. Jocelin se depărtă puţin, o cută apărându-i pe frunte, dar ea mârâi, nemulţumită.

— Ai de gând să mă părăseşti? întrebă ea, mijindu-şi ochii. Au mai fost şi alţii care au încercat să mă părăsească. Văzându-i faţa, Alice zâmbi. Văd că ai auzit de ei.

Dacă îmi vei face pe plac, nu va exista niciun motiv să li te alături.

Lui Jocelin nu-i plăcură ameninţările ei. Primul lui impuls fu să plece. Apoi flacăra lumânării de la capătul patului pâlpâi şi, deveni foarte conştient de frumuseţea ei, ca o marmură rece. Îi zâmbi, ochii negri strălucind.

— Aş fi un prost să plec, rosti el, frecându-şi dinţii pe gâtul ei.

Alice îşi lăsă capul pe spate, zâmbindu-i, unghiile înfingându-se în pieptul lui. Îl voia repede şi cu cât mai multă forţă. Jocelin ştia că ceea ce-i făcea o durea şi mai ştia că femeia se bucura de durerea ei. Împreunarea lor nu-i făcu nicio plăcere. Fu doar o demonstraţie a egoismului şi pretenţiilor lui Alice. Cu toate astea, i se supuse, gândindu-se tot timpul că

mâine dimineaţă o va părăsi, plecând din acest castel blestemat.

În cele din urmă, femeia gemu şi-l împinse de lângă ea.

— Acum, du-te, îi porunci ea ridicându-se.

Lui Jocelin îi părea rău de ea. Ce era viaţa fără iubire? Alice nu va primi niciodată iubire, pentru că nu o avea de oferit.

— Ai fost bun, spuse ea încet, când el dădu să deschidă uşa. Jocelin vedea urmele lăsate de mâna lui, pe gâtul ei, şi îşi simţea pe spate usturimea unghiilor. Vei veni şi mâine, mai spuse ea, înainte ca el să iasă din odaie. Numai dacă nu reuşesc să dispar, îşi zise Jocelin în gând, pornind spre capătul coridorului cufundat în întuneric.

— Hei, băiete! Edmond Chatworth deschise larg uşa dormitorului său, umplând coridorul de lumină. Ce faci aici, furişându-te pe coridor, în toiul nopţii?

Jocelin ridică nepăsător din umeri şi îşi încheie pantalonii, de parcă ar fi fost să se uşureze.

Edmond îl fixă cu privirea, apoi şi-o îndreptă spre uşa închisă o odăii soţiei lui. Vru să spună ceva, apoi dădu din umeri, de parcă n-ar fi meritat să insiste.

— Poţi să-ţi ţii gura închisă, băiete?

— Da, stăpâne, replică Jocelin, cu prudenţă.

— Nu mă refer la o chestiune neînsemnată, ci

la ceva foarte important. Iar dacă nu vorbeşti, te aşteaptă o pungă de aur. Strânse ochii. Şi moartea, dacă faci altfel. Vino aici, continuă el, dându-se la o parte şi mergând să-şi toarne o cupă de vin. Cine ar fi zis că numai câteva palme ar fi putut-o ucide?

Jocelin se duse imediat la capătul îndepărtat al patului. Acolo zăcea Constance, cu chipul lovit până la desfigurare, cu hainele smulse atârnându-i de talie. Pielea îi era acoperită de zgârieturi şi mici tăieturi; pe braţe avea umflături mari.

— Atât de tânără, şopti Jocelin lăsându-se să cadă în genunchi. Avea ochii închişi, părul încâlcit şi plin de sânge închegat. Cu un gest blând, îi dădu la o parte şuviţele de pe faţa lipsită de viaţă.

— Căţeaua asta afurisită m-a înfruntat, spuse Edmond stând în spatele lui Jocelin şi uitându-se la femeia care îi fusese amantă. Mi-a zis că mai bine moare decât să se culce din nou cu mine. Pufni pe nas, batjocoritor, într-un fel, i-am dat ce şi-a dorit. Sorbi ce mai era în cupă şi se duse să şi-o umple din nou. Jocelin nu îndrăzni să ridice ochii spre el. Sub trupul fetei, avea pumnii strânşi.

— Ia-i! spuse Edmond aruncând o pungă cu monede, lângă Jocelin. Vreau să te descotoroseşti de ea. Leagă-i nişte pietre de gât

şi arunc-o în râu. Dar să nu laşi pe nimeni să afle ce s-a petrecut aici, în noaptea asta. Vestea ar putea crea probleme. Voi spune să s-a întors la familia ei. Se mişca sub mine doar dacă o loveam.

Altfel stătea ca o bucată de scândură.

— Atunci, de ce ai păstrat-o? întrebă Jocelin desfăcându-şi mantaua ca să înfăşoare în ea fata moartă.

— Din cauza acelor ochi blestemaţi cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut în viaţa mea. Îmi apăreau şi în somn. Am pus-o să-mi supravegheze nevasta şi să-mi aducă la cunoştinţă tot ce face, dar fata n-a fost o spioană grozavă. Nu mi-a spus niciodată nimic. Chicoti. Cred că Alice a lovit-o ca să fie sigură că n-o va pârî. Ei bine, încheie el, întorcându-şi spatele către Jocelin şi fată, a plătit, ia-o şi fă ce vrei cu trupul ei.

— Un preot…

— Pentru amărâta asta? Nici Arhanghelul Gabriel nu l-ar putea trezi pe preot, după ce şi-a luat porţia obişnuită de băutură. Spune. Tu nişte cuvinte, dacă aşa vrei, dar nu chema pe nimeni altcineva! M-ai înţeles? Trebui să se mulţumească cu scurta înclinare din cap a lui Jocelin. Acum pleacă de aici. M-am săturat să mă uit la faţa ei urâtă.

Ridicând-o în braţe pe Constance, Jocelin nici

nu se uită şi nici nu-i vorbi lui Edmond.

— Hei, băiete, spuse Edmond, surprins, ţi-ai lăsat aurul. Apoi aruncă punga cu monede pe abdomenul cadavrului.

Lui Jocelin îi trebui întreaga voinţă ca să-şi ţină ochii plecaţi. Dacă contele va vedea ura care ardea în ei, nu va mai reuşi să se facă nevăzut, odată cu venirea zorilor. Scoase, în tăcere, trupul din încăpere, coborî scările şi ieşi afară, în noaptea înstelată.

Nevasta grăjdarului, o femeie grasă, fără dinţi, pe care Jocelin o tratase cu respect, ba chiar cu afecţiune, îi dăduse o cămăruţă deasupra grajdurilor. Era un loc călduros, aflat în mijlocul grămezilor de fin. Un loc retras şi liniştit; puţini erau cei care ştiau de existenţa lui. Va duce fata acolo, o va spăla şi o va pregăti pentru înmormântare. Mâine o va scoate dincolo de zidurile castelului şi o va îngropa aşa cum se cuvine. Poate nu în pământul sfinţit de preot, dar măcar într-un loc liber şi curat. Departe de duhoarea castelului Chatworth.

Singura cale spre cămăruţa lui era să urce scara proptită de peretele grajdului. O puse pe Constance peste umăr şi o purtă cu grijă până sus. Odată ajuns sus, o întinse, cu blândeţe, pe un pat de fân şi îi aprinse o lumânare la cap. Imaginea ei, în odaia lui Edmond, fusese un şoc pentru Jocelin, acum însă era îngrozit. El înmuie

o cârpă într-o găleată cu apă şi începu să-i spele sângele închegat de pe faţă. Atingând carnea zdrobită, nu-şi dădu seama că avea lacrimi în ochi. Scoţând un cuţit de la brâu, tăie ce mai rămase din rochia ei şi continuă să o spele.

— Atât de tânără, şopti el. Şi atât de frumoasă. Era drăguţă, sau fusese, şi chiar şi acum, lipsit de viaţă, trupul ei era minunat, zvelt şi gingaş, deşi i se vedeau toate coastele.

— Vă rog.

Cuvântul fu şoptit atât de încet, că Jocelin aproape că nu-l auzi. Întoarse capul şi văzu că ochii îi erau deschişi, sau mai bine zis unul din ei, fiindcă celălalt era umflat.

— Apă, gemu ea printre buzele crăpate şi arse.

La început, nu reuşi decât să se uite la ea, nevenindu-i să creadă, apoi zâmbi, cuprins de bucurie.

— Trăieşte, şopti el. Trăieşte! Aduse repede un ulcior cu apă şi, ridicându-i cu atenţie capul, în îndoitura braţului, îi duse cana la buzele umflate.

— Bea încet, spuse iei continuând să zâmbească. Foarte încet.

Constance se sprijini de el, încruntându-se în timp ce se chinuia să înghită, dând la iveală alte lovituri în jurul gâtului.

Jocelin îşi trecu mâna peste umărul ei şi îşi dădu seama că pielea îi era încă rece. Ce prost fusese să-l creadă pe Edmond! Era îngheţată, de

aceea păruse atât de nemişcată şi rece. Zăcea întinsă pe singura lui pătură şi cum el nu cunoştea altă cale de a încălzi o femeie, se întinse lângă ea, lipind-o de trupul lui, apoi trase pătura peste amândoi. Nu se mai culcase vreodată lângă o femeie simţindu-se ca acum.

Jocelin se trezi târziu, fata fiind ghemuită lângă el. Tresări în braţele lui, strâmbându-se din cauza durerii. Din trup. Se depărtă de ea şi îi puse o cârpă umedă pe fruntea care începuse să ardă din cauza febrei.

La lumina zorilor, Jocelin analiză situaţia cât mai realist. Ce să facă cu fata? Nu putea anunţa pe nimeni că trăia. Imediat ce se va face cât de cât bine, Edmond o va lua din nou la el. Nu existau prea multe şanse să supravieţuiască unei alte bătăi. Iar dacă Edmond n-o va ucide, Alice o va face cu siguranţă. Jocelin studie atent cămăruţa care îi aparţinea. Era retrasă, ferită de zgomotele de afară şi greu de ajuns la ea. Cu puţin noroc şi o mare atenţie, va reuşi să o ţină ascunsă până se va vindeca. Iar dacă va reuşi să o păstreze în viaţă şi în siguranţă, la restul se va gândi după aceea.

O ridică şi îi mai dădu nişte apă, dar gâtul ei uscat o împiedica să înghită.

— Joss! strigă o femeie de jos.

— La naiba! mormăi el, blestemând, pentru prima oară în viaţa lui, libertatea lui mereu

îngrădită de poftele femeilor.

— Joss, ştim că eşti acolo. Dacă nu coborî, venim noi sus.

Sări peste două grămezi de fân şi apăru în cadrul uşii, zâmbindu-le lui Blanche şi Gladys.

— O dimineaţă minunată, nu-i aşa? Şi ce oare ar dori de la mine doamnele astea fermecătoare?

Gladys chicoti.

— Vrei să strigăm ca să se audă prin tot castelul?

El zâmbi şi, după o ultimă privire aruncată peste umăr, coborî scara şi îşi puse câte un braţ peste umerii fetelor.

— Ce-ar fi să trecem, mai întâi, pe la bucătărie? Sunt lihnit de foame.

Următoarele patru zile au fost un iad pentru Jocelin. Niciodată în viaţa lui nu mai fusese obligat să păstreze un secret, iar şiretlicurile la care trebuia să apeleze îl extenuau. N-ar fi reuşit deloc, fără ajutorul soţiei grăjdarului.

— Nu ştiu ce-ai ascuns acolo sus, spuse bătrâna, dar am trăit destul ca să nu mă mai surprinde nimic. Îşi înclină capul într-o parte, admirând înfăţişarea chipeşă a lui Jocelin. Dacă ar fi după mine, aş zice că e o femeie. Izbucni în râs văzându-i expresia de pe faţă. Oh, da, e o femeie, am nimerit-o bine. Acum trebuie să-mi pun mintea la lucru să aflu de ce e ţinută ascunsă. Jocelin dădu să vorbească, dar bătrâna

ridică mâna. Nu e nevoie să-mi explici. Ador misterele. Lasă-mă să ghicesc şi te voi ajuta să-ţi fereşti cămăruţa de celelalte femei, deşi nu cred să fie o treabă uşoară, cu toate nebunele astea care te hărţuiesc peste tot. Băiete, ar trebui să fii vârât într-un borcan şi pus la murat. Meriţi să fii păstrat pentru zile negre, asta-i sigur! Nici trei bărbaţi în floarea vârstei n-ar reuşi să mulţumească la fel de multe femei ca tine.

Jocelin întoarse capul, exasperat.

— Era îngrijorat pentru Constance şi mai toată lumea observase că era cu capul în nori. Toată lumea, cu excepţia lui Alice. Aceasta îi cerea tot mai multe, chemându-l mereu să-i cânte, iar noaptea, în patul ei, îl obliga la violenţă lăsându-l fără vlagă. Şi mereu trebuia să o asculte povestindu-i despre ura ei pentru Judith Revendoune şi cum se va duce la regele Henric al VII-lea şi-l va lua înapoi pe Gavin Montgomery.

Privi în jur, asigurându-se că nu-l observă nimeni, apoi urcă scara spre cămăruţa lui. Pentru prima oară, Constance era trează. Se ridică în capul oaselor, strângând pătura în jurul trupului ei gol. În cele câteva zile, în care fusese ameţită de febră, Jocelin se îngrijise de ea, trupul devenindu-i la fel de cunoscut ca al lui. Nu i se păru că ar fi străin pentru ea.

— Constance! exclamă el, fericit, fără să-şi dea seama de frica ei. Îngenunche lângă ea. Ce bine

e să te văd din nou cu ochii deschişi. Îi luă faţa în mâini, examinându-i rănile care începeau să se vindece, mulţumită tinereţii ei şi îngrijirilor lui. Vru să-i dea la o parte mantaua de pe umeri, ca să-i controleze celelalte vânătăi.

— Nu, şopti ea, strângând mantaua. El o privi mirat. Cine eşti?

— Oh, scumpa mea, nu te teme de mine. Sunt Jocelin Laing. Ne-am mai întâlnit o dată, în prezenţa lui lady Alice. Nu-ţi aminteşti?

Imediat ce rosti numele lui Alice, îi văzu ochii privind speriată, dintr-o parte în alta a micuţei odăi. Jocelin o luă în braţe, un loc în care petrecuse mult timp, fără să ştie. Încercă să se tragă de la pieptul lui, dar era prea slăbită.

— S-a terminat. Eşti în siguranţă. Eşti aici cu mine, iar eu nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

— Lordul Edmond, şopti ea, cu gura lipită de umărul lui.

— Nu, nu ştie că eşti aici. Nu ştie nimeni, doar eu. Am păstrat, în secret, prezenţa ta aici. El crede că ai murit.

— Că am murit? Dar…

— Nu te agita, îi spuse, mângâindu-i părul. Vom avea timp suficient să stăm de vorbă. Mai întâi trebuie să te vindeci. Ţi-am adus o supă de morcovi şi linte. Poți mesteca?

Ea dădu din cap, fără să se fi liniştit, dar nu la

fel de încremenită de frică. O depărtă uşor.

— Poţi să stai?

Ea dădu din cap, iar el zâmbi, de parcă fata ar fi dat dovadă de cine ştie ce mare forjă.

Jocelin devenise foarte abil în aducerea vaselor cu mâncare. Nimeni nu părea să creadă că e ciudat că-şi purta lăuta pe umăr şi cutia ei în mână. În fiecare noapte umplea cutii cu mâncare, sperând ca bucatele să o poată vindeca pe tânăra cuprinsă de febră.

Ridică vasul şi începu să o hrănească ca pe un copil. Fata vru să-i ia lingura, dar mâna îi tremura prea tare. Când nu mai putu mânca, ochii i se închiseră, obosiţi. Ar fi căzut cu siguranţă, dacă Jocelin n-ar fi prins-o în braţe. Nemaiavând putere să protesteze, se lăsă ridicată pe genunchii lui şi adormi imediat, simţindu-se într-adevăr protejată.

Peste un timp, Constance se trezi şi descoperi că era singură. Îi trebuiră câteva momente ca să-şi amintească unde se află. Tânărul cu gene lungi şi negre, fredonându-i la ureche, nu putea fi decât un vis. Realitatea însemna doar mâinile lui Edmond Chatworth, strângând-o de gât, Alice, răsucindu-i braţul, trăgând-o de păr, folosind orice metodă de provocare a suferinţei, fără a lăsa urme.

Câteva ore mai târziu, Jocelin se întoarse la Constance, o luă în braţe şi se ghemuiră

amândoi sub mantaua lui. Nu era conştient de trecerea timpului. Pentru prima oară în viaţa lui, nu-l mai domina dorinţa de alte femei. Încrederea totală a acestei fete în el aduse cu ea o emoţie pe care nu o mai cunoscuse – începutul iubirii. Toată iubirea pe care o simţise, cândva, pentru celelalte femei, se concentra acum într-o pasiune arzătoare, sfâşietoare.

Dar Jocelin nu era un om liber. Era supravegheat de ceilalţi.

Capitolul 14

Pielea neagră şi lungă a biciului şfichiuia pe spinarea bărbatului, plină deja de dungi din care se prelingea sângele. Zbiera ca din gură de şarpe, de fiecare dacă când biciul îl atingea, răsucindu-şi, înnebunit, mâinile prinse de cei doi stâlpi.

John Bassett se uită la Gavin, acesta dând scurt din cap. Gavin nu suporta pedepsele corporale, avea însă şi mai puţin respect pentru ţipetele muiereşti ale bărbatului. John Bassett tăie funia care lega mâinile bărbatului, iar acesta se prăbuşi pe iarbă. Nimeni nu făcu nici o mişcare să-l ajute.

— Să-l las aici? întrebă John.

Gavin privi la castelul aflat dincolo de valea îngustă, îi trebuiseră două săptămâni ca să-l găsească pe Walter Demari, un bărbat viclean,

părând mai degrabă interesat de jocul de-a şoarecele şi pisica, decât de a obţine ceea ce dorea. În ultima săptămână, Gavin îşi stabilise tabăra în apropierea zidurilor castelului şi se pregătise de atac. Se dusese lângă ziduri şi îl provocase la luptă pe stăpânul castelului, dar gărzile îi ignoraseră cuvintele. Chiar în timp ce rostea provocarea, patru dintre oamenii săi săpau pe tăcute, pe sub zidurile vechi. Însă erau adânci, fundamentul gros. Va trece mult până vor reuşi să ajungă dincolo. Se temea că Demari se va plictisi să aştepte capitularea lui Gavin şi o va ucide pe Helen.

De parcă n-ar fi avut destule probleme, unul din oamenii lui – creatura care scâncea pe iarbă – hotărâse că, din moment ce era unul din cavalerii lui Montgomery, avea dreptul să facă ce voia. Pe parcursul nopţii, Humphrey Bohum s-a dus în cel mai apropiat oraş şi a violat fiica de paisprezece ani a unui negustor, apoi a revenit triumfător în tabără. A fost uluit de furia lordului Gavin când tatăl fetei i-a povestit ce i se întâmplase.

— Nu-mi pasă ce faci cu el, John. Vreau ca în ora următoare să dispară din faţa mea. Gavin şi-a tras mănuşile din piele, din centură, apoi a poruncit: Cheamă-l pe Odo.

— Odo? Chipul lui John s-a întunecat. Stăpâne, doar nu te gândeşti să pleci în Scoţia.

— Trebuie. Am mai discutat despre asta. N-am destui oameni ca să atac castelul. Uită-te la el! Arată de parcă vântul îl poate dărâma oricând, dar, pe legea mea, normanzii ştiau cum să construiască o fortăreaţă. Dacă vreau să ajung înăuntru, înainte de încheierea anului, voi avea nevoie de ajutorul lui Stephen.

— Atunci lasă-mă pe mine să mă duc.

— Când ai fost tu ultima oară în Scoţia? Eu cam bănuiesc unde ar putea fi Stehen, iar mâine dimineaţă voi lua patru oameni şi voi porni în căutarea lui.

— Vei avea nevoie de mai mult de patru oameni.

— Dacă suntem puţini, vom ajunge mai repede, spuse Gavin. Nu-mi pot permite să-mi împart oamenii. Jumătate din ei au rămas cu Judith. Dacă voi pleca acum cu jumătate din câţi sunt aici, vei rămâne fără apărare. Să sperăm că Demari nu-şi va da seama că am plecat.

John ştia că lordul Gavin avea dreptate, dar nu-i plăcea să-şi vadă stăpânul plecat fără o pază bună. Însă învăţase, cu mult timp în urmă, că nu avea niciun sens să contrazică un bărbat încăpăţânat ca Gavin.

Bărbatul de la picioarele lor gemu, amintindu-le de existenţa lui.

— Trimite-l de aici! spuse Gavin îndreptându-se spre locul unde oamenii săi construiau o

catapultă.

Fără să mai stea pe gânduri, John puse braţul său puternic pe umărul cavalerului şi îl ridică.

— Şi toate astea din cauza unei târfe! şuieră bărbatul, saliva adunându-i-se în colţurile gurii.

— Taci! îi porunci John Bassett. Nu aveai niciun drept să te porţi ca un păgân, cu biata fată. Dacă ar fi depins de mine, acum ai atârna de ştreang. Îl târî până la capătul taberei, apoi îl împinse, lăsându-l răstignit la pământ. Acum pleacă de aici şi să nu te mai întorci niciodată.

Humphrey Bohum scuipă iarba din gură şi privi în urma lui John.

— Oh, mă voi întoarce. Iar data viitoare, biciul va fi în mâna mea.

Cei patru bărbaţi erau foarte tăcuţi, croindu-şi drum spre caii care îi aşteptau. Gavin nu-i spuse decât lui John Bassett despre călătoria sa în Scoţia. Cu cei trei oameni de lângă el, luptase, împreună, pe acele meleaguri, iar ei cunoşteau bine ţinutul aspru şi sălbatic. Grupul va călări cât mai simplu, fără un crainic care să poarte flamura cu blazonul familiei Montgomery. Toţi bărbaţii erau îmbrăcaţi în veşminte maronii şi verzi, în încercarea de a atrage cât mai puţină atenţie asupra lor.

Urcară, fără zgomot, în şei, depărtându-se de tabăra unde ceilalţi încă dormeau.

Au ajuns abia la zece leghe de tabără când se

treziră înconjuraţi de douăzeci şi cinci de oameni purtând însemnele lui Demari.

Gavin îşi scoase spada şi se aplecă spre Odo.

— Voi ataca şi îi voi despărţi în două. Tu te vei furişa şi te vei duce la Stephen.

— Dar, stăpâne, vei fi ucis!

— Fă cum îţi spun! îi porunci Gavin.

Oamenii lui Demari încercuiră grupul, foarte încet. Gavin privi în jur, căutând punctul lor cel mai slab. Îl priveau încrezuţi, convinşi că bătălia era deja câştigată. Apoi Gavin îl văzu pe Humphrey Bohum. Rânjea văzându-şi fostul stăpân încolţit de atâţia luptători.

Gavin ştiu imediat unde anume greşise. Vorbise cu John de faţă cu acest ticălos abject. Dădu din cap spre Odo, ridică spada lungă, cu ambele mâini, şi atacă. Oamenii lui Demari fură uluiţi. Primiseră ordinul să-l ia prizonier pe lordul Gavin. Presupuseră că, atunci când se va vedea înconjurat de atâţia oameni se va preda docil.

Acea clipă de ezitare îl costă viaţa pe Humphrey Bohum şi îi permise lui Odo să scape. ÎI tăie pe trădător, iar acesta muri înainte să apuce să ducă mâna la armă. Spada lui Gavin scăpără în razele soarelui de dimineaţă şi alţi doi bărbaţi căzură la pământ. Animalul călit în lupte al lui Odo sări peste trupurile răsturnate şi caii, care nechezau, galopară spre siguranţa oferită

de pădure. Nu avu timp să vadă dacă cineva îl urma. Îşi ţinu capul plecat, făcându-se una cu calul.

Gavin îşi alesese bine oamenii. Cei doi rămaşi lângă el îşi struniră caii la unison, animalele fiind antrenate să asculte de comenzile date de genunchii stăpânilor lor. Se luptară curajos, iar când unul din ei fu doborât, Gavin simţi că i se retează o parte din el. Erau oamenii lui şi îi erau foarte dragi.

— Opriţi! porunci o voce de deasupra zgomotului făcut de spadele încrucişate.

Bărbaţii se retraseră repede şi, când ochii li se limpeziră, începură să numere pierderile. Cel puţin cincisprezece din oamenii lui Demari zăceau la pământ, morţi şi răniţi, nemaiputând să urce în şa.

Caii oamenilor din mijloc continuau să-şi păstreze poziţia, stând crupă lângă crupă. Bărbatul din stânga lui Gavin avea o despicătură adâncă la braţ. Lordul respira greu de atâta efort şi era acoperit de sânge, dar foarte puţin era al lui.

Oamenii nedoborâţi ai lui Demari priveau luptătorii fără armură, într-o tăcere plină de admiraţie.

— Luaţi-i, spuse bărbatul care părea a fi conducătorul grupului. Aveţi însă grijă ca Montgomery să nu păţească nimic. Trebuie să

rămână în viaţă.

Gavin ridică din nou spada, dar simţi, brusc, o înţepătură ascuţită, iar mâinile îi fură imobilizate. Braţele îi erau ţintuite, de o parte şi alta a corpului, de o cravaşă aruncată cu îndemânare.

— Legaţi-l.

Însă chiar şi tras de pe cal, reuşi să lovească, cu piciorul, în gâtul unuia dintre bărbaţi.

— Te temi de el? întrebă conducătorul. Vei muri oricum, dacă nu-mi dai ascultare. Leagă-l de copac. Vreau să vadă cum ne purtăm cu prizonierii.

Capitolul 15

Judith îngenunche în grădina de trandafiri, poala fiindu-i plină cu flori. Gavin era plecat de o lună, iar în ultimile zece zile nu primise nicio veste de la el. Nu exista clipă în care să nu privească pe fereastră sau prin cadrul uşii, aşteptând sosirea unui mesager. Oscila între dorinţa de a-l vedea şi teama de întoarcerea lui. Avea o putere mult prea mare asupra ei, aşa cum o dovedise şi atunci când se dusese în odaia lui, în noaptea dinainte de a pleca să lupte pentru pământurile ei. Cu toate astea, ştia foarte bine că nu era nimic ambiguu în ceea ce simţea el faţă de ea. Pentru Gavin, nu exista nimeni altcineva decât blonda Alice; soţia lui nu era

decât o jucărie folosită atunci când avea nevoie de distracţii.

Auzi zăngănitul armelor când bărbaţii trecură, călare, prin porţile duble, care despărţeau curtea interioară de cea exterioară. Se ridică repede – trandafirii căzându-i la picioare – îşi ridică fustele şi o luă la fugă. Niciunul din ei nu era Gavin. Judith dădu drumul aerului din plămâni, îşi lăsă jos fustele şi înaintă mai calmă.

John Bassett era încă pe calul său de luptă, arătând cu mulţi ani mai bătrân decât atunci când părăsise castelul, în urmă cu patru săptămâni. Părul, încărunţit la tâmple, era şi mai alb acum. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, mărginiţi de cercuri adânci. Partea laterală a armurii îi fusese smulsă, ceea ce mai rămăsese fiind ruginit de sânge. Ceilalţi bărbaţi nu arătau cu nimic mai bine; erau traşi la faţă şi cu hainele sfâşiate şi murdare.

Judith aşteptă, tăcută, ca John să descalece.

— La caii, îi spuse ea unui băiat de la grajd. Vezi să fie bine îngrijiţi.

John se uită, o clipă, la ea, apoi, resemnat, dădu să îngenuncheze ca să-i sărute mâna.

— Nu, spuse Judith, repede. Era o fire mult prea practică pentru a-l lăsa să-şi irosească energia, făcând un gest care ei i se părea inutil. Îşi puse braţul în jurul taliei lui şi îl îndemnă să se sprijine de umerii ei.

John încremeni, luat prin surprindere de această familiaritate a micuţei sale stăpâne. Apoi zâmbi cu drag, pe deasupra creştetului ei.

— Vino să te aşezi lângă fântână, spuse ea conducându-l spre bazinul cu lespezi de piatră, din interiorul grădinii împrejmuite de zid. Joan! porunci ea, cheamă celelalte fete şi trimite pe cineva la bucătărie cu mâncare şi băutură.

— Da, doamnă.

Judith reveni la John.

— Te ajut eu să-ți scoţi armura, rosti ea, înainte ca el să apuce să protesteze.

Din castel ieşiră mai multe femei şi, în curând, toţi cei patru bărbaţi scăpară de armura grea, care fu trimisă la reparat. Fiecare din ei mâncă, cu poftă, din vasele pline cu tocană fierbinte.

— Nu mă întrebi ce veşti aduc? spuse John, între două înghiţituri, cu cotul ridicat aşa ca Judith să-i poată curăţa şi bandaja rana laterală.

— Mi le vei spune la momentul potrivit, replică ea. Dacă ar fi fost bune, soţul meu ar fi aici. Iar pentru o veste proastă am timp suficient. John puse jos vasul cu mâncare şi se uită la ea. E mort? întrebă ea fără să-l privească.

— Nu ştiu, răspunse el abia auzit. Am fost trădaţi.

— Trădaţi! strigă ea, cerându-şi imediat iertare văzând că îi lovise rana.

— Unul dintre cavaleri, un om pe nume Bohum,

s-a furişat într-o noapte, în castelul lui Demari, informându-l că lordul Gavin are de gând să pornească, în zori, să ceară ajutorul fratelui său. Lordul Gavin nu a ajuns prea departe şi a fost luat prizonier.

— Dar n-a fost ucis? şopti Judith.

— Nu cred. N-am găsit niciun cadavru, replică John, pe un ton aspru, revenind la castronul cu tocană. Doi dintre bărbaţii, care au călătorit cu stăpânul meu, au fost ucişi în aşa o manieră, că îmi e greu să vorbesc despre asta. Nu avem de-a face cu un om, ci cu diavolul însuşi!

— N-aţi primit niciun mesaj cerând răscumpărare?

— Nu. Nimic. Noi, patru, am sosit la câteva momente după încheierea bătăliei.' Câţiva din oamenii lui Demari mai erau încă acolo. Ne-am luptat cu ei.

Judith înnodă ultimul bandaj, apoi ridică ochii spre el.

— Unde sunt ceilalţi oameni? Nu se poate să fi rămas doar patru.

— Au rămas în tabăra din faţa castelului lui Demari. Mergem să-i luăm pe lordul Miles şi cavalerii lui. Piciorul lordului Raine n-a avut când să se vindece.

— Şi crezi că Miles îl va putea elibera pe Gavin? John nu răspunse, ci se concentră asupra tocanei din castron. Haide, poţi să-mi spun

adevărul.

John se uită la ea.

— E un castel bine construit. Poate fi cucerit, dar numai dacă îl asediem.

— Dar asta ar putea dura mai multe luni!

— Da, doamna mea.

— Şi ce se va întâmpla, între timp, cu Gavin şi mama mea? N-ar fi primii care ar avea de suferit de pe urma lipsei de hrană şi apă?

John îşi fixă privirea asupra castronului cu tocană. Judith se ridică, strângând tare pumnii, unghiile intrându-i în carne.

— Există şi o altă cale, spuse ea. Mă voi duce eu la Demari.

John înălţă repede capul.

— Şi ce poate face stăpâna mea mai mult decât nişte bărbaţi căliţi în bătălii? întrebă el, pe un ton sarcastic.

— Orice mi se va cere, răspunse ea.

John fu cât pe ce să scape castronul. Se mulţumi să-i apuce braţul, strângându-l tare în mâna lui puternică.

— Nu. Nu ştii ce vorbeşti. Crezi că avem de-a face cu un om sănătos la minte? Crezi că-i va elibera pe lordul Gavin şi pe mama ta, dacă îi oferi ceea ce vrea? Dacă ai fi văzut oamenii, ce a mai rămas din ei, oamenii care au plecat împreună cu lordul Gavin, nu te-ai mai gândi să i te predai lui Demari. N-a existat niciun motiv

pentru o tortură atât de cumplită, dar se pare că a făcut-o din simplă plăcere. Dacă ar fi bărbat, ţi-aş lua ideea în considerare, dar Demari nu e o fiinţă omenească.

Judith îşi smuci braţul până John i-l eliberă.

— Ce altceva am putea face? Un asediu le-ar provoca moartea, dar tu-mi spui că asediul e singura modalitate de a ataca. Dacă aş pătrunde în castel, aş reuşi poate să-i găsesc pe Gavin şi pe mama, ca apoi să aranjez o cale de evadare.

— Evadare! pufni el. John uitase că vorbea cu lady Judith, iar ea avea tot dreptul să-i poruncească; acum nu era decât o tânără lipsită de experienţă. Şi tu cum ai reuşi să ieşi? Nu există decât două intrări, ambele păzite cu străşnicie.

Judith îşi îndreptă umerii, ridicând sus bărbia.

— Oare am de ales? Dacă Miles va porni un atac asupra castelului, Demari îl va ucide, cu siguranţă, pe Gavin, ca de altfel şi pe mama. Îl iubeşti atât de puţin, încât nu-ţi pasă dacă trăieşte sau va muri?

Şi, dintr-o dată, John îşi dădu seama că stăpâna lui avea dreptate. Şi realiză că el va fi cel care o va preda mâinilor spurcate de sânge ale acestui Demari. Judith îşi atinse ţinta, amintind despre dragostea lui pentru lordul Gavin. Nu l-ar fi putut iubi mai mult nici dacă ar fi fost propriul lui fiu. Fata avea dreptate, presupunând că,

predându-se, exista o şansă de a-şi salva soţul şi mama. S-ar putea foarte bine ca lordul Gavin să-l spânzure, fiindcă punea în pericol viaţa stăpânei, însă John ştia că avea să se supună ordinelor ei.

— Vrei neapărat să ajungi o martiră, spuse el, încet. Ce crezi că-l va împiedica pe Demari să te ucidă şi pe tine?

Judith zâmbi, îşi puse braţele pe umerii lui, ştiind şi ea că John o va sprijini.

— Dacă mă va ucide, va pierde pământurile Revendoune. Iar dacă n-am învăţat nimic altceva, ştiu de câte sunt în stare bărbaţii pentru proprietăţile mele. O clipă, ochii ei scăpărară. Haide să intrăm în castel, vom putea sta de vorbă mai liber. Noi doi avem multe de pus la cale.

John o urmă, târându-şi picioarele. Stăpâna lui se purta de parcă se pregătea să aranjeze un picnic la pădure şi nu să se predea, ca o mieluşea, unui măcelar.

Judith ar fi vrut să pornească imediat, dar John o convinse să-l lase, pe el şi oamenii lui, să se odihnească măcar o zi. Adevărul era că spera să o convingă să renunţe la nebunia ei, găsind o altă variantă de a-şi elibera stăpânul, dar logica ei îl ului.

Pentru fiecare motiv, care să o împiedice să plece, Judith îi oferea altele zece, mai practice, justificând nevoia de a se preda. Iar el fu de

acord cu ea; nu vedea nicio altă şansă de a salva prizonierii… dacă mai erau prizonieri.

Însă Dumnezeule, cât se temea de furia lordului Gavin!I-o mărturisi stăpânei sale. Ea se mulţumi să râdă.

— Dacă se va afla în siguranţă şi îşi va descărca mânia, voi fi bucuroasă să-i sărut mâna.

John îşi clătină capul, minunându-se. Femeia asta era prea deşteaptă. Îmblânzirea ei va fi un supliciu. Nu-şi invidia stăpânul.

Nu puteau lua cu ei prea mulţi oameni – castelul ar fi rămas fără paza necesară – iar mulţi dintre cavalerii lui Gavin îl aşteptau deja. Îi bucura faptul că drumul până la castel lui Demari nu va dura decât două zile. Judith munci din greu, cât timp John se odihni şi mâncă. Porunci ca mai multe căruţe să fie încărcate cu grâu şi cărnuri afumate. O căruţă fu umplută numai cu hainele ei, cele mai frumoase mătăsuri, catifele, brocarturi, caşmiruri, alături de sipete, fixate în fier, conţinând o mulţime de bijuterii.

Auzindu-l pe John mormăind despre atitudinea ostentativă a femeilor, Judith îl luă imediat la rost:

— Walter Demari tânjeşte după o femeie pe care o consideră frumoasă. Vrei să apar în faţa lui, îmbrăcată într-o rochie ţesută în casă? Va spune că s-a răzgândit şi mă va arunca şi pe mine în beci. Trebuie să fie un bărbat teribil de

încrezut, dacă are pretenţii ca o femeie, pe care abia dacă o cunoaşte, să-şi repudieze bărbatul şi să pretindă că el e marea ei iubire. Aşa că voi profita de vanitatea lui, îmbrăcându-mă în rochiile mele cele mai elegante şi costisitoare.

John o fixă cu privirea, câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie. Nu ştia dacă să o laude sau să fie furios pentru că nu se gândea la ce spunea.

Cu toată bravura adoptată faţă de restul celor de la castel, Judith era, de fapt, foarte speriată. Însă oricât de mult s-ar fi chinuit, nu-i venea în minte nicio altă soluţie.

Rămase trează toată noaptea, gândindu-se. Demari nu trimisese niciun mesaj, cerând răscumpărare. Era posibil să-i fi ucis deja pe Gavin şi Helen, iar ea i se preda pe degeaba.

Îşi trecu degetele peste abdomen, ştiind că era încă tare şi plat. Era sigură că purta în pântece copilul lui Gavin. Să fie acest copil o parte a motivului pentru care se străduia atât de mult să-şi salveze soţul?

La răsăritul soarelui, Judith se îmbrăcă într-o rochie simplă de lână. Era ciudat de calmă, pregătindu-se parcă de o moarte sigură. Se duse la slujba de dimineaţă din capelă. Se va ruga pentru toţi, pentru soţul ei, pentru mama ei şi copilul din pântece.

Walter Demari stătea în faţa unei mese din lemn, din salonul conacului tatălui său. Masa

fusese cândva sculptată cu multă fineţe, însă de-a lungul timpului, capetele celor mai multe animale fuseseră rupte, gâturile, tocite. Walter lovi, absent, un pui care îl înţepa cu ciocul în picioarele sale scurte şi subţiri. Studie bucata de pergament dinaintea lui, refuzând să privească în jurul său. Tatăl lui refuza să-i ofere altceva decât acest castel vechi, dărăpănat şi neîngrijit. Îşi înăbuşi ciuda, concentrându-se asupra sarcinii care îl aştepta. Odată însurat cu moştenitoarea Revendoune, tatăl său va fi obligat să-l bage în seamă.

În spatele lui Walter, se afla Arthur Smiton, un bărbat pe care şi-l considera prieten. Arthur îl ajutase pe Walter, fiind întru totul de acord că lui i s-ar fi cuvenit frumoasa moştenitoare şi nu unuia precum Gavin. Drept răsplată pentru loialitatea lui, Walter şi-l făcuse principalul vasal. Arthur fusese cel care reuşise capturarea lordului Gavin.

— Arthur, i se plânse Demari, nu ştiu cum să compun mesajul. Dacă nu va veni? Dacă îşi urăşte într-adevăr soţul, de ce ar risca atât de mult de dragul lui?

Arthur nu lăsă să i se vadă adevăratele sentimente.

— Uiţi de bătrâna aflată în mâinile noastre? Nu e oare mama fetei?

— Da, replică Walter îndreptându-şi din nou

atenţia asupra pergamentului dinaintea lui. Nu-i era uşor să-şi pună, în cuvinte, pretenţiile. Voia să se însoare cu lady Judith, în schimbul eliberării soţului şi mamei ei.

Arthur rămase, o clipă, în spatele lui, apoi se duse să-şi toarne o cupă cu vin. Avea nevoie de multă răbdare ca să reziste văicărelilor lui Walter. Îl scârbea tânărul acesta bolnav de dragoste. Walter se întorsese de la nunta Montgomery-Revendoune atât de vrăjit de frumuseţea miresei, încât de atunci nu mai vorbise de nimic altceva. Arthur îl privi, scârbit. Walter avea tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat: pământuri, avere, o familie, speranţă pentru un viitor prosper. Nu era ca Arthur, obligat să lupte pentru a scăpa din gunoiul care fusese familia lui. Tot ceea ce avea obţinuse prin inteligenţă, forţă fizică şi, destul de des, prin trădare şi minciună. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să dobândească ce dorea. Văzându-l pe Walter cel moale, oftând după o femeie, în mintea lui începuse să încolţească un plan.

Nu le trebuise mult ca să afle despre certurile dintre mireasă şi soţul ei. Arthur, un simplu cavaler în garnizoana lui Walter, găsise o ureche foarte dispusă să-l asculte, atunci când îi vorbi despre anularea căsătoriei. Lui Arthur nu-i păsa de fată, dar merita să lupte pentru pământurile Revendoune. Walter nu dorise să-l atace pe

Robert Revendoune, dar Arthur ştiuse că acesta nu se va da în lături de la nimic, pentru ca fata să-i rămână căsătorită în familia Montgomery. Nu-i fusese greu să-l ucidă, odată ce le permisese să între în castel, luându-i drept prieteni. Soţia lui, Helen, îl urmase docilă, iar Arthur râsese recunoscând în ea o femeie bine strunită. Pentru asta, Robert Revendoune merita întreaga admiraţie.

— Stăpâne, anunţă, agitat, un servitor, ne-au sosit oaspeţi.

— Oaspeţi? întrebă Walter, cu ochii înceţoşaţi.

— Da, stăpâne. E lady Judith Montgomery, însoţită de soldaţii ei.

Walter sări imediat în picioare, răsturnând masa, repezindu-se în urma servitorului. Arthur îl apucă de braţ.

— Lord Walter, te rog, stăpâneşte-te, s-ar putea să fie o capcană.

Ochii lui Walter scăpărară.

— Ce fel de capcană ar putea fi? Soldaţii nu vor lupta, punând în pericol viaţa stăpânei lor.

— Poate chiar stăpâna lor…

Walter îşi smuci braţul.

— Mergi prea departe. Ai mare grijă să nu te trezeşti în beci, alături de lordul Gavin. Ieşi ca o furtună, lovind cu piciorul în grămezile de rumeguş întâlnite în cale. Avertismentul lui Arthur îşi făcuse efectul, iar acum alerga spre

vârful scărilor din turn, dornic să se asigure că lady Judith era cea care îl aştepta jos.

Nu avea cum să o confunde. Părul castaniu-roşcat, care îi cădea în valuri pe spate, nu se putea compara cu al nici unei alte femei.

— E ea! şopti el, surescitat, apoi coborî scările în grabă, traversând curtea interioară până la poarta principală.

— Deschide! îi strigă el străjerului. Cât mai repede. Drugii de fier fură ridicaţi încet, punând la încercare răbdarea lui Walter.

— Stăpâne, spuse Arthur, ajuns lângă el. N-o poţi lăsa să-şi aducă oamenii înăuntru. Sunt peste o sută. Am putea fi atacaţi.

Walter întoarse ochii de la poarta principală, care se deschidea, scârţâind. Ştia că Arthur avea dreptate, dar nu era sigur ce altceva ar putea face. Arthur îşi aţinti ochii negri spre cei albaştri, nehotărâţi.

— Mă voi duce să o întâmpin. Tu nu poţi risca să ieşi din castel. Nu voi depăşi linia până unde au putere de bătaie arcaşii. Odată ce mă voi asigura că e, într-adevăr, lady Judith, oamenii mei o vor însoţi până aici.

— Singură? întrebă Walter, plin de speranţă.

— I se va permite o gardă personală, dar pe nimeni altcineva. N-o putem lăsa să ia cu ea toţi soldaţii.

Drugii de fier erau ridicaţi, podul coborât, iar

Arthur încălecă, ieşind din castel urmat de alţi cinci cavaleri.

Judith rămase nemişcată pe calul ei, privind cum poarta de fier e ridicată, încetul cu încetul. Trebui să-şi adune tot curajul ca să nu facă cale întoarsă. Unele părţi ale castelului arătau dărăpănate, dar, văzut de aproape, înfăţişarea lui era cumplită. Avea senzaţia că se pregătea să o înghită de vie.

— Stăpână, mai avem încă timp să plecăm, spuse John Bassett, aplecându-se înainte.

Văzu şase bărbaţi venind călare spre ea şi îşi dori foarte mult să se întoarcă. Apoi stomacul i se răzvrăti şi trebui să tacă faţă greţii care puse stăpânire pe ea. Copilul din ea îi amintea de prezenţa lui. Tatăl şi bunica lui se aflau dincolo de acele ziduri, iar dacă îi va sta în putere, îi va elibera.

— Nu, îi vorbi ea lui John Bassett, cu mai multă forţă decât simţea de fapt. Trebuie să încerc.

Conducătorul cavalerilor ajunse aproape, iar Judith îşi dădu seama, imediat, că el e instigatorul întregului plan. Îşi aminti de Walter ca de un bărbat blând şi blajin, dar ochii răutăcioşi aj acestui bărbat nu dădeau niciun semn de slăbiciune. Îmbrăcămintea îi scânteia de giuvaeruri, de toate culorile, formele şi mărimile. Părul negru era acoperit cu o tichie de catifea, marginea lată fiind împodobită cu cel puţin o

sută de pietre preţioase. Semăna foarte mult cu o Coroană.

— Doamnă, spuse el, înclinându-se. Zâmbetul îi era dispreţuitor, aproape o insultă.

Judith se uită la el, inima bătându-i nebuneşte. Răceala din ochii lui o înspăimânta. Nu-i va fi uşor să-l domine.

— Sunt cavalerul Arthur Smiton, vasalul principal al lordului Walter Demari. Îţi urează bun venit.

Bun venit! îşi zise Judith, dându-şi toată silinţa să se stăpânească şi să nu se răstească la el. Se gândi la tatăl ei, ucis fără milă, la soţul şi mama ei, făcuţi prizonieri, la vieţile deja pierdute ale soldaţilor. Îşi înclină capul spre el.

— Mama mea se află aici?

Arthur o studie bănuitor, încercând să o cântărească din ochi. Nu i se trimisese niciun mesaj, dar se părea să ştie tot ce trebuia.

— Da, doamnă.

— Atunci mă voi duce s-o văd. Judith îşi îndemnă calul înainte, dar Arthur prinse căpăstrul.

Ca la o comandă, toţi cei o sută de soldaţi, care o înconjurau pe Judith, îşi scoaseră spadele. Arthur continuă să zâmbească.

— Nu se poate să crezi că vei intra pe poartă, însoţită de atâţi soldaţi.

— Mă vei sili să intru singură? întrebă ea,

înfricoşată. Se aşteptase la aşa ceva, dar poate va reuşi să-l convingă pe acest Smiton să-i permită să între, acompaniată de câţiva. Ai vrea să intru fără cameristă? Sau fără gardă personală?

El o fixă cu privirea.

— Un bărbat şi o femeie. Nimeni altcineva.

Ea dădu din cap, ştiind că nu are niciun sens să insiste. Cel puţin John Bassett va fi alături de ea.

— Joan, strigă ea întorcându-se şi văzând fata scrutându-l, neîncrezătoare, pe Arthur. Pregăteşte căruţa cu haine şi vino cu mine. John, i se adresă ea, observând însă că el dădea deja poruncile necesare pentru stabilirea taberei.

Judith străbătu podul, apoi trecu pe sub poarta arcuită, din piatră, ţinându-şi umerii drepţi. Se întrebă dacă va ieşi vreodată vie dintre aceste ziduri. Walter Demari o aştepta, gata să o ajute să descalece. Îşi aminti iarăşi de el, ca de un bărbat tânăr şi blând, nici frumos, nici urât, dar acum observă că ochii albaştri arătau lipsă de caracter şi că avea un nas prea mare, iar buzele subţiri erau dovada cruzimii. O privea fascinat.

— Eşti chiar mai frumoasă decât în amintirea mea.

Judith se îmbrăcase cu mare grijă pentru această întâlnire. Avea pe cap o coroniţă bătută în perle. Jupa era de mătase roşie, tivită cu o bandă lată din blană albă. Rochia era din catifea

maronie, poalele având, brodat, un motiv auriu în formă de spirală. Mânecile erau strâmte, cu excepţia umerilor, catifeaua fiind despicată, iar mătasea roşie lăsată să se vadă. Decolteul era adânc, sânii ei plini umflând materialul. Păşind, îşi ridică fusta, dând la iveală blana albă a jupei. Judith reuşi să-i zâmbească acestui bărbat de nimic, răsucindu-se din mâinile care îi cuprinseră talia.

— Lord Walter, cuvintele tale mă măgulesc, rosti ea privindu-l printre gene.

Walter era fermecat.

— Trebuie să fii obosită şi flămândă. Am fi pregătit nişte bucate mai alese, dar nu te aşteptam.

Judith nu voia ca el să-i pună întrebarea de ce venise fără să fie invitată. Urmărind privirea, plină de adoraţie, din ochii lui Walter, îşi dădu seama că rolul femeii timide, a miresei sfioase, va sluji cel mai bine intereselor ei.

— Te rog, rosti ea, cu capul plecat, aş dori să-mi văd mama.

Walter nu-i răspunse, continuând să se holbeze la ea, genele ei dese şi lungi atingând obrajii catifelaţi, perlele de pe frunte potrivindu-se perfect cu albeaţa pielii.

John Bassett făcu un pas înainte. Era un bărbat puternic, la fel de înalt ca şi Gavin, dar îngreunat în mişcări de povara anilor. Falca îi era rigidă,

părul încărunţit, subliniind şi mai mult fermitatea trupului.

— Stăpâna mea doreşte să-şi vadă mama, rosti el, pe un ton sever. Vocea îi era calmă, dar emana forţă,

Walter abia dacă îl băgă în seamă, era mult prea vrăjit de înfăţişarea candidă a lui Judith. Însă Arthur îl observă imediat şi recunoscu pericolul. John Bassett trebuia înlăturat cât mai repede. Ar fi provocat o mulţime de necazuri, dacă i s-ar fi acordat dreptul de a se mişca, liber, prin castel.

— Cum să nu, doamna mea, spuse Walter, oferindu-i braţul. Oricine i-ar fi văzut şi-ar fi putut imagina că era o vizită de plăcere.

Îşi croiră drum spre intrarea aflată la al doilea cat al turnului; în vreme de război, treptele de lemn erau tăiate, aşa ca intrarea să fie la câţiva metri de pământ. Traversând salonul şi îndreptându-se spre treptele de piatră, Judith studie interiorul clădirii. Era un loc murdar, stuful de pe podele fiind presărat cu bucăţi mai mici şi mai mari de oase. Câinii adulmecau leneş, grămezile de gunoi. Ferestrele, scobite adânc în perete, nu aveau obloanele de lemn, iar din loc în loc piatra căzuse, formând gropi mari. Se întrebă dacă o clădire atât de dărăpănată indica, în vreun fel, şi modul în care era păzită. Avea de gând să afle.

Helen stătea pe un scaun, într-o încăpere mică, tăiată în pereţii de piatră de la al treilea cat. Mangalul ardea într-un vas de alamă. Construcţia data de pe vremea când şemineurile erau încă necunoscute.

— Mamă! şopti Judith şi alergă spre Helen, punându-şi capul pe genunchii ei.

— Fiica mea! exclamă Helen, apoi o îmbrăţişă strâns. Trecu un timp destul de îndelungat până lacrimile li se uscară şi reuşiră să-şi vorbească. Te simţi bine?

Judith dădu din cap, apoi privi, pe lângă mama ei, spre locul unde stăteau cei doi bărbaţi.

— Nu ni se permite să rămânem singure?

— Ba da, cum să nu, rosti Walter, apoi se îndreptă spre uşă. Vei pleca şi tu, i se adresă el lui John Bassett.

— Nu. Eu nu-mi voi părăsi stăpâna.

Walter se încruntă, dar n-ar fi dorit să o necăjească pe Judith.

— Ar fi trebuit să pleci cu ei, se răsti Judith la el, după ce Walter şi Arthur ieşiseră din mica odaie.

John se trânti pe scaunul de lângă vasul cu mangal.

— Nu te voi lăsa singură.

— Dar vreau să discut cu mama mea!

John nu-i răspunse şi nici nu se uită la ea.

— E un bărbat încăpăţânat, îi spuse Judith

mamei ei, pe un ton enervat.

— Sunt încăpăţânat fiindcă te las întotdeauna să faci ce vrei tu? o întrebă el. Încăpăţânarea stăpânei mele rivalizează cu a unui taur.

Judith deschise gura să vorbească, dar râsul mamei ei o opri.

— Văd că te simţi bine, fata mea. Se întoarse către John. Judith e tot ce mi-aş fi dorit să fiu, ba chiar mai mult, spuse ea mândră, mângâind părul fiicei sale. Acum spune-mi de ce sunteţi aici.

— Eu… oh, mamă, începu ea, lacrimile umplându-i din nou ochii.

— Ce e? Poţi să-mi povesteşti orice.

— Nu, nu pot! spuse ea cu glas aprig, privind la John, aflat atât de aproape.

John o blagoslovi cu o privire atât de cumplită, că fu cât pe ce să o bage în sperieţi.

— Nu te îndoi de onestitatea mea. Vorbeşte cu mama ta. Nu voi repeta nimănui ce voi auzi.

Ştiind că poate avea încredere în el, Judith se mai calmă şi se aşează pe o pernă, la picioarele mamei ei. Voia să vorbească, simţea o nevoie disperată să vorbească.

— Am încălcat un jurământ făcut în faţa lui Dumnezeu, spuse ea, încetişor.

Mâna lui Helen se opri, pentru o clipă, pe creştetul fiicei ei.

— Spune mai departe, şopti ea.

Cuvintele i se rostogoliră pe gură, dornice să evadeze. Judith îi povesti cum încercase mereu să găsească un pic de iubire în căsătoria ei, dar de fiecare dată eforturile îi fuseseră zadarnice, nimic din ce-ar fi făcut nu-l descătuşa pe Gavin din ghearele lui Alice Chatworth.

— Şi jurământul? întrebă Helen.

— Am jurat că nu-i voi dărui decât ceea ce va lua cu de-a sila. Dar, în noaptea dinaintea venirii lui aici, m-am dus la el din proprie voinţă. Roşi, gândindu-se la acea noapte de iubire, la mâinile şi buzele lui Gavin atingându-i trupul.

— Judith, îl iubeşti?

— Nu ştiu. Îl urăsc, îl iubesc, îl dispreţuiesc, îl ador. Nu ştiu. E atât de mare şi mult, că mă devoră. Sunt întotdeauna conştientă de el. Când intră într-o încăpere, parcă o umple. Chiar şi atunci când îl urăsc cel mai mult, când îl văd îmbrăţişând o femeie sau citind o scrisoare de la ea, nu pot scăpa de el. Asta e iubirea? întrebă ea privindu-şi stăruitor mama. E iubire sau sunt doar posedată de diavol? Nu e bun cu mine. Sunt sigură că nu simte niciun fel de iubire pentru mine. Mi-a şi spus-o. Singurul loc în care se poartă frumos cu mine e…

— Patul? spuse Helen, zâmbind.

— Da, spuse Judith şi îşi întoarse capul, simţindu-şi obrajii în flăcări.

Helen îi răspunse după câteva clipe de tăcere:

— Mă întrebi ce e iubirea. Cine ar putea şti mai puţin despre ea decât mine? Şi tatăl tău a avut aşa o putere asupra mea. Ştii că, o dată, i-am salvat viaţa? în noaptea dinainte m-a bătut, iar dimineaţa următoare, călărind alături de el, aveam ochiul vânăt şi umflat. Ne-am îndepărtat de însoţitori, iar calul lui Robert s-a împiedicat, azvârlindu-l din şa. A căzut într-o mlaştină aflata la hotarul nordic al moşiei. Cu cât se mişca mai mult, cu atât se afunda mai adânc. Mă durea tot corpul de la bătaia primită cu o seară înainte şi primul meu gând a fost să-l las acolo să moară. Dar n-am putut. Ştii că a râs de mine, m-a făcut proastă că i-am salvat viaţa? Se opri câteva momente, apoi continuă: Ţi-am povestit asta ca să-ţi arăt că înţeleg puterea pe care o are asupra ta. La fel era şi cu tatăl tău. Cunosc modul acesta de a domina, căsătoria mea nu s-a deosebit cu nimic. Nu pot spune c-ar fi fost iubire şi nu pot spune că iubirea ar exista în a ta.

Rămaseră tăcute, privind mangalul arzând în vasul de alamă.

— Iar acum îmi salvez soţul, aşa cum ai făcut şi tu, spuse Judith. Chiar dacă al tău a trăit destul, ca să te mai bată şi cu alte ocazii, iar al meu se va întoarce la o altă femeie.

— Da, spuse Helen, cu multă tristeţe.

— N-a contat de loc faptul că ai avut un copil.

Helen se gândi.

— Poate dacă primii ar fi trăit, dar au murit şi toţi au fost băieţi. Apoi ai apărut tu, iar tu erai o fată… Lăsă propoziţia neterminată.

— Crezi că ar fi contat, dacă primul ar fi trăit şi ar fi fost băiat? insistă Judith.

— Nu ştiu. Nu cred că şi-a bătut prima soţie care i-a dăruit cei doi băieţi. Dar pe atunci era mai tânăr. Se opri brusc. Judith! Eşti însărcinată?

— Da. Am deja două luni.

John sări imediat în picioare, armura zăngănindu-i, iar spada izbindu-se de piatra zidului.

— Ai venit călare tot drumul ăsta şi porţi în pântece copilul stăpânului meu! se răsti el, indignat. Rămase atât de nemişcat, că cele două femei uitaseră de prezenţa lui. Îşi duse mâna la frunte. Spânzurătoarea va fi o moarte prea blândă pentru mine. Când va afla de toate astea, lordul Gavin mă va tortura până îmi voi da ultima suflare, după cum o şi merit.

Judith se ridică şi ea, ochii scăpărându-i fulgere aurii.

— Şi cine i-o va spune? Ai jurat să nu repeţi nimic din ce vei auzi!

— Şi cum ai de gând să păstrezi secretul? întrebă el cu o voce plină de sarcasm.

— Când adevărul va ieşi la iveală, am de gând să fiu foarte departe de locul ăsta. Ochii i se

umeziră. Nu vei spune nimic, nu-i aşa, John?

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.

— Nu mă lua cu linguşeli. Păstrează-le pentru lepădătura aia de Walter Demari şi…

Râsul lui Helen îl întrerupse. Era bine să o audă râzând, un sunet mult prea rar în viaţa ei lipsită de fericire.

— Fiica mea, mă bucur să te văd aşa. M-am temut că această căsătorie te-ar putea înmuia, distrugându-ţi spiritul.

Judith nu mai asculta. John auzise prea multe. Rostise destule lucruri intime de faţă cu el, iar obrajii îi ardeau.

— Nu, spuse John, oftând din adâncul sufletului. Niciun amărât de bărbat nu va reuşi vreodată să o îmblânzească. Nu mă mai implora, copilă. Nu voi spune nimic, doar dacă nu mi-o ceri.

— Nici măcar lui Gavin?

El îi aruncă o privire îngrijorată.

— Nu l-am văzut încă. Aş da foarte mult să ştiu unde se află şi dacă se simte bine.

— Judith, spuse Helen, atrăgându-le din nou atenţia asupra ei. Nu mi-ai povestit de aţi venit aici. Walter Demari te-a chemat?

John se lăsă să cadă pe scaun.

— Ne aflăm aici pentru că lady Judith a hotărât că trebuie să venim. Nu prea ascultă de bunul-simţ.

— N-a existat nicio altă cale, rosti ea, aşezându-se la rândul ei. Ce ţi-au spus? o întrebă ea pe mama ei.

— Nimic. Am fost… adusă aici, după moartea lui Robert, iar de o săptămână n-am mai vorbit cu nimeni. Nici măcar fata care îmi aduce mâncare nu vorbeşte cu mine.

— Atunci nu ştii unde e Gavin?

— Nu, şi înţeleg abia acum că şi el e prizonier. Ce speră să obţină acest lord Demari?

— Pe mine, spuse Judith, simplu, apoi îşi coborî ochii şi-i explică, pe scurt, planul lui Walter de a anula căsătoria.

— Dar nu poate fi vorba de anulare, dacă porţi copilul lui Gavin.

— Da, spuse Judith privind de la mama ei, la John. Şi de aceea trebuie să rămână secret.

— Judith, ce vei face? Cum vrei să te salvezi pe tine însăţi, pe Gavin, pe Joan şi pe omul soţului tău? N-ai cum să răstorni, de una singură, zidurile astea de piatră.

John mârâi ceva, fiind întru totul de acord.

— Nu ştiu, replică Judith, exasperată. N-am găsit nicio altă alternativă. Cel puţin acum am şansa de a te scoate afară de aici. Dar mai întâi trebuie să aflu unde e Gavin. Numai după aceea…

— Ai adus-o pe Joan, o întrerupse Helen.

— Da, spuse Judith, ştiind că mama ei se

gândea la acelaşi lucru.

— Spune-i lui Joan să-l găsească pe Gavin. E singura care o poate face. E ca o mică căţea în călduri. Judith dădu din cap, aprobator. Şi cum rămâne cu Walter Demari? continuă Helen.

— Nu l-am văzut decât de câteva ori.

— Putem avea încredere în el?

— Nu! spuse John. Nu putem avea încredere nici în el, nici în lacheul ăla al lui.

Judith îl ignoră.

— Demari mă consideră frumoasă, iar eu am de gând să fiu frumoasă până îl găsesc pe Gavin şi reuşim să scăpăm de aici.

Helen se uită, în jos, la fiica ei, atât de minunată în lumina cărbunilor arzând în vasul de alamă.

— Ştii atât de puţin despre bărbaţi, remarcă ea. Bărbaţii nu sunt ca nişte catastife, unde aduni cifre şi obţii o anumită sumă. Toţi sunt diferiţi… şi mult mai puternici decât tine sau decât mine.

John se ridică brusc, îndreptându-şi ochii spre uşă.

— Se întorc.

— Judith, ascultă-mă, spuse Helen, repede. Întreab-o pe Joan cum să te porţi cu Walter. Ea ştie mai multe despre bărbaţi. Promite-mi că-i vei urma sfatul, şi nu te lăsa influenţată de propriile gânduri.

— Eu…

— Promite-mi! îi ceru Helen cuprinzând în mâini capul fiicei ei.

— Îmi voi da silinţa. E tot ce-ţi pot promite.

— Atunci aşa să fie.

Uşa fu dată de perete şi nu se mai rosti niciun cuvânt. Joan şi una din servitoarele castelului veniră să o ia pe Judith, ca să o pregătească pentru cina cu lordul Demari. Îşi luă rămas bun de la mama ei şi plecă în urma femeilor, John mergând aproape în spatele ei.

La al patrulea cat al turnului se afla salonul doamnelor, o încăpere mare, aerisită, curăţată de curând, având pe jos rogojini noi, iar pe pereţi, tapiserii colorate, arătând de parcă ar fi aşteptat sosirea unui oaspete. Judith fu lăsată singură cu servitoarea ei, John rămânând de pază. Bine că Walter avea destulă încredere în ea, ca să nu-i trimită pe cineva să o spioneze. Joan îi aduse stăpânei sale un lighean cu apă fierbinte. Spălându-şi faţa şi mâinile, Judith se uită la Joan.

– Ştii unde e ţinut lordul Gavin?

— Nu, doamnă, spuse Joan, bănuitoare. Nu era obişnuită ca stăpâna să-i pună întrebări.

— Ai putea afla unde e?

Joan zâmbi.

— Sunt sigură că aş putea. Locul ăsta e plin de guri-sparte.

— Vei avea nevoie de arginţi ca să obţii această informaţie?

Joan o privi, şocată.

— Nu, doamna mea. Va fi suficient să întreb bărbaţii.

— Iar ei îţi vor spune numai pentru că i-ai întrebat?

Joan începea să câştige mai multă încredere în sine.

Frumoasa ei stăpână ştia prea puţine, în afara conducerii moşiilor şi a adunării cifrelor din catastife.

— Contează foarte mult cum întrebi un bărbat.

Judith se îmbrăcă într-o rochie din pânză, argintie.

Fusta era crăpată, lăsând să se vadă o abundenţă de satin de un verde-intens. Mânecile erau largi, în formă de clopot, căzând graţios de la încheietura mâinii, până la jumătatea fustei. Mânecile erau căptuşite cu acelaşi satin verde. Părul îi era acoperit de un voal brodat cu crini argintii. Se aşează pe un scaun, ca Joan să i-l potrivească.

— Şi cum ar proceda o femeie care ar dori să-i ceară ceva lui Walter Demari?

— De la el? spuse Joan, enervată. Eu n-aş avea încredere în el, cu toate că domnul Arthur, care îl urmează ca un câine, nu e tocmai pocit.

Judith se răsuci spre Joan.

— Cum poţi spune aşa ceva? Arthur are nişte ochi atât de durii Oricine îşi dă seama că e un om lacom.

— Şi lordul Walter nu e la fel? Joan împinse la loc capul stăpânei. Se simţea destul de superioară. E la fel de lacom, trădător, brutal şi egoist. Toate la un loc şi chiar mai mult.

— Atunci de ce…

— Pentru că e mereu acelaşi. O femeie ar şti la ce să se aştepte din partea lui, iar asta înseamnă indiferent ce-i convine mai mult. E uşor de manevrat.

— Iar lordul Walter nu e la fel?

— Nu, stăpână. Lordul Walter e copil, dar şi bărbat. Se schimbă după cum bate vântul. Va vrea ceva, apoi, când va obţine acel ceva, nu-l va mai dori.

— Purtarea lui se răsfrânge şi asupra femeilor?

Joan căzu în genunchi în faţa stăpânei ei.

— Stăpână, ascultă-mă bine. Cunosc bărbaţii, aşa cum nu cunosc nimic altceva pe lumea asta. Acum lordul Walter arde de dorinţă pentru tine. E înnebunit şi, atâta timp cât turbarea asta va rămâne în el, vei fi în siguranţă.

— În siguranţă? Nu înţeleg.

— Ţi-a ucis tatăl şi i-a făcut prizonieri pe mama şi pe soţul tău numai din cauza acestei pasiuni. Ce crezi că se va întâmpla cu voi toţi, dacă focul patimii lui se va stinge?

Judith tot nu înţelegea. Când făcea dragoste cu Gavin, focurile se potoleau doar pentru câteva clipe. De fapt, cu cât petrecea mai mult timp cu el în pat, cu atât îl dorea mai mult.

Joan continuă să vorbească cu o răbdare exagerată:

— Nu toţi bărbaţii sunt ca lordul Gavin, rosti ea, citind gândurile lui Judith. Dacă te vei dărui lordului Walter, nu vei mai avea nicio putere asupra lui. Pentru bărbaţi ca el, vânătoarea e totul.

În capul lui Judith începea să se facă lumină.

— Şi cum îl pot ţine departe de mine? Era gata pregătită să se dăruiască chiar şi unei hoarde de bărbaţi, dacă aşa îi va salva pe cei dragi.

— Nu te va silui. Trebuie să creadă că ţi-a făcut curte şi te-a cucerit. Poţi să-i ceri o mulţime de lucruri şi ţi le va dărui bucuros, dar trebuie să fii isteaţă. Va fi gelos. Nu-l lăsa să-şi dea seama că îţi pasă de soarta lordului Gavin. Lasă-l să creadă că îl dispreţuieşti. Ţine morcovul în faţa nasului, dar nu-l lăsa să muşte din el.

Joan se ridică şi aruncă o ultimă privire rochiei stăpânei ei.

— Şi cum rămâne cu Arthur? întrebă Judith.

— Lordul Walter e cel care dă poruncile, iar dacă situaţia se va înrăutăţi, va. Putea fi cumpărat.

Judith se ridică şi ea, privindu-şi camerista

drept în ochi.

— Crezi că voi învăţa vreodată la fel de multe despre bărbaţi?

— Doar când voi învăţa eu să citesc, spuse Joan, apoi râse de absurditatea acestei posibilităţi. De ce trebuie să afli atât de multe despre bărbaţi, când îl ai deja pe lordul Gavin? Face cât toţi bărbaţii mei la. Un loc.

Coborând scările care duceau spre salonul mare, Judith se întrebă în gând: îl am oare pe Gavin? Vreau să-l am?

Capitolul 16

— Doamna mea, spuse Walter luând mâna lui Judith şi sărutând-o. Ea rămase cu ochii plecaţi, ruşinată parcă. A trecut mult timp de când te-am văzut ultima oară, iar de atunci se pare că te-ai făcut şi mai frumoasă. Vino şi ia loc lângă mine. Am cerut să ţi se pregătească o cină târzie.

O conduse spre masa lungă, aşezată pe o platformă puţin ridicată deasupra podelei. Faţa de masă era veche şi pătată, iar farfuriile, uzate şi ciobite. Odată aşezaţi, se întoarse spre ea.

— Odaia e pe placul tău?

— Da, răspunse ea, încet.

El zâmbi, umflându-şi un pic pieptul.

— Ei, haide, doamna mea, nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

Să-mi fie frică, îşi zise ea, furioasă, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui. Apoi îşi reveni.

— Ceea ce simt eu nu e teamă, ci uimire. Nu sunt obişnuită să mă aflu în compania bărbaţilor, iar cei pe care i-am cunoscut… n-au fost prea uni cu mine.

El îi luă mâna.

— Dacă voi putea, voi schimba toate astea. Am aflat foarte multe despre tine, deşi tu mă cunoşti foarte puţin. Ştii că am fost prietenul fraţilor tăi?

— Nu, replică ea, uluită, n-am ştiut. De aceea ţi-a promis tatăl meu că te vei căsători cu mine? întrebă ea făcând ochii mari, părând a fi imaginea însăşi a inocenţei.

— Da… nu, se bâlbâi Walter.

— Aha, înţeleg, s-a întâmplat după moartea timpurie a fraţilor mei.

— Da! Atunci, spuse Walter, zâmbind.

— Bieţii mei fraţi aveau atât de puţini prieteni. E bine că le-ai fost alături. Iar tatăl meu… Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar avea prostul obicei să rătăcească lucrurile. Poate a rătăcit şi contractul de logodnă dintre noi doi.

— N-a existat… spuse Walter, apoi luă o gură de vin, ca să oprească restul cuvintelor. Nu putea recunoaşte că nu existase niciodată un astfel de document.

Judith puse pe braţul lui o mână tremurătoare.

— Am spus ce nu trebuie? O să mă baţi?

El întoarse repede capul spre ea şi văzu că ochii îi erau inundaţi de lacrimi.

— Dulcea mea Judith spuse el, sărutându-i mâna cu înflăcărare. Ce se întâmplă că o tânără inocentă ca tine e atât de înspăimântată de bărbaţi?

În mod ostentativ, Judith îşi şterse o lacrimă.

— Iartă-mă. Am cunoscut atât de puţini şi… îşi coborî privirea.

— Ei, haide, zâmbeşte. Cere-mi un dar, indiferent ce, iar dorinţa îţi va fi îndeplinită.

Judith ridică capul imediat.

— Aş dori o încăpere mai bună pentru mama mea, spuse ea cu o voce fermă. Dacă se poate, cât mai aproape de mea.

— Stăpâne, interveni Arthur, aşezat de cealaltă parte a lui Judith. Ascultase fiecare cuvânt al discuţiei lor. Sus, la al patrulea cat, libertatea e prea mare.

Walter se încruntă. Voia foarte mult să-şi mulţumească prizoniera atât de dulce şi sfioasă, iar a fi dojenit de omul său, în faţa ei, nu era calea cea mai bună de a-şi atinge scopul. Arthur îşi înţelese imediat greşeala.

— Stăpâne, mă gândeam doar că ar trebui să aibă alături un om de încredere pentru propria ei siguranţă. Se uită la Judith. Spune-mi, lady Judith, dacă ar putea alege un singur bărbat, care ar fi acesta?

— John Bassett, fără îndoială, spuse ea, repede. Ar fi vrut să-şi muşte limba imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură.

Arthur o învrednici cu o privire plină de îngâmfare, înainte de a-şi îndrepta ochii spre Walter.

— Latră. Doamna a spus-o cu gura ei. A ales pe cel care să o păzească pe lady Helen.

Şi m-am lăsat fără niciun ajutor, dacă ar trebui să fug, îşi zise Judith. Arthur se uita la ea de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— O idee excelentă! spuse Walter. Doamna mea e mulţumită?

Lui Judith nu-i veni în minte niciun motiv pentru care şi l-ar fi oprit pe John, alături de ea, iar absenţa lui i-ar fi acordat, probabil, o mai mare libertate de mişcare.

— Foarte mulţumită, rosti ea, pe un ton mieros. Ştiu că John va avea mare grijă de mama mea.

— Iar acum ne putem ocupa de probleme mai plăcute. Ce-ai zice dacă mâine am ieşi călare şi am pleca la vânătoare?

— La vânătoare, lord Walter? Eu…

— Da? Doreşti altceva? Poţi vorbi liber în faţa mea.

— E o dorinţă stupidă.

— Haide, spune-mi-o, îi spuse Walter, îngăduitor.

— Mi-am părăsit casa de curând, iar toată viaţa

mea am locuit doar în acelaşi conac. N-am văzut niciodată un castel vechi. Vei râde de mine!

— Nu, nu voi râde, spuse Walter.

— Aş vrea să vizitez toate încăperile de aici, apoi grajdurile, bucătăria, chiar şi lăptăria.

— Atunci mâine vom face un tur al castelului, îi zise el. E o rugăminte nevinovată, iar eu sunt în stare să fac orice ca să te mulţumesc, doamna mea. Ochii lui se înfipseră în ai ei, iar ea îşi coborî genele, mai mult ca să nu vadă furia ce sclipea în ai ei.

— Lord Walter, spuse ea, cu blândeţe, mă simt foarte obosită. Mi se permite să plec?

— Fireşte. Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Se ridică şi îi întinse mâna să o ajute. John o întâmpină.

— Aş dori să vorbesc câteva clipe cu omul meu, spuse ea pornind spre John, înainte ca Walter să-i poată răspunde. Arthur te-a făcut gardianul mamei mele, rosti ea, fără altă introducere.

— Nici nu mă gândesc. Lordul Gavin…

— Sşş! spuse ea punându-şi mâna pe braţul lui. Nu vreau să se ştie despre ce vorbim. Ce motiv ai putea născoci ca să nu mă laşi singură? Prostul ăla crede că deja sunt a lui.

— Ţi-a făcut avansuri?

— Nu, încă nu, dar o va face. Trebuie să rămâi cu mama mea. Dacă refuzi, Arthur n-o va lăsa să iasă din odaia aceea umedă. Şi nu va mai rezista

mult în astfel de condiţii.

— Te gândeşti prea mult la mama ta şi prea puţin la propria-ţi persoană.

— Nu, te înşeli. Eu sunt în siguranţă, dar ea s-ar putea îmbolnăvi. Dacă m-aş afla într-un loc umed, aş cere să fiu tratată la fel.

— Minţi, replică John, fără să se jeneze. Dacă n-ai fi aşa încăpăţânată, la ora asta ai fi acasă şi în siguranţă.

— Mă iei la rost acum? întrebă Judith, exasperată.

— N-ar folosi la nimic. Mă voi duce cu lady Helen, numai dacă îmi promiţi că nu vei face nimic necugetat.

— Fireşte. Dacă vrei, pot să şi jur.

— Eşti prea bună de gură, dar acum n-am timp să mă cert cu tine. Uite-i că vin. Aştept să fiu informat asupra a ceea ce vei face. Poate aşa nu mă voi mai gândi la torturile la care mă va supune lordul Gavin.

După ce Judith şi servitoarea ei rămaseră singure, Joan izbucni în râs.

— În viaţa mea n-am mai pomenit o prefăcătorie care să o egaleze pe a ta, spuse ea. Te-ai descurca foarte bine pe scenele din Londra. Unde ai învăţat şmecheria cu unghia dusă la ochi, ca să provoci lacrimi?

Judith trase repede aer în piept. Cuvintele lui Joan îi aduseră în minte imaginea vie a lui Alice,

în braţele lui Gavin.

— Am învăţat şmecheria de la o femeie care trăieşte numai din minciuni, spuse ea, pe un ton sumbru.

— Indiferent cine ar fi, este cea mai grozavă. Sper că ai obţinut ce ţi-ai dorit.

— Ai fost sigură că am vrut ceva?

— Ce alt motiv ar avea o femeie să-şi arate lacrimile unui bărbat?

Judith se gândi la Alice.

— Mda, într-adevăr, mormăi ea.

— Şi ai obţinut ce ţi-ai dorit? insistă Joan.

— În ce mai mare parte. Dar Arthur m-a păcălit, John a fost trimis să-mi păzească mama. Să o păzească! Ha! Cum se poate ca doi prizonieri, închişi într-o încăpere, să se păzească unul pe celălalt? Soldatul meu cel mai de nădejde a fost transformat în cameristă, încuiat într-o încăpere, iar eu am rămas singură cu încă o persoană de salvat.

Joan desfăcu nodurile panglicilor care prindeau rochia lui Judith.

— Sunt convinsă că e mai bine că John a fost luat de lângă tine.

— Ai dreptate. Dar lordul Walter e un prost. Îl ia gura pe dinainte. Vă trebui să fiu mai atentă şi să-i vorbesc numai când Arthur nu e lângă el.

— Iar asta, stăpâna mea, s-ar putea să fie sarcina cea mai dificilă. Joan trase la o parte

cuverturile de pe pat.

— Ce vei face, Joan? întrebă Judith urmărindu-şi servitoarea pieptănându-i părul şaten.

— Îl voi găsi pe lordul Gavin, îi spuse ea. Sluga şi stăpâna erau mult mai apropiate, Jelui lor fiind acelaşi. Ne vedem mâine, şi voi avea veşti despre el.

Judith abia dacă auzi uşa închizându-se în urma servitoarei ei. Crezu că va fi prea îngrijorată ca să adoarmă, dar nu fu aşa. Somnul o cuprinse imediat.

Walter şi Arthur stăteau într-un capăt al salonului. Mesele fuseseră adunate, iar soldaţii îşi întindeau, pe podele, rogojinile pe care urmau să doarmă.

— N-am încredere în ea, mormăi Arthur.

— Încredere! explodă Walter. Cum poţi. Spune aşa ceva după ce-ai văzut-o? E o fată delicată ca o floare. A fost bătută şi tratată atât de rău, că se teme până şi de o încruntătură.

— N-a părut atât de înspăimântată când a pretins o încăpere mai bună pentru mama ei.

— A pretins! N-ar fi niciodată în stare să pretindă ceva. Nu e în firea ei. A fost doar îngrijorată pentru lady Helen. Iar aceasta e un alt exemplu al naturii ei pline de blândețe.

— O natură dulce şi blândă a obţinut o mulţime de lucruri de la tine, într-o singură seară. Uite cum te-a făcut cât pe ce să recunoşti că n-ai avut

cu tatăl ei nicio învoială, în scris, privind căsătoria.

— Ce importanţă are? întrebă indignat, Walter. Nu doreşte căsătoria cu Gavin Montgomery.

— Ce te face atât de sigur?

— Am auzit…

— Auzit! Ha! Atunci de ce a venit aici? Nu poate fi atât de prostuţă, încât să nu-şi dea seama că se expune unui pericol.

— Vrei să spui că aş fi capabil să-i fac vreun rău? întrebă Walter.

Arthur îl fixă cu privirea ochilor săi întunecaţi.

— Nu atâta timp cât e ceva nou pentru tine. Îl cunoştea bine pe Walter. Va trebui să te însori cu ea înainte să ţi-o vârî în pat. Numai atunci va fi cu adevărat a ta. Dacă o iei acum, fără aprobarea Bisericii, s-ar putea să te urască la fel de mult pe cât zici că-şi urăşte soţul.

— N-am nevoie de sfaturi de la tine, mai ales dacă e vorba de femei! Eu sunt stăpânul. N-ai alte îndatoriri.

— Ba da, lord Walter, îi spuse Arthur, compătimitor. Mâine va trebui să-mi ajut stăpânul să-i arate prizonierei întreg sistemul de apărare a castelului. Plecă tocmai când Walter aruncă spre capul lui o cupă cu vin.

Judith se trezi devreme, încăperea fiind încă în întuneric. Îşi aminti imediat că Joan îi spusese că dimineaţă va avea veşti despre Gavin. Dădu

repede cuverturile la o parte şi îşi vârî braţele în mânecile unei haine de casă din brocart de Bizanţ. Materialul avea ţesut pe el flori mici şi era căptuşit cu caşmir de culoarea untului. Patul de paie în care Joan trebuia să doarmă era gol. Judith strânse din dinţi furioasă, apoi, brusc, începu să se îngrijoreze. O părăsise şi Joan? O găsise Arthur băgându-şi nasul unde nu trebuia?

Uşa se deschise aproape fără să facă zgomot, iar Joan, cu pleoapele grele de somn, intră în odaie în vârful picioarelor.

— Unde ai fost? o întrebă Judith, răstindu-se la ea în şoaptă.

Joan îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe ţipătul.

— Doamna mea, m-ai speriat de moarte. De ce nu eşti în pat?

— Îndrăzneşti să mă întrebi pe mine de ce nu sunt în pat? şuieră Judith, furioasă, apoi se mai calmă. Haide, spune-mi ce-ai aflat. Ştii ceva despre Gavin? Judith îşi luă servitoarea de mână şi o conduse la pat. Se aşezară amândouă cu picioarele încrucişate pe salteaua de puf.

Însă ochii lui Joan nu îndrăzneau să înfrunte privirea stăpânei ei.

— Da, doamna mea, ştiu unde e.

— Ei bine? întrebă Judith.

Joan trase, adânc aer în piept şi se grăbi să-i descrie ce văzuse:

— Mi-a fost greu să dau de el. E foarte bine păzit, iar a ajunge la el... e cam greu. Dar întâmplarea a făcut ca unul dintre paznici să mă placă foarte mult şi am petrecut mult timp împreună. E aşa de viril! Toată noaptea...

— Joan, rosti Judith cu o voce aspră, îmi ascunzi ceva, nu-i aşa? Ce e cu soţul meu? Cum se simte?

Joan se uită la stăpâna ei, dădu să vorbească, apoi îşi coborî faţa în palme.

— A fost atât de oribil! Nu pot crede că au fost în stare să-i facă aşa ceva. E un bărbat de viţă nobilă! Nici măcar servitorii cei mai leneşi nu sunt trataţi ca el.

— Povesteşte-mi, îi ceru Judith cu o voce lipsită de viaţă. Povesteşte-mi tot.

Joan ridică capul, luptându-se cu lacrimile şi cu greaţa din stomac.

— Foarte puţin dintre oamenii castelului ştiu că se află aici. A fost adus singur, noaptea şi... aruncat jos.

— Jos?

— Da, stăpână. Există un spaţiu mai jos de pivniţă, un fel de groapă săpată în fundaţia turnului. Pe acolo se scurge apa de la şanţurile de apărare... şi există tot felul de chestii vâscoase.

— Şi acolo e ţinut Gavin?

— Da, stăpână, spuse Joan, încet. Tavanul

gropii e podeaua pivniţei şi e situat foarte sus. Nu se poate coborî decât cu ajutorul unei scări.

— Ai văzut locul ăla?

— Da. Îşi plecă capul din nou şi adăugă: Şi l-am văzut pe lordul Gavin.

Judith apucă strâns braţul fetei.

— L-ai văzut şi ai aşteptat atât să-mi spui?

— N-am crezut că… că omul acela ar putea fi lordul Gavin. Ridică privirea, suferinţa marcându-i trăsăturile. A fost întotdeauna atât de chipeş, atât de puternic, dar acum e numai piele şi oase. Ochii îi sunt nişte cercuri negre care par să te ardă. Paznicul – bărbatul cu care mi-am petrecut noaptea – a deschis trapa şi a aprins o lumânare. Ce duhoare! Abia dacă am putut vedea ceva în bezna aceea. Lordul Gavin – la început n-am fost sigură că e el – şi-a acoperit faţa din cauza strălucirii unei singure lumânări. Podeaua mişuna de tot felul de gângănii. Nu exista niciun locşor uscat. Cum doarme? Nu are unde să se întindă.

— Eşti sigură că bărbatul acela era lordul Gavin?

— Da. Paznicul l-a atins cu biciul, iar el şi-a retras mâna uitându-se cu ură la noi.

— Te-a recunoscut?

— Nu cred. La început, m-am temut de asta, dar acum cred că nu. Mai e în stare să recunoască pe nimeni. Judith întoarse capul,

dusă pe gânduri. Joan îi atinse braţul. Stăpână, e prea târziu. Nu mai are mult de trăit, probabil doar câteva zile. Uită-l. E ca şi cum ar fi deja mort.

Judith o învrednici cu o privire severă.

— N-ai spus că e încă în viaţă?

— Da, dar… Chiar dacă ar fi scos astăzi de acolo, lumina soarelui l-ar ucide în câteva clipe.

Judith se ridică de pe pat.

— Trebuie să mă îmbrac.

Joan se uită la spatele drept al stăpânei ei. Era bucuroasă că renunţase la ideea de a-l salva. Chipul acela vlăguit, scheletic, încă o mai bântuia. Totuşi, Joan îşi avea bănuielile ei. Trăia demult timp alături de Judith şi ştia că mica ei stăpână rareori lăsa o problemă nerezolvată. Existaseră momente în care Joan obosise aranjând şi rearanjând cine ştie ce lucru, doar ca Judith să-l vadă din toate unghiurile. Iar Judith nu renunţa niciodată. Dacă îşi punea în minte să adune recolta de pe câmp, înainte de o anumită dată, atunci aşa se şi întâmpla, chiar dacă ar fi trebuit să ia şi ea coasa în mâini.

— Joan, voi avea nevoie de o rochie de pânză groasă, închisă la culoare, aşa cum poartă servitorii. Şi de nişte cizme înalte. Nu contează dacă sunt prea mari, le pot lega mai strâns. Şi de o bancă. Ai grijă să fie una lungă dar destul de îngustă ca să între prin trapă. Şi voi mai avea

nevoie de o cutie de fier. Nu prea mare, cât să o pot lega deasupra abdomenului.

— Deasupra abdomenului? reuşi să bâguie Joan. Nu se poate că... Nu ţi-am explicat că e aproape mort, că nu mai poate fi salvat? Nu-i poţi duce o bancă fără ca nimeni să nu observe. Mâncare poate dar... Privirea lui Judith o opri. Era o femeie mică de statură, însă când ochii aceia aurii deveneau atât de duri, nu mai era chip să nu i te supui. Da, doamna mea, spuse Joan, ascultătoare. O bancă, cizme, haine de servitoare şi... o cutie de fier ca să ţi-o potriveşti la abdomen.

— Da, ca să mi-o potrivesc la abdomen, repetă Judith, fără nicio urmă de amuzament în voce. Acum ajută-mă să mă îmbrac. Scoase din scrinul mare de lângă pat o cămăşuţă din mătase galbenă. De la încheietură la cot avea douăzeci de nasturi de perle. Peste ea luă o rochie dintr-o catifea de un galben-roşcat, cu mâneci largi. O cingătoare din fire de mătase maronii, cusută cu perle, îi atârna de la talie până la pământ.

Joan luă un pieptene de fildeş şi începu să aranjeze părul stăpânei.

— Nu-l lăsa să-şi de: a seama că-ți pasă de ce se întâmplă cu lordul Gavin.

— Nu e nevoie să mi-o repeţi. Du-te şi găseşte lucrurile care ţi le-am cerut. Şi nu lăsa pe nimeni să te vadă cu ele.

— Dar nu pot ascunde o bancă!

— Joan!

— Da, doamna mea, voi face aşa cum mi se spune.

Câteva ore mai târziu, după ce-şi petrecuse dimineaţa arătându-i grajdurile şi lăptăriile, Walter i se adresă pe un ton uşor superior:

— Lady Judith, trebuie să fii obosită şi sunt sigur că lucrurile astea nu prezintă prea mult interes pentru tine.

— Oh, ba da! îi spuse Judith. Pereţii sunt atât de groşi, adăugă ea, făcând ochii mari, privindu-l inocentă. Castelul avea o formă foarte simplă. Consta dintr-un turn înalt de patru caturi, împrejmuit de un zid gros de trei metri. Pe metereze se aflau câţiva soldaţi, dar arătau somnoroşi şi deloc pregătiţi de luptă.

— Doamna doreşte poate să inspecteze şi armura cavalerilor, căutându-i slăbiciunile, spuse Arthur, urmărind-o atent.

Judith reuşi să nu se trădeze, trăsăturile feţei rămânând nemişcate.

— Nu înţeleg la ce te referi, domnule, spuse ea, derutată.

— Nici eu, Arthur! adăugă Walter.

Arthur nu răspunse, se mulţumi să o privească pe Judith, iar ea înţelese că avea un duşman. Pricepuse imediat interesul ei pentru fortificaţii. Judith se întoarse spre Walter.

— Cred că sunt mai obosită decât am crezut, a fost, într-adevăr, o plimbare foarte lungă. Bănuiesc că va trebui să mă odihnesc.

— Cum să nu, doamna mea.

Judith voia să se depărteze de el, să scape de mâna lui, pusă atât de des pe braţul şi în jurul taliei ei. Respirând uşurată, îl lăsă în faţa uşii încăperii ei. Se trânti pe pat aşa cum era. Toată dimineaţa nu se gândise la altceva decât la ce-i povestise Joan despre Gavin. Şi-l imagina pe jumătate mort din cauza mizeriei din acel loc cumplit.

Uşa se deschise, dar ea nu-i acordă nicio atenţie. O femeie de rang avea rareori privilegiul de a rămâne singură. Servitoarele intrau şi ieşeau în permanenţă. Tresări speriată când o mână de bărbat îi atinse gâtul.

— Lord Walter! strigă ea privind repede prin odaie.

— Nu te teme, spuse el, încet. Suntem singuri. Am avut eu grijă. Slugile mele ştiu că, dacă nu mă ascultă, pedepsele sunt foarte aspre.

Judith era roşie în obraji.

— Ţi-e frică de mine? întrebă el, ochii dansându-i. Nu trebuie să-ţi fie. Ştii că te iubesc? Te iubesc din clipa în care te-am văzut. Am aşteptat printre cei care urmau să te însoţească la biserică. Să-ţi povestesc cum mi-ai părut? Luă o şuviţă din părul ei şi o răsuci în jurul braţului.

Ai păşit în lumină şi a fost ca şi cum prezenţa ta radioasă a întunecat acea zi. Rochia de aur, ochii de aur. Ridică o şuviţă, frecând-o în palmă cu degetele celeilalte mâini. Cât de mult mi-am dorit să ating părul acesta minunat. Şi atunci am ştiut că mi-ai fost hărăzită mie. Dar te-ai căsătorit cu altul! o acuză el.

Judith era înspăimântată, nu de el sau de ceea ce i-ar putea face, ci de ceea ce va pierde dacă o va poseda acum. Îşi îngropă faţa în mâini, prefăcându-se că plânge.

— Doamna mea! Dulcea mea Judith. Iartă-mă. Ce-am făcut? întrebă Walter uluit.

Judith făcu un efort să-şi vină în fire.

— Eu sunt cea care trebuie să-şi ceară iertare. Bărbaţii mă..

— Bărbaţii ce? Mie poţi să-mi spui. Sân prietenul tău.

— Eşti, într-adevăr? întrebă ea, ridicând spre el nişte ochi plini de implorare şi excesiv de inocenţi.

— Da, şopti Walter, devorând-o din privire.

— N-am mai avut niciodată un prieten. Mai întâi tata, apoi fraţii mei… Nu-i voi vorbi de rău.

— Nu e nevoie, spuse Walter atingându-i obrazul cu vârful degetelor, l-am cunoscut bine.

— Iar apoi soţul meu! rosti Judith, cu sălbăticie.

Walter clipi des.

— Atunci nu-ţi place? E adevărat?

Se uită la el, ochii scăpărându-i de o ură atât de feroce, că Walter fu luat prin surprindere. De parcă i s-ar fi adresat lui şi nu soţului ei.

— Toţi bărbaţii sunt la fel! spuse ea, supărată. Nu vreau decât un lucru de la femei şi, dacă nu i-l oferă, îl iau cu forţa. Ştii cât de cumplit e violul pentru o femeie?

— Nu, eu… Walter era nedumerit.

— Bărbaţii ştiu prea puţine despre lucrurile fine ale vieţii – muzică şi artă. Aş vrea să cred că pe lumea asta există şi un bărbat care să nu mă pipăie doar ca să aibă pretenţii de la mine.

Walter îi aruncă o privire vicleană.

— Iar dacă ai găsi un astfel de bărbat, cum l-ai răsplăti?

Judith îi zâmbi dulce.

— L-aş iubi din toată inima, spuse ea, simplu.

Walter îi duse mâna la buze şi i-o sărută tandru.

Judith îşi plecă capul.

— Atunci voi aştepta să-ţi ţii promisiunea, replică el, încet. Fiindcă sunt dispus că fac foarte multe ca inima ta să-mi aparţină.

— N-am dăruit-o nimănui, şopti Judith.

El îi dădu drumul mâinii şi se ridică în picioare.

— Te las să te odihneşti. Nu uita, sunt prietenul tău şi îţi voi sta alături dacă vei avea nevoie de mine.

Imediat ce ieşi din odaie, Joan se strecură înăuntru.

— Lady Judith. Doar n-a…?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea sprijinindu-se cu spatele de capătul patului. L-am convins să renunţe.

— L-ai convins! Trebuie să-mi povesteşti. Mai bine, nu. Eu nu va trebui să ştiu niciodată cum să împiedic un bărbat să facă dragoste cu mine. Indiferent cum ai făcut, e bine. Dar îl mai poţi ţine departe de tine?

— Nu ştiu. Mă crede o prostuţă plină de umilinţă, iar eu nu ştiu cât timp mă voi putea preface. Mă urăsc când trebuie să mint aşa! Judith se întoarse spre servitoare. Totul e pregătit pentru noaptea asta?

— Da, deşi nu mi-a fost uşor.

— Vei fi bine răsplătită când vom pleca de aici, dacă vom reuşi să plecăm. Acum mai găseşte o femeie şi pregăteşte-mi o baie. Trebuie să mă spăl bine peste tot unde m-a atins omul ăsta.

John Bassett se plimba prin încăpere, paşii lui lăsându-se grei pe podea. Vârful cizmei i se prinse de ceva afundat în rogojini, făcându-l să izbească podeaua cu toată furie. Un os de vacă, vechi şi uscat, zbură până în celălalt perete.

— Camerista unei femei, blestemă el. Încuiat într-o odaie, fără libertate de mişcare, singura lui companie fiind o femeie care se ferea de el.

Adevărul era că ea nu avea nicio vină că el se afla acolo. Se întoarse şi se uită la ea, ghemuită sub o cuvertură în faţa vasului cu mangal. Ştia că fustele lungi ascundeau o gleznă luxată, pe care nu voise să i-o arate fiicei ei.

Pe neaşteptate furia, îl părăsi. Nu-i va folosi la nimic să se lase ros de furie.

— Nu sunt o companie prea plăcută, spuse el, mutându-şi un scăunel în cealaltă parte a vasului cu cărbuni aprinşi şi aşezându-se. Helen se uită la el cu ochii plini de teamă. John ştia ce-i făcuse soţul ei şi se ruşină că o făcuse să-i fie frică. Nu sunt furios pe tine, ci pe fiica aia a ta. Cum a putut o femeie atât de liniştită şi sănătoasă la minte să crească o fetişcană atât de încăpăţânată? A vrut să salveze doi prizonieri, dar acum are trei pe cap, şi fără niciun ajutor, decât camerista aia cu sânge fierbinte. Se răsuci şi o văzu pe Helen zâmbind, un zâmbet plin de mândrie. Te bucuri de o astfel de fată? întrebă el, uluit.

— Da. Nu se teme de nimic. Şi întotdeauna se gândeşte mai întâi la ceilalţi.

— Ar fi trebuit învăţată să-i fie frică, spuse John, având pe chip o expresie fioroasă. Frica e şi ea bună, uneori.

— Dacă ar fi fost a ta, ce-ai fi învăţat-o?

— Aş fi… începu John. Dar bătaia n-ar fi fost răspunsul potrivit, se gândi el. Eram sigur că

Robert Revendoune îi provocase multă suferinţă. Se întoarse din nou spre ea şi îi zâmbi. Nu cred că ar fi putut fi învăţată. Dar dacă ar fi fost a mea… Zâmbetul i se lărgi. Dacă ar fi fost a mea, aş fi fost mândru să am aşa o fiică. Deşi mă îndoiesc că cineva, urât ca mine, ar fi putut avea o fată atât de frumoasă.

— Oh, dar nu eşti deloc urât, spuse Helen, obrajii prinzând o uşoară nuanţă roz.

John făcu ochii mari, privind-o mai bine. Când o văzuse, pentru prima oară, la nuntă, o considerase trasă la faţă şi anostă, dar acum îşi dădea seama că nu era aşa. Nu mai părea atât de agitată ca înainte, iar obrajii scofâlciţi începeau să se împlinească. Avea părul acoperit, cu excepţia câtorva şuviţe de pe frunte, iar John putu vedea că era tot castaniu-roşcat, dar de o nuanţă mai închisă decât a fiicei ei. Ochii păreau să aibă mici steluţe aurii.

— De ce te uiţi aşa la mine?

Cu francheţea lui obişnuită, John spuse exact ce gândea:

— Nu eşti bătrână.

— Anul acesta voi împlini treizeci şi trei de ani, replică ea. Sunt bătrână.

— Nici vorbă! îmi amintesc de. O femeie de patruzeci de ani care… Se opri şi zâmbi. Poate n-ar fi cuvenit să-i spun unei doamne. Dar treizeci şi trei de ani nu sunt mulţi. Îi veni o idee. Ştii că

acum eşti o femeie bogată? Eşti o văduvă cu moşii întinse. Cât de curând, bărbaţii vor începe să-ţi bată la poartă.

— Nu, zise ea, îmbujorată. Glumeşti.

— O văduvă nu numai bogată, dar şi frumoasă, o necăji el. Lordul Gavin va trebui să-i cearnă bine ca să-ţi aleagă un soţ potrivit.

— Un soţ? Helen deveni imediat serioasă.

— Ei, haide, îi porunci el. Nu te mai uita aşa. Nu sunt mulţi ca ticălosul cu care te-ai măritat.

Ea clipi, trecând peste ceea ce ar fi trebuit să ia drept grosolănie; dar, venit din partea lui John, era doar o simplă negaţie.

— Lordul Gavin îţi va găsi un soţ bun.

Ea îl privi, cântărindu-l parcă.

— John, ai fost vreodată însurat?

El aşteptă câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Da, o dată, pe vremea când eram foarte tânăr. A murit de holeră.

— N-ai copii?

— Nu.

— Ai… iubit-o? întrebă Helen, timidă.

— Nu, răspunse el, cinstit. Era un copil fără multă minte. Unul din marile mele defecte e că nu suport prostia, nici la bărbat, nici la cal, nici la o femeie. Chicoti amintindu-şi de ceva. M-am lăudat cândva că-mi voi dărui inima femeii care mă va bate la şah. Ştii, am jucat o dată cu regina Elizabeta.

— Şi a câştigat?

— Nu, spuse el, dispreţuitor. Nu se putea concentra asupra jocului. Am încercat să-l învăţ pe Gavin şi pe fraţii săi, dar sunt mai slabi ca nişte femei. Doar tatăl lor m-ar fi putut bate.

Helen ti privi serioasă.

— Cunosc jocul. Cel puţin cunosc mişcările.

— Tu?

— Da. Am învăţat-o şi pe Judith, dar ea nu m-a putut bate niciodată. Nu se putea concentra suficient.

John şovăi, apoi spuse:

— Dacă tot urmează să stăm aici împreună, mi-ai putea da nişte lecţii. M-aş bucura foarte mult.

John oftă.

S-ar putea să fie o idee bună, îşi zise el. Cel puţin aşa timpul va trece mai uşor.

Capitolul 17

Când începu pregătirile pentru a merge la groapa în care se afla Gavin, încăperea lui Judith era la fel de tăcută ca şi restul castelului Demari.

— Dă-i paznicului vinul ăsta, spuse Judith înmânându-i lui Joan o ulcică, şi va dormi toată noaptea. Am putea da foc unor butoaie cu păcură şi tot nu s-ar trezi…

— Iar când lordul Gavin va da ochii cu tine, cu siguranţă că vor sări scântei, bombăni Joan.

— Parcă ziceai că e pe jumătate mort. Acum nu mai vorbi şi fă ce-ţi spun. Totul e pregătit?

— Da. Te simţi mai bine? întrebă Joan, îngrijorată.

Judith dădu din cap, înghiţând din greu, amintindu-şi de valul de greaţă.

— Dacă ţi-a mai rămas ceva în stomac, vei da afară imediat ce vei păşi în groapa aia mizeră.

Judith n-o băgă în seamă.

— Du-te şi dă-i omului vinul. Voi aştepta puţin, apoi voi veni după tine.

Joan se strecură afară din cameră, pe nesimţite, o artă pe care o perfecţionase de-a lungul anilor. Judith aşteptă, neliniştită, mai bine de o oră. Îşi prinse cutia de abdomen, apoi trase peste ea haina din pânză aspră. Dacă cineva ar fi observat servitoarea mergând încet, printre cavalerii adormiţi, ar fi văzut o femeie însărcinată, cu mâinile în partea de jos a burţii, sprijinind greutatea dinăuntru. Lui Judith îi fu destul de dificil să coboare treptele, fără balustradă, care duceau spre pivniţă.

— Stăpână? o chemă Joan, în şoaptă.

— Da. Judith îşi croi drum spre lumânarea din mâna servitoarei. A adormit?

— Da. Nu-l auzi sforăind?

- Nu aud nimic altceva decât bătăile inimii mele. Pune jos lumânarea şi ajută-mă să desfac cutia.

Joan se lăsă în genunchi, iar Judith îşi ridică fustele până la talie.

— De ce ai avut nevoie de cutie? întrebă Joan.

— Ca să păstreze mâncarea. Să nu ajungă şobolanii la ea.

Joan fu cuprinsă de un tremur, mâinile reci desfăcând legăturile din piele.

— Nu sunt numai şobolani, acolo jos. Doamna mea, te rog, mai e timp să te răzgândeşti.

— Vrei să spui că vei coborî în locul meu? Singurul răspuns primit fu exclamaţia de groază a lui Joan. Atunci, taci. Gândeşte-te la Gavin, care trebuie să trăiască acolo.

Când cele două femei ridicară trapa gropii, duhoarea le făcu să-şi întoarcă capetele.

— Gavin! strigă Judith. Eşti acolo? Nu se auzi nimic. Dă-mi lumânarea, i se adresă servitoarei.

Joan îi înmână stăpânei sfeşnicul şi se uită în altă parte. Nu voia să mai vadă groapa încă o dată.

Judith lumină pereţii gropii. Se pregătise pentru tot ce putea fi mai rău şi nu fu dezamăgită. Dar Joan se înşelase în privinţa podelei. Nu era cu totul lipsită de părţi uscate, sau măcar relativ uscate. Pământul cobora în pantă, aşa că, într-un colţ, era doar noroi şi nu apă urât mirositoare. În colţul acela văzu o siluetă ghemuită. Doar ochii, care o priveau duşmănos, îi dădeau de ştire că grămada aceea

de carne era în viaţă.

— Dă-mi scara, Joan. După ce ajung jos, coboară banca, apoi mâncarea şi vinul. Ai înţeles?

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici mie. Lui Judith nu-i fu uşor să coboare scara spre acel iad, nu îndrăzni să privească în jos. Nu era nevoie să vadă ce era pe podea; putea auzi mişcările vieţuitoarelor care se târau pe acolo. Puse lumânarea pe o piatră ieşită, în afară, dar nu se uită la Gavin. Ştia că se chinuia să se ridice.

— Banca, strigă Judith, în sus. Nu fu uşor de coborât, Judith ştiind că manevrarea ei era un chin pentru braţele lui Joan. Fu mai uşor de ridicat şi aşezat la perete, lângă Gavin. Apoi urmară mâncarea şi ulciorul cu vin. Aşa, spuse Judith, punându-se pe marginea băncii, apoi făcu un pas spre soţul ei. Îşi dădu seama de ce Joan îi spusese că era aproape mort. Era foarte slab, pometii ascuţiţi făcându-l de nerecunoscut. Gavin, spuse ea încet, întinzând mâna spre el, cu palma în sus.

El îşi mişcă, încet, mâna murdară şi subţire, spre ea, temându-se că ar putea să dispară. Când îi simţi carnea caldă, se uită mirat la ea.

— Judith. Cuvântul fu rostit cu un glas aspru, răguşit, pentru că nu mai fusese folosit, iar gâtul îi era uscat.

Îi luă mâna în ale ei, apoi îl trase ca să stea pe bancă. Îi duse la buze ulciorul cu vin. Trecură câteva clipe până ca el să-şi dea seama că i se oferea de băut.

— Încet, spuse Joan văzându-l că înghite, însetat, lichidul dulce şi tare. Puse jos ulciorul, apoi scoase o cană cu capac şi începu să-l hrănească cu tocană. Carnea şi legumele fuseseră bine fierte, ca să le poată înghiţi.

Mâncă puţin, apoi se sprijini de perete închizând ochii, obosit.

— A trecut mult timp de când n-am mai mâncat nimic. Un bărbat nu apreciază ce are până nu i se ia. Se odihni câteva clipe, apoi îşi îndreptă umerii şi se uită la soţia lui. De ce eşti aici?

— Ca să-ţi aduc mâncare.

— Nu, nu mă refer la asta. De ce eşti în castelul lui Demari?

— Gavin, ar trebui să mănânci, nu să vorbeşti. Îţi voi povesti totul dacă vei mai mânca puţin. Îi dădu o bucată de pâine înmuiată în zeama tocanei.

El îşi îndreptă din nou atenţia asupra mâncării.

— Oamenii mei sunt sus? întrebă el, cu gura plină. Cred că am cam uitat să merg, dar, după ce voi mânca, mă voi simţi mai bine. N-ar fi trebuit să te lase să coborî.

Judith nu se gândise că prezenţa ei îl va face pe Gavin să creadă că era liber.

— Nu, spuse ea clipind ca să-şi oprească lacrimile. Nu te pot lua de aici… încă nu.

— Încă nu? Ridică ochii spre ea. Ce vrei să spui?

— Sunt singură, Gavin. Sus nu sunt oamenii tăi. Eşti tot prizonierul lui Walter Demari, la fel ca mama mea, iar acum e şi John Bassett.

El se opri din mâncat, cu mâna deasupra cănii. Brusc, ca şi cum ea nu i-ar fi spus nimic, îi ceru să o ia de la început:

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat.

— John mi-a spus că Demari te-a făcut şi pe tine prizonier. Iar John n-a găsit nicio altă cale de a te elibera decât asediind castelul. Se opri, de parcă ar fi terminat.

— Aşa că ai venit aici şi te-ai gândit să mă salvezi tu? Se uită la ea fixând-o cu ochii duşi în fundul capului.

— Gavin, eu… — Şi mă rog frumos, cam ce-ai vrut să faci. Să scoţi spada, să-i dobori pe toţi şi să porunceşti eliberarea mea? Judith închise gura. Prostia asta îl va costa căpăţâna pe John.

— Aşa a spus şi el, mormăi ea.

— Ce?

— Am spus că John a ştiut că vei fi furios.

— Furios? rosti Gavin. Pământurile mele mi-au rămas nepăzite, oamenii mei nu mai au pe cineva să-i conducă. Soţia e prizoniera unui nebun, iar tu spui că sunt furios. Nu, scumpa mea soţie,

sunt mai mult decât furios.

Judith îşi îndreptă spatele şi înălţă bărbia.

— Nu exista altă cale. Un asediu te-ar fi ucis.

— Un asediu, da, se răsti el cu toată violenţa de care era în stare, dar mai existau şi alte metode de a cuceri locul ăsta.

— Dar John a spus…

— John! E un cavaler, nu un conducător. Tatăl lui l-a urmat pe al meu, aşa cum el mă urmează pe mine. Ar fi trebuit să-l cheme pe Miles sau pe Raine, chiar dacă are piciorul rupt!

— Nu, Gavin. Nu e vina lui. L-am spus că, dacă nu mă însoţeşte, voi veni de una singură.

Flacăra lumânării îi făcea ochii să lucească. Gluga din pânză aspră îi căzuse de pe cap.

— Am uitat cât eşti de frumoasă, spuse el, încet. Hai să nu ne mai certăm. Nu mai putem schimba nimic. Povesteşte-mi ce se petrece în castelul ăsta.

Judith îi spuse cum reuşise să obţină o încăpere mai bună pentru mama ei, dar îl făcuse prizonier şi pe John.

— Dar poate că e mai bine, preciză ea. El nu m-ar fi lăsat să cobor aici.

— Ar fi fost mai bine. Judith, n-ar fi trebuit să pui piciorul în castelul ăsta.

— Dar a trebuit să-ţi aduc mâncare! protestă ea.

El se uită la ea, apoi oftă. Începu să-i

zâmbească.

— Bietul John! Ce chin pe capul lui să aibă de-a face cu tine.

Ea îl privi, surprinsă.

— A spus şi el acelaşi lucru. Să fi greşit atât de mult?

— Da, răspunse Gavin, fără să o menajeze. Ai pus în pericol viaţa ta şi a mai multor oameni şi orice încercare de salvare va fi mult mai dificilă. Judith îşi coborî ochii spre mâinile ei. Haide, uită-te la mine. A trecut mult timp de când nu am mai văzut ceva care să fie măcar curat. Îi întinse cana goală.

— Ţi-am adus mai multă mâncare şi o cutie de fier în care să o păstrezi.

— Şi o bancă, spuse el, clătinându-şi capul. Judith, îţi dai seama că oamenii lui Demari vor şti cine a trimis lucrurile astea, imediat ce le vor vedea? Trebuie să le iei cu tine.

— Nu! Ai nevoie de ele.

El o fixă cu privirea. Nu făcuse altceva decât să se plângă de ea.

— Judith, şopti el, îţi mulţumesc. Îşi ridică mâna dorind parcă să-i atingă obrazul, apoi se opri.

— Eşti supărat pe mine, rosti ea, nemulţumită, gândindu-se că acesta era motivul pentru care nu voia să o atingă.

— Nu vreau să te mânjesc. Nu sunt numai

murdar. Simt cum mi se târăsc tot felul de creaturi pe piele, chiar şi acum când stai atât de aproape de mine.

Ea îi luă mâna şi i-o duse la obrazul ei.

— Joan mi-a spus că eşti pe jumătate mort, dar că ţi-ai sfidat paznicul. Dacă mai poţi încă un, înseamnă că nu eşti atât de aproape de moarte. Se aplecă spre el, iar

Gavin îi atinse gura cu a lui. Judith trebui să se mulţumească cu atât; Gavin nu voia să o contamineze cu alte atingeri.

— Ascultă-mă, Judith. Trebuie să mi te supui. Nu voi tolera niciun act de răzvrătire din partea ta. Nu sunt John Bassett pe care să-l învârţi pe degete, după bunul tău plac. Iar dacă nu-mi vei da ascultare, foarte mulţi vor avea de suferit. Ai înţeles?

— Pa, zise ea. Voia să i se spună ce să facă.

— Înainte de a fi prins, Odo a reuşit să scape, plecând să-l caute pe Stephen în Scoţia.

— Pe fratele tău?

— Da; nu-l cunoşti. I se va povesti fot ce a făcut acest Demari. Stephen va sosi cât de curând. E un luptător cu experienţă, iar zidurile astea vechi nu vor rezista prea mult în faţa lui. Dar îi vor trebui câteva zile ca să vină din Scoţia, chiar dacă mesagerul meu l-a găsit foarte repede.

— Eu ce trebuie să fac?

— Tu ar fi trebuit să stai acasă şi să brodezi,

replică el, scârbit. Atunci am fi avut timp. Acum trebuie să câştigi tu timpul ăsta. Nu accepta nimic din ce-ţi cere Demari. Vorbeşte-i despre lucruri muiereşti, dar nu discuta despre anularea căsătoriei sau despre averea ta.

— Mă crede o biată prostuţă.

— Scapă, Doamne, toţi bărbaţii de aşa prostuţe! Acum trebuie să pleci.

Judith se ridică.

— Mâine îţi voi aduce din nou mâncare.

— Nu! Trimite-o pe Joan. Nimeni nu va observa femeiuşcă aia strecurându-se dintr-un pat în altul.

— Dar voi veni deghizată.

— Judith, cine altcineva mai are părul ca al tău? Dacă ţi se vede chiar şi o şuviţă, vei fi recunoscută imediat.

Iar dacă vei fi descoperită, nu va mai exista niciun motiv să fim lăsaţi în viaţă. Demari trebuie să creadă că eşti întru totul de acord cu planurile lui. Acum pleacă şi ascultă-mă măcar o dată. Ea se ridică şi dădu din cap, întorcându-se spre scară. Judith, şopti el. Vrei să mă mai săruţi o dată?

Ea zâmbi fericită şi, înainte să o poată opri, îşi puse braţele în jurul taliei lui, strângându-l cât mai aproape de ea. Îi simţi schimbarea din trup, greutatea pierdută.

— Mi-a fost foarte frică, Gavin, îi mărturisi ea.

El îi ridică bărbia cu mâna.

— Eşti mai curajoasă ca zece bărbaţi. O sărută cu nostalgie. Acum pleacă şi să nu te mai văd pe aici.

Judith mai că alergă pe treptele scării şi ieşi din acea groapă înecată.

Capitolul 18

Odată castelul cufundat în tăcere, Arthur permise, în sfârşit, furiei să explodeze. Ştia că ar fi trebuit să-şi păstreze cumpătul, dar văzuse prea multe într-o singură zi.

— Eşti un prost! rosti el, pe un ton batjocoritor. Nu vezi cum femeia te joacă pe degete?

— Întreci măsura, îl preveni Walter.

— Cineva trebuie să o facă! Eşti atât de amorezat de ea, că ţi-ar putea vârî un cuţit printre coaste, iar tu ai murmura: „Mulţumesc”.

Walter privi brusc în cana sa cu bere.

— E o femeie dulce şi minunată, murmură el.

— Dulce! Ha! E dulce ca sucul acru de fructe. E aici de trei zile, şi cât de departe ai ajuns cu negocierile privind anularea căsătorie? Ce-ţi spune când o întrebi? Nu-i dădu timp lui Walter să-i răspundă şi continuă: Femeia pur şi simplu nu aude ce nu-i convine să audă. Uneori se uită doar la tine şi îţi zâmbeşte dacă îi pui vreo întrebare. Ai zice că e şi surdă şi proastă. Nu

insişti niciodată, o răsplăteşti doar cu un zâmbet la fel de galeş.

— E o femeie frumoasă, replică Walter, luându-i apărarea.

— Da, e încântătoare, recunoscu Arthur, zâmbind în sinea lui. Judith Montgomery îi înfierbântase şi lui sângele, deşi nu în modul pios în care îi luase minţile lui Walter.

Dar ce-a reuşit frumuseţea ei? Nu eşti cu nimic mai aproape de ţelul tău ca atunci când a sosit.

Walter trânti cupa pe masă.

— E o femeie, fir-ar să fie, nu un bărbat cu care să poţi discuta logic! Trebuie curtată şi cucerită. Femeile trebuie iubite. Şi mai e tatăl ei şi scârba aia de soţ. Au băgat frica în ea.

— Frică! pufni Arthur, dispreţuitor. În viaţa mea n-am văzut o femeie mai puţin lipsită de frică. O femeie fricoasă ar fi rămas acasă în pat, înconjurată de zidurile castelului. Asta vine şi intră călare pe poartă…

— Şi nu cere nimic! spuse Walter, triumfător. N-a. Cerut nimic altceva decât o încăpere mai bună pentru mama ei, ceea ce e de la sine înţeles. Îşi petrece zilele cu mine, fiind o companie foarte plăcută. Judith nici măcar n-a întrebat de soţul ei. Asta dovedeşte din plin că nu-i pasă de el.

— Eu n-aş fi atât de sigur, spuse Arthur, dus pe gânduri. Nu mi se pare normal să nu se

intereseze de el.

— Îl urăşte, ascultă ce-ţi spun! Nu înţeleg de ce nu-l ucizi şi să terminăm odată. Dacă preotul mi-ar promite-o, m-aş însura cu ea stând pe cadavrul lui Gavin Montgomery.

— Atunci l-ai avea pe rege pe capul tău! E o femeie bogată. Tatăl ei a avut dreptul să o dea unui bărbat, dar acum e mort. Cu excepţia regelui, nimeni altcineva nu mai are acest drept. În clipa în care soţul ei moare, devine pupila regelui, iar pământurile ei vor aparţine Coroanei. Crezi că Henric va da o văduvă bogată unui bărbat care i-a torturat şi i-a ucis soţul? Iar dacă o vei lua, fără permisiunea lui, va fi şi mai furios. Ţi-am spus-o de nenumărate ori: singura cale e ca ea să stea în faţa regelui şi să ceară, de faţă cu toată Curtea, anularea căsătoriei, ca să se poată mărita cu tine. Henric o iubeşte mult pe regină, iar astfel de sentimentalisme îl impresionează profund.

Atunci procedez aşa cum trebuie, spuse Walter. O fac să mă iubească, I-o citesc în ochi atunci când se uită la mine.

— Ţi-o spun din nou, eşti un prost. Vezi doar ceea ce vrei. Nu sunt chiar atât de convins că nu pune ceva la cale. Poate chiar un plan de evadare.

— Să evadeze? Dar nu e prizonieră. E liberă să plece oricând vrea.

Arthur îl învrednici cu o căutătură plină de repulsie. Nu era numai prost, dar şi orb. Dacă nu va fi cu mare băgare de seamă, toate planurile sale, atât de bine puse la punct, se vor nărui din cauza unei mici zeiţe cu ochii de aur.

— Zici că-şi urăşte soţul?

— Da. Sunt sigur.

— Ai şi alte dovezi în afara bârfelor servitorilor?

— Niciodată nu vorbeşte de el.

— Poate dragostea pe care i-o poartă o doare prea mult ca să fie în stare să vorbească de el, replică Arthur, rânjind batjocoritor. N-ar fi rău să-i punem ura la încercare. Walter şovăi. Deci nu eşti chiar atât de sigur de ea?

— Ba da! Ce vrei să faci?

— Îi vom scoate soţul din groapă, îl vom pune în faţa ei şi vom vedea care îi va fi reacţia. Va plânge disperată, văzându-l cum arată acum? Sau se va bucura să-l vadă chinuindu-se?

— Se va bucura, rosti Walter, pe un ton ferm.

— Să sperăm că ai dreptate. Dar nu cred să fie aşa.

Încăperea pe care Judith reuşise să o obţină, pentru mama ei, era mai spaţioasă, mai aerisită şi mai curată. Un paravan din lemn tare fusese bătut în cuie, în pereţii de la catul al patrulea, creând astfel această odaie. Era despărţită de restul castelului, protejată de o uşă din stejar,

groasă de zece centimetri.

Încăperea nu avea prea multe piese de mobilier, într-un colţ se afla un pat mare, acoperit cu o cuvertură grea. În celălalt capăt al ei se afla un pat de paie. Lângă cărbunii arzând în vasul de alamă stăteau doi oameni, capetele lor aproape atingându-se deasupra unei mese cu piese de şah.

— Iar ai câştigat, spuse John Bassett, uluit.

Helen îi zâmbi.

— Pari mulţumit.

— Da, sunt. Cel puţin zilele astea n-au fost plictisitoare. În scurtul răgaz de timp, petrecut împreună, văzuse multe schimbări la ea. Se îngrăşase puţin, obrajii nu-i mai erau atât de supţi.

— Şi începuse să se relaxeze în compania lui. Ochii nu-i mai fugeau speriaţi, dintr-o parte în alta. De fapt, abia dacă se dezlipeau de pe chipul şi trupul lui John.

— Crezi că fiica mea e bine? întrebă Helen aranjând piesele de şah, pentru un nou joc.

— Nu pot decât să sper că da. Dacă ar fi păţit ceva, am fi aflat deja. Demari nu va pierde vremea, asigurându-se că vom avea aceeaşi soartă.

Helen dădu din cap. După ce trăise atâţia ani în minciuni, începea să-i placă modul direct, chiar dacă dur, în care John spunea adevărul. N-

o mai văzuse pe Judith din acea primă seară, iar dacă nu l-ar fi avut pe John alături, s-ar fi îmbolnăvit de griji.

— Încă un joc?

— Nu. Am nevoie de un pic de odihnă pentru viitoarele atacuri.

— E târziu. Poate... Dar se opri; nu-i venea să se culce şi să plece de lângă el.

— Vrei să mai stai puţin cu mine? întrebă el, ridicându-se şi scormonind focul din vas.

— Da, spuse ea, zâmbind. Era o parte a zilei care îi plăcea cel mai mult, aceea când era dusă dintr-o parte în alta, în braţele puternice ale lui John. Era sigură că nu mai avea nimic la gleznă, dar cum el n-o întreba, ea nu pomenea nimic.

John se uită în jos la capul ei sprijinit de umărul lui.

— Cu fiecare zi care trece, arăţi tot mai mult ca fiica ta, spuse el ducând-o pe un scaun, mai aproape de foc. E uşor de văzut de la cine şi-a moştenit frumuseţea.

Helen nu spuse nimic, se mulţumi să zâmbească, cu capul pe umărul lui, încântată de forţa lui. Abia ce o puse în scaun că uşa fu trântită de perete.

— Mamă! strigă Judith alergând spre braţele larg deschise ale lui Helen

— Mi-am făcut griji din pricina ta, spuse Helen, neliniştită. Unde te ţin? Nu ţi-au făcut niciun

rău?

— Ce veşti ne aduci? o întrerupse vocea adâncă a lui John.

Judith se desprinse din braţele mamei ei.

— Nu, sunt bine. N-am putut veni pentru că n-am avut timp. Walter Demari e mereu alături de mine. Dacă îi spun că vreau să vin la tine, găseşte un alt loc în care ar trebui să merg. Se aşează pe un scaun adus de John. Iar în ce priveşte noutăţile, l-am văzut pe Gavin. John şi Helen rămaseră tăcuţi. Îl ţin într-o gaură de sub pivniţă. E un loc infect, şi nu va mai rezista mult acolo. M-am dus la el…

— Ai coborât în pivniță? întrebă Helen, uluită. Dar porţi un copil în pântece! îi pui viaţa în pericol!

— Linişte, porunci John. Las-o să ne povestească despre lordul Gavin.

Judith se uită la mama ei care, de obicei, pleca capul umilă, auzind tonul aspru al unui bărbat, dar de data asta se supuse doar, fără să arate niciun pic de teamă.

— A fost foarte furios pe mine că am venit aici şi mi-a spus că a aranjat deja eliberarea noastră. A trimis un om în căutarea fratelui său, Stephen.

— Lordul Stephen? întrebă John, apoi zâmbi. Oh, da. Dacă rezistăm până la sosirea lui suntem salvaţi. E un luptător foarte bun.

— Aşa mi-a spus şi Gavin. Trebuie să-l în pe

Demari cât mai departe de mine, ca să-i dau timp lui, Stephen să-şi aducă oamenii.

— Şi ce-a mai spus lordul Gavin?

— Foarte puţin. N-a făcut decât să înşire toate greşelile mele, spuse Judith, scârbită.

— Şi reuşeşti să-l ţii departe pe acest Demari? întrebă Helen.

Judith oftă.

— Nu e uşor; dacă îmi atinge încheietura mâinii, degetele îi alunecă până la coate. O mână pe talie urcă până pe coaste. Nu-l respect deloc pe bărbatul ăsta. Dacă am putea discuta aşa cum trebuie, i-aş ceda jumătate din pământurile Revendoune numai să ne elibereze. Dar el îmi oferă coroniţe de margarete şi poeme de iubire. Mă scoate din sărite de-mi vine să urlu.

— Şi Arthur? întrebă John. Pe el nu-l văd împletind coroniţe de margarete.

— Oh, nu. E mereu cu ochii pe mine. Am impresia că pune ceva la cale, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Va fi tot ce poate fi mai rău, de asta sunt sigur, spuse John. Aş vrea să te pot ajuta!

— Nu, acum n-am nevoie de ajutor. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aştept sosirea lordului Stephen şi să negociez sau să mă lupt, orice ar fi. Voi vorbi atunci cu el.

— Să vorbeşti? Lordul Stephen nu are darul de a discuta cu femeile despre planurile lui de

luptă.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Trebuie să plec. Joan mă aşteaptă. Nu vreau ca Demari să ştie că am fost aici.

— Judith, spuse Helen, apucând braţul fiicei ei, ai grijă de tine.

— Cât de bine pot. Sunt obosită, nimic mai mult. O sărută pe obraji şi adăugă: Trebuie să plec.

Rămaşi singuri, John se întoarse spre Helen.

— Ei, nu plânge, spuse el, sever. Nu va servi la nimic.

— Ştiu, fu Helen de acord. Doar că e atât de singură. Aşa a fost întotdeauna.

— Şi tu, tu n-ai fost singură întotdeauna?

— Nu are importanţă. Eu sunt o femeie bătrână.

El o apucă brutal de braţe şi o trase spre el.

— Nu eşti bătrână, rosti el, furios, apoi îşi apăsă gura peste a ei.

Helen nu mai fusese sărutată de niciun bărbat, în afară de soţul ei, iar acesta o făcuse doar la începuturile căsătoriei lor. Fu luată prin surprindere de fiorul care îi străbătu şira spinării. Îi răspunse la sărut, braţele înconjurându-i gâtul, lipindu-se şi mai mult de el.

John o sărută pe obraz, pe gât, inima zvâcnindu-i în urechi.

— E târziu, şopti el, apoi o ridică ca pe un fulg

şi o purtă în braţe până la pat. În fiecare seară o ajuta să-şi desfacă nasturii rochiei simple, fiindcă nu avea nicio cameristă în serviciul ei. Era întotdeauna plin de respect, întorcând privirile în altă parte când ea se urca în pat. Acum o puse pe picioare lângă pat şi dădu să plece.

— John, îl strigă ea, nu mă ajuţi să-mi desfac nasturii?

El întoarse capul spre ea, ochii strălucindu-i de pasiune.

— Nu şi în seara asta. Dacă te ajut să te dezbraci, nu vei mai rămâne singură în patul ăla.

Helen se uită la el cu ochii mari, sângele pulsându-i puternic prin corp. Experienţele ei de iubire fizică fuseseră nişte clipe pline de violenţă. Dar privindu-l acum pe John ştiu că el va fi altfel. Oare cum ar fi să zaci, fericită, în braţele unui bărbat? Abia dacă îşi auzi vocea atunci când rosti:

— Voi avea nevoie de ajutor.

John reveni, oprindu-se în faţa ei.

— Eşti sigură? Eşti o doamnă de neam ales. Eu nu sunt decât vasalul ginerelui tău.

— John Bassett, ai ajuns să însemni foarte mult pentru mine, iar acum vreau să însemni totul.

El îi atinse boneta de pe frunte, dând-o la o parte.

— Bine, spuse el zâmbind. La să vedem ce-i cu nasturi ăia.

În ciuda cuvintelor ei pline de curaj, Helen se temea de John. Începuse să-l iubească în aceste ultime zile şi voia să-i dăruiască ceva. Nu avea nimic, cu excepţia trupului. Se va dărui, aşa cum ar face-o o martiră. Ştia că bărbaţii găseau o mare plăcere în unirea din pat, dar pentru ea nu fusese decât un act rapid, dureros. Habar nu avea că se putea şi altfel.

Fu surprinsă de faptul că John o dezbrăcă pe îndelete. Crezuse că un bărbat i-ar fi dat fustele peste cap şi treaba s-ar fi terminat cât mai repede. John părea să simtă o mare bucurie în a o atinge. Degetele lui, pe coapsele ei, trimiseseră mici fiori pe pielea încă delicată.

Îi ridică rochia peste cap, apoi juponul. Făcu un pas înapoi, privind-o cum stătea numai în cămăşuţa subţire şi în pantalonaşi. Îi surâse cu căldură, de parcă trupul ei i-ar fi făcut plăcere. Îşi puse mâinile pe talia ei, apoi îi ridică cămăşuţa. Palmele îi dezmierdară imediat sânii, iar Helen scoase o exclamaţie de încântare la atingerea lui. Îşi uni buzele cu ale ei. Helen rămase cu ochii deschişi, uimită de toate aceste senzaţii noi. Blândeţea lui îi trimitea prin trup valuri de plăcere. O dureau sânii zdrobiţi de pânza tare a pieptarului lui. Închise ochii şi se aplecă spre el, braţele strângându-l şi mai tare. Niciodată în viaţa ei nu mai trăise o emoţie atât de intensă.

John se desprinse de ea şi începu să-şi scoată hainele. Inima lui Helen bătea nebuneşte.

— Lasă-mă pe mine, se auzi spunând, apoi se dădu înapoi, speriată de propria îndrăzneală. John îi zâmbi, având pe chip tot ceea ce simţea şi ea: pasiune.

Nu mai dezbrăcase niciodată un bărbat, cu excepţia unui oaspete pe care îl ajutase să se îmbăieze. Trupul lui John era voinic şi musculos, iar ea îi atingea pielea imediat ce un veşmânt cădea la picioarele lor. Sânii ei îi atinseră braţul, simţind mici scântei prin tot corpul.

Odată dezbrăcat, John o ridică pe Helen şi o puse, cu mare grijă, în pat. Avu o clipă de regret că plăcerea se va termina şi va începe durerea. John îi luă talpa piciorului şi şi-o puse în poală. În timp ce Helen îl urmărea, cu respiraţia tăiată, el îi desfăcu jartiera şi trase jos ciorapii de bumbac, sărutând fiecare bucăţică de carne a piciorului ei. Ajungând la degetele de la picioare, Helen nu se mai putu controla. Trupul ei era ciudat de slăbit, îşi simţea inima zvâcnindu-i în gât. Întinse braţele spre el, chemându-l, dar el refuză.

Îi luă celălalt picior. Helen ştiu că nu va mai putea suporta. Corpul ei tânjea după al lui. John râse gutural, dându-i mâinile la o parte. Se scurse o veşnicie până îi scoase şi celălalt ciorap.

Helen zăcea pe perne, fără vlagă. John se întinse peste ea, o sărută, iar mâinile ei îi

cuprinseră umerii. Mâna lui alunecă în jos, pe trupul ei, îndepărtându-i pantalonaşii. Ea se lipi de el, simţind că e pregătit pentru ea. Dar John nu-şi încheiase dulcea tortură. Îşi plecă capul spre sânii ei, gura şi dinţii jucând farse excitante peste vârfurile roz şi tari. Helen gemu, mişcându-şi capul pe pernă, dintr-o parte în alta.

Ce bine era să-l simtă deasupra ei! Era atât de puternic şi greu. Când o pătrunse, îi scăpă un ţipăt. Cu experienţa ei în domeniul plăcerii ar fi putut foarte bine să se considere virgină. Soţul ei îi folosise trupul, John făcea dragoste cu ea.

Patima ei fu la fel de înflăcărată ca a lui John, şi ajunseră pe culme, explodând împreună. O trase spre el, cuprinzând-o cu piciorul şi braţul, parcă temându-se că ar încerca să scape. Helen se ghemui lângă el. Dacă ar fi fost posibil, i-ar fi plăcut să i se strecoare sub piele. Corpul începu să i se relaxeze, copleşit de deliciul unei nopţi de dragoste. Adormi simţind, în ureche şi pe gât, respiraţia regulată a lui John.

Judith era aşezată la masa de pe platformă, între Walter şi Arthur. Ciugulea din mâncare, incapabilă să înghită bucatele prost gătite. Dar n-ar fi contat nici dacă ar fi fost cea mai bună mâncare din lume. Era îmbrăcată într-o tunică din mătase, de culoarea untului, şi o fustă de catifea albastră. Mânecile largi ale părţii de sus erau căptuşite cu satin albastru, fiind brodate cu

mici semilune aurii. Talia ei era prinsă într-o centură din aur, catarama având drept ornament un safir mare.

Mâinile lui Walter o atingeau în permanenţă. I le simţea la încheietura mâinii, pe braţ, pe gât. Nu părea să-şi dea seama că se aflau într-un loc public. Dar Judith era foarte conştientă de cei douăzeci şi cinci de cavaleri care se holbau la ea, fără ruşine. Le vedea privirile pline de subînţelesuri. Înfingându-şi furculiţa într-o bucată de carne, îşi dori să fi fost inima lui Walter. Îi era tot mai greu să-şi înghită mândria.

— Judith, şopti Walter la urechea ei, cu o voce răguşită. Aş fi în stare să te mănânc de vie. Îşi apăsă buzele pe gâtul ei, iar ea îşi simţi trupul străbătut de fiorii repulsiei. De ce mai aşteptăm? Nu simţi iubirea mea pentru tine? Nu-mi cunoşti dorinţa?

Judith rămase nemişcată, făcând un mare efort să nu se tragă de lângă el. Îşi frecă nasul de gâtul ei, îi sărută umerii, iar ea nu-i putu arăta ce simţea.

— Lord Walter, reuşi ea să rostească, după ce înghiţi în sec de câteva ori, nu-ţi mai aminteşti de propriile cuvinte? Ai spus că trebuie să aşteptăm.

— Nu mai pot, gâfâi el. Nu te mai pot aştepta.

— Dar trebuie! replică Judith, cu mai multă furie decât intenţionase, şi îşi smuci violent

mâna din a lui. Ascultă-mă. Ce se va întâmpla dacă cedez pasiunii mele pentru tine şi mă culc cu tine? Nu crezi că ar putea avea drept rezultat conceperea unui copil? Ce va spune regele dacă voi apărea în faţa lui cu burta mare? Crezi că. Nu-şi vor imagina că e al soţului meu? Căsătoria nu va fi anulată dacă voi avea în pântece copilul lui. Şi ştii că divorţul trebuie să fie aprobat de Papă. Am auzit că ar putea dura mai mulţi ani.

— Judith, spuse Walter, apoi se opri. Cuvintele ei erau pline de sens. Şi făceau apel la vanitatea lui. Cât de bine şi-l imagina pe Robert Revendoune spunându-i că-şi oferise fiica clanului Montgomery numai pentru a-i face băieţi. Ştia că el, Walter, îi va putea dărui băieţi. Avea dreptate. Dacă ar fi fost împreună, ar fi conceput un băiat de la prima unire. Luă o gură de vin, mintea fiindu-i copleşită de senzaţii de mândrie şi frustrare.

— Lord Walter, când vom merge la rege? întrebă Judith, direct. Poate voi reuşi să scap în timpul călătoriei, se gândi.

Se aflau la masa mare din hol, dar Walter dădea prea puţină atenţie celor din jur. Arthur vorbi:

— Lady Judith, eşti nerăbdătoare să declari, în faţa regelui, că doreşti anularea căsătoriei? Judith nu-i răspunse. Ei haide, lady Judith, te afli printre prieteni. Poţi vorbi fără teamă. Pasiunea

ta pentru lordul Walter e atât de copleşitoare că abia aştepţi să o faci cunoscută lumii întregi?

— Nu-mi place tonul vocii tale, interveni Walter. Nu are nimic de dovedit. E oaspete, nu prizonieră. N-a fost silită să vină aici.

Arthur zâmbi, îngustându-şi ochii.

— Da, a venit din proprie voinţă, spuse el cu voce tare. Apoi, întinzând mâna prin faţa lui Judith, ca să ia o bucată de carne de pe masă, îşi coborî vocea. Dar de ce a venit? N-am aflat încă răspunsul.

Cina i se păru interminabilă, Judith stând ca pe ghimpi. Când Walter îi întoarse spatele, ca să-i vorbească unuia din servitori, Judith profită de ocazie şi se ridică de la masă. Urcă scările în grabă, inima bătându-i nebuneşte. Cât timp va mai reuşi să-i reziste lui Walter Demari? Cu fiecare minut, atacurile sale erau tot mai îndrăzneţe. Se opri din alergat, sprijinindu-se de peretele rece, încercând să-şi revină. De ce credea ea mereu să se va descurca în orice situaţie?

— Aici erai! Judith privi în sus şi-l văzu pe Arthur stând lângă ea. Erau singuri, într-un cotlon retras al zidurilor groase. Cauţi o cale de scăpare? întrebă el, batjocoritor. Nu există niciuna. Suntem singuri. Braţul lui puternic se întinse spre ea, îi cuprinse talia şi o trase spre el. Unde ţi-e limba aceea atât de iute? Vei încerca

să mă convingi să nu te ating? Mâna i se plimbă peste braţ, mângâind-o. Eşti atât de frumoasă că ai putea face orice bărbat să-şi piardă minţile. Aproape că înţeleg şovăiala lui Walter de a se culca cu tine. Se uită din nou la faţa ei. Nu văd teamă în ochii ăştia aurii, dar aş vrea să-i văd scăpărând de pasiune. Crezi că-mi va sta în putinţă?

Buzele lui tari se năpustiră peste ale ei, dar Judith nu simţi nimic. Rămase cu totul nemişcată. Arthur se dădu înapoi.

— Eşti o căţea de gheaţă, mârâi el, apoi o apăsă şi mai aproape de el. Judith icni, rămânând fără aer. El profită de gura ei deschisă, punând din nou stăpânire pe ea, împingându-şi adânc limba înăuntru, până Judith se înecă. Îmbrăţişarea Iui îi provoca durere, gura lui o sorbea.

Arthur se dezlipi de ea, dar nu-i dădu drumul. Ochii lui îi arătau furia, apoi deveniră batjocoritori.

— Nu, nu eşti rece. Nicio femeie cu părul şi ochii tăi n-ar putea fi de gheaţă. Dar cine să o topească? Walter, sărutându-ţi mâna, sau poate soţul tău?

— Nu, spuse Judith, apoi zâmbi.

— Chiar dacă Walter crede cu totul altceva, eu ştiu că nu eşti o actriţă prea grozavă. Chipul lui se schimonosi. Walter e un prost, dar eu nu sunt.

Crede că ai venit aici fiindcă îl iubeşti, dar eu nu sunt de aceeaşi părere. Dacă aş fi femeie, aş spera să-mi folosesc frumuseţea ca să-i eliberez pe cei dragi. Vrei oare să te oferi în schimbul eliberării mamei şi soţului tău?

— Dă-mi drumul! îi ceru Judith, răsucindu-şi braţul.

El o apucă şi mai strâns.

— N-ai cum să scapi de mine. Nici măcar nu încerca.

— Şi Walter? îl provocă ea.

El izbucni în râs.

— Cunoşti regulile, dar fii atentă că te joci cu focul şi s-ar putea să te arzi. Crezi că mă tem de o târâtură ca Demari? îl duc de nas oricând. Cine crezi că a pus la cale tot acest plan cu anularea căsătoriei? Judith încetă să se mai lupte. Aha! Deci am reuşit să-ţi captez atenţia. Ascultă-mă bine. Walter te va avea primul, dar mai târziu vei fi a mea. După ce se va sătura de tine şi îşi va lua alte femei, vei fi a mea.

— Mai curând m-aş culca în pat cu o viperă, şuieră ea, când mâna lui îi înşfăcă braţul.

— Doar ca să-ţi salvezi mama? spuse el cu o voce ameninţătoare. Ai făcut deja destule pentru ea. Ce altceva ai mai vrea?

— Nu vei afla niciodată!

El o trase din nou spre el.

— Oare? Te crezi puternică fiindcă îl joci pe

degete pe acel tâmpit de Demari, dar îţi voi arăta eu cine e mai tare în castelul ăsta.

— Ce… ce vrei să spui?

El îi surâse.

— Vei afla cât de curând.

Judith se strădui să alunge senzaţia de groază, provocată de cuvintele lui.

— Ce pui la cale? Vrei să-mi torturezi mama?

— Nu, nu sunt atât de lipsit de fineţe. Doar un pic de distracţie. Îmi va face bine să te văd agitându-te. După ce te vei sătura, vino, într-o noapte, în patul meu şi vom sta de vorbă.

— Niciodată!

— Nu te grăbi. Brusc, Arthur îi dădu drumul. Acum trebuie să plec. Ai la ce să te gândeşti.

Rămasă singură, Judith stătu nemişcată, respirând adânc ca să se calmeze. Se întoarse ca să pornească spre încăperea ei, dar fu surprinsă să vadă un bărbat aşteptând, tăcut, în umbră. El se sprijini, leneş, de peretele opus al salonului. De umerii laţi îi atârna o lăută şi se folosea de un cuţit ca să-şi taie unghiile. Judith nu-şi dădu seama ce anume o făcuse să se uite la el. Doar că s-ar putea să fi auzit o parte din ameninţările lui Arthur. Cu toate astea, ochii îi erau atraşi de el, deşi bărbatul nu-şi ridicase capul ca să se uite la ea. În timp ce-l fixa cu privirea, acesta ridică capul. Ochii lui albaştri o sfredeliră cu o ură atât de mare, că Judith uită să mai respire. Îşi duse

mâna la gură şi îşi muşcă dosul palmei.

Se răsuci şi porni în fugă, de-a curmezişul salonului, spre odaia ei, unde se trânti în pat. Lacrimile veniră încet, luptându-se cu voinţa ei şi învingând în cele din urmă.

— Doamna mea, şopti Joan mângâind-o pe Judith pe păr. Ajunseseră foarte apropiate în aceste ultime zile, diferenţa dintre poziţiile lor sociale devenind tot mai nesemnificativă. Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, mi-am făcut-o singură. Gavin a spus c-ar fi trebuit să rămân acasă, la cusăturile mele. Mă tem că a avut dreptate.

— Cusături, repetă servitoarea, surâzând. Ai fi încurcat firele mai rău decât lucrurile de aici.

Judith se uită la ea, îngrozită, apoi spuse printre lacrimi:

— Eşti bună cu mine. Am avut un moment de slăbiciune şi mi s-a făcut milă de mine. Noaptea trecută i-ai dus mâncare lui Gavin?

— Da.

— Şi cum arăta?

Joan se încruntă.

— Mai slăbit.

— Cum să-l ajut? se întrebă Judith. Gavin mi-a spus că trebuie să-l aştept pe fratele său, Stephen, dar până când? Trebuie să-l scot pe Gavin din gaura aia!

— Da, doamna mea, trebuie.

— Dar cum?

Joan îi replică, serioasă:

— Numai Dumnezeu cunoaşte răspunsul.

În seara aceea, Arthur răspunse întrebării lui Judith. Se aflau la cină, o cină constând din supă şi tocană. Walter era tăcut, n-o atingea pe Judith, aşa cum făcea de obicei, se mulţumea să o studieze din colţul ochiului, de parcă i-ar fi cântărit în minte comportamentul.

— Îţi place mâncarea, lady Judith? întrebă Arthur. Ea se mulţumi să încline doar capul. Să sperăm că distracţia pregătită pentru tine va fi şi ea pe placul tău.

Judith dădu să-l întrebe la ce se referea, dar n-o făcu. Nu-i va da această satisfacţie. Arthur se aplecă înainte, uitându-se la Walter.

— Nu crezi că e momentul potrivit?

Walter vru să protesteze, apoi se răzgândi. Era clar că era vorba despre ceva ce el şi Arthur discutaseră mai devreme. Walter le făcu cu mâna celor doi soldaţi care aşteptau în pragul uşii, iar aceştia plecară.

Judith nu mai putu înghite nici măcar mâncarea din gură şi trebui să bea nişte vin ca să o facă să-i alunece pe gât. Ştia că Arthur plănuise ceva odios şi voia să fie pregătită. Privi, preocupată, prin salon. Văzu din nou bărbatul zărit pe coridor, în acea după-amiază. Era înalt şi zvelt, cu păr de un blond-închis cu câteva şuviţe

mai deschise la culoare. Avea o falcă puternică, iar bărbia, despicată. Însă ochii erau cei care o atrăgeau. Erau de un albastru-intens, scăpărând de focul urii, o ură care îi era adresată ei. Omul o fascina.

Tăcerea bruscă, anormală, din salon, şi zgomotul de lanţuri, târâte pe jos, o făcură să întoarcă ochii. În lumina strălucitoare, Judith nu-şi dădu seama, de la bun început, că forma pe care o târau cei doi soldaţi ar fi o fiinţă omenească. Era mai degrabă o grămadă, urât mirositoare, de zdrenţe, decât un bărbat. Şi aceste câteva secunde de confuzie o salvară. Îi văzu pe Arthur şi Walter urmărind-o cu mare atenţie. Ea îi privi uimită şi, imediat ce întoarse capul, înţelese că cel târât în salon nu era altul decât Gavin. Nu se mai uită la el, ochii rămânându-i aţintiţi asupra lui Walter. Aşa va avea timp să se gândească. De ce i-l arătau aşa? Nu ştiau că ar fi vrut să alerge la el şi să-l ajute?

Răspunsul veni imediat, înţelegând că tocmai asta îşi dorea Arthur. Dorea să-i demonstreze lui Walter că ea nu-şi ura soţul.

— Nu-l cunoşti? întrebă Walter.

Judith ridică privirea, surprinsă parcă, spre bărbatul murdar, adus în salon. Apoi începu să zâmbească foarte încet.

— Aşa mi-am dorit mereu să-l văd.

Walter scoase un strigăt de triumf.

— Aduceţi-l aici! Doamna mea îl vede aşa cum spera că va fi, declară el de faţă cu toţi cei prezenţi. S-o lăsăm să se bucure de această clipă, o merită.

Cei doi soldaţi îl traseră pe Gavin până lângă masă. Inima lui Judith bătea gata să-i sară din piept. Nu putea risca nicio greşeală. Dacă arăta cât suferea pentru soţul ei, durerea ei ar fi cauzat multe morţi. Se ridică şi apucă, cu o mână tremurătoare, cupa de vin, aruncându-i-o în faţă.

Lichidul păru să-l trezească pe Gavin, făcându-l să se uite la ea. Chipul lui slab, cu trăsături colţuroase, îi arăta surpriza. Apoi uimirea. Întoarse alene capul spre

Walter şi Arthur, aflaţi lângă soţia lui.

Demari îşi puse posesiv braţul peste umerii lui Judith.

— Uită-te la cine o ţine acum, se lăudă el.

Înainte ca cineva să fi putut reacţiona, Gavin se aruncă, peste masă, asupra lui. Soldaţii, care îl trăseseră de lanţuri, fură împinşi înainte, împiedicându-se, căzând peste farfuriile cu mâncare. Walter nu reuşi să se mişte destul de repede, iar mâinile murdare ale lui Gavin se strânseră în jurul bărbatului mai mic, îmbrăcat ţipător, aflat de cealaltă parte a mesei.

— Luaţi-l! gemu Walter, fără vlagă, folosindu-se de unghii ca să zgârâie mâinile lui Gavin, fixate peste gâtul lui.

Judith fu la fel de uluită, ca restul celor prezenţi. Gavin ar fi trebuit să fie mai mult mort decât viu, dar mai avea încă suficientă forţă.ca să dezechilibreze doi oameni şi să-l ucidă pe cel care îl capturase.

Gărzile îşi reveniră şi smuciră de lanţurile de la încheieturile lui Gavin. Fu nevoie de trei zdrahoni ca să-l elibereze pe Walter. Capătul unui lanţ fu trântit peste coapsele lui Gavin. Acesta gemu şi se prăbuşi într-un genunchi, dar se ridică imediat.

— Te voi ucide, spuse el, privirea lui sfredelindu-l pe Walter.

— Duceţi-l de aici! porunci Walter, frecându-şi gâtul aproape frânt. Tremura, continuând să se uite la Gavin.

După ce Gavin fu târât din salon, Walter se lăsă să cadă pe scaun. Judith ştiu că, în acele momente, era deosebit de vulnerabil.

— A fost plăcut, spuse ea zâmbind, apoi i se adresă lui Walter care încă mai tremura din toate încheieturile; Nu, bineînţeles că nu ce ţi-a făcut, nu la asta m-am referit. Dar e bine că m-a văzut cu cineva… la care ţin. Walter ridică ochii spre ea, spinarea îndreptându-i-se puţin. Însă ar trebui să fiu supărată pe tine. Îşi coborî privirea, sfioasă şi seducătoare.

— De ce? Ce am făcut?

— N-ar fi trebuit să aduci aşa o murdărie în

prezenţa unei doamne. Arăta atât de înfometat, încât mă întreb dacă n-a dorit, de fapt, doar mâncarea de pe masă... Cum să vadă ce am acum, dacă nu se gândeşte la altceva decât la bucate şi la chestiile care i se târăsc pe corp?

Walter cumpăni câteva clipe.

— Ai dreptate. Se întoarse spre nişte oameni de lângă uşă şi le porunci: Spuneţi-le paznicilor să-l cureţe şi să-l hrănească. Era în al noulea cer de fericire. Arthur îi spusese că Judith va plânge văzându-şi soţul în starea în care era, dar ea zâmbise!

Numai Joan ştia cât o costase zâmbetul acela pe stăpâna ei.

Judith îi întoarse spatele lui Walter, dorind să plece din încăpere şi mai ales de lângă el. Traversă holul, ţinându-şi capul sus.

— Femeia acea merită tot ce poate fi mai rău! spuse cineva din apropiere.

— Aşa e. Nicio soţie nu are dreptul să se poarte aşa cu soţul ei.

Toţi o dispreţuiau. Şi începea să se urască şi ea. Judith urcă, încet, scările spre odaia ei, dorind să fie singură. În vârful scărilor, un braţ îi cuprinse talia şi fu izbită de pieptul unui bărbat ce părea tare ca fierul. Simţi cuţitul de la gât, tăişul ascuţit fiind cât pe ce să ciupească din pielea delicată. Mâinile ei zburară la braţul bărbatului, dar fără niciun rezultat.

Capitolul 19

— Un singur cuvânt şi-ţi retez capul acela de viperă, spuse vocea groasă, pe care nu o mai auzise până acum. Unde e John Bassett? Judith abia dacă mai putea vorbi, dar nu era un bărbat căruia să nu i te supui. Răspunde-mi! adăugă el, strângând braţul şi apăsând mai tare cuţitul de gâtul ei.

— Cu mama mea, şopti Judith.

— Mamă! rosti el, scuipându-i cuvântul în ureche. Fie ca femeia aceea să blesteme ziua în care a adus pe lume o scorpie ca tine!

Judith nu-l putea vedea şi abia mai putea respira din cauza braţului care îi strângea coastele şi plămânii.

— Cine eşti? gemu ea.

— Da, e bine să mă întrebi. Sunt duşmanul tău şi aş fi încântat să pun capăt existenţei tale mârşave, dacă n-aş avea nevoie de tine. Unde e odaia lui John Bassett?

— Nu… nu pot respira.

Bărbatul şovăi, apoi slăbi strânsoarea, îndepărtând puţin cuţitul de la gâtul ei.

— Răspunde-mi!

— Odaia în care e închis cu mama mea e păzită de doi oameni.

— La care cat? Haide, vorbeşte, porunci el,

încordându-şi din nou braţul. Să nu crezi că va veni cineva să te salveze.

Şi, dintr-o dată, totul fu prea mult pentru Judith, iar ia începu să râdă. La început încet, apoi tot mai isteric, cu fiecare cuvânt rostit:

— Să mă salveze? Şi cine, mă rog frumos, ar veni să mă salveze? Mama e prizonieră. Singurul meu om de încredere a fost capturat şi el. Soţul e închis în canalul de scurgere. Un bărbat, pe care îl detest, are dreptul să mă pipăie de faţă cu soţul meu şi un altul să-mi şoptească ameninţări în urechi. Iar acum sunt atacată de un străin, în întunericul de pe coridor! Mâinile ei împinseră cuţitul mai aproape de gâtul ei. Indiferent cine ai fi, te rog, termină ceea ce-ai început. Pune capăt vieţii mele, te implor. La ce mi-ar folosi? Să privesc cum familia îmi e măcelărită sub ochi? Nu vreau să trăiesc ca să văd acest sfârşit tragic.

Braţul bărbatului se relaxă. Apoi dezlipi mâinile care trăgeau de cuţit. Îl puse în teacă şi o apucă de umeri. Judith nu fu surprinsă să recunoască cântăreţul din salon.

— Vreau să aud mai multe, spuse el, pe un ton mai puţin aspru.

— De ce? întrebă ea ridicând privirea spre ochii săi lipsiţi de orice expresie. Eşti un spion trimis de Walter sau Arthur? Am spus deja prea multe.

— Da, o aprobă el brutal. Dacă aş fi un spion,

aş avea ce să-i povestesc stăpânului meu.

— Spune-i! Să terminăm odată!

— Nu sunt spion. Sunt Stephen, fratele lui Gavin.

Judith rămase năucită, fixându-l cu ochii mari. Ştia că era adevărat. De aceea se simţise atrasă de el. Exista ceva în el, chiar dacă nu în înfăţişare, care îi amintea de Gavin. Nu-şi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Mi-a spus Gavin că vei veni. Mi-a spus că am încurcat totul, dar că tu vei îndrepta lucrurile.

Stephen clipi de câteva ori.

— Când ţi-a spus el aşa ceva?

— În a doua noapte după ce am venit aici. Am coborât la el, în groapă.

— În…? auzise povestindu-se despre felul în care era ţinut Gavin – atât reuşise să afle – dar nu avusese cum să ajungă la fratele său. Vino şi aşează-te aici, spuse el, conducând-o pe Judith spre pervazul unei ferestre. Avem multe de discutat. Povesteşte-mi totul, de la început.

Stephen ascultă, în tăcere, cum Walter îl ucisese pe tatăl ei, pretinzându-i pământurile, cum Gavin plecase să-l întâlnească în luptă.

— Iar Gavin şi mama ta au fost capturaţi?

— Da.

— Atunci de ce eşti aici? Demari n-a cerut nicio recompensă? Ar trebui să o fi adunat.

— N-am aşteptat să o ceară. Am venit cu John

Bassett şi am fost întâmpinaţi cu uşile deschise.

— Mda, îmi imaginez, spuse Stephen, sarcastic. Acum Walter Demari vă are pe toţi, pe tine, pe Gavin, pe mama ta şi pe omul de încredere al lui Gavin.

— N-am ştiut ce altceva să fac.

— Ne-ai fi putut chema pe unul dintre noi, spuse Stephen, furios. Raine, cu piciorul lui rupt, ar fi reuşit mai multe decât tine, o femeie. John Bassett ar fi trebuit să o ştie.

Judith îşi puse mâna pe braţul lui Stehen.

— Nu-l învinovăţi. L-am ameninţat că vin singură, dacă nu mă însoţeşte.

Stephen privi, în jos, la mâna ei mică, apoi din nou la ochii ei.

— Şi cum rămâne cu ce-am văzut în salon? Oamenii castelului zic că-l urăşti pe Gavin şi ai face orice ca să scapi de el. Poate e adevărat că vrei să pui capăt căsătoriei tale.

Judith îşi retrase mâna, repede. Începea să-i amintească prea mult de Gavin. Îi sări ţandăra.

— Ce simt eu pentru Gavin rămâne între mine şi el, nu-i treaba nimănui.

Stehen o fulgeră cu privirea. O apucă de încheietura mâinii, strângând-o până o făcu să-şi încleşteze dinţii.

— Deci, e adevărat. Îl iubeşti pe acest Walter Demari?

— Nu-l iubesc!

Strânsoarea lui nu slăbi, dimpotrivă.

— Nu mă minţi!

Violenţa bărbaţilor o înfuriase întotdeauna pe Judith.

— Eşti exact ca şi Gavin! se răsti ea. Nu vezi decât ceea ce vrei să vezi. Nu, nu sunt la fel de lipsită de onoare ca fratele tău. El e cel care se târăşte în patru labe, la picioarele unei femei fără scrupule. Dar eu nu mă voi coborî până acolo.

Stephen fu nedumerit şi dădu drumul încheieturii.

— Despre ce femeie fără scrupule vorbeşti? Ce e cu lipsa asta de onoare?

Judith îşi smuci mâna şi îşi frecă locul unde degetele lui îşi lăsaseră amprenta.

— Am venit aici să-mi salvez soţul, fiindcă i-am fost dată în faţa lui Dumnezeu, iar acum îi port copilul în pântece. E de datoria mea să încerc să-l ajut, dar nu o fac din dragoste pentru el. Nu! spuse ea, cu înflăcărare. El îşi păstrează iubirea pentru o blondă! Se opri şi se uită la încheietura mâinii.

Râsul lui Stephen o făcu să ridice capul.

— Alice, spuse el. Deci asta e? Nu un război serios pentru pământuri, ci o neînţelegere dintre doi soţi, o treabă muierească.

— O treabă muierea…

— Mai încet! Vom fi auziţi.

— E mai mult decât o problemă muierească, te asigur! şuieră ea.

Stephen reveni la problema care îl interesa mai mult.

— Cu Alice te poţi lămuri mai târziu, dar eu trebuie să fiu sigur că nu te vei duce la rege să ceri anularea căsătoriei. Nu ne putem permite să pierdem pământurile Revendoune.

Deci asta îl interesa pe el, fie că ea ţinea sau nu la Walter Demari. Nu conta că Gavin o trăda cu o altă femeie, dar, Doamne fereşte, să fi simţit ceva pentru alt bărbat.

— Nu pot cere anularea căsătoriei dacă îi port copilul în pântece.

— Cine altcineva mai ştie de copil? Bănuiesc că nu şi Demari.

— Doar mama, John Bassett… şi servitoarea mea.

— Gavin nu?

— Nu. Nu am avut când să-i spun.

— Bine. Va avea destule pe cap. Cine cunoaşte cel mai bine castelul ăsta?

— Vătaful. E aici de doisprezece ani.

— Ai răspunsul gata pregătit, spuse Stephen, bănuitor.

— Chiar dacă tu şi fratele tău credeţi cu totul altceva, am un creier cu care gândesc şi ochi cu care să văd.

Stephen o studie în lumina slabă a înserării.

— Ai dat dovadă de curaj venind aici, deşi n-ai făcut bine.

— Să o iau drept compliment?

— Cum vrei.

Judith miji ochii.

— Mama ta trebuie să fi fost bucuroasă că ceilalţi fii nu seamănă cu primii doi.

Stephen se holbă la ea, apoi începu să zâmbească.

— Probabil că-i scoţi sufletul fratelui meu. Acum nu te mai certa cu mine şi lasă-mă să găsesc o cale de scăpare din toată această încurcătură, provocată de tine.

— Eu…! începu ea, dar se opri. Avea dreptate, fireşte.

El îi ignoră izbucnirea.

— Ai reuşit ca fratele meu să fie curăţat şi hrănit, deşi metodele tale mi-au întors stomacul pe dos.

— Ar fi trebuit să alerg şi să-l iau în braţe? întrebă ea, sarcastic.

— Nu, ai făcut bine. Nu cred că are destulă forţă să călătorească şi ar fi o povară pentru noi. Dar e puternic, în două zile, bine îngrijit, îşi va reveni suficient ca să putem scăpa. Trebuie să părăsesc castelul şi să chem ajutoare.

— Oamenii mei sunt afară.

— Da, ştiu. Dar ai mei nu sunt aici. Când am aflat că fratele meu are nevoie de mine, am venit

singur. Oamenii mei mă urme. Ază, dar va mai trece două zile până vor ajunge aici. Trebuie să plec şi să-i conduc aici.

Ea îi atinse braţul din nou.

— Iar voi fi singură.

El îi zâmbi şi îi puse un deget pe bărbie.

— Da. Dar te vei descurca. Ai grijă ca soţul tău să fie îngrijit şi să-şi recapete forţele. Când mă întorc, vă scot pe toţi de aici. Ea dădu din cap, apoi privi în jos, la mâinile ei. El îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei. Nu fi supărată pe mine. Am crezut că vrei moartea lui Gavin. Acum văd că nu e aşa.

Ea schiţă un zâmbet.

— Nu sunt supărată. Doar că m-am săturat de locul ăsta, de omul ăla care mă tot pipăie, de celălalt…

El îşi duse degetul la buzele ei.

— Mai ţine-l puţin departe de tine. Crezi că vei reuşi?

— Voi încerca. Începusem să-mi pierd orice speranţă.

Stephen se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Gavin e norocos, şopti el, apoi se ridică şi plecă.

Capitolul 20

— L-ai văzut? întrebă Judith ridicându-se din

pat. Era în dimineaţa după ce discutase cu Stephen iar acum o întreba pe Joan dacă descoperise ceva despre Gavin.

— Da, răspunse Joan. Şi e din nou chipeş. M-am temut că murdăria din locul ăla să nu-i fi schimbat înfăţişarea.

— Te gândeşti prea mult la înfăţişarea bărbaţilor.

— Şi prea puţin la cât le poate pielea! i-o întoarse Joan.

— Dar Gavin e bine? Locul acela infect n-a lăsat urme asupra lui?

— Sunt sigură că mâncarea, pe care i-ai trimis-o, l-a ţinut în viaţă.

Judith se opri. Dar mintea lui? se întrebă. Oare ce gândise despre faptul că-i aruncase vinul în faţă?

— Adu-mi rochia de servitoare. A fost spălată?

— Nu te poţi duce la el, afirmă Joan, cu toată convingerea. Dacă vei fi prinsă...

— Adu-mi rochia şi nu-mi mai da porunci.

Gavin se afla într-o odaie scobită în fundaţia tunelului. Era un loc jalnic; lumina nu pătrundea deloc. Sân gura intrare era o uşă de stejar, cu balamale din fier.

Joan părea să-i cunoască bine pe cei doi bărbaţi, aflaţi de o parte şi de alta a uşii. În castelul lui Demari nu se făcea mare caz de disciplină, iar Joan profita din plin. Îi făcu cu

ochiul unuia dintre paznici.

— Deschide! strigă Joan. Aducem mâncare şi leacuri trimise de lordul Walter.

O bătrână murdară deschise uşa, cu mare prudenţă.

— De unde ştiu eu că veniţi din, partea lordului Walter?

— Fiindcă aşa zic eu, replică Joan şi trecu pe lângă ea. Judith îşi ţinu capul plecat, gluga din pânză aspră acoperindu-i bine părul.

— Îl puteţi vedea, spuse femeia, furioasă. Doarme şi nici n-a făcut altceva de când e aici. E în grija mea şi ştiu ce fac.

— Cum să nu! spuse Joan, dispreţuitoare. Uite cât de murdar e patul.

— E mai curat decât a fost el când a intrat aici.

Judith îi dădu servitoarei un mic ghiont, ca să înceteze ciorovăiala cu bătrână.

— Lasă-ne şi ne ocupăm noi de el, spuse Joan.

Bătrână, cu părul cenuşiu şi unsuros, cu gura plină de dinţi stricaţi, părea proastă, dar nu era. Văzuse cum femeia mai mică îi dăduse un cot celeilalte, cea plină de draci potolindu-se imediat.

— Ei, ce mai aştepţi? se răsti Joan, indignată.

Bătrână voia să vadă chipul ascuns de glugă.

— Mă duc să aduc nişte leacuri, spuse ea. Mai sunt şi alţi bolnavi care au nevoie de mine, chiar dacă ăsta nu. Are. Luând borcanul în mână,

trecu pe lângă femeia a cărei prezenţă o nedumerea. Ajunsă aproape de lumânare, îl scăpă borcanul jos. Femeia tresări, se uită în sus, lăsând-o pe bătrână să-i vadă ochii. Flacăra lumânării dansa în minunatele orbite aurii. Bătrână se străduia, din răsputeri, să nu zâmbească cu gura până la urechi. Mai văzuse ochi ca aceştia doar la o singură persoană.

— Eşti la fel de nepricepută pe cât eşti de proastă, şuieră Joan. Cară-te de aici, înainte să dau foc zdrenţelor pe care le porţi.

Bătrâna îi aruncă lui Joan o privire încărcată de răutate, apoi ieşi, zgomotos, din încăpere.

— Joan! spuse Judith, imediat ce fură singure. Am să dau eu foc hainelor de pe tine, dacă te mai prind că vorbeşti aşa cu cineva.

Joan rămase cu gura căscată.

— Crezi că-i pasă cuiva de ea?

— E una dintre făpturile lui Dumnezeu, la fel ca tine şi ca mine. Judith ar fi continuat, dar ştia că nu are niciun sens. Joan era o snoabă incurabilă. Umilea pe oricine considera a fi mai prejos de ea. Judith se duse la soţul ei, preferind să se ocupe de el, decât să-i dea servitoarei lecţii de morală.

— Gavin, spuse ea încetişor, aşezându-se pe marginea patului. Lumânarea pâlpâi pe deasupra umbrelor, făcute de pometi, şi a bărbiei puternice, li atinse obrazul. Era bine că-l vedea

din nou curat.

El deschise ochii, cenuşiul lor părând şi mai intens în lumina flăcării.

— Judith, şopti el.

— Da, eu sunt, spuse ea zâmbind şi împinse pe spate gluga de pe cap, dezvelindu-şi părul. Arăţi mai bine acum că eşti spălat.

Expresia de pe chipul lui era rece şi dură.

— Nu ţie trebuie să-ţi mulţumesc. Sau poate crezi că vinul, aruncat în faţă, mi-a şi curăţat-o.

— Gavin, mă acuzi pe nedrept. Dacă te-aş fi întâmpinat altfel, Walter ţi-ar fi curmat zilele.

— Şi nu ţi-ar fi convenit mai mult?

Ea se retrase de lângă el.

— N-am de gând să mă cert cu tine. Vom discuta mai târziu, când vom fi liberi. L-am văzut pe Stephen.

— Aici? spuse Gavin şi, dând să se ridice, pătura îi alunecă de pe pieptul gol.

Trecuse mult timp de când Judith nu mai fusese ţinută la acel piept. Pielea lui bronzată îi captă atenţia în întregime.

— Judith! se răsti Gavin. Stephen e aici?

— A fost aici. Îşi îndreptă ochii spre ai lui şi adăugă: S-a întors să-şi aducă oamenii.

— Şi ai mei? Ce fac oamenii mei? Taie frunza la câini, în faţa zidurilor?

— Nu ştiu. N-am întrebat.

— Nu, fireşte, spuse el, înfuriat. Când se

întoarce?

— Să sperăm că mâine.

— Mai puţin de o zi. De ce eşti aici? Nu ai de aşteptat decât o zi. Dacă vei fi găsită aici, vei provoca multe necazuri.

Judith strânse fălcile.

— Ştii să faci şi altceva, în afară să mă critici? Am venit în iadul ăsta fiindcă erai prizonier. Am riscat enorm ca să mă asigur că ai de mâncare. Iar tu mă cerţi cu fiecare ocazie. Spune-mi, stăpâne, ce anume ţi-ar face plăcere?

El o privi cu ochii mari.

— Te poţi mişca liberă, nu-i aşa? Se pare că poţi merge oriunde, fără să fii păzită. De unde să ştiu că Demari nu aşteaptă în faţa uşii? Gavin îi apucă încheietura mâinii.Mă minţi?

Ea şi-o eliberă imediat.

— Sunt uluită de josnicia ta. Ce motiv ai să mă numeşti mincinoasă? Tu eşti cel care m-a minţit, încă de la început. Crezi ce vrei. N-ar fi trebuit să te ajut. Poate atunci aş fi găsit şi eu un pic de linişte. Sau poate ar fi trebuit să mă duc cu Walter Demari, când s-a oferit să mă ia de soţie. Ar fi fost, cu siguranţă, o viaţă mai bună decât cea cu tine.

— E aşa cum am crezut, spuse Gavin, cu răutate.

— Da! E aşa cum ai crezut! replică Judith, pe acelaşi ton. Furia în faţa insinuărilor şi

acuzaţiilor lui o făcea la fel de oarbă ca şi pe el.

— Doamna mea! îi întrerupse Joan. Trebuie să mergem. Am petrecut deja prea mult timp aici.

— Da, o aprobă Judith. Trebuie să plec.

— Cine o va conduce pe soţia mea înapoi în camera ei?

Judith se mulţumi doar să se uite la el, prea furioasă ca să mai vorbească.

— Lady Judith, spuse Joan cu o voce insistentă. Judith îi întoarse spatele soţului ei. Când ajunseră lângă uşă, Joan îi şopti stăpânei ei: Nu are niciun sens să discuţi cu un bărbat când e ros de gelozie.

— Gelozie! spuse Judith. Trebuie să-ţi pese de cineva ca să fii gelos. Şi e clar că lui nu-i pasă de mine. Îşi îndreptă umerii, aranjându-şi gluga peste păr.

Joan dădu să-i răspundă, deschizând uşa şi pregătindu-se să iasă din celulă. Se opri brusc, încremenind. Judith, aflată în spatele ei, ridică capul ca să vadă ce provocase spaima cameristei ei.

Îl văzu pe Arthur, cu mâinile pe şolduri, cu picioarele depărtate, având pe chip o expresie hidoasă. Judith îşi plecă repede capul şi se întoarse, sperând că nu o observase.

Arthur veni spre ea cu braţul întins.

— Lady Judith, aş vrea să-ţi vorbesc.

Judith ştiu că drumul până în odaia lui Arthur

va fi cel mai lung din viaţa ei. Genunchiul tremurau de frică şi, pe deasupra, mai simţea şi greaţa de dimineaţă urcându-i în gât. Caracterul ei impetuos a distrus probabil planurile lui Stephen şi… şi… Nu voia să se gândească la ce se va întâmpla, dacă Stephen nu ar fi ajuns la timp.

— Eşti o proastă, remarcă Arthur, când fură singuri în încăpere.

— Mi s-a mai spus, replică Judith şi inima i se cufundă adânc, în piept.

— Te duci la el ziua în amiaza mare! N-ai putut aştepta nici măcar să se facă noapte. Judith îşi păstră capul plecat, concentrându-se asupra mâinilor. La spune, ce-ai pus la cale? Am fost un tâmpit să-mi imaginez că va merge. Sunt mai prost decât omul pe care îl slujesc. Spune, cum aveai de gând să ieşi basma curată din păienjenişul ăsta de minciuni?

Judith ridică bărbia.

— Nu-ţi voi spune nimic.

Arthur miji ochii.

— El va avea de suferit. Şi ai uitat de mama ta? Am avut dreptate să nu mă încred în tine. O ştiam foarte bine, dar am fost, la rândul meu, orbit de frumuseţea ta. Iar acum mă aflu implicat în toată treaba asta, la fel de mult ca tine. Ştii pe cine va învinovăţi lordul Walter când planurile lui nu se vor realiza? Când îşi va da seama că nu

va obţine mâna frumuseţii Revendoune? Nu pe tine, doamna mea, ci pe mine. E un copil căruia i s-a dat puterea de a hotărî.

— Şi vrei să-mi fie milă de tine? Tu eşti cel care mi-a distrus viaţa, iar acum eu şi familia mea trăim la un pas de moarte.

— Atunci înseamnă că ne înţelegem unul pe celălalt. Nu ne pasă de ceilalţi. Eu ţi-am vrut pământurile, Walter, persoana ta. Se opri şi o privi pe furiş. Deşi pot spune că persoana ta m-a intrigat mult, în ultimul timp.

— Şi cum vei ieşi din încurcătura în care te-ai băgat? întrebă Judith, schimbând subiectul şi inversând rolurile.

— E bine că întrebi. Nu-mi mai rămâne decât o singură soluţie. Trebuie să rezolv anularea căsătoriei. Nu vei mai apărea înaintea regelui, dar vei semna un document cerând anularea căsătoriei. Va fi scris în aşa fel încât cererea să nu-ţi poată fi refuzată.

Judith se ridică din scaun, cuprinsă de un nou val de greaţă. Alergă spre colţul încăperii şi îşi goli stomacul în oala de ceramică. După ce-şi reveni, se întoarse înapoi lângă Arthur.

— Iartă-mă. Peştele de aseară trebuie să fi fost stricat.

Arthur îi turnă o cupă de vin. Ea o luă cu mâini tremurătoare.

— Îi porţi copilul, afirmă el, sec.

— Nu! Nu-i adevărat! minţi Judith.

Chipul lui Arthur se înăspri.

— Să chem moaşa să se uite la tine? Judith îşi coborî privirea spre cupa cu vin şi clătină din cap. Nu poţi cere anularea căsătoriei, continuă el. Nu m-am gândit că un copil ar putea fi conceput atât de repede după nuntă. Se pare că ne afundăm tot mai adânc în grămada de noroi.

— Îi vei spune lui Walter?

Arthur pufni, dispreţuitor.

— Imbecilul ăla te crede pură şi feciorelnică. Turuie într-una despre iubire şi viaţa alături de tine. Nu ştie că eşti de două ori mai deşteaptă ca el.

— Vorbeşti prea mult, spuse Judith, simţind din nou răzvrătirea stomacului. Ce vrei?

Arthur o privi cu admiraţie.

— Eşti o femeie inteligentă, nu numai frumoasă. Mi-ar plăcea să-mi aparţii. Zâmbi, apoi deveni serios. Walter va afla de copil şi de minciunile tale; Nu e decât o problemă de timp. Eşti dispusă să-mi oferi o pătrime din averea Revendoune dacă te scot afară de aici?

Judith se gândi repede. Averea însemna prea puţin pentru ea. Să fie Arthur o şansă mai sigură decât Stephen? Dacă îl refuza pe Arthur, acesta îi va putea povesti lui Walter, iar vieţile lor vor atârna de un fir de păr – după ce Walter se va sătura de Judith.

— Da, îţi dau cuvântul meu. Suntem cinci. Dacă ne ajuţi să evadăm, o pătrime din averea Revendoune va fi a ta.

— Nu-ţi pot garanta că toţi…

— Toţi cinci sau nimic.

— Bine, spuse el. Ştiu că mă pot baza pe cuvântul tău. Am nevoie de timp ca să aranjez nişte lucruri. Iar tu trebuie să mergi la cină. Lordul Walter va fi foarte furios dacă nu vei sta lângă el, zâmbind prosteşte.

Ieşind din odaie, Judith refuză să-i ia braţul. Arthur ştia că îl antipatiza şi mai mult, fiindcă îşi trăda stăpânul, iar asta îl făcu să râdă. Ideea loialităţii faţă de altcineva, în afara propriei persoane, îl amuza enorm.

După ce uşa odăii lui Arthur se închise în urma lor, încăperea păru să fie goală. Câteva clipe, rămase învăluită în tăcere. Apoi se auzi un mic zgomot venind de sub pat. Bătrâna se târî cu mare atenţie, afară din ascunzătoarea ei. Rânji, privind din nou moneda strânsă în palmă.

— Argint, şopti ea. Dar ce-i va da stăpânul, dacă va repeta ce auzise? Aur! Nu înţelesese chiar tot, dar îl auzise pe Arthur numindu-l imbecil pe lordul Walter, şi ştia că acesta voia să-şi trădeze stăpânul pentru o parte din averea acelei femei Montgomery. Şi mai era ceva despre un copil. Iar asta părea ceva foarte important.

Judith stătea dusă pe gânduri, lângă fereastra

salonului, îmbrăcată într-o tunică de un gri-deschis şi o fustă roşu-carmin. Mânecile erau tivite pe margine cu blană de veveriţă. Soarele apunea, cufundând holul în întuneric.

Începea să mai piardă din teama simțită în acea dimineaţă, când vorbise cu Arthur. Privi soarele cu recunoştinţă. Încă o zi, apoi Stephen se va întoarce şi totul va fi în ordine.

De la prânz nu mai dăduse ochii cu Walter. O invitase să călărească cu el, apoi uitase parcă să o mai ia. Judith presupuse că fusese reţinut de problemele castelului.

Se lăsă cuprinsă de îngrijorare când soarele apusese, iar mesele fură pregătite pentru cină. Nici Arthur şi nici Walter nu-şi făcură apariţia. O trimise pe Joan să afle ce putea, dar servitoarea nu se întoarse cu prea multe noutăţi.

— Odaia lordului Walter e bine păzită. Bărbaţii de acolo nu vor să răspundă la nicio întrebare, deşi am încercat toate mijloacele de convingere.

Ceva nu era în regulă. Judith o ştiu când se întoarse în odaia ei, însoţită de Joan, şi auzi cum uşa e ferecată pe dinafară. În noaptea aceea, nu prea reuşiră să doarmă.

În dimineaţa următoare, Judith se îmbracă într-o rochie simplă, din lână cafenie. Nu şi-o împodobi cu nicio bijuterie. Aştepta în tăcere. Zăvorul fu tras, iar un bărbat, îmbrăcat în zale de luptă, păşi plin de îndrăzneală în odaie.

— Urmează-mă, spuse el.

Joan încercă să-şi însoţească stăpâna, dar fu împinsă înapoi, iar uşa fu din nou zăvorâtă. Paznicul o conduse pe Judith spre camera lui Walter.

Primul lucru pe care îl văzu Judith, după deschiderea uşii, fu ceea ce mai rămăsese din Arthur, răstignit de perete. Îşi întoarse faţa, simţind greaţa urcându-i în gât.

— Nu-i o privelişte prea frumoasă, nu-i aşa, doamna mea?

Judith ridică privirea şi-l văzu pe Walter stând comod pe pernele unui jilţ înalt. Ochii roşii şi întreaga lui atitudine arătau că era foarte beat. Vorbea articulând cu greu cuvintele:

— Însă am aflat că nu eşti o doamnă. Se ridică, rămase nemişcat, o clipă, de parcă ar fi încercat să se concentreze, apoi porni spre o masă şi îşi turnă nişte vin. Doamnele sunt sincere şi bune – dar tu, frumoaso, eşti o târfă. Veni către ea, iar Judith încremeni. Nu avea unde să fugă. O apucă de păr, trăgându-i capul pe spate. Acum ştiu totul. Întoarse capul lui Judith aşa încât să o silească să privească trupul însângerat. Uită-te bine la el. Mi-a spus foarte multe înainte de a muri. Ştiu că mă consideri un prost, dar nu sunt atât de prost, încât să nu pot ţine în frâu o femeie. O trase înapoi spre el. Ai făcut toate astea pentru soţul tău, nu-i aşa? Ai venit aici să-l

cauţi. Spune-mi, la câte ai fost dispusă numai ca să-l salvezi?

— Aş fi făcut orice, rosti ea, calmă.

El o fixă cu privirea, apoi îi zâmbi şi o împinse la o parte.

— Îl iubeşti atât de mult?

— Nu e vorba de iubire. E soţul meu.

— Dar eu ţi-am oferit mai multă iubire decât ţi-ar fi putut oferi el, spuse Walter, cu ochii în lacrimi. Toată Anglia ştie că lordul Gavin Montgomery tânjeşte după Alice Chatworth.

Judith nu avu ce să-i răspundă. Buzele subţiri ale lui Walter se răsfrânseră, zâmbetul devenindu-i un rânjet.

— Nu voi mai încerca să-ţi bag minţile în cap. M-am săturat. Se duse la uşă, o deschise şi porunci unui bărbat: la chestia aia de acolo şi arunc-o la porci. După ce-ai terminat, adu-l pe lordul Gavin şi răstigneşte-l în acelaşi loc.

— Nu! urlă Judith şi alergă la Walter punându-şi ambele mâini pe braţul lui. Te implor, nu-l mai chinui. Voi face tot ce vrei.

El trânti uşa.

— Da, vei face tot ce vreau, şi încă de faţă cu acel soţ pentru care eşti gata să preacurveşti.

— Nu! şopti Judith.

Walter surâse sardonic văzându-i chipul alb. Se întoarse şi deschise din nou uşa, urmărind cum paznicii târăsc trupul lui Arthur.

— Vino aici! îi porunci el când rămaseră singuri. Vino şi sărută-mă, aşa cum îţi săruţi soţul.

Ea îşi clătină capul, incapabilă să se mişte.

— Ne vei ucide oricum. De ce m-aş supune? Poate vei termina cu noi mai repede, dacă refuz să-ţi dau ascultare.

— Eşti într-adevăr şireată, spuse Walter. Dar eu voi face altfel. De fiecare dată când vei spune nu, voi tăia o bucată din carnea lui Gavin. Ea se uită la el, îngrozită. Mda, văd că înţelegi.

Judith nu mai reuşea să gândească limpede. Stephen, îl imploră ea în gând, nu întârzia. Ar fi mai bine poate să prelungească tortura lui Gavin, până Stephen şi oamenii săi vor lansa atacul asupra castelului. Uşa se deschise din nou. În încăpere intrară patru zdrahoni, avându-l între ei pe Gavin, cu lanţuri la mâini şi picioare. De data asta Walter nu mai era dispus să-şi asume niciun fel de riscuri.

Gavin se uită de la Walter, la soţia lui.

— Ea mea, spuse el, pe un ton ameninţător, făcând un pas înainte. Unul dintre paznici îl izbi în cap cu patul spadei, iar Gavin se prăbuşi la podea, pierzându-şi cunoştinţa.

— Legaţi-l! porunci Walter.

Ochii lui Judith se umplură imediat de lacrimi. Lacrimi pentru curajul lui Gavin. Chiar dacă era pus în lanţuri, el tot continua să lupte. Trupul îi

era plin de vânătăi şi răni, vlăguit de la atâtea zile fără mâncare, dar el tot mai lupta. Cum să fie ea mai prejos? Singura ei şansă era să tragă de timp, până la sosirea lui Stephen. Va face tot, indiferent ce-i va cere Walter.

El îi văzu resemnarea din ochi.

— O hotărâre înţeleaptă, spuse el când braţele lui Gavin fură răstignite, lanţurile de la încheieturile mâinilor fiind prinse de drugii de fier din perete. Walter le făcu semn paznicilor să plece. Râzând, aruncă o cupă cu vin în faţa lui Gavin. Ei, haide, prietene, n-ai voie să dormi, distracţia abia începe. Ai stat prea mult în pivniţă şi ştiu că nu ai avut cum să te bucuri de soţia ta. Uită-te la ea. Nu-i aşa că e minunată? Eram gata să mă bat pentru ea. Dar aflu acum că nu va mai fi necesar. Întinse mâna. Vino aici, doamna mea. Vino la stăpânul tău.

Gavin îşi azvârli piciorul spre Walter. Omuleţul abia dacă avu timp când să facă un pas înapoi. Pe o masă laterală, zăcea un bici mic. Era încă umed de sângele lui Arthur. Walter îl plesni, tăind obrazul lui Gavin. Apăru imediat o despicătură adâncă, dar Gavin nu păru să o observe. Ridică din nou piciorul, dar Walter era prea departe. Când acesta dădu să plesnească biciul a doua oară, Judith alergă în faţa soţului ei, deschizând larg braţele ca să-l protejeze.

— Pleacă! mârâi Gavin. Îmi duc singur

bătăliile.

Judith nu putu decât să şuiere auzind absurditatea cuvintelor lui. Ambele braţe îi erau înlănţuite de un zid, acoperit deja de sângele altui bărbat, dar el credea că se putea război cu un nebun. Se dădu la o parte.

— Ce vrei? îl întrebă pe Walter pe un ton lipsit de inflexiuni. Simţea privirea ochilor lui Gavin străpungându-i spatele.

— Vino aici, spuse Walter încet, atent să nu se apropie de picioarele lui Gavin.

Judith şovăi, însă ştiu că va trebui să i se supună. Îi luă mâna, deşi carnea lui umedă şi rece o făcu să simtă furnicături pe piele.

— Ce mână frumoasă, spuse Walter, ridicând-o în faţa ochilor lui Gavin. Cum, nu ai nimic de zis?

Gavin întoarse ochii spre Judith şi o undă de şoc îi străbătu şira spinării.

— Draga mea, am dori să vedem mai mult din superbul tău corp. Walter îi vorbi lui Gavin: L-am văzut deseori şi m-am bucurat deseori de el. A fost făcută pentru plăcerile unui bărbat. Sau ar trebui mai degrabă să spun pentru plăcerile bărbaţilor? Se uită la Judith cu nişte ochi plini de răutate. Am poruncit să ne arăţi ce se află sub hainele acelea. Ai o părere atât de proastă despre soţul tău, că îi refuzi până şi o ultimă privire?

Judith începu să desfacă, cu mâini

tremurătoare, panglicile rochiei de lână. Voia să prelungească momentul cât mai mult posibil.

— Ei, ei… Eşti prea înceată! bolborosi Walter, aruncând cupa cu vin şi trăgându-şi spada din teacă. Tăie tunica, apoi îşi afundă degetele în cămaşa de dedesupt. Unghiile îi zgâriară lui Judith pielea moale a gâtului. Rochia şi cămăşuţă îi fură smucite de pe ea.

Dădu să se aplece, ca să se acopere, dar vârful spadei lui Walter, îndreptat spre burta ei, o făcu să rămână nemişcată.

Umerii albi îi puneau şi mai mult în evidenţă sânii plini care, în ciuda situaţiei cumplite, se înălţau mândri. Talia îi era încă mică, nu pe lărgise din cauza copilului. Picioarele îi erau lungi şi zvelte.

Walter se holbă la ea. Era mult mai fermecătoare decât îşi imaginase.

— Frumoasă de-ţi vine să o omori, şopti el.

— Aşa cum te voi omorî eu pe tine, strigă Gavin. Se smuci, sălbatic, în lanţurile care îl fixau de zid.

— Tu! spuse Walter. Ce poţi face? O înhăţă pe Judith, punându-şi braţul peste talia ei. O întoarse în aşa fel încât să fie cu faţa la soţul ei şi îi mângâie sânii. Vrei să smulgi lanţurile din perete? Uită-te bine la ea, fiindcă e ultimul lucru pe care îl vei vedea.

Mâna îi alunecă spre burta lui Judith.

— Şi uită-te aici. E încă plat, dar se va umfla de copilul meu.

— Nu! ţipă Judith.

O strânse şi mai tare de talie, până Judith abia mai putu respira.

— Mi-am pus sămânţa acolo şi va creşte. Gândeşte-te la asta, în timp ce vei putrezi în Iad.

— Nu m-aş gândi la nicio femeie atinsă de tine, spuse Gavin, cu ochii aţintiţi asupra soţiei lui. Mai bine m-aş împreuna cu un animal.

Walter o împinse pe Judith la o parte.

— Vei regreta aceste cuvinte.

— Nu! Nu! spuse Judith văzându-l pe Walter avansând spre Gavin, cu spada trasă.

Walter era foarte beat, iar tăişul spadei nimeri foarte departe de coastele lui Gavin, mai ales că acesta sări, agil, într-o parte.

— Nu te mişca! zbieră Walter şi ţinti din nou, de data asta capul prizonierului. Arma, mânuită cu atâta nepricepere, nu izbi, ci mai degrabă pălmui. Tăişul lat nimeri urechea lui Gavin, iar capul îi căzu înainte.

— Ai de gând să dormi? urlă Walter aruncând spada şi repezindu-se, cu mâinile goale, la gâtul lui Gavin.

Judith nu pierdu nicio clipă. Alergă la spadă. Înainte să-şi dea bine seama ce face, apucă mânerul, cu ambele mâini, şi coborî spada, cu toată forţa, peste umerii lui Walter. Acesta

împietri. Apoi, foarte încet, se răsuci şi se uită la Judith, înainte de a cădea la podea. Ea înghiţi cu greu, dându-şi seama că a ucis un om.

Pe neaşteptate, o lovitură puternică zgudui castelul din temelii. Nu avea timp de pierdut. Cheile de la lacătele care fixau mâinile lui Gavin se aflau într-un cui, pe perete. Desfăcându-le, Gavin începu să se mişte. El fu cât pe ce să cadă, dar îşi reveni. Deschise ochii şi îşi văzu soţia stând goală, în faţa lui, cu trupul stropit de sânge. La picioarele lui zăcea Walter, o spadă ieşindu-i din spate.

— Acoperă-te, spuse el, furios.

În clipele de panică şi groază, Judith uitase că e dezbrăcată. Hainele îi zăceau grămadă la podea, sfâşiate şi rupte. Deschise un scrin de la capătul patului. Era plin cu hainele lui Walter. Şovăi. Nu voia să atingă nimic din ce-i aparţinea.

— Poftim, strigă Gavin aruncându-i o tunică de lână. Se cuvine să-i porţi veşmintele. Se duse la fereastră, fără să-i mai dea timp să spună ceva. Adevărul era că nici n-ar fi putut. Era copleşită de enormitatea faptei ei. A sosit Stephen, anunţă soţul ei. A săpat un tunel sub perete, iar pietrele s-au prăbuşit. Se duse la Walter, îşi puse piciorul pe spatele cadavrului şi trase spada afară, l-ai retezat şira spinării, observă el, calm. Voi avea grijă să-mi feresc spatele. Ştii să mânuieşti o spadă.

— Gavin! se auzi o voce cunoscută de dincolo de uşă.

— Raine! şopti Judith, ochii umplându-i-se de lacrimi. Gavin trase zăvorul.

— Eşti sănătos? întrebă Raine apucându-şi fratele de umeri.

— Da, atât cât aş putea fi. Unde e Stephen?

— Jos, cu ceilalţi. Odată zidul dărâmat, castelul a fost foarte uşor de capturat. Servitoarea şi soacra ta aşteaptă jos, cu John Bassett, dar n-am găsit-o pe Judith.

— E aici, spuse Gavin, cu răceală. Ai grijă de ea. Eu mă duc la Stephen. Trecu pe lângă Raine şi ieşi din încăpere.

Raine se dădu la o parte. La început, nu o văzu pe Judith. Stătea pe scrinul de la capătul patului, îmbrăcată în tunica unui bărbat. Picioarele îi atârnau goale. Ridică spre el ochii plini de lacrimi. Arăta ca o creatură oropsită de soartă, iar inima lui se înduioşă. Traversă încăperea spre ea, şchiopătând piciorul care era încă bandajat.

— Judith, şopti el şi întinse braţele spre ea.

Ea nu ezită să-şi găsească alinare la pieptul lui. Începu să plângă în hohote.

— L-am ucis, rosti ea printre suspine.

— Pe cine?

— Pe Walter.

Raine o îmbrăţişă şi mai strâns, picioarele ei

fiind foarte departe de podea.

— A meritat să fie ucis.

Judith îşi îngropă faţa în umărul lui.

— N-am avut niciun drept să o fac. Dumnezeu…

— Linişteşte-te! îi porunci Raine. Ai făcut ceea ce trebuia. Spune-mi, al cui e sângele de pe perete?

— Al lui Arthur. A fost vasalul lui Walter.

— Haide, nu mai plânge. Totul va fi bine. Hai să coborâm, iar servitoarea ta te va ajuta să te îmbraci. Nu voia să ştie de ce hainele ei zăceau, sfâşiate, la podea.

— Mama e bine?

— Da, mai mult decât bine. Se uită la John Bassett de parcă Mesia ar fi coborât din nou pe Pământ.

Ea se smulse din îmbrăţişarea lui.

— Nu huli.

— Nu eu, mama ta o face. Ce vei spune dacă o vei vedea aprinzând lumânări la picioarele lui?

Judith dădu să-l mustre pe Raine, apoi zâmbi, lacrimile uscându-i-se pe obraji. ÎI strânse în braţe cu toată forţa.

— E aşa de bine să te văd din nou!

— Ca întotdeauna, îi dai mai multe fratelui meu decât mie, se auzi o voce solemnă, din prag.

Ea ridică privirea şi-l văzu pe Miles holbându-se la picioarele ei goale. Judith trecuse prin prea

multe ca să mai roşească. Raine o puse jos, iar ea alergă să-l îmbrăţişeze pe Miles.

— A fost rău? o întrebă el strângând-o la piept.

— Mai mult decât rău.

— Atunci am veşti care te vor bucura, turui Raine. Regele te cheamă la Curte. Se pare că a auzit atât de multe despre tine, cu ocazia nunţii tale, că vrea să ne vadă, surioară cu ochii de aur.

— La Curte? întrebă Judith.

— Pune-o jos! îi spuse Raine lui Miles, prefăcându-se supărat. O ţii prea mult şi prea strâns pentru un frate.

— De vină sunt veşmintele astea noi pe care le poartă. Sper să ajungă ultimul strigăt al modei.

Judith se uită, în sus, la ei şi zâmbi. Apoi lacrimile i se revărsară din nou pe obraji.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi. Mă duc să mă îmbrac, spuse ea şi se întoarse.

Raine îşi scoase mantaua de pe umeri şi o înfăşură în ea.

— Du-te. Te vom aştepta jos. Plecăm astăzi. Nu mai vreau să văd locul ăsta vreodată.

— Nici eu, şopti Judith, fără să privească în spate, purtând în minte o imagine foarte vie a încăperii.

Capitolul 21

— Ai aflat de copil? îl întrebă Stephen pe

Gavin, în timp ce se plimbau unul lângă celălalt prin curtea castelului lui Demari.

— Mi s-a spus, replică el, cu răceală. Haide să ne aşezăm aici, la umbră. Nu m-am obişnuit încă cu lumina soarelui.

— Te-au ţinut într-o groapă?

— Da, aproape o săptămână.

— Nu arăţi prea înfometat. Te-au hrănit bine?

— Nu, Jud, soţia mea, şi-a trimis servitoarea să-mi aducă mâncare.

Stephen privi în sus, la ce mai rămăsese din vechiul turn.

— A riscat enorm venind aici.

— N-a riscat nimic. L-a vrut pe Demari, la fel de mult pe cât a vrut-o şi el.

— Nu părea să fie aşa când am vorbit cu ea.

— Atunci te-ai înşelat, spuse Gavin, cu toată convingerea.

Stephen ridică din umeri.

— Judith e problema ta. Raine zice că sunteţi chemaţi la Curte. Am putea călători împreună. Şi eu va trebui să apar în faţa regelui.

Gavin era obosit şi nu-şi dorea altceva decât să doarmă.

— Ce vrea regele de la noi?

— Vrea să-ţi vadă nevasta şi să-mi ofere mie una.

— Urmează să te însori?

— Da, cu o scoţiancă bogată, care îi urăşte pe

toţi englezii.

— Ştiu ce înseamnă să fii urât de propria-ţi soţie.

Stephen zâmbi.

— Dar diferenţa e că ţie îţi pasă. Mie nu. Dacă nu se poartă cum trebuie, o încui în turn şi o las acolo. Voi spune că e stearpă şi voi adopta un fiu care să-i moştenească pământurile. De ce nu faci acelaşi lucru cu soţia asta a ta, dacă te nemulţumeşte atât de mult?

— Să n-o mai văd niciodată? spuse Gavin, apoi îşi reveni imediat, când Stephen începu să râdă.

— Te face să-ţi fiarbă sângele în vene, nu-i aşa? Nu e nevoie să mi-o spui. Am văzut-o. Ştii că am ameninţat-o că o voi ucide, după ce am văzut cum ţi-a aruncat vinul în faţă? Mi-a apucat cuţitul şi m-a implorat să-i iau viaţa.

— Te-a dus de nas, spuse Gavin, scârbit, aşa cum a făcut şi cu Raine şi Miles. Îi zac la picioare şi o mănâncă din ochi.

— Fiindcă tot veni vorba de mâncat din ochi, ce ai de gând să faci cu John Bassett?

— Ar trebui să-l însor cu ea. Dacă lady Helen seamănă cât de cât cu fiica ei, viaţa lui va fi un infern. O pedeapsă mică pentru prostia lui.

Stephen râse în hohote.

— Te schimbi, frăţioare. Judith te obsedează.

— Hm, ca un cui în talpă. Vino să punem în mişcare oamenii ăştia şi să plecăm de aici.

Lângă castelul lui Demari se afla tabăra lăsată de Gavin. John Bassett nu ştiuse despre tunelul pe care Gavin poruncise să fie săpat sub zid, fiindcă lordul nu-i spunea nici unuia din oameni toate planurile sale. După ce Gavin fusese făcut prizonier, iar John se întorsese la conacul *Montgomery*, bărbaţii aleşi de lord continuară să sape. Pe măsură ce înaintaseră pe sub zid, sprijiniseră tavanul cu grinzi de lemn, iar când fură aproape de capătul celălalt, au dat foc grinzilor. Şi aşa se prăbuşise zidul făcând acel zgomot asurzitor.

În confuzia care urmă poruncii de a strânge tabăra, Judith reuşi să fie singură câteva clipe. Dincolo de tabără, printre copacii răspândiţi pe o colină, curgea un pârâu. Se plimbă printre copaci, găsind un loc unde să rămână ascunsă, să se poată bucura şi de sunetul şi de imaginea apei.

Nu-şi dăduse seama de starea de încordare în care trăise în aceste ultime zile. Prefăcătoria şi minciunile, la care fusese obligată, o secătuiseră de puteri. Era bine să se simtă din nou liniştită şi liberă. Acum, pentru câteva clipe scurte, nu se va gândi la soţul ei şi la niciuna din numeroasele ei alte probleme.

— Şi tu ai căutat pacea, se auzi o voce adâncă.

Judith nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Ridică capul şi-l văzu pe Raine zâmbindu-i.

— Plec dacă asta ţi-e dorinţa. Nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi. Vino şi stai lângă mine. N-am vrut decât să mă îndepărtez puţin de oameni şi zgomote.

El luă loc lângă ea, întinzându-şi picioarele lungi, sprijinindu-se cu spatele de un bolovan.

— Speram ca lucrurile să meargă mai bine între tine şi fratele meu, dar se pare că nu e aşa, spuse el, fără altă introducere. De ce l-ai ucis pe Demari?

— Pentru că nu exista altă cale, răspunse Judith, cu capul plecat. Îl ridică, ochii înotându-i în lacrimi. E îngrozitor să curmi viaţa cuiva.

Raine scutură din umeri.

— Uneori e necesar. Şi Gavin? Nu ţi-a explicat nimic? Nu ţi-a oferit niciun pic de alinare pentru ce-ai făcut?

— Mi-a spus foarte puţine, replică ea. Hai să vorbim despre altceva. Piciorul te mai doare?

Raine dădu să vorbească, apoi amândoi priviră spre pârâu, auzind râsul unei femei. Helen şi John Bassett se plimbau pe marginea apei. Judith vru să-şi strige mama, dar Raine o opri. Nu credea că e necesar ca îndrăgostiţii să fie tulburaţi.

— John, spuse Helen, privindu-l cu ochii încărcaţi de iubire. Nu mai suport.

John îi dădu, cu un gest tandru, părul de pe

obraji. Arăta ca o tânără radiind de viaţă.

— Trebuie. Nu-mi va fi uşor să-mi fii luată, să te văd măritată cu altul.

— Te rog, şopti ea. N-aş suporta gândul ăsta. Nu există nicio cale.

John îşi duse degetul la buzele ei.

— Nu, n-o mai spune din nou. Nu ne putem căsători.

Avem aceste câteva ore, nimic mai mult.

Helen îşi azvârli braţele în jurul pieptului lui, strângându-l cât de tare putea. John o îmbrăţişă şi el cu disperare.

— Aş părăsi totul pentru tine, şopti ea.

— Iar eu aş da orice să fii a mea. Îşi lipi obrazul de creştetul capului ei. Vino, să mergem. S-ar putea să ne vadă cineva.

Ea dădu din cap şi cei doi porniră mai departe, ţinându-se de mână.

— N-am ştiut, spuse Judith, în cele din urmă.

Raine îi zâmbi.

— Se mai întâmplă. Durerea le va trece. Gavin îi va găsi un soţ bun mamei tale, iar el îi va încălzi patul.

Judith se întoarse spre el, în ochi scăpărându-i un foc auriu.

— Un alt soţ, şuieră ea. Unul care să-i încălzească patul! Oare bărbaţii nu se gândesc niciodată la altceva?

Raine o privi fascinat. Niciodată nu-şi mai

îndreptase furia împotriva lui. Nu o fascina doar frumuseţea ei, ci şi temperamentul. Simţi din nou înţepăturile dureroase ale iubirii. Zâmbi.

— Când e vorba de femei, nu ai la ce altceva să te gândeşti, o tachină el, pe jumătate serios.

Deschise gura să-i dea o replică usturătoare, dar îi văzu sclipirile din ochi, gropiţele din obraji.

— Nu au nicio şansă?

— Nu. Părinţii lui John nu sunt de viţă nobilă, iar mama ta a fost căsătorită cu un conte. Îşi puse mâna pe braţul ei. Gavin îi va găsi un bărbat bun, unul care să se îngrijească cum trebuie de averea ei şi să fie bun cu ea.

Judith nu-i răspunse.

— Trebuie să plec, spuse Raine, dintr-o dată, ridicându-se stângaci. Să-l ia naiba de picior, izbucni el, furios. Mi l-am tăiat odată cu toporul, dar nu m-a durut aşa de mult ca acum.

Ea ridică ochii spre el.

— Măcar e bine pus la loc, spuse ea, ochii zâmbindu-i jucăuşi.

Raine se înfioră amintindu-şi de durerea simţită când Judith îi trăsese piciorul.

— Îmi voi aminti să nu vin la tine dacă am nevoie de vreun leac. Nu sunt destul de puternic ca să fac faţă vindecării tale. Te întorci la corturi?

— Nu, mai rămân un timp aici.

Raine se uită în jurul lui. Locul părea ferit şi

lipsit de primejdii, dar nu putea fi sigur.

— Nu rămâne după apusul soarelui. Dacă nu te văd înainte de asfinţit, vin după tine.

Ea dădu din cap şi-şi întoarse privirea spre apă, în timp ce el se depărta. Grija lui Rame o făcuse întotdeauna să se simtă bine, protejată. Îşi aminti cât fusese de bucuroasă să-l vadă în castel. Braţele lui îi oferiseră siguranţă şi căldură. Atunci de ce nu-l privea cu pasiune? Nu. Era ciudată că simţea doar afecţiunea unei surori pentru un bărbat care o trata cu atâta bunătate, în timp ce soţul ei…

În locul ăsta liniştit nu se va gândi la Gavin. Se înfuria numai amintindu-şi de el. Crezuse cuvintele lui Walter. Era convins că purta în pântece copilul acelui nebun. Îşi duse protector mâinile la stomac. Copilul ei. Indiferent ce se va întâmpla, copilul va fi întotdeauna al ei.

— Ce vei face cu ea? întrebă Raine, prefăcându-se că se aşază cu greu pe un scaun, în cortul lui Gavin. Stephen stătea într-un colţ, ascuţindu-şi cuţitul de o bucată de gresie.

Gavin se afla în cealaltă parte, mâncând, aşa cum făcea de când părăsise castelul.

— Presupun că te referi la soţia mea, spuse Gavin tăindu-şi o bucată din friptura din carne de porc. Mi se pare că te preocupă prea mult, îl provocă el.

— Iar mie mi se pare că o ignorezi! se răsti

Raine. A ucis un om pentru tine. Nu e uşor pentru o femeie; şi cu toate astea tu nici măcar nu-i vorbeşti.

— Ce alinare să-i mai aduc, după ce fraţii mei o răsfaţă atât de mult?

— Nu primeşte nimic din altă parte.

— Să-mi trimit scutierul după spadă? întrebă Stephen, sarcastic. Sau vreţi să vă aducă şi armura?

Raine se linişti imediat.

— Ai dreptate, frate. Aş vrea doar ca şi celălalt frate al meu să dea dovadă de mai multă judecată.

Gavin îi aruncă lui Raine o privire feroce, apoi reveni la mâncare. O clipă, Stephen îşi urmări fratele mâncând.

— Raine, vrei să te bagi între Gavin şi soţia lui?

Raine ridică din umeri şi îşi potrivi mai bine piciorul.

— Nu se poartă bine cu ea.

Stephen zâmbi, înţelegător. Raine se luptase întotdeauna pentru cei inferiori. Era apărătorul oricărei cauze, dacă simţea că cineva avea nevoie de ajutorul lui. Tăcerea dintre fraţi deveni tot mai apăsătoare, până ce Raine se ridică şi plecă.

Gavin se uită în urma lui, apoi împinse mâncarea la o parte, sătul, în sfârşit. Se ridică şi porni spre patul lui.

— Poartă copilul acelui bărbat, spuse Gavin, după un timp.

— Al lui Demari? întrebă Stephen, apoi fluieră încetişor văzând cum Gavin dă din cap. Ce vei face cu ea?

Gavin se prăbuşi pe un scaun.

— Nu ştiu, spuse el, încet. Raine zice că nu o consolez, dar cum aş putea? Şi-a ucis iubitul.

— A fost obligată să o facă?

Gavin îşi plecă capul.

— Nu cred. Nu, n-a fost obligată. Putea să se mişte liberă prin castel. A venit la mine când eram în groapa de sub pivniţă şi, din nou, după ce m-au dus în celula din turn. Dacă ar fi fost silită să rămână, n-ar fi avut atâta libertate.

— E adevărat. Dar faptul că te-a vizitat, nu-ţi arată dorinţa ei de a te ajuta?

Gavin îl fulgeră cu privirea.

— Nu ştiu ce-şi doreşte. Pare să fie de partea cui e mai tare. Când a venit la mine, mi-a spus că ar face orice ca să mă vadă eliberat; dar când a fost lângă Demari i-a aparţinut în întregime. E o femeie deşteaptă.

Stephen îşi trecu degetul peste tăişul cuţitului.

— Raine pare să aibă o părere foarte bună despre ea, la fel ca Miles.

Gavin pufni pe nas, dispreţuitor.

— Miles e prea tânăr ca să ştie că femeile au şi altceva, în afară de un corp. Iar Raine i-a luat

apărarea încă de la bun început.

— Ai putea afirma că acest copil nu e ai tău şi ai scăpa de ea.

— Nu! se răsti Gavin, cu violenţă, apoi întoarse capul.

Stephen izbucni în râs.

— Ţi s-au aprins călcâile după ea. E frumoasă, dar mai sunt şi alte femei frumoase. Şi Alice, pe care ai declarat că o iubeşti?

Stephen era singură persoană căreia Gavin îi mărturisise iubirea lui.

— S-a căsătorit nu demult cu Edmond Chartworth.

— Cu Edmond! Jigodia aia? Nu te-ai oferit să o iei de soţie?

Tăcerea lui Gavin fu singurul răspuns pe care îl primi. Stephen îşi puse cuţitul în teaca de la şold.

— Nu merită să-ţi faci griji pentru o femeie, ia-ţi nevasta aia şi bag-o în pat cu tine, şi lasă deoparte orice gând. Punând punct acestui subiect, se ridică. Cred că mă voi duce la culcare. A fost o zi lungă. Ne vedem mâine.

Gavin rămase singur în cort, întunericul lăsându-se repede. Să scap de ea, îşi zise. O putea face din moment ce purta copilul altcuiva. Dar nu-şi imagina cum ar fi să n-o mai vadă niciodată.

— Gavin, îi întrerupse Raine gândurile. Judith

s-a întors? l-am spus să nu rămână afară după apusul soarelui.

Gavin se ridică, strângând din dinţi.

— Te gândeşti prea mult ia soţia mea. Unde e? Mă duc să o caut.

Raine îi zâmbi fratelui său.

— Lângă pârâu, pe acolo, îi arătă el cu degetul.

Judith îngenunche lângă pârâu, mâna ei jucându-se cu apa rece, limpede.

— E târziu. Trebuie să te întorci în tabără.

Ea întoarse, surprinsă, privirea. Gavin o domina cu înălţimea lui, ochii cenuşii părând negri în lumina tot mai slabă. Chipul îi părea dăltuit în piatră.

— Nu cunosc pădurea, continuă el. Ar putea fi periculos să stai aici.

Ea se ridică, îndreptându-şi umerii.

— Ţi-ar conveni, nu-i aşa? O soţie moartă e cu siguranţă mai bună decât una dezonorată. Îşi ridică fustele şi trecu pe lângă el.

El o apucă de braţ.

— Trebuie să stăm de vorbă serios, şi fără furie.

— A existat şi altceva în afară de furie? Spune ce ai de spus, sunt obosită.

Chipul lui se îmblânzi.

— Povara copilului e cea care te oboseşte?

Mâinile ei zburară spre abdomen. Apoi îl privi în ochi, înălţând bărbia.

— Copilul ăsta nu va fi niciodată o povară pentru mine.

Gavin se uită pe deasupra apei luptându-se parcă cu o problemă dificilă.

— În ciuda a tot ce s-a întâmplat, cred că ai avut intenţii bune dându-te pe mâinile lui Demari. Ştiu că mă iubeşti, dar mama ta a fost şi ea prizonieră. Iar pentru ea ai riscat foarte mult. Judith dădu din cap, încruntându-se uşor. Nu ştiu ce s-a întâmplat după ce ai sosit la castel. E posibil ca Demari să fi fost bun cu tine, iar tu să fi avut nevoie de blândeţe. Şi probabil ţi-a oferit blândeţea lui, încă de la nuntă. Judith nu putu vorbi, simţind acru în gură. În ce priveşte copilul, poţi să-l păstrezi, nu mă voi despărţi de tine, aşa cum poate ar trebui. N-aş vrea să se afle adevărul, ştiu că şi eu sunt vinovat de cele întâmplate. Mă voi îngriji de copil ca şi cum ar fi al meu şi va moşteni o parte din pământurile tale. Gavin se opri şi se uită la ea, apoi întrebă: Nu spui nimic? Am încercat să fiu sincer şi... corect. Nu cred că mi-ai putea cere mai mult.

Lui Judith îi trebuiră câteva clipe ca să-şi revină. Vorbi printre dinţii încleştaţi:

— Corect! Sincer! Tu nici măcar nu ştii ce înseamnă cuvintele astea. Uită-te la ce spui. Eşti dispus să accepţi că motivele care m-au îndemnat să vin la castel au fost nobile, dar apoi mă insulţi fără milă.

— Te insult? întrebă Gavin, uluit.

— Da. Mă insulţi. Mă crezi atât de josnică, încât să mă ofer de bunăvoie unui om care îmi ameninţă mama şi soţul; fiindcă asta eşti în faţa lui Dumnezeu. Zici că aş fi avut nevoie de blândeţe. Da, fiindcă tu n-ai fost niciodată blând şi înţelegător cu mine. Dar nu sunt atât de nesocotită, încât să-mi încalc jurământul sfânt făcut, în biserică, şi asta numai pentru un pic de înţelegere. Am făcut-o o dată, dar te asigur că nu se va mai repeta. Întoarse capul, obrajii fiindu-i roşii din cauza amintirilor.

— Habar n-am la ce te referi, ridică tonul Gavin, începând să-şi piardă răbdarea. Vorbeşti în cimilituri.

— Faci aluzie la faptul că ţi-aş fi putut fi necredincioasă. Să fie asta o cimilitură?

— Porţi în pântece copilul acelui bărbat. Ce altceva aş putea să spun? M-am oferit să mă îngrijesc de el. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare că nu te alung.

Judith se mulţumi să-l privească. Nu întreba dacă copilul era al lui. Era convins că Walter îi spusese adevărul. Înaintea nunţii, mama ei o prevenise că un bărbat crede mai degrabă cuvintele unui umil servitor, decât pe cele ale unei femei. Aşa era. Iar dacă Judith ar fi negat că s-a culcat cu Walter? Ar crede-o? Nu avea cum să i-o dovedească.

— Nu mai ai nimic altceva de spus? întrebă Gavin printre dinţi. Judith îl învrednici cu o privire duşmănoasă şi rămase fără cuvinte. Atunci accepţi condiţiile mele?

Fie, va juca după regulile lui.

— Spui că-i vei dărui copilului pământurile mele. Sacrifici foarte puţin.

— Te păstrez lângă mine. Te-aş putea alunga.

Ea râse.

— Ai fi putut-o face oricând. Bărbaţii au dreptul ăsta. Mă păstrezi cât timp mă vei dori. Nu sunt proastă. Vreau ceva mai mult decât o moştenire pentru copilul meu.

— Vrei să te răsplătesc?

— Da, pentru că am venit după tine la castel. Cuvintele o dureau amarnic. Pe dinăuntru plângea, dar refuza să i-o arate.

— Ce vrei?

— Vreau ca mama să se căsătorească cu John Bassett. Gavin făcu ochii mari. Acum tu eşti ruda ei cea mai apropiată, îi atrase ea atenţia. E dreptul tău.

— John Bassett este…

— Nu-mi spune. O ştiu prea bine. Dar nu vezi că îl iubeşte?

— Ce importanţă are iubirea? Aici e vorba de avere, de unirea unor pământuri.

Judith îşi puse mâinile pe braţele lui, implorându-l din privire.

— Nu ştii ce înseamnă să trăieşti fără iubire. Ţi-ai dăruit-o pe a ta, iar eu nu am nicio şansă să ţi-o câştig. Dar mama mea n-a iubit niciodată un bărbat aşa cum îl iubeşte pe John Bassett. Stă în puterile tale să-i oferi lucrul de care are cea mai mare nevoie. Te rog, nu lăsa ca ura faţă de mine să o împiedice să fie fericită.

Gavin se uită în jos la ea. Era atât de frumoasă, dar vedea şi cât era de singură. Să fi fost atât de aspru cu ea, încât să fi avut nevoie de Walter Demari, chiar dacă numai pentru câteva clipe? îi spusese că-şi dăruise iubirea, dar în momentele astea nu-şi putea aminti chipul lui Alice.

O trase în braţele sale, strângând-o la piept. Îşi aminti cât fusese de speriată când se urcase în copac din cauza mistreţului. Atât de puţin curaj şi totuşi înfruntase, de una singură, un duşman, convinsă că s-ar fi putut lupta şi cu nişte dragoni.

— Nu te urăsc, şopti el, lipind-o de el, îngropându-şi faţa în părul ei. Raine îl întrebase odată ce nu era în regulă cu ea, iar acum Gavin îşi punea aceeaşi întrebare. Dacă purta, într-adevăr, copilul altui bărbat, nu era vina lui că o lăsase fără sprijin? În toată căsătoria lor îşi amintea că fusese bun cu ea doar o singură dată. În ziua pe care şi-o petrecuseră în pădure. Acum îl mustra conştiinţa. Plănuise acea zi numai ca să o aducă înapoi, în patul său. Se gândise numai la el, nu şi la ea. Se aplecă şi îşi puse mâna sub

genunchii ei. Se aşează pe iarba frumos mirositoare, sprijinindu-se cu spatele de un copac, ţinând-o ghemuită în braţe. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat la castel, mai spuse el încet.

Judith nu avea încredere în el. De câte ori avusese încredere, îi întorsese cuvintele împotriva ei. Dar îi plăcea senzaţia trupului lui lângă al ei. Senzaţia asta e tot ce avem, îşi zise ea. Între noi nu există altceva decât poftă trupească. Nici iubire, nici înţelegere, iar cel mai puţin, încredere.

Judith ridică din umeri, refuzând să-i dezvăluie ceva. Buzele îi erau atât de aproape de gâtul lui.

— S-a terminat. E mai bine să uităm.

Gavin se încruntă, vrând să insiste ca să o facă să-i vorbească, dar făptura ei, cuibărită ta pieptul lui, era incredibil de ispititoare.

— Judith, şopti el, gura lăsându-se peste a ei.

Braţele soţiei lui îi înconjurară gâtul, trăgându-l mai aproape, mintea lui Judith golindu-se la atingerea lui. Înţelegerea şi încrederea fură date uitării.

— Mi-a fost dor de tine, şopti Gavin, cu buzele lipite de gâtul ei. Ştii că atunci când te-am văzut, prima oară, la castelul lui Demari, am crezut că am murit deja?

Ea îşi depărtă puţin capul, oferindu-i lui Gavin curba delicată a gâtului.

— Erai ca un înger aducând lumină, aer şi

frumuseţea ta în… locul acela. M-am temut să te ating ca nu cumva să descopăr că nu eşti adevărată sau că eşti şi voi fi ucis, dacă voi îndrăzni să te ating. Încercă, pe dibuite, să-i desfacă panglicile rochiei.

— Sunt cât se poate de adevărată, spuse Judith.

Gavin fu atât de fermecat de privirea ei, că-i trase faţa spre el şi o sărută adânc, devorându-i gura.

— Zâmbetele, astea sunt mai rare şi mai preţioase decât nişte diamante. Am văzut atât de puţine. Chipul i se întunecă brusc, aducându-şi aminte.

— V-aş fi putut ucide pe amândoi când l-am văzut pe Demari atingându-te.

Judith îi aruncă o privire îngrozită, apoi vru să-l împingă la o parte.

Nu! spuse el ţinând-o şi mal strâns. L-ai dăruit mai mult decât mie, soţul tău?

Judith stătea într-o poziţie destul de incomodă, dar reuşi să-şi ducă mâna la spate şi să-l plesnească peste faţă.

Îi prinse mâna într-a lui, ochii scoţându-i fulgere, zdrobindu-i degetele. Apoi, brusc, îi duse mâna la gură şi o sărută.

— Ai dreptate. Sunt un prost. S-a terminat. Să ne gândim doar la viitor şi la această noapte. Gura i-o captură pe a ei, iar Judith uită de furia

ei. Adevărul era că nu se putea gândi la nimic când mâinile lui îi hoinăreau pe sub haine.

Erau flămânzi unul după celălalt, mai mult decât flămânzi. Înfometarea la care Gavin fusese supus era nimic, în comparaţie cu ceea ce simţea dacă ar fi trebuit să trăiască fără soţia lui.

Rochia albastră fu dată la o parte, ca şi cămăşuţă de dedesupt. Materialul sfâşiat nu făcu decât să le înteţească pasiunea, mâinile lui Judith chinuindu-se cu hainele lui Gavin. Însă mâinile lui fură mult mai iuţi ca ale ei. În câteva clipe, veşmintele îi fură aruncate peste ale ei.

Judith îl trase, înnebunită, spre ea, iar Gavin nu se lăsă mai prejos, întâmpinându-i mângâierile cu aceeaşi ardoare. Extazul îi covârşi cu explozia sa de stele, lăsându-i fără vlagă.

Capitolul 22

— Se crede mai grozav ca noi, rosti Blanch cu ciudă. Ea şi Cladys se aflau în cămara conacului Chatworth, umplând carafele cu vin pentru prânzul de la amiază.

— Da, spuse Gladys dar cu mai puţin venin. Îi lipsea Jocelin, dar nu era supărată pe el aşa cum era Blanche.

— Oare ce crezi că-l ţine departe de noi? întrebă Blanche. Nu petrece prea mult timp cu ea, adăugă, smucindu-şi capul în sus pentru a

indica camera lui Alice Chatworth. Şi e rareori în salon.

Gladys oftă.

— Pare să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului singur, în cămăruţa lui.

Blanche se opri, dintr-o dată, din turnarea vinului.

— Singur! Dar să fie singur? La asta nu ne-am gândit. Oare n-are o femeie acolo, sus?

Gladys râse.

— Oare de ce şi-ar dori Jocelin numai o femeie, când poate avea atâtea? Şi care dintre femei lipseşte? Dacă n-o fi luat una dintre roabe, nu ştiu de nicio femeie care să fi lipsit atât de mult.

— Atunci ce altceva îl poate reţine pe un bărbat ca Jocelin? Hei, tu! îi strigă Blanche uneia dintre roabe. Termină de umplut carafele.

— Dar eu… începu fata, însă Blanche o ciupi de braţ. Bine, spuse ea, posomorită.

— Haide, Gladys, o chemă Blanche. Jocelin e ocupat cine ştie unde, iar noi vom pune capăt acestui mister.

Cele două servitoare ieşiră din cămară şi străbătură, repede, distanţa scurtă până la grajduri.

— Vezi? la scara de fiecare dată când pleacă, observă Blanche. Intră încet cu Gladys în urma ei. Blanche îşi duse degetul la buze, apoi arătă spre soţia cea grasă a grăjdarului. Scorpia aia

bătrână e de partea lui, şopti ea.

Fetele luară scara, având mare grijă să nu facă niciun zgomot. O sprijiniră de peretele de afară, capătul ajungând până la deschizătura unde dormea Jocelin. Blanche îşi ridică fustele şi urcă. Odată ajunse înăuntru, nu văzură mai nimic din cauza grămezilor de fân, dar vocea unei femei ajunse până la ele:

— Jocelin? Ai venit?

Blanche îi aruncă lui Gladys un zâmbet răutăcios şi triumfător, ocolind apoi câteva grămezi.

— Constance!

Faţa frumoasă a femeii era încă plină de vânătăi, dar începuseră să se vindece. Constance se retrase cu spatele.

— Aşa deci! Tu eşti motivul pentru care Jocelin nu ne mai bagă în seamă. Credeam că ai plecat de la castel, spuse Gladys.

Constance nu putu decât să-şi clatine capul.

— Nu! N-a plecat! se răţoi Blanche. L-a văzut pe Jocelin şi a hotărât să fie numai al ei. N-a suportat să-l împartă cu altcineva.

— Nu e aşa, spuse Constance, buza de jos tremurându-i. Era cât pe ce să mor. El m-a îngrijit.

— Hm, iar tu te-ai îngrijit de el, nu-i aşa? Ce fel de vrăji ai folosit ca să mi-l iei?

— Vă rog… n-am vrut să fac niciun rău.

Blanche nu ascultă rugăminţile femeii. Ştia că nu

Jocelin îi lăsase semnele acelea pe faţă şi pe trup. N-o putuse face decât Edmond Chatworth.

— La spune, lordul Edmond ştie că eşti aici?

Ochii lui Constance se măriră de groază. Blanche râse.

— Vezi, Gladys, e amanta stăpânului, dar îl înşală cu un altul. Ce-ai zice să i-o ducem înapoi?

Gladys se uită cu înţelegere la femeia înspăimântată din faţa ei. Blanche o apucă de partea de sus a braţelor, degetele ei înfigându-se în carnea moale.

— Ne-a trădat şi tu şovăi să i-o plăteşti cu aceeaşi monedă? Scorpia asta şireată ni l-a furat pe Jocelin. L-a avut pe lordul Edmond, dar nu i-a fost de ajuns. Nu s-a mulţumit cu un bărbat, trebuie să-i aibă pe toţi la picioarele ei.

Gladys îndreptă asupra lui Constance o privire încărcată de ură.

— Dacă nu vii cu noi, îi vom spune lordului Edmond că Jocelin te-a ascuns aici, zise Blanche.

Constance le urmă tăcută, coborând scara. Nu-şi permise să se gândească la nimic altceva decât la faptul că-l proteja pe Jocelin. În scurta ei viaţă, nimeni nu-i oferise tandreţe. Lumea ei era plină de fiinţe ca Edmond, Blanche şi Alice. Timp de două săptămâni trăise un vis în braţele lui Jocelin. Li vorbise, îi cântase, o strânsese la piept

şi făcuse dragoste cu ea. Îi şoptise că o iubeşte, iar ea îl crezuse.

Acum, venind în urma lui Blanche şi Gladys, se simţea de parcă s-ar fi trezit din acest vis. Spre deosebire de Jocelin, Constance nu-şi făcuse planuri de viitor, nu se gândise la ce se va întâmpla cu ea după ce se va vindeca şi vor părăsi castelul Chatworth. Ştia că timpul petrecut în cămăruţa de deasupra grajdurilor era tot ce vor avea vreodată. Păşea docilă, acceptându-şi soarta; ideea de a fugi sau de a se lupta nici măcar nu-i trecuse prin cap. Ştia unde o duceau, iar când intră în odaia lui Edmond, simţi o durere în piept de parcă i-ar fi fost strâns în nişte chingi de fier.

— Stai aici, iar eu mă duc să-l chem pe lordul Edmond, porunci Blanche.

— Dar va veni? întrebă Gladys.

— Oh, da, odată ce va auzi ce am să-i spun. N-o lăsa să iasă din odaie.

Blanche se întoarse peste câteva clipe, urmată de Edmond, foarte furios. Nu-i plăcea să fie întrerupt de la masă, dar numele lui Constance îl făcuse să dea ascultare acestei servitoare îngâmfate. Ajuns în încăpere, trânti şi zăvorî uşa, rămânând cu ochii aţintiţi asupra lui Constance, ignorând privirile agitate ale celor două servitoare.

— Aşa deci, dulcea mea Constance, n-ai murit.

Edmond îşi puse mâna sub bărbia ei, ridicându-i faţa ca să se uite la el. Nu văzu decât resemnare. Vânătăile îi întinau frumuseţea, dar se va vindeca. Ochii ăştia, şopti el. Mă bântuie de mult timp.

Auzi un zgomot în spatele lui şi le văzu pe cele două fete încercând să deschidă zăvorul uşii.

— Veniţi aici! porunci, apucând braţul celei mai apropiate de el – Gladys, unde crezi că pleci?

— La datoriile noastre, stăpâne, spuse Blanche, vocea tremurându-i uşor. Suntem slugile cele mai loiale.

În ochii lui Gladys apărură lacrimi, a degetele lui Edmond înfigându-se adânc în carnea ei. Încercă să i le desfacă de pe braţ. Edmond o azvârli la podea.

— Aţi crezut că o puteţi aduce aici şi să o lăsaţi de parcă ar fi un bagaj? Unde a fost până acum?

Blanche şi Gladys schimbară priviri între ele. La asta nu se gândiseră. Nu doriseră altceva decât să o îndepărteze pe Constance de mult iubitul lor Jocelin. Voiau ca lucrurile să fie ca la început, cu Jocelin tachinându-le şi făcând dragoste cu ele.

— Nu… nu ştiu, stăpâne, se bâlbâi Blanche.

— Mă crezi prost? spuse Edmond şi veni spre ea. Fata a fost ascunsă, altfel aş fi aflat. Prezenţa ei n-a făcut parte din bârfele castelului.

— Nu, stăpâne, ea… Blanche nu putea gândi

destul de repede ca să inventeze o poveste verosimilă. Limba i se poticnea.

Edmond se opri, apoi se uită la Gladys, ghemuită la podea.

— Îmi ascundeţi ceva. Pe cine protejaţi? Apucă braţul lui Blanche şi i-l răsuci la spate.

— Stăpâne! Mă doare!

— Te va durea şi mai tare dacă mă minţi.

— E Baines, de la bucătărie, spuse Gladys cu voce tare, dorind să-şi apere prietena.

Edmond eliberă braţul lui Blanche, gândindu-se la ce auzise. Baines nu era un bărbat iubit de servitori, avea apucături grosolane, gura îi mirosea. Dar Edmond mai ştia că Baines dormea în bucătărie. N-ar fi avut unde să ascundă pe cineva, mai ales o fată mai mult moartă decât vie, ca întreg castelul să nu fi bârfit.

— Minţi, spuse Edmond cu o voce ameninţătoare, apoi veni încet spre ea.

Gladys se feri din calea lui, târându-se peste rogojini.

— Stăpâne, spuse ea, tremurând din tot corpul.

— E ultima ta minciună, spuse el apucând-o de talie. Ea începu să se lupte, văzându-se trasă spre fereastra deschisă.

Blanche privi, înfricoşată, cum Edmond o târa şi o trăgea pe Gladys care se lupta din toate puterile. Ajunşi la fereastră, Gladys îşi puse braţele pe cadrul de lemn, dar nu avea cum să

facă faţă forţei lui Edmond. Îi dădu un pumn în spate, iar fata căzu înainte, apucând aerul cu mâinile. Urletul ei făcu să se cutremure pereţii, stingându-se imediat ce trupul i se izbi de pământul din curte.

Blanche se holba fără să se poată mişca, genunchii înmuindu-i-se, stomacul întorcându-i-se pe dos.

— Iar acum, spuse Edmond, întorcându-se spre Blanche, vreau să aflu adevărul. Cine a ascuns-o? întrebă, arătând el cu capul spre Constance, rămasă tăcută lângă perete. Crima lui Edmond n-o şocase; la asta se şi aşteptase.

— Jocelin, şopti Blanche.

Auzind numele, Constance ridică capul.

— Nu! spuse ea. Nu voia ca Jocelin să fie trădat.

Edmond zâmbi.

— Cântăreţul cel frumos? El a fost cel care o luase în noaptea aceea, o întâmplare de care Edmond uitase complet. Unde doarme de a putut să o ţină ascunsă?

— Într-o cămăruţă deasupra grajdurilor. Blanche abia dacă mai putea vorbi. Continua să privească fereastra. Cu doar o clipă în urmă, Gladys fusese încă vie. Acum trupul ei zăcea zdrobit de pământ.

Edmond dădu din cap auzind răspunsul lui Blanche; ştia că-i spune adevărul. Făcu un pas

spre ea, iar fata se retrase cu spatele la uşă.

— Nu, stăpâne, am spus tot ce ştiu. El continua să se apropie, un zâmbet uşor dispreţuitor schimonosindu-i faţa. Şi am adus-o pe Constance. Sunt o slugă umilă şi cinstită.

Lui Edmond îi plăcea să vadă teroarea de pe chipurile altora; îi dovedea că era puternic. Se opri lângă ea, întinzând o mână grasă, ca să-i mângâie bărbia. Ochii ei înotau în lacrimi – lacrimi de frică, li surâse chiar în timp ce o lovi.

Blanche căzu la podea, ducându-şi mâna la obraz, un ochi învineţindu-i-se deja.

— Pleacă, spuse el, râzând şi deschizând uşa. Ţi-ai învăţat bine lecţia.

Blanche se strecură afară, înainte ca uşa să se închidă la loc. Coborî scările în fugă, ieşind din conac. Nu se opri nici când traversă curtea prin poarta deschisă. Nu răspunse strigătelor bărbaţilor de pe metereze. Ştia un singur lucru: trebuia să fie cât mai departe de castelul Chatworth. Îşi încetini fuga numai când durerea o obligă. Apoi merse mai departe cu paşi mari, fără să privească în urmă.

Jocelin strecură patru prune în vestă. Ştia cât de mult îi plăceau lui Constance fructele proaspete. În ultimele două săptămâni existenţa lui se învârtise doar în jurul a ceea ce-i plăcea şi nu-i plăcea lui Constance. Urmărind-o dezvăluindu-i-se, petală cu petală, acesta fusese

lucrul cel mai încântător din viaţa lui. Recunoştinţa ei pentru fiecare mică bucurie îi mergea la suflet, deşi îl durea inima la gândul vieţii pe care o dusese până acum. Un buchet de flori era suficient ca să o facă să plângă. De fericire.

La fel ca şi în pat, zâmbi el, şmechereşte. Nu era chiar atât de martir încât să se reţină de la toate plăcerile. Constance voia să-l răsplătească pentru bunătatea lui şi să-i arate dragostea ei. La început, anticipând durerea, rămase rigidă, dar atingerea mâinilor lui Jocelin pe trupul ei, ştiind că nu-i va provoca nicio suferinţă, trezise toată pasiunea din ea, de parcă ar fi dorit să adune, în câteva săptămâni, întreaga iubire pe care ar fi putut-o cunoaşte vreodată.

Jocelin zâmbi gândindu-se la viitorul lor. Va pune capăt călătoriilor şi va găsi un cămin pentru el şi Constance. Apoi vor avea mai mulţi copii, cu ochii violeţi. Niciodată în viaţa lui nu-şi dorise altceva decât libertate, un pat confortabil şi o femeie primitoare. Dar până acum nu mai fusese îndrăgostit. Constance îi schimbase întreaga existenţă. Încă câteva zile – până Constance va fi destul de puternică ca să facă faţă drumului lung – apoi vor pleca.

Jocelin ieşi fluierând din conac şi trecu pe lângă bucătărie, îndreptându-se spre grajduri. Îngheţă văzând scara proptită de zid. În ultimul

timp avusese mare grijă să nu lase scara acolo. Nevasta grăjdarului o păzea cu ochi de vultur, iar Jocelin se revanşa cu multe zâmbete şi câteva îmbrăţişări pornite din inimă. Nu se gândea că l-ar paşte vreo primejdie, se temea doar pentru viaţa lui Constance.

O luă la fugă şi urcă treptele în grabă. Scotoci prin cămăruţă, cu inima bătându-i nebuneşte, sperând parcă să o găsească pe Constance ascunsă sub fân. Ştia că fata n-ar fi plecat de una singură. Nu, era ca o ciută, sfioasă şi temătoare.

Coborî scara, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Unde să o caute? Poate femeile făcuseră o glumă şi o va găsi într-un colţ, ciugulind dintr-un strugure. Chiar dacă imaginea era foarte vie în mintea lui, ştia că visul acesta ar fi fost mult prea frumos. Nu fu deloc surprins să-l vadă pe Chatworth aşteptându-l lângă scară, însoţit de doi străjeri.

— Ce-ai făcut cu ea? întrebă Jocelin indignat, sărind jos de pe a doua treaptă şi repezindu-se cu mâinile la gâtul lui Edmond. R

Faţa lui Edmond se făcuse deja vânătă până oamenii lui reuşiră să-l oprească pe Jocelin. Îl apucară de mâini, ţinându-l strâns.

Edmond se ridică din praf şi privi, scârbit, la hainele murdare. Catifeaua nu va mai fi niciodată lucioasă. Îşi frecă gâtul.

— Vei plăti cu viaţa pentru îndrăzneala ta.

— Ce-ai făcut cu ea, stârv de porc? se răsti Jocelin.

Edmond îl privi, năucit. Nimeni nu i se mai adresase aşa. Îşi duse mâna la spate şi-l pălmui pe Jocelin, făcând să-i sângereze colţul gurii.

— Da, vei plăti cu vârf şi îndesat.

Se depărtă puţin, uitându-se la el cu mai multă atenţie. Dincolo de chipul acela frumos se ascundea un bărbat a cărui existenţă nu o bănuise, crezând că trubadurul nu era altceva decât un băiat nepriceput.

— Moartea ta mă va delecta, spuse el batjocoritor. Noaptea asta o vei petrece în celulă, iar mâine vei vedea, pentru ultima oară, răsăritul soarelui. Vei suferi toată ziua. Dar în noaptea asta mai mult, fiindcă, în timp ce tu vei năduşi în gaura aceea scârboasă, femeia va fi a mea.

— Nu! zbieră Jocelin. N-a făcut nimic. Las-o în pace. Îţi plătesc pentru ea.

— Da, vei plăti. Cât priveşte gestul tău nobil, e cu totul lipsit de sens. N-ai ce să-mi oferi. Amândoi sunteţi ai mei. Ea, pentru pat, iar tu, pentru celelalte plăceri. Luaţi-l şi învăţaţi-l ce înseamnă să înfrunţi un conte.

Constance stătea la fereastra odăii lui Edmond. Pierduse orice speranţă. Nu-l va mai vedea niciodată pe Jocelin, n-o va mai ţine în braţele lui spunându-i că o iubeşte mai mult decât iubeşte

luna, stelele. Nădăjduia doar că reuşise să scape. O văzuse pe Blanche fugind din încăpere. Constance se rugă în gând ca femeia să-l fi prevenit. Ştia că lui Blanche îi era drag, o auzise chemându-l de mai multe ori. Da, Blanche îl prevenise, iar acum amândoi erau în siguranţă.

Constance nu simţea niciun fel de gelozie. Nu dorea decât fericirea lui Jocelin. Dacă i-ar fi cerut să moară pentru el, ar fi făcut-o bucuroasă. Ce preţ avea biata ei viaţă?

Mişcările din curte şi razele soarelui, luminând un cap cunoscut îi atraseră atenţia. Doi bărbaţi voinici îl târau pe Jocelin şi văzu cum unul din ei îl lovi cu putere în piept pe iubitul ei, făcându-l să se prăbuşească într-o parte. Se ridică cu greutate. Constance îşi ţinu respiraţia, dorind să-l strige, ştiind însă că nu-l va ajuta cu nimic. Simţindu-i parcă prezenţa, Jocelin se răsuci şi privi spre fereastră. Constance ridică mâna. Văzu, printre lacrimi, sângele de pe bărbia lui.

Cei doi zdrahoni îl smuciră, iar Constance înţelese, brusc, unde îl duceau. Inima încetă să-i mai bată. Celula din pivniţă era un loc îngrozitor: o încăpere foarte mică, scobită în stâncă. Prizonierul era coborât prin deschizătura îngustă. Odată ajuns jos, nu putea nici să se aşeze, nici să stea în picioare, ci era obligat să rămână cu spatele îndoit şi cu gâtul plecat. Gaura nu prea avea aer şi de multe ori

prizonierului nu i se dădea de mâncat sau de băut. Nimeni nu rezista mai mult de câteva zile.

Constance îi urmări pe cei doi bărbaţi cum îl leagă pe Jocelin şi-l coboară în acea groapă a iadului. Privi, câteva clipe până gratiile fură puse la loc, apoi întoarse capul. Se terminase. Mâine Jocelin va fi mort, iar dacă va supravieţui nopţii, Edmond îl va tortura cu plăcere.

Pe o masă se afla o carafă cu vin şi trei pahare. Paharele erau numai pentru Edmond. Întotdeauna păstra pentru el obiectele cele mai frumoase. Nu se gândi la gestul ei, fiindcă viaţa i se sfârşise şi nu-i mai rămase decât un singur lucru de făcut. Spărgând un pahar, luă în mână un ciob mai mare şi se duse la fereastră.

Era o zi frumoasă de vară. Constance abia dacă simţi marginea ascuţită trecându-i, de-a curmezişul, peste una din încheieturi. Se uită, uşurată, la sângele care i se scurgea din corp. Curând, şopti ea, voi fi alături de tine, dragul meu Jocelin.

Constance îşi tăie şi cealaltă mână, apoi se lăsă cu spatele de zid, cu un braţ în poală, iar celălalt pe pervazul ferestrei, sângele revărsându-se în mortarul dintre pietre. O briză uşoară de vară îi răvăşi părul, făcând-o să zâmbească. Într-o seară, ea şi Jocelin se duseseră la râu, petrecându-şi noaptea în iarba moale. A doua zi se întorseseră devreme, înainte ca cei din castel

să se trezească. Fusese o noapte a extazului şi a cuvintelor de dragoste murmurate. Îşi aminti fiecare cuvânt rostit de Jocelin.

Treptat, gândurile îi deveniră tot mai leneşe, de parcă i s-ar fi făcut somn. Închise ochii şi zâmbi uşor, soarele luminându-i faţa, briza suflându-i părul, uitându-şi nefericirea.

— Băiete, cum te simţi? îi spuse o voce, într-o şoaptă răguşită.

Jocelin era ameţit şi nu prea înţelegea ce i se spune. *Oubliette!* Locul în care se afla se numea Odaia uitării şi îşi merita pe deplin numele.

— Băiete, se auzi vocea din nou. Răspunde-mi!

— Da, reuşi să bâguie Jocelin.

Auzi un oftat adânc de uşurare.

— Trăieşte, spuse vocea unei femei. Leagă-te cu frânghia asta şi te trag sus.

Jocelin era mult prea ameţit ca să-şi dea seama ce i se întâmplă. Mâinile femeii îi ajutară trupul să iasă prin gaura din vârf, apoi îl scoaseră în aerul răcoros al nopţii. Aerul curat – reuşind să-l inspire după mai multe ore – îi limpezi mintea. Trupul îi era amorţit şi rigid. Atingând pământul cu picioarele, se prăbuşi imediat, genunchii cedându-i. Grăjdarul şi nevasta lui îl priveau îngrijoraţi.

— Scumpule, trebuie să pleci imediat, spuse ea şi îl conduse prin întuneric, spre siguranţa oferită de grajd.

Cu fiecare pas, mintea i se limpezea tot mai mult. Aşa cum nu ştiuse ce înseamnă iubirea, trăind-o abia în ultimele săptămâni, nu cunoscuse nici ura. Acum, traversând curtea, privi în sus, la fereastra întunecată a încăperii lui Edmond. Îl ura pe Edmond Chatworth, întins acum lângă Constance.

Ajunşi la grajduri, femeia îi vorbi din nou:

— Trebuie să pleci cât mai repede. Bărbatul meu te poate ajuta să treci peste zid. Poftim, ţi-am pregătit nişte merinde de drum. Dacă ai grijă, îţi vor ajunge pentru mai multe zile.

Jocelin se încruntă.

— Nu, nu pot pleca. N-o pot lăsa pe Constance cu el.

— Ştiam că nu vei pleca până nu vei afla, spuse bătrâna. Se întoarse şi îi făcu semn lui Jocelin să o urmeze. Aprinse o lumânare de la o alta, de pe perete, şi-l conduse pe Jocelin spre un staul gol. O grămăjoară de paie era acoperită cu o bucată de pânză aspră. O dădu încet la o parte.

La început, lui Jocelin nu-i veni să creadă. O mai văzuse aşa pe Constance, când crezuse că era moartă, îngenunche lângă ea şi luă în braţe corpul înţepenit.

— Îi e frig, spuse el sigur de sine.

— Aduce-ţi nişte pături ca să o încălzesc.

Bătrâna îşi puse o mână pe umărul lui Jocelin.

— Toate păturile din lume nu-i vor mai fi de

niciun ajutor. E moartă.

— Nu, nu e moartă! A mai fost aşa şi eu…

— Nu te mai chinui. I s-a scurs tot sângele. Nu i-a mai rămas nicio picătură.

— Sângele…

Femeia puse pânza la loc şi ridică încheietura mâinii lui Constance, arătându-i venele tăiate.

Jocelin le privi în tăcere.

— Cine? şopti el, în cele din urmă.

— Şi-a pus singură capăt vieţii. Ea şi nimeni altcineva.

Jocelin se uită din nou la faţa lui Constance înţelegând, în sfârşit, că nu mai exista. Se aplecă şi îi sărută fruntea.

— Acum şi-a găsit liniştea.

— Da, spuse femeia, oftând. Iar tu trebuie să pleci.

Jocelin se smulse din mâna bătrânei şi porni spre conac, cu paşi mari şi hotărâţi. Holul de jos era plin de bărbaţi dormind pe rogojini. Jocelin trase o spadă din multele arme atârnate pe perete. Urcă fără să facă niciun zgomot, până la catul al patrulea al conacului, ajutat de pantofii lui moi.

În faţa uşii lui Edmond, paznicul dormea. Jocelin ştia că nu va avea nici o şansă de scăpare, dacă acesta se va trezi, puterea lui nu se putea compara cu a unui soldat călit în bătălii. Îşi înfundă spada în burta lui, soldatul scoţând

doar un horcăit.

Jocelin nu mai ucisese niciun om în viaţa lui, iar actul săvârşit acum nu-i provocă nicio plăcere.

Uşa încăperii lui Edmond nu era încuiată. Se simţea în siguranţă, în castelul lui. Jocelin dădu uşa la o parte. Nu găsea nicio bucurie în ceea ce făcea şi nici nu voia să prelungească momentul, aşa cum ar fi făcut alţii. Apucă cu mâinile părul lui Edmond. Ochii lui Chatworth se deschiseră, apoi se măriră când îl văzură pe Jocelin.

— Nu!

Fu ultimul cuvânt rostit de Edmond Chatworth. Jocelin îşi trecu spada peste gâtul lui. Murind, contele îl scârbi la fel de mult cum îl scârbise atunci când fusese în viaţă. Aruncă spada lângă pat şi ieşi din odaie.

Alice nu putea dormi. De câteva săptămâni nu mai reuşea să doarmă mai deloc; din noaptea în care cântăreţul încetase să-i mai vină în pat. ÎI ameninţase de nenumărate ori, dar degeaba. Se mulţumise doar să o privească pe sub acele gene lungi şi nu spusese nimic. Adevărul era că o intriga un bărbat capabil să o refuze.

Dădu la o parte cuverturile şi îmbrăcă un halat. Picioarele nu scoaseră niciun zgomot pe podeaua acoperită de rogojini. Ajunsă pe coridor, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. UŞa odăii lui Edmond era deschisă, iar cel care o păzea zăcea

într-o poziţie ciudată. Curioasă, porni spre el. Ochii îi erau obişnuiţi cu întunericul, coridorul fiind luminat, cu zgârcenie, de câteva torţe atârnate de pereţi.

Din încăperea lui Edmond ieşi un bărbat şi, fără să privească în stânga sau în dreapta, veni direct spre ea. Alice îi văzu sângele de pe tunică, înainte să-i vadă faţa. Dădu să strige şi îşi duse mâna la gură. Abia dacă îl recunoscu când se opri în faţa ei. Nu mai avea de-a face cu un tânăr vesel, ci cu un bărbat care o fixa cu îndrăzneală. Simţi un fior de teamă străbătându-i spinarea.

— Jocelin!

El trecu pe lângă ea, de parcă n-ar fi văzut-o sau nu i-ar păsa c-o văzuse. Alice se uită mirată în urma lui, apoi păşi încet spre odaia lui Edmond. Trecu peste trupul soldatului mort, inima bătându-i nebuneşte. Văzând corpul lui Edmond, sângele curgând încă din gâtul retezat, buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet.

Alice se duse la fereastră şi puse mâna pe pervaz, palma ei acoperind o pată din sângele nevinovat, curs acolo cu o zi înainte.

— Văduvă, şopti ea. Sunt văduvă. Acum avea tot ce-şi dorea: bogăţie, frumuseţe şi libertate.

Timp de o lună scrisese mai multe scrisori, implorând să fie invitată la Curtea regelui Henric. Când invitaţia sosise, în cele din urmă, Edmond îi râsese în nas, spunând că refuză să-şi

cheltuiască banii pe astfel de nimicuri. Adevărul era că la Curte nu va avea aceeaşi libertate să arunce servitoare pe fereastră, aşa cum făcea în castelul său. Acum putea merge nestânjenită.

Iar acolo se va afla Gavin. Oh, da, aranjase şi invitarea lui. Târfa aceea roşcată se bucurase prea mult de el. Gavin era numai al ei, şi aşa va rămâne. Dacă va reuşi să se descotorosească de nevasta aia a lui, îi va aparţine în întregime. Nu-i va refuza haine din pânzeturi de aur. Nu, Gavin nu-i va refuza nimic. Nu obţinuse ea întotdeauna ceea ce-şi dorise? Acum îl voia din nou pe Gavin Montgomery, şi va fi al ei.

Ochii îi fură atraşi de o siluetă care traversa curtea interioară. Jocelin se duse la scara proptită de perete, având un sac mic pe umăr.

— Mi-ai făcut un mare serviciu, şopti ea. Iar acum te voi răsplăti. Nu chemă gărzile. Rămase nemişcată, punând la cale ce va face acum că scăpase de Edmond. Jocelin îi dăruise multe: accesul la averea lui Edmond, dar, mai presus de toate, i-l dăruise pe Gavin.

Capitolul 23

În cort era foarte cald. Gavin nu putea dormi. Se ridică în capul oaselor şi se uită la Judith, dormind liniştită, un umăr gol ieşind la iveală de sub cuverturi. Se îmbrăcă în tăcere, zâmbind

către silueta nemişcată a soţiei lui. Şi-au petrecut o bună parte din noapte făcând dragoste, iar acum era extenuată. Însă el nu. Nu, nici pe departe. lubind-o pe Judith, asta părea să-i dea aripi, aprinzând în el un foc greu de stins.

Scoase dintr-un scrin o manta de catifea, apoi dădu cuvertura la o parte şi o înveli cu aceasta. Se ghemui lângă el ca un copil, fără să se trezească, dormind somnul celor inocenţi. O purtă în braţe afară din cort, dădu din cap spre gărzi şi porni spre pădure. Îşi aplecă capul şi sărută gura cu buze moi.

— Gavin, murmură ea.

— Da, e Gavin.

Ea zâmbi cu capul pe umărul lui, rămânând cu ochii închişi.

— Unde mă duci?

El râse pe înfundate şi o strânse mai tare la piept.

— Contează?

Zâmbetul ei se lărgi, ochii fiindu-i încă închişi.

— Nu, nu contează, şopti ea.

El râse din toată inima. Ajuns la marginea pârâului o puse jos, iar Judith începu să se trezească. Aerul răcoros, sunetul molcom al apei, mirosul plăcut al ierbii făceau ca totul să pară un vis frumos.

Gavin se aşează lângă ea, dar nu o atinse.

— Mi-ai spus că ţi-ai încălcat un jurământ.

Care? Se încordă aşteptându-i răspunsul. Nu mai discutaseră despre Demari, dar Gavin voia să ştie ce i se întâmplase acolo. Voia să o audă negând ceea ce credea că era adevărat. Dacă îl iubise pe Demari, de ce îl ucisese? Iar dacă s-a dus la un alt bărbat, nu era numai din vina lui? Ştia că jurământul pe care îl încălcase era cel făcut înaintea unui preot şi a sute de martori.

Întunericul ascunse roşeaţa din obrajii lui Judith. Nu era deloc conştientă de gândurile lui Gavin, îşi amintea doar că se dusese la el înainte să plece la luptă.

— Sunt oare aşa un căpcăun, că nu îndrăzneşti să-mi spui? întrebă el, încet. Spune-mi doar asta şi nu te voi mai întreba nimic.

Jurământul ei o privea doar pe ea, însă era adevărat: Gavin îi pusese puţine întrebări. Luna plină strălucea pe cerul înstelat. Vorbi, fără să se uite la el:

— Ţi-am făcut un jurământ la nunta noastră… şi nu l-am respectat.

El dădu din cap; era lucrul de care se temuse.

— L-am încălcat în noaptea în care m-am dus la tine, continuă ea. Dar bărbatul acela nu avea niciun drept să spună că nu dormim împreună. Problemele noastre nu ne priveau decât pe noi doi.

— Judith, nu înţeleg.

Ea se uită la el, uimită.

— Vorbesc de jurământ. Nu asta mi-ai cerut? Văzu că el tot nu înţelegea. În grădină, când te-am văzut pe tine şi... Se întrerupse şi întoarse capul. Păstra încă vie în memorie imaginea lui Alice în braţele lui, mai dureroasă acum decât atunci.

Gavin se zgâi la ea, străduindu-se să-şi aducă aminte. Dându-şi, în sfârşit, seama despre ce era vorba, începu să chicotească. Judith se răsuci spre el, fulgerându-l cu ochii ei aurii.

— Râzi de mine?

— Da! Ce mai jurământ al ignoranţei! Ai fost virgină când l-ai făcut. De unde să ştii ce plăceri te vor aştepta în patul meu şi că nu te vei putea ţine departe de mine?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, apoi se ridică.

— Eşti un îngâmfat şi un nesuferit. Îţi fac o mărturisire, iar tu râzi de mine. Îşi îndreptă umerii şi, cu mantaua înfăşurată strâns în jurul ei, porni arogantă spre tabără.

Gavin, zâmbind sardonic, smuci o singură dată de manta, trăgând-o de pe ea. Judith scoase o exclamaţie de surpriză şi dădu să se acopere.

— Te mai întorci şi acum în tabără? o necăji el, făcând ghem mantaua şi punându-şi-o sub cap.

Judith îl privi cum stătea întins pe iarbă, fără măcar să o privească. Aşa deci, credea că învinsese. Mai vedem noi.

Gavin stătea liniştit, aşteptând ca, în orice

clipă, soţia lui să se întoarcă şi să-l implore să-i dea haina. Auzi foşnetul din tufişuri şi zâmbi încrezător. Era prea ruşinoasă ca să se întoarcă fără haine în tabără. O clipă, se făcu tăcere, apoi auzi o mişcare ritmică de frunze, de parcă... Fu în picioare imediat, urmând sunetul.

— Obrăznicătură mică! spuse el, stând înaintea soţiei lui. Era îmbrăcată într-o rochie din frunze şi câteva tulpini de arbuşti. Îi zâmbea triumfătoare. Gavin îşi puse mâinile pe şolduri. Voi câştiga vreodată o dispută cu tine?

— Probabil că nu, replică Judith, plină de sine.

Gavin râse drăceşte. Apoi întinse mâna şi smulse fragila îmbrăcăminte.

— S-o crezi tu! ripostă el, apucând-o de talie şi ridicând-o. Razele lunii scânteiau argintii pe curbele goale ale trupului ei. Nu ştii că o nevastă bună nu se ceartă niciodată cu soţul ei? o tachină el.

O aşează pe creanga unui copac, genunchii ei fiind la acelaşi nivel cu ochii lui.

— Îmi place cum arăţi aşa. Se uită la faţa ei, zâmbindu-i, apoi îngheţă când îi văzu groaza din ochi. Judith, şopti el. Am uitat de teama ta. Iartă-mă. Trebui să-i dezlipească cu forţa degetele de pe creangă, încheieturile fiindu-i albe. Chiar şi după aceea trebui să o tragă de pe creangă, zgâriindu-i fundul gol de scoarţa tare. Judith, iartă-mă, şopti, văzând-o cum se agaţă, cu

disperare, de el.

O duse înapoi lângă pârâu şi o înfăşură în manta, ţinând-o în poală şi legănând-o. Propria prostie îl scotea din sărite. Cum de putuse uita ceva atât de important cum era frica ei de înălţime? îi ridică bărbia şi o sărută tandru pe gură. Brusc, sărutul ei se transformă în pasiune.

— Strânge-mă, murmură ea, înspăimântată. Nu mă părăsi.

Gavin fu uluit de insistenţa din vocea ei.

— Nu, scumpa mea, nu te voi părăsi.

Fusese încă de la început o femeie plină de pasiune, dar acum o copleşise cu totul. Buzele se apăsară peste ale lui, apoi alunecară de-a lungul gâtului. Niciodată nu mai fusese atât de agresivă.

— Judith, murmură el, dulcea mea Judith. Mantaua căzu într-o parte, sânii ei goi împungându-se în el, insolenţi şi stăruitori. Lui Gavin începu să i se învârtească capul.

— Rămâi cu hainele pe tine? întrebă ea, vârându-şi mâinile pe sub tunica deschisă. Gavin abia dacă suportă să se dezlipească de ea, chiar şi pentru acele câteva clipe cât îi trebuiră să se dezbrace. Îşi scoase repede tunica, apoi îşi trase cămaşa peste cap. Când plecase din cort nu-şi mai luase lenjeria de corp.

Judith îl împinse la pământ şi se aplecă peste el. El zăcu nemişcat, neîndrăznind nici să

respire.

— Tu eşti cel care arată înspăimântat, spuse ea.

— Păi, sunt. Ochii îi sclipiră jucăuşi. Îţi vei face mendrele cu mine?

Mâna ei se plimbă peste trupul lui, delectându-se cu pielea netedă, cu smocul de păr încâlcit de pe piept. Apoi coborî, tot mai jos.

Gavin icni, ochii întunecându-i-se.

— Fă ce vrei, rosti el, gâfâind, numai nu-ți lua mâna de acolo.

Judith izbucni în râs, simţind cum corpul ei e străbătut de un val de putere. Îl domina. Însă în clipa următoare, simţindu-i bărbăţia în palmă, ştiu că puterea lui asupra ei era la fel de mare. Dorinţa o făcu să-şi piardă minţile. Se urcă pe el, se aplecă şi fi căută gura, înfometată.

Gavin încremeni văzând-o mişcându-se deasupra lui, dar curând nu se mai putu abţine. Îi apucă şoldurile şi o conduse, mai rapid, mai dur, sălbăticia lui egalând-o pe a ei.

Apoi explodară împreună.

— Trezeşte-te, neruşinat-o, spuse Gavin trăgând, o palmă peste fesele goale ale lui Judith. Cei din tabără vor porni în căutarea noastră.

— N-au decât, mormăi Judith şi se acoperi cu mantaua.

Gavin stătea în picioare, dominând-o cu

înălţimea lui. Nu mai trăise niciodată o noapte ca aceea care trecuse.

Cine era această soţie a lui? O femeie adulteră? Una care trecea de la un bărbat la altul, după cum bătea vântul? Sau era bună şi blândă aşa cum o considerau fraţii săi? Indiferent ce-ar fi fost, se transforma într-o diavoliţă când se ajungea la iubirea trupească.

— Să-ţi chem servitoarea să te îm, brace aici? Joan va face o criză, sunt convins.

Gândindu-se, pe jumătate adormită, la zâmbetele de superioritate ale lui Joan, Judith se trezi imediat. Se ridică în capul oaselor, se uită spre pârâu, apoi trase adânc în piept aerul proaspăt şi răcoros al dimineţii. Căscă, se întinse, mantaua se dădu la o parte, dezvelindu-i sânii plini, obraznici.

— Mii de draci! exclamă Gavin. Acoperă-te, altfel nu mai ajungem niciodată în Londra şi la Curtea regală.

Ea îi aruncă un zâmbet ademenitor.

— Poate ar fi mai bine să stau aici. Curtea nu poate fi nici pe jumătate atât de plăcută.

— Mda, zise Gavin, apoi se aplecă, o înfăşură în manta şi o ridică în braţe. Hai să ne întoarcem. Miles şi Raine ne vor părăsi azi şi vreau să vorbesc cu ei.

Parcurseră în tăcere drumul spre cort. Judith se ghemui la pieptul lui Gavin. Fie ca lucrurile să

rămână mereu aşa, îşi zise ea. Când voia, soţul ei putea fi bun şi tandru. Te rog, Dumnezeule, lasă să dureze ce e între noi. Să nu ne mai certăm din nou.

O oră mai târziu, Judith se plimba între Raine şi Miles, fiecare ţinând-o de câte o mână. Formau un grup cu totul nepotrivit: doi bărbaţi robuşti, îmbrăcaţi în haine de călărie, iar Judith între ei, abia ajungându-le până la umăr.

— O să-mi lipsiţi amândoi, spuse Judith strângându-le mâinile. E bine să fiu din nou printre ai mei, deşi mama rareori se depărtează de John Bassett.

Raine izbucni în râs.

— Vorbeşte oare gelozia din tine?

— Da, spuse Miles. Nu ne ai pe noi?

— Acum îl are pe Gavin, o tachină Raine.

Judith râse, simţind cum o ard obrajii.

— Se întâmplă vreodată ca un frate să facă ceva şi ceilalţi să nu afle?

— Nu prea des, spuse Raine, apoi se uită ia Miles, peste capul ei. Există totuşi o mică întrebare. Unde şi-a petrecut noaptea frăţiorul nostru?

— Cu Joan, spuse Judith, înainte să se gândească.

În ochii lui Raine se citea voioşia, în timp ce ai lui Miles rămaseră, ca de obicei, de nepătruns.

— Ăăă… ştiu, fiindcă Joan a avut multe de spus

despre el, se bâlbâi Judith.

Gropiţele din obrajii lui. Raine se adânciră.

— Nu-l lăsa pe Miles să te sperie. Te asigur că e foarte curios să afle ce ţi-a povestit servitoarea.

Judith zâmbi.

— Îţi voi spune totul data viitoare, când ne vom întâlni. Cine ştie, te vei gândi să ne vizitezi mai repede.

— Tot ce se poate! spuse Raine. Acum trebuie să plec. N-am fi bineveniţi la Curte dacă n-am plăti pentru drum, iar eu nu-mi pot permite astfel de cheltuieli.

— E bogat, spuse Miles. Nu-l lăsa să te păcălească.

— Nu mă păcăleşte niciunul din voi. Vă mulţumesc pentru timpul petrecut cu mine şi pentru grija arătată. Vă mulţumesc că mi-aţi ascultat păsurile.

— Să plângem când am putea săruta această femeie delicioasă? întrebă Miles.

— Ai şi tu o dată dreptate, replică Raine ridicând-o pe Judith de la pământ şi depunând un sărut zgomotos pe obrazul ei.

Urmă Miles; o ridică şi el, apoi râse către fratele său.

— Nu ştii cum să te porţi cu o femeie, spuse el luând-o în braţe şi dăruind gurii ei o sărutare nu tocmai frăţească.

— Întreci limitele, Miles, se auzi o voce aspră.

Judith se dezlipi din braţele cumnatului său şi-l văzu pe Gavin fixându-i cu o privire întunecată.

Raine şi Miles se uitară unul la altul. Era pentru prima oară că fratele lor mai mare dădea semne de gelozie.

— Pune-o jos până nu scoate sabia la tine, spuse Raine.

Miles o mai ţinu o clipă pe Judith, apoi se uită, în jos, la ea.

— S-ar putea să merite. O depuse uşor pe pământ.

— Ne vom revedea curând, îi spuse Raine lui Gavin. Poate de Crăciun vom reuşi să ne întâlnim cu toţii. Aş vrea s-o văd pe scoţianca cu care Stephen urmează să se însoare.

Gavin puse o mână posesivă pe umărul lui Judith şi o trase spre el.

— De Crăciun, spuse el. Fraţii lui se urcară pe cai şi plecară.

— Nu eşti supărat? întrebă Judith.

— Nu, spuse Gavin. Dar nu-mi place să văd un bărbat atingându-te, chiar dacă e fratele meu.

Judith trase adânc aer în piept.

— Dacă vin de Crăciun, vor putea vedea şi copilul. Copilul, îşi zise Gavin. Nu copilul meu sau al nostru, ci copilul. Nu-i plăcea să se gândească la copil.

— Haide, să strângem tabăra. Am stat prea mult aici.

Judith îl urmă, înghiţindu-şi lacrimile. N-au discutat despre timpul petrecut în castelul lui Demari şi n-au vorbit despre copil. Să-i spună oare că acest copil nu putea fi decât al lui? Să-l roage să o asculte, să o creadă? Ar putea număra zilele şi i-ar putea demonstra cât de avansată era sarcina, dar o dată Gavin făcuse aluzie la faptul că se culcase cu Demari, la nuntă. Se întoarse la cort ca să-şi îndrume servitoarele la împachetat.

În seara aceea îşi stabiliră tabăra destul de devreme. Nu exista nicio grabă să ajungă la Londra, iar Gavin se bucura de călătorie. Începea să se simtă apropiat de soţia lui. Discutau deseori ca nişte prieteni. El se trezi împărtăşindu-i secrete din copilărie, povestindu-i despre temerile avute la moartea tatălui său care l-a lăsat fără prea mult pământ la dispoziţie.

Stătea acum la o masă, cu un catastif deschis în faţa lui. Îşi nota fiecare bănuţ cheltuit. Era o muncă istovitoare, dar vătaful i se îmbolnăvise şi nu avea încredere în mâzgălelile nici unuia din cavalerii săi.

Luă o înghiţitură din cana cu cidru şi privi spre soţia lui, aflată în celălalt capăt al încăperii. Stătea pe un scăunel în faţa deschizăturii cortului, având în poală un ghem de lână groasă. Mâinile i se războiau cu nişte andrele. Urmărind-o, văzu cum firul i se încurca tot mai mult. Chipul ei frumos era contorsionat din cauza efortului,

vârful limbii ieşindu-i printre dinţi. Reveni la catastiful lui, dându-şi seama că încercarea ei de a tricota era un efort pentru a-i face lui plăcere, I-o spusese de destule ori să nu-şi bage nasul în treburile castelului.

Gavin îşi înăbuşi hohotul de râs, văzând-o cum trage de lână, bombănind ceva fără de înţeles. Respiră adânc, ca să se calmeze.

— Judith, spuse el, nu m-ai putea ajuta? Mu vrei să laşi lucrul ăla de mână la o parte? Se strădui să nu zâmbească când Judith aruncă, urgent, andrelele şi lâna în peretele cortului. Arătă cu degetul spre catastif. Am cheltuit prea mult în această călătorie, dar nu ştiu de ce.

Judith întoarse catastiful către ea. În sfârşit, ceva ce înţelegea. Îşi trecu degetele în jos, pe coloane, ochii mişcându-i-se dintr-o parte în alta. Se opri brusc.

— Cinci galbeni pentru pâine! Cine te-a pus să plăteşti atât?

— Nu ştiu, spuse Gavin, cu toată sinceritatea. Mă mulţumesc să o mănânc, nu să o şi coc.

— Ai mâncat aur! Mă voi ocupa de treaba asta imediat. De ce nu mi-ai arătat-o mai devreme?

— Fiindcă, scumpă soţie, am crezut că pot să-mi conduc singur viaţa. Îi plâng de milă oricărui bărbat care mai are astfel de iluzii.

Ea se holbă la el.

— Dau eu de brutarul ăsta! spuse ea dând să

iasă din cort.

— N-ar trebui să-ţi iei andrelele? Cine ştie, s-ar putea să nu găseşti destule de făcut.

Judith se uită, peste umăr, la soţul ei şi văzu că doar o necăjeşte. Buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet cuceritor, apoi ridică ghemul de lână şi i-l aruncă.

— S-ar putea ca tu să fii cel care are nevoie de o ocupaţie. Se uită urât şi cu subînţeles la catastif, apoi ieşi afară.

Gavin luă ghemul şi-l răsuci în mână. Acum că plecase, cortul era prea gol fără ea. Se duse la deschizătură şi se sprijini de stâlp, urmărind-o. Nu striga niciodată la un servitor, dar reuşea să-l facă să lucreze mai mult decât reuşise el vreodată. Se ocupa de mâncare, de spălătorie, de ridicarea corturilor, cu neaşteptată uşurinţă. Cu toate astea nu părea deloc obosită şi nimeni n-ar fi spus că făcea şase lucruri în acelaşi timp.

Judith termină de vorbit cu omul a cărui căruţă era încărcată cu pâine. Bărbatul scund şi gras plecă, clătinându-şi capul, iar Gavin zâmbi, amuzat. Ştia exact cum se simţea brutarul. De câte ori nu crezuse el că avusese dreptate, dar pierduse totuşi disputa? Judith reuşea să întoarcă cuvintele în aşa fel că nu-ţi mai aminteai propriile gânduri.

El o urmări cum traversează tabăra. Se opri să guste tocana din căldare, vorbi cu scutierul lui

Gavin, aşezat pe un scăunel şi lustruind armura stăpânului. Băiatul dădu din cap şi îi zâmbi, iar Gavin ştiu că proced*eul de curăţare va fi puţin schimbat. Iar schimbarea va fi benefică. Nu mai călătorise niciodată atât de confortabil şi cu atât de puţin efort din partea lui. Îşi aminti de vremurile când, ieşind dimineaţa din cort, păşea într-o balegă de cal. Acum se îndoia că Judith permitea chestiei să atingă pământul. Tabăra era cea mai curată din toate câte văzuse în viaţa lui.

Judith îl simţi, privind-o, se întoarse şi îi zâmbi, apoi reveni la puii pe care îi controla. Gavin simţi o arsură în piept. Ce simţea pentru ea? Conta oare că purta în pântece copilul altui bărbat? Nu ştia decât că o dorea. Păşi pe iarbă şi o luă de braţ.

— Vino cu mine înăuntru.

— Dar trebuie…

— Preferi să rămânem afară? întrebă el, înălţând o sprânceană.

Ea îi surâse, încântată.

— Nu, nu cred.

Făcură dragoste pe îndelete, savurându-şi trupurile, pasiunea ajungând treptat la apogeu. Asta îi plăcea lui Gavin când făcea dragoste cu Judith: varietatea. Niciodată nu părea să fie aceeaşi. O dată era liniştită şi senzuală, apoi agresivă şi insistentă. Uneori râdea, tachinându-l, alteori îi plăcea să încerce lucruri noi. Îl excita

până şi gândul atingerii ei.

O ţinea strâns în braţe, cu nasul îngropat în părul ei.

Ea se mişcă spre el de parcă ar fi vrut să fie mai aproape. Imposibil. O sărută pe creştet şi adormi.

— Te îndrăgosteşti de el, îi spuse Joan, în dimineaţa următoare, în timp ce pieptăna părul stăpânei. Lumina care pătrundea prin pereţii cortului era blândă, plăcută. Judith era îmbrăcată într-o rochie verde de lână, iar mijlocul îi era prins într-o cingătoare de piele. Până şi în veşmintele cele mai simple faţa îi strălucea, iar ochii erau singurele bijuterii de care avea nevoie.

— Presupun că te referi la soţul meu.

— Oh, nu, replică Joan, nonşalantă. Mă refer la plăcintarul din târg.

— Şi cum de... îţi dai seama? Joan nu-i răspunse. Nu e bine ca o femeie să-şi iubească soţul?

— Numai dacă e iubită la rândul ei. Ai mare grijă şi nu-l vârî în suflet prea tare, altfel vei fi distrusă dacă îţi va fi necredincios.

— A fost mai tot timpul sub ochii mei, spuse Judith, în apărarea lui.

— E adevărat, dar ce se va întâmpla când veţi ajunge la Curtea regelui? Atunci nu vei mai fi singură cu lordul Gavin. Vor fi prezente cele mai

frumoase femei ale Angliei. Ochii oricărui bărbat o vor lua razna.

— Taci! îi porunci Judith. Şi ocupă-te de părul meu.

— Da, stăpână, spuse Joan, batjocoritor.

În ziua aceea, călătorind mai departe, Judith nu se gândi decât la cuvintele lui Joan. Începea să se îndrăgostească de soţul ei? îl văzuse o dată în braţele acelei femei. Fusese furioasă, dar furioasă pentru că o respecta atât de puţin. Dar acum ideea că ar putea fi cu o altă femeie o făcea să simtă bucăţi de gheaţă străpungându-i inima.

— Judith, te simţi bine? întrebă Gavin, călărind alături de ea.

— Da… nu.

— Care din ele?

— Mă îngrijorează Curtea regelui Henric. Sunt multe… femei frumoase pe acolo?

Gavin îşi îndreptă privirea spre Stephen.

— Tu ce zici, frăţioare? Sunt femei frumoase la Curte?

Stephen îşi fixă cumnata, fără să zâmbească.

— Cred că vei face faţă, spuse el, calm, apoi trase de frâul calului şi se întoarse la oamenii săi.

Judith se răsuci spre Gavin.

— N-am vrut să-l jignesc.

— Nu l-ai jignit. Lui Stephen nu-i place să

vorbească de problemele lui, dar ştiu că e îngrozit de viitoarea căsătorie. Şi nu-l condamn. Fata urăşte englezii şi, cu siguranţă îi va face viaţa un iad.

Judith dădu din cap şi privi la drumul ce se întindea înaintea ei. Doar când se opriră pentru cină, reuşi să scape, pentru câteva clipe. Găsi o tufă de mure puţin mai departe de tabără şi începu să le culeagă.

— N-ar trebui să fii singură aici.

Judith tresări.

— Stephen, m-ai speriat.

— Dacă aş fi un duşman, acum ai fi deja moartă, sau făcută prizonieră pentru răscumpărare.

Judith ridică ochii spre el.

— Eşti întotdeauna atât de sumbru sau e numai moştenitoarea asta scoţiancă ce îţi dă bătăi de cap?

Stephen respiră adânc.

— Sunt aşa de uşor de citit?

— Nu de mine, ci de Gavin. Hai să ne aşezăm un pic.

Crezi c-am fi cumplit de egoişti dacă am mânca singuri toate murele? Ai văzut-o pe această scoţiancă a ta?

— Nu, spuse Stephen aruncându-şi în gură o mură bine coaptă. Şi încă nu e a mea. Ştii că, înainte de a muri tatăl ei, a făcut-o stăpâna

clanului MacArran?

— O femeie stăpână pe pământurile ei? Ochii lui Judith priviră, pierduţi, în depărtare.

— Da, spuse Stephen, scârbit.

Judith îşi reveni imediat.

— Atunci nu ştii cum arată?

— Oh, ba da, ştiu. Sunt convins că e mică, neagră şi zbârcită ca un con de pin.

— E bătrână?

— Poate e un con de pin tânăr şi gras.

Judith râse de aerul lui abătut.

— Voi, cei din neamul Montgomery, sunteţi atât de diferiţi unul de altul. Gavin e iute la mânie, când rece şi distant, când arzând ca o flacără. Raine e numai râs şi tachinări, Miles…

Stephen îi zâmbi.

— Nu încerca să mi-l explici pe Miles. Puştiul ăla încearcă să populeze întreaga Anglie cu copiii lui.

— Şi tu? Oare tu ce fel de fire ai? Eşti cel de-al doilea fiu şi pari cel mai greu de cunoscut.

Stephen întoarse capul.

— Nu mi-a fost uşor. Miles şi Raine se aveau unul pe celălalt, Gavin trebuia să se ocupe de moşie. Iar eu…

— Tu ai rămas singur

Stephen o privi, uluit.

— Mi-ai făcut vrăji! în doar câteva clipe ţi-am povestit mai multe decât am spus vreodată

altcuiva.

Ochii lui Judith scăpărară.

— Dacă moştenitoarea asta a ta nu se poartă frumos cu tine, dă-mi de ştire şi îi voi scoate ochii.

— Să sperăm că îi mai are pe amândoi.

Izbucniră în râs.

— Să ne grăbim să mâncăm murele astea, altfel va trebui să le împărţim. Şi, dacă nu mă înşel, fratele cel mare se apropie de noi.

— Nu mi-e dat să te găsesc decât în compania bărbaţilor? întrebă Gavin.

— Nu ţi-e dat să mă întâmpini decât cu critici? i-o întoarse Judith.

Stephen pufni în râs.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc în tabără. Se aplecă şi sărută fruntea lui Judith. Dacă ai nevoie de ajutor, surioară, ştiu şi eu să găsesc ochii altcuiva.

Gavin apucă braţul fratelui său.

— Te-a vrăjit şi pe tine?

Stephen se uită înapoi, la cumnata lui, la buzele ei pătate de sucul de mure.

— Da. Dacă nu o vrei…

Gavin îi aruncă o privire scârbită.

— Raine mi-a cerut-o deja.

Stephen râse şi plecă.

— De ce ai părăsit tabăra? întrebă Gavin aşezându-se lângă ea şi luând un pumn de mure

din poala ei.

— Mâine ajungem la Londra?

— Da. Regele şi regina nu te înspăimântă, nu-i aşa?

— Nu, ei nu.

— Atunci ce?

— Femeile de la Curte.

— Eşti geloasă?

— Nu ştiu.

— Cum să am timp de femei, dacă eşti pe aproape? Mă oboseşti atât de mult că abia mâi stau pe picioare.

Judith nu râse.

— Mă tem de o singură femeie. Ne-a mai despărţit o dată. N-o lăsa să…

Chipul lui Gavin se înăspri.

— Nu vorbi de ea. M-am purtat frumos cu tine. Nu-mi bag nasul în ce s-a întâmplat în castelul lui Demari; şi cu toate astea, tu vrei să-mi cunoşti sufletul.

— Iar ea e sufletul tău? întrebă Judith, încet.

Gavin se uită la ea, la ochii plini de căldură, la pielea catifelată şi parfumată. Nopţile de pasiune îi invadară memoria.

— Nu mă întreba, şopti el. Sunt sigur de un singur lucru: sufletul nu-mi mai aparţine.

Primul lucru pe care Judith îl observă, la intrarea în Londra, fu duhoarea. Credea că ştie toate mirosurile create de fiinţele umane,

obligate să-şi petreacă verile în castele încălzite de arşiţă. Dar nimic nu o pregătise pentru Londra. De-a lungul străzilor se întindeau canale neacoperite, pline cu tot felul de resturi. De la capete de peşte şi legume putrede, până la conţinutul oliţelor de noapte, totul era aruncat pe străzi. Porcii şi şobolanii alergau liberi, hrănindu-se cu acest gunoi, împrăştiindu-l peste tot.

Casele – clădiri din piatră şi lemn, de trei sau patru etaje, erau înghesuite una în alta, iar între ele nu mai pătrundea nicio rază de soare. Oroarea simţită de Judith trebuie să i se fi văzut pe faţă, fiindcă atât Gavin, cât şi Stephe râseră de ea.

— Bun venit în oraşul regilor, spuse Stephen.

Ajunşi dincolo de zidurile Winchester-ului, zgomotul şi duhoarea îşi pierdură din intensitate. Un om veni să le ia caii şi, imediat ce Gavin o ajută pe Judith să descalece, ea porni să se ocupe de bagaje.

— Nu, spuse Gavin. Sunt sigur că regele a auzit de sosirea noastră. Nu va fi încântat să aştepte ca tu să-i pui castelul la punct.

— Hainele îmi sunt curate? Nu sunt prea şifonate? Judith se îmbrăcase cu mare grijă, într-o cămăşuţă de mătase de un maron-roşcat şi o rochie de catifea de un galben-strălucitor. Mânecile lungi erau tivite cu blană de samur. Iar

aceeaşi blană fină mărginea partea de jos a rochiei.

— Eşti perfectă. Acum hai să mergem şi să-l lăsăm pe rege să se uite la tine.

Judith încercă să-şi potolească bătăile inimii. O tulbura gândul că avea să-l întâlnească pe regele Angliei. Nu ştia nici ea la ce să se aştepte, dar salonul, destul de simplu, fu o surpriză. Ici şi colo se aflau bărbaţi şi femei jucând şah sau alte jocuri. Trei femei erau pe nişte scăunele, la picioarele unui bărbat care cânta din lăută. Nu văzu nicăieri pe cineva care ar fi putut fi regele Henric.

Judith fu mirată când Gavin se opri în faţa unui bărbat de vârstă mijlocie, destul de urât, cu ochii mici şi albaştri şi părul alb. Arăta foarte obosit. Judith îşi reveni repede şi îi făcu o reverenţă. Regele Henric îi luă mâna.

— Vino la lumină şi lasă-mă să mă uit la tine. Am auzit multe despre frumuseţea ta. O conduse, dominând-o cu înălţimea lui de un metru şi nouăzeci de centimetri. Eşti încântătoare, aşa cum mi s-a povestit. Vino aici, Bess, spuse regele Henric, şi priveşte-o pe lady Judith, mireasa lordului Gavin.

Judith se întoarse şi văzu, în spatele ei, o femeie drăguţă, de vârstă mijlocie. Fusese surprinsă că Henric era regele, dar nu exista nicio îndoială că femeia aceasta era regina. Era o

femeie cu o înfăţişare regală, foarte sigură de ea însăşi, permiţându-şi să fie bună şi generoasă. Ochii ei o întâmpinară cu bucurie pe Judith.

— Maiestate, spuse Judith şi făcu o reverenţă.

Elizabeth îi întinse mâna.

— Contesă, spuse regina, sunt fericită că ai venit să stai un timp cu noi. Am spus ce nu trebuia?

Judith zâmbi, văzând perspicacitatea femeii.

— N-am mai fost numită contesă până acum. A trecut atât de puţin timp de la moartea tatălui meu.

— Da, o moarte tragică. Iar omul care a pus la cale această faptă mârşavă…?

— E mort, rosti Judith, pe un ton ferm, amintindu-şi prea bine felul în care spada se afundase în spinarea lui Walter.

— Vino, trebuie să fii obosită după această călătorie.

— Nu. Nu sunt.

Elizabeth îi zâmbi cu dragoste.

— Atunci ai dori poate să vii să bem împreună nişte vin.

— Da, maiestate, mi-ar face mare plăcere.

— Ne scuzi, nu-i aşa, Henric?

Judith realiză, brusc, că-i întorsese spatele regelui. Se răsuci, cu obrajii în flăcări.

— Nu-ţi face probleme pentru mine, copilă, spuse el, dus pe gânduri. Sunt convins că Bess te

va pune la curent cu planurile pentru nunta fiului nostru cel mare.

Judith zâmbi şi făcu o reverenţă, apoi o urmă pe regină, pe scările largi, până în salonul ei.

Capitolul 24

Alice stătea pe un scaun din faţa oglinzii, într-o încăpere spaţioasă, aflată la ultimul etaj al palatului. Era înconjurată de o bogăţie de culori strălucitoare. Satinuri purpurii şi verzi, brocarturi portocalii, tafta stacojie. Fiecare pânză, fiecare veşmânt fuseseră alese cu grijă, anume pentru a atrage atenţia. Văzuse hainele lui Judith Revendoune de la nuntă şi ştia că gustul moştenitoarei se limita la culorile simple ale materialelor ţesute. Alice voia ca, prin rochiile ei splendide, să abată atenţia tuturor de la soţia lui Gavin.

Purta o cămăşuţă de un roz-pal, cu mânecile brodate cu o bentiţă neagră, răsucindu-se de jur împrejur. Rochia roşie din catifea se desfăcea ca o scoică, fusta având aplicate flori sălbatice, de toate culorile posibile. Mândria ei era eşarfa din jurul umerilor. Din brocart italian, materialul avea animale colorate, mari cât mâna unui bărbat, cusute cu fire negre, purpurii, portocalii şi verzi. Era sigură că nimeni n-o va întrece.

Şi era foarte important pentru Alice ca astăzi

să atragă atenţia asupra sa, fiindcă urma să-l vadă din nou pe Gavin. Zâmbi în oglindă. Ştia că avea nevoie de iubirea lui Gavin, după zilele infernale petrecute alături de Edmond. Acum că ajunsese văduvă, se gândea la Edmond aproape cu dragoste. Bietul de el, fusese doar gelos.

— Ai grijă de diademă! îi porunci ea servitoarei ei, Ela. Crezi că pietrele albastre se potrivesc cu ochii mei? Sau sunt prea deschise? Furioasă, îşi smulse diadema de pe cap. Să-l ia naiba de bijutier. Trebuie să-şi fi folosit picioarele pentru o lucrare atât de nereuşită.

Ela luă diadema din mâinile stăpânei ei.

— E bijutierul regelui, cel mai bun din toată ţara, iar diadema e cea mai frumoasă creaţie a lui, o linişti servitoarea. Bineînţeles că piatra e deschisă; niciun giuvaer n-ar putea egala strălucirea ochilor tăi.

Alice se uită înapoi în oglindă şi începu să se calmeze.

— Crezi, într-adevăr, că e aşa?

— Da, îi răspunse Ela, cu toată sinceritatea. Nicio femeie nu s-ar putea compara cu frumuseţea ta.

— Nici măcar scorpia aia de Revendoune? întrebă Alice, indignată, refuzând să o pomenească pe Judith cu numele ei de femeie căsătorită.

— Nici vorbă. Stăpână, nu pui la cale ceva…

împotriva învăţăturilor Bisericii, nu-i aşa?

— Cum s-ar putea ca ceea ce-i fac să fie împotriva Bisericii? Gavin a fost al meu, înainte să mi-l ia, şi va fi din nou al meu.

Ela ştia, din experienţă, că era imposibil să te înţelegi cu Alice atunci când îşi punea în cap ceva.

— Nu uita că-l jeleşti pe soţul tău, iar ea, pe tatăl ei.

Alice izbucni în râs.

— Bănuiesc că avem cam aceleaşi simţăminte pentru bărbaţii ăştia. Am auzit că tatăl ei a fost chiar mai vrednic de dispreţ decât mult iubitul meu soţ.

— Nu vorbi aşa despre cei morţi.

— Iar tu nu mă dojeni, altfel vei ajunge să slujeşti pe altcineva. Era o ameninţare cunoscută, una pe care Ela n-o mai băga în seamă. Pedeapsa cea mai cumplită, în ochii lui Alice, era să refuze cuiva compania ei.

Se ridică şi îşi netezi rochia. Culorile şi materialele sclipiră, luându-se la întrecere.

— Crezi că mă va observa? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

— Cine n-ar face-o?

— Da, spuse Alice, fiind pe deplin de acord cu sluga ei. Cine n-ar face-o?

Judith stătea liniştită lângă soţul ei, copleşită de numărul mare al invitaţilor regelui. Gavin

părea să se simtă în elementul lui – un bărbat respectat, preţuit pentru judecata lui. Era bine să-l vadă într-o altă lumină decât cea personală. Cu toate certurile şi disputele lor, avea grijă de ea, o proteja. Ştia că nu era obişnuită cu mulţimea de oameni, aşa că o ţinu aproape de el, fără să o oblige să se alăture femeilor, unde s-ar fi aflat printre străine. Gestul lui îi aduse multe ghionturi, dar el se mulţumi să zâmbească bine dispus, deloc stingherit, aşa cum s-ar fi arătat majoritatea bărbaţilor.

Mesele lungi fură aşezate pentru cină, trubadurii aranjându-şi muzicienii, jongleurii şi acrobaţii repetându-şi salturile şi scamatoriile.

— Te distrezi? întrebă Gavin, zâmbindu-i.

— Da. Deşi totul e atât de zgomotos şi plin de viaţă.

El râse.

— Ăsta nu e decât începutul. Spune-mi dacă te vei simţi obosită şi plecăm.

— Nu te deranjează că rămân lângă tine?

— Pe mine nu, dacă nici pe tine. Nu mi-ar plăcea să te ştiu mişcându-te liberă, printre toţi oamenii ăştia. Prea mulţi tineri şi chiar bătrâni te privesc cu nişte ochi cât cepele.

— Da? întrebă Judith, nevinovată. N-am observat.

— Judith, nu te juca cu oamenii ăştia. Moravurile de la Curte sunt foarte îngăduitoare

şi n-aş vrea să te văd prinsă în plasa de păianjen a propriei tale inocenţe. Stai cu mine sau cu Stephen. Nu te aventura de una singură. Doar dacă – miji ochii, amintindu-şi de Walter Demari – nu vrei să încurajezi pe cineva.

Ea dădu să-i vorbească, să-i spună exact ce credea despre insinuările lui, dar un conte – nu reuşea să le reţină numele tuturor – veni să-i vorbească lui Gavin.

— Mă duc la Stephen, spuse ea şi porni, pe lângă pereţii împodobiţi cu tapiserii ai salonului, spre locul unde se afla cumnatul ei.

La fel ca şi Gavin, era îmbrăcat în veşminte bogate, cafenii. Tunicile strânse pe corp erau ţesute din lână neagră, fină. Judith nu avea cum să nu simtă un fior de mândrie, ştiindu-se în compania unor bărbaţi atât de minunaţi.

Ea observă o tânără drăguţă, cu faţa stropită de pistrui şi un nas în vânt, care se tot uita la el, pe după spatele tatălui ei.

— Pare să te placă, spuse Judith.

Stephen nu ridică privirea.

— Da, replică Stephen, descurajat, dar zilele îmi sunt numărate. Încă câteva săptămâni şi voi avea la braţ o femeie măruntă şi neagră, scrâşnind din dinţi la fiecare mişcare.

— Stephen, spuse Judith, nu poate fi chiar atât de îngrozitoare. Nicio femeie nu e. Uită-te la mine. Gavin nu m-a văzut înainte de căsătorie.

Nu crezi c-a fost şi el îngrijorat că aş putea fi urâtă?

El se uită, în jos, la ea.

— Nu ştii cât îl invidiez pe fratele meu! Nu eşti numai frumoasă, ci bună şi înţeleaptă. Gavin e un bărbat norocos.

Judith se simţi roşind.

— Mă linguşeşti, dar îmi place ce-mi spui.

— Eu nu ştiu să linguşesc, declară Stephen.

Pe neaşteptate, atmosfera prietenoasă din salon păru să se schimbe, iar Stephen şi Judith se uitară la oamenii din jurul lor, având impresia că o parte din încordarea din încăpere era îndreptată spre ei. Mulţi o priveau pe Judith, unii neliniştiţi, alţii cu răutate, iar alţii, uluiţi, fără să ştie ce se va întâmpla în minutele următoare.

— Judith, spuse Stephen, ai văzut grădina? Regina are nişte crini frumoşi, iar trandafirii sunt magnifici.

Judith se încruntă la el, ştiind că voia, dintr-un motiv sau altul, să o scoată afară din salon. Câţiva dintre oaspeţi se dădură la o parte, iar ea văzu motivul tensiunii generale. În salon intra Alice Chatworth, păşind regeşte, ţinându-şi capul sus, având întipărit pe chip un zâmbet plin de căldură. Iar zâmbetul îi era adresat unei singure persoane: Gavin.

Judith se uită la Alice, la rochia ei atât de ţipătoare şi neasortată. Pielea ei palidă şi ochii

cu gene înnegrite, în mod artificial, nu i se părură deloc frumoase.

Mulţimea deveni tăcută, secretul dintre Alice şi Gavin fiind şoptit de la unul la altul. Judith întoarse capul de la femeie, îndreptându-şi ochii spre soţul ei. Gavin se uita la Alice cu o intensitate de-a dreptul palpabilă. Ochii îi păreau fermecaţi de ai ei şi nimic n-ar fi putut zdruncina contactul dintre ei. O urmări croindu-şi încet drum spre el, iar când ajunse aproape îi întinse mâna. L-o luă şi o sărută mai mult decât ar fi fost necesar.

Şuşotelile din salon fură întrerupte de râsul regelui.

— Voi doi păreţi să vă cunoaşteţi.

— Da, răspunse Gavin, zâmbind uşor.

— Cu siguranţă, replică Alice, aruncându-i un surâs timid, cu buzele strânse.

— Cred că acum aş vrea să văd grădina, spuse Judith repede şi luă braţul întins de Stephen.’

— Judith, începu Stephen, când ajunseră în grădina atât de frumoasă, ea…

— Să nu-mi vorbeşti de ea. Nu-mi poţi spune nimic care să mă liniştească. Am ştiut de ea de la bun început. Încă din ziua nunţii. Se uită în jos, la o tufă de trandafiri, inspirând aerul parfumat. Nu m-a minţit niciodată în privinţa ei. Nu mi-a ascuns că o iubeşte şi nu a încercat să se prefacă că i-ar păsa, în vreun fel, de persoana mea.

— Judith, încetează! Nu poţi accepta femeia asta.

Judith se răsuci spre el.

— Şi ce altceva aş putea face? Spune-mi! Crede tot ce poate fi mai rău despre mine. Dacă mă duc la el, când e făcut prizonier, îşi imaginează că mă duc să-mi văd iubitul. Îi port copilul, iar el crede că e al altui bărbat.

— Copilul e al lui Gavin?

— Văd că ţi-a spus că e convins că e al lui Demari.

— De ce nu-i spui adevărul?

— Ca să mă facă mincinoasă? Nu, mulţumesc. Copilul ăsta e al meu, nu-mi pasă cine e tatăl.

— Judith, pentru Gavin ar însemna foarte mult să ştie că acest copil e al lui.

— Vrei să o iei la fugă şi să-i spui? întrebă ea, cu înfocare. O să-i dai un pumn amantei, ca să te poţi apropia de el? Vestea îl va face foarte fericit, sunt sigură. Are pământurile *Revendoune*, un copil şi pe blonda Alice, ca să o iubească, lartă-mă dacă sunt atât de egoistă, încât să păstrez ceva pentru mine.

Stephen se aşează pe o bancă de piatră şi se uită la ea. Ştia că nu era înţelept să-şi înfrunte fratele mai mare, acum când era atât de furios. O femeie ca Judith nu merita lipsa de atenţie şi purtarea urâtă de care dădea dovadă Gavin.

— Stăpână, strigă Joan.

— Aici sunt, răspunse Judith. Ce e?

— Mesele au fost aranjate pentru cină şi trebuie să veniţi.

— Nu, nici nu mă gândesc. Te rog, spune-le că nu mă simt bine. Explică că e din cauza condiţiei mele.

— Şi-o laşi pe târfa aia cu el! zbieră Joan. Trebuie să mergi, doamna mea.

— Sunt de acord cu ea, Judith.

Joan se roşi, prezenţa lui Stephen luând-o prin surprindere. Se făcu roşie ca para focului. Nu reuşise încă să se acomodeze cu bărbaţii ăştia chipeşi, care reprezentau noua familie a stăpânei ei. Până şi felul în care se mişcau o punea pe jăratic.

— Vrei să-l iei la bătaie? întrebă Judith. Uneori, întreci măsura, Joan.

— El e de vină pentru purtarea mea, murmură servitoarea. Lordul Gavin a întrebat de tine.

— Mă bucur că-şi aminteşte de mine, replică Judith, sarcastică.

— Da, îmi amintesc, spuse Gavin, de lângă poarta grădinii. Du-te, îi porunci el servitoarei. Aş vrea să vorbesc singur cu soţia mea.

Stephen se ridică.

— Voi pleca şi eu. Îi aruncă fratelui său o privire cruntă, apoi ieşi afară din grădină.

— Nu mă simt bine, spuse Judith. Trebuie să urc în camera mea.

Gavin îi prinse braţul şi o trase spre el. Ochii îl priveau cu răceală. De cât timp nu se mai uitase aşa la el!

— Judith, nu mă un din nou.

Ea încercă să-şi smucească braţul din mâna lui.

— Mă umileşti, iar eu n-am voie să-mi arăt furia? Nu ştiam că mă crezi o sfântă. Poate n-ar strica să fac o cerere de canonizare.

Gavin chicoti auzindu-i replica sarcastică.

— N-am făcut nimic altceva decât să mă uit la ea şi să-i sărut mâna. N-am văzut-o de foarte mult timp.

Judith râse, batjocoritoare.

— Să te uiţi! se răsti ea. Rogojinile erau cât pe ce să ia foc.

Gavin îşi privi soţia, nedumerit.

— Eşti geloasă? întrebă el, calm.

— Pe blonda aia care tânjeşte după soţul meu? Nu! Mi-aş găsi o candidată mai serioasă, dacă mi-aş pune în cap să fiu geloasă.

O clipă, ochii lui Gavin scăpărară. Nu permisese nimănui până acum să spună ceva rău despre Alice.

— Furia ta e o dovadă că minţi.

— Furie! spuse ea, apoi se linişti. Da, sunt furioasă fiindcă îţi arăţi patima aşa ca toată lumea să o poată contempla. M-ai umilit de faţă cu regele. N-ai observat cum ceilalţi oaspeţi au început să şoptească între ei? Voia să-l facă să

sufere. Iar în ce priveşte gelozia, trebuie să iubeşti pe cineva ca emoţia asta să-şi facă loc în sufletul tău.

— Iar tu nu mă iubeşti deloc? întrebă el, cu răceală.

— N-am spus-o niciodată, nu? Nu-i putu citi expresia de pe chip. Nu ştia dacă îl făcuse sau nu să sufere; iar dacă reuşise, cuvintele ei, pline de cruzime, nu-i aduseră nicio plăcere.

— Atunci, vino, spuse el luând-o de braţ. Regele ne aşteaptă la cină, iar tu nu-l vei insulta prin absenţa ta. Dacă vrei, într-adevăr, ca bârfele să înceteze, va trebui să te străduieşti să joci rolul soţiei iubitoare.

Judith îl urmă, docilă, furia dispărându-i destul de ciudat.

Ca oaspeţi nou-veniţi la Curte şi bucurându-se de aprecierea regelui, Gavin şi Judith fură aşezaţi lângă rege şi regină; Judith, în dreapta regelui, Gavin, în stânga reginei, iar lângă el, Alice.

— Pari îndurerată, i se adresă regele lui Judith.

Ea zâmbi.

— Nu, e doar călătoria lungă şi copilul pe care îl aştept.

— Un copil? Atât de curând? Sunt convins că lordul Gavin e foarte mulţumit.

Ea zâmbi din nou, dar nu putu să-i dea niciun răspuns.

— Gavin, spuse Alice încet, aşa încât să nu fie auzită şi de alte urechi, a trecut mult timp de când nu te-am văzut. Era prudentă, sesizând că se schimbaseră multe între ei. Era clar că nu uitase iubirea pentru ea, altfel nu s-ar fi uitat la ea cu acei ochi. Dar numai ce-i terminase de sărutat mâna, când ochii i se dezlipiră de ai ei, scrutând salonul. Rămaseră fixaţi asupra spatelui soţiei lui. Iar peste câteva clipe, o părăsise pe Alice şi o urmase pe Judith.

— Condoleanţele mele pentru moartea tragică a soţului tău, spuse Gavin, pe un ton rece.

— Mă vei crede fără inimă, dar nu-i regret moartea, murmură Alice, tristă. A fost... rău cu mine.

Gavin o privi tăios.

— Dar n-a fost el alegerea ta?

— Cum poţi spune aşa ceva? Am fost silită să mă mărit cu el. Oh, Gavin, dacă ai fi aşteptat puţin, acum am fi putut fi împreună. Sunt sigură însă că regele ne va permite să ne căsătorim. Îşi puse mâna pe braţul lui.

El se uită la mâna ei albă şi subţire, apoi, înapoi, în ochii ei.

— Uiţi că sunt căsătorit? Că am o soţie?

— Regele e un om plin de înţelegere. Ne va asculta. Căsătoria ta ar putea fi anulată.

Gavin reveni la mâncare.

— Nu-mi vorbi de anularea căsătoriei. Am auzit

cuvintele astea cât să-mi ajungă pentru tot restul vieţii. Poartă un copil în pântece. Nici măcar regele n-ar putea anula o astfel de căsătorie. Gavin îşi îndreptă atenţia asupra reginei şi începu să-i pună întrebări despre apropiata căsătorie dintre prinţul Arthur şi prinţesa Caterina a Spaniei.

Alice rămas tăcută, gândindu-se la cuvintele lui Gavin. Voia să afle de ce era atât de sătul de anularea căsătoriei şi de ce se referea la copilul soţiei lui, numindu-l un copil, de parcă nu el i-ar fi fost tatăl.

O oră mai târziu, mesele fură strânse şi date la perete, făcând loc celor care voiau să danseze.

— Vrei să dansezi cu mine? îşi întrebă Gavin soţia.

— N-ar trebui să cer voie? întrebă ea uitându-se la Alice, aflată în mijlocul mai multor admiratori.

Degetele lui Gavin se înfipseră în braţul lui Judith.

— Eşti nedreaptă cu mine. N-am aranjat eu aşezarea la masă. Fac tot ce-mi stă în putinţă ca să restabilesc pacea între noi, dar există lucruri pe care nu le pot controla.

Poate mă port iraţional, îşi zise ea.

— Da, voi dansa cu tine.

— Sau poate ne plimbăm prin grădină, spuse el, şi-i zâmbi. E o noapte caldă. Ea şovăi. Vino cu

mine, Judith. Abia dacă făcură câţiva paşi, în grădină, că Gavin o trase în braţe sărutând-o înfometat. Ea se agăţă disperată de el. Dulcea mea Judith, şopti el. Nu ştiu dacă ţi-aş mai suporta furia. Mă doare îngrozitor când mă priveşti cu ură.

Ea i se topi la piept. Niciodată nu se mai apropiase atât de mult de a-i spune că ţine la ea. Putea avea încredere în el?

— Vino sus. Să mergem în pat şi să nu ne mai certăm.

— Îmi spui astfel de cuvinte ca să nu fiu rece în pat? întrebă ea, bănuitoare.

— Îţi spun astfel de cuvinte fiindcă le simt. Nu vreau să-mi fie aruncate înapoi.

— Eu… îmi cer scuze. Nu m-am purtat cum trebuia.

El o sărută din nou.

— Mă voi gândi la o cale prin care să-ţi ceri iertare pentru temperamentul tău.

Judith chicoti, iar el îi zâmbi cu căldură, mângâindu-i tâmpla cu mâna.

— Vino cu mine, altfel vei fi a mea în grădina regelui.

Ea privi locul întunecat, luându-i parcă propunerea în serios.

— Nu, spuse el. Nu mă tenta. Îi luă mâna şi o conduse la etajul superior al palatului. Încăperea enormă fusese împărţită în două de nişte

paravane subţiri, din lemn de stejar.

— Stăpână, spuse Joan, somnoroasă, auzindu-i apropiindu-se.

— În seara asta nu va mai fi nevoie de tine, spuse Gavin cu o voce poruncitoare.

Joan îşi dădu ochii peste cap şi se strecură afară.

— Şi-a pus ochii pe fratele tău, spuse Judith.

Gavin înălţă o sprinceană.

— De ce ţi-ar păsa ţie ce face Stephen cu nopţile lui?

Judith îi zâmbi.

— Noi ne-o pierdem pe-a noastră în discuţii fără sens. Nu pot deschide nasturii ăştia.

Gavin devenise foarte îndemânatic când venea vorba de dezbrăcarea soţiei lui. Începu să-şi arunce propriile haine, iar Judith îi şopti:

— Lasă-mă pe mine. În noaptea asta voi fi scutierul tău. Desfăcu centura, care îi fixa tunica peste abdomenul tare şi plat, apoi o trase peste cap. După care urmă tunica cu mânecile lungi, dezvelindu-i pieptul şi partea de sus a coapselor.

La marginea patului ardea o lumânare groasă, iar Judith îl împinse spre ea, uitându-se curioasă la trupul lui. Ea îl explorase cu mâinile, dar niciodată atât de în amănunţime ca şi cu ochii. Vârfurile degetelor îi alergară peste muşchii braţului, peste micile adâncituri ale abdomenului.

— Îţi place ce vezi? o întrebă el, cu ochii întunecaţi.

Ea îi zâmbi. Uneori era ca un băieţaş, îngrijorat dacă îi va fi sau nu pe plac. Ea nu răspunse, ci se aşeză pe pat şi îi desfăcu pantalonii, trăgându-i în jos pe coapsele musculoase. Gavin stătea nemişcat, temându-se parcă să nu întrerupă aceste clipe magice. Îşi trecu mâinile de la tălpi până sus, la coapse, şi desfăcu cu pricepere lenjeria intimă. Apoi mâinile îi hoinăriră peste tot trupul.

— Îmi placi, spuse ea şi îl sărută. Eu îţi plac?

El nu-i putu răspunde, împingând-o pe pat şi lăsându-se deasupra ei. Pasiunea îi era atât de chinuitoare, că nu mai putea aştepta, iar Judith avea o nevoie la fel de înnebunitoare ca a lui.

Mai târziu, Gavin o ţinu strâns în braţe, ascultând-o cum respiră ritmic şi liniştit. Când se îndrăgostise de ea? se minună el. Poate fusese deja îndrăgostit când o dusese acasă şi o lăsase în prag. Zâmbi, amintindu-şi cât fusese de furios că îndrăznise să-l înfrunte. Îi sărută fruntea netedă. Judith mă va înfrunta şi la nouăzeci de ani, îşi zise el, ideea părându-i-se încântătoare.

Şi Alice? Când încetase să o mai iubească? O iubise vreodată? Sau nu fusese decât pasiunea unui tânăr pentru o femeie frumoasă? Era frumoasă, da, iar în seara asta fusese surprins să o vadă din nou, copleşit cumva de strălucirea ei.

Alice era o femeie blândă şi bună, la fel de dulce pe cât era Judith de aprigă, dar, în ultimele luni, ajunsese să-i placă un pic de oţet în mâncare.

Judith se mişcă în braţele lui, iar el o trase mai aproape. O acuza de necinste, dar nici el nu credea în cuvintele sale. Dacă purta în pântece copilul altui bărbat, atunci fusese conceput în timp ce încerca să-şi protejeze soţul. O nechibzuinţă din partea ei, dar inima îi fusese mereu bună. Şi-ar fi dat viaţa ca să o salveze pe cea a mamei ei, şi chiar pe cea a unui soţ care o brutalizase.

O strânse atât de tare la piept, că o trezi ea abia mai putând respira.

— Mă sugrumi! gemu ea.

El o sărută pe nas

— Ţi-am spus vreodată că îmi place oţetul? Judith se zgâi la el. Ce fel de nevastă eşti tu? întrebă el, prefăcându-se supărat. Nu ştii cum să-ţi ajuţi soţul să adoarmă? îşi frecă şoldurile de ale ei, iar Judith făcu ochii mari. Aş suferi enorm dacă ar trebui să adorm aşa. Nu vrei, nu?

— Nu şopti ea, cu ochii închişi pe jumătate. Nu trebuie să înduri aşa o suferinţă.

Judith rămase nemişcată, într-un fel de ceaţă roşie şi argintie, în timp ce mâinile lui Gavin i se plimbară leneşe pe trup. De parcă n-ar mai fi atins-o niciodată, iar trupul ei i-ar fi fost cu totul necunoscut. După ce mâinile i se obişnuiră cu

pielea catifelată, netedă, începu să o exploreze cu ochii.

Judith scoase un ţipăt disperat, tânjind după el, dar Gavin se mulţumi să râdă, îndepărtându-i mâinile de pe umeri. Când ajunse să tremure de dorinţă, o pătrunse şi terminară împreună, aproape imediat. Adormiră, împreunaţi, Gavin tot deasupra ei.

Trezindu-se a doua zi dimineaţă, Judith descoperi că soţul ei plecase, iar patul îi era rece şi gol. Joan o ajută să se îmbrace într-o rochie maron, din catifea, cu un decolteu pătrat, tăiat adânc. Mânecile erau împodobite cu blană de vulpe. Peste sâni şi la talie purta şnururi de aur, prinse ia umăr cu o broşă din diamante. Auzise la cină vorbindu-se despre vânătoarea cu şoimi şi voia să ia parte.

Gavin o întâmpină la capătul scărilor, ochii delectându-se cu imaginea ei.

— Eşti o mare somnoroasă. Speram să te găsesc în pat, şi poate să mă vâr lângă tine.

Pe buzele ei flutură un zâmbet ispititor.

— Să mă întorc?

— Nu, acum nu. Am nişte veşti pentru tine. L-am vorbit regelui, iar el e de acord să-i permită lui John Bassett să se căsătorească cu mama ta. Regele Henric era galez, un descendent al oamenilor simpli. Judith încremeni fixându-l cu privirea. Ei, nu te bucuri?

— Oh, Gavin! spuse ea şi se aruncă de pe trepte, în braţele lui. Braţele ei îi cuprinseră gâtul atât de strâns, că bietul Gavin simţi cum se îneacă. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc de mii de ori.

El râse şi o îmbrăţişă, fericit.

— Dacă aş fi ştiut că asta îţi va fi reacţia, i-aş fi vorbit regelui încă de aseară.

— Aseară n-ai mai fi putut face faţă la mai multe, declară ea, sec.

Gavin izbucni în râs şi o strânse atât de tare, că o făcu să strige, simţind cum coatele îi sunt pe cale să se rupă.

— Asta crezi, deci? o provocă Gavin. Mai întărâtă-mă un pic şi te duc sus, de nu mai scapi de acolo decât când te vor durea toate şi nu vei mai putea umbla.

— Gavin! exclamă ea, indignată, roşie la faţă. Se uită în jur să vadă dacă nu-i asculta cineva.

El pufni în râs şi o sărută uşor pe buze.

— Mama ştie de căsătoria ei?

— Nu, m-am gândit că ți-ar plăcea să i-o spui tu.

— Mi-e ruşine să recunosc că nici măcar nu ştiu unde este.

— L-am trimis pe John să se ocupe de oamenii mei. Mă gândesc că mama ta nu poate fi decât pe undeva, pe aproape.

— E adevărat, rareori se desparte de el. Gavin,

îţi mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta că mi-ai acordat această favoare.

— Aş vrea să-ţi acord tot ce ţi-ai dori, spuse el.

Judith îl privi, mirată.

— Du-te, îi zise el. Spune-i mamei tale, apoi ne întâlnim în curte, pentru plecarea la vânătoare. O puse jos şi o studie uşor îngrijorat. Te simţi destul de bine ca să călăreşti?

Era pentru prima oară că amintea de copil, fără furie în voce.

— Da, îi spuse ea. Mă simt bine. Regina e de părerea că mişcarea îmi va face bine.

— Numai să nu exagerezi, o preveni Gavin.

Ea zâmbi din nou şi plecă, încântată de grija lui. Simţea că pluteşte de fericire. Coborî scările şi traversă salonul. Curtea enormă era plină de oameni. Zgomotul era aproape asurzitor, bărbaţii şi femeile strigând la servitori, iar aceştia strigând unul la altul. Totul părea atât de lipsit de organizare, că Judith se întrebă dacă vor mai apuca să plece la vânătoare. La capătul curţii se afla o clădire lungă. În faţa ei se aflau caii, fiecare cu rândaşul lui. Nu putea fi decât grajdul palatului.

— Oh, ia te uită, micuţa roşcovană, se auzi o voce miorlăită, iar Judith se opri imediat. Te pregăteşti pentru o întâlnire cu unul din iubiţii tăi? Judith rămase pe loc şi se uită la Alice Chartworth. Duşmanca ei, faţă în faţă. Sunt

sigură că îţi aminteşti de mine, continuă Alice, toată numai miere. Ne-am întâlnit la nunta ta.

— Îmi pare rău că n-am putut lua parte la a ta, deşi Gavin şi cu mine am primit mesajul tău de dragoste eternă, i-o întoarse Judith.

— În ochii lui Alice scăpără un foc albastru şi trupul îi înţepeni.

— Da, păcat că s-a terminat prea devreme.

— S-a terminat?

Alice zâmbi.

— N-ai auzit? Soţul meu, bietul de el, a fost ucis în somn. Acum sunt văduvă şi liberă. Oh, foarte, foarte liberă. Am presupus că Gavin ţi-a povestit. A fost foarte interesat de... a... noua mea situaţie.

Judith se răsuci pe călcâie şi porni mai departe, cu paşi mari. Nu, nu ştia că Alice era văduvă. Acum, între Alice şi Gavin nu mai exista decât ea. Edmond Chatworth nu mai reprezenta o piedică în calea lor.

Capitolul 25

Judith îşi continuă drumul spre grajduri, dar fără să-şi dea seama încotro merge. Nu se putea gândi decât la faptul că Alice Chatworth era liberă.

— Judith!

Ridică privirea şi reuşi să-i zâmbească mamei

ei.

— Vei pleca şi tu la vânătoarea decazi?

— Da, spuse ea, fără prea mult entuziasm.

— Ce s-a întâmplat?

Judith se strădui să zâmbească.

— Îmi pierd mama, atâta tot. Ştii că Gavin îţi dă permisiunea de a te căsători cu John Bassett?

Helen se holbă la fiica ei. Nu vorbi şi nici nu zâmbi. Încet, obrajii i se făcură albi. Căzu înainte, în braţele fiicei ei.

— Ajutor, gemu Judith.

Un bărbat înalt, aflat prin apropiere, alergă spre ea şi o ajută să o ridice pe Helen.

— La grajduri, spuse Judith, să fie la umbră.

Ajunsă într-un loc mai răcoros, Helen începu să-şi revină imediat.

— Mamă, te simţi bine?

Helen se uită cu subînţeles la tânărul din preajma lor. Acesta îi înţelese privirea.

— Vă las singure, spuse el şi se depărtă înainte ca Judith să-i poată mulţumi.

— N-am… ştiut, spuse Helen. Adică, n-am ştiut că lordul Gavin a aflat de iubirea mea pentru John.

Judith se abţinu să nu râdă.

— I-am cerut permisiunea, cu câtva timp în urmă, dar el a vrut să vorbească cu regele. Căsătoria ta va fi cu totul neobişnuită.

— Şi cât mai rapidă, murmură Helen.

— Cât mai?… Mamă!

Helen zâmbi, ca un copil prins făcând o poznă.

— E adevărat, sunt însărcinată.

Judith se lăsă să cadă pe o grămadă de paie.

— Vom naşte împreună? întrebă ea, năucită.

— La o diferenţă de două luni.

Judith râse din toată inima.

— Nunta trebuie să aibă loc cât mai curând, ca să-i dăm nume copilului tău.

— Judith! Ea ridică privirea şi-l văzu pe Gavin venind spre ele. Un om mi-a spus că mamei tale i s-a făcut rău.

Ea se ridică şi îi luă braţul.

— Vino, trebuie să stăm de vorbă.

Câteva clipe mai târziu, Gavin îşi clătina capul, nevenindu-i să creadă.

— Şi eu care eram convins că John Bassett e un om cu capul pe umeri.

— E îndrăgostit. Iubirea îi face pe bărbaţi şi pe femei să se poarte cu totul neobişnuit.

Gavin se uită în ochii ei, aurul lor scânteind atât de strălucitor în lumina soarelui.

— O ştiu foarte bine,

— De. Ce nu mi-ai spus că e văduvă? întrebă Judith, încet.

— Cine? întrebă el, sincer nedumerit.

— Alice! Cine altcineva?

El înălţă din umeri.

— Nu mi-a trecut prin cap să-ţi spun. Îi zâmbi.

Când eşti lângă mine, am alte lucruri la care să mă gândesc.

— Încerci să schimbi subiectul?

O apucă de umeri, ridicând-o de la pământ.

— La naiba! Nu eu sunt cel obsedat de ea. Dacă nu voi putea să te fac să înţelegi, voi încerca să-ţi bag minţile în cap cu de-a sila. Ţi-ar plăcea să o fac în public?

Rămase ca trăsnit văzând-o că-i zâmbeşte veselă.

— Aş prefera să merg la vânătoare. Nu vrei să mă ajuţi să încalec?

Gavin se mai uită la ea câteva clipe, apoi o puse jos. N-o să înţeleagă femeile în vecii vecilor.

Vânătoarea fu deosebit de amuzantă pentru Judith. Şoimul ei doborî trei cocori, iar ea fu foarte mulţumită.

Gavin fu mai puţin norocos. La scurt timp după ce încălecă, primi un mesaj, şoptit, de la o servitoare. Stephen dorea să discute cu el despre o problemă personală, după ce se vor afla la două mile de castel. Fratele lui îi cerea să nu spună nimănui despre această întâlnire, nici măcar soţiei lui. Gavin se arătă teribil de surprins de acest mesaj, nu-i semăna lui Stephen. Plecă de lângă grupul de oaspeţi, lăsând-o pe Judith captivată de zborul şoimului ei, blestemându-şi în gând fratele că-l lua de la o astfel de priveliştе fermecătoare.

Gavin nu se duse călare până la locul indicat, ci îşi legă calul puţin mai departe, apropiindu-se prudent, cu spada scoasă.

— Gavin! spuse Alice ducându-şi mâna la piept. M-ai speriat îngrozitor.

— Unde e Stephen? întrebă Gavin, continuând să cerceteze locul cu atenţie.

— Gavin, te rog să-ţi pui spada la o parte, Mă înspăimânţi! spuse ea, dar în ochi nu se citea niciun pic de teamă.

— Tu m-ai chemat aici, nu Stephen?

— Da, a fost singurul mod prin care te-am putut aduce aici. Îşi coborî ochii. Am crezut că nu vei veni numai pentru mine.

Gavin îşi vârî spada în teacă. Era un loc tăcut şi retras, semănând mult cu cel în care obişnuia să-l întâlnească.

— Ah, şi tu te gândeşti la vremurile acelea. Vino, aşază-te lângă mine. Avem multe de discutat.

Gavin se uită la ea şi, fără să vrea, începu să o compare cu Judith. Alice era frumoasă, da, dar gura ei mică, cu buzele strânse când zâmbea, părea lipsită de generozitate, aproape avară. Ochii ei albaştri îi aminteau mai degrabă de gheaţă decât de safire. Iar rochia roşie, portocalie şi verde părea mai mult ţipătoare decât strălucitoare.

— Lucrurile s-au schimbat atât de mult, că te

aşezi aşa departe de mine?

— Da, s-au schimbat. Gavin nu văzu încruntătura care apăru şi dispăru, la fel de repede, de pe fruntea ei.

— Eşti încă supărat pe mine? Ţi-am spus-o iar şi iar că m-am măritat cu Edmond împotriva voinţei mele. Dar acum sunt văduvă, am…

— Alice, o întrerupse el, nu-mi mai vorbi despre asta. Trebuia să i-o spună şi se temea de suferinţa pe care i-o va provoca. Era atât de blândă şi delicată, incapabilă să suporte vicisitudinile vieţii. N-o voi părăsi pe Judith, nici prin anularea căsătoriei, nici prin divorţ şi nici prin alte mijloace artificiale.

— Nu… nu înţeleg. Acum avem şansa de a fi împreună.

Gavin îşi puse mâinile peste ale ei.

— Nu, nu avem nicio şansă.

— Gavin! Ce vrei să spui?

— Am ajuns să o iubesc, îi spuse el, simplu.

O clipă, ochii lui Alice scoaseră flăcări, apoi îşi reveni.

— Ai spus că n-o vei face. În ziua nunţii tale mi-ai promis că n-o vei iubi.

Gavin mai că zâmbi amintindu-şi. În ziua aceea se făcuseră două jurăminte. Judith îi jurase că va avea de la ea numai ce va lua. Şi cât de încântător îşi încălcase făgăduinţa. Iar el şi-o încălcase pe-a lui.

— Ai uitat că m-ai amenințat că-ți vei lua viața? Aș fi făcut și a fi spus orice ca să te împiedic.

— Dar acum nu-ți mai pasă ce fac cu viața mea?

— Ba da! Știi foarte bine că vei avea întotdeauna un loc în inima mea. Ești prima mea iubire și nu te voi uita niciodată.

Alice se uită la el, făcând ochii mari.

— Vorbești de parcă aș fi deja moartă. Ți-a luat toată inima, iar mie nu mi-a mai rămas nimic?

— Ți-am spus că o parte va fi mereu a ta, Alice, nu ne chinui. Trebuie să accepți ce s-a întâmplat.

Alice zâmbi, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Să accept cu tăria sufletească a unui bărbat? Dar, Gavin, sunt femeie, o femeie plăpândă și fragilă. Inima ta poate că s-a răcit în ce mă privește, dar a mea se încălzește numai privindu-te. Știi cum mi-a fost căsătoria cu Edmond? M-a tratat ca pe o servitoare, m-a încuiat tot timpul în odaia mea.

— Alice…

— Și ghicești oare de ce? Fiindcă la nunta ta a pus să fiu urmărită. Da, a știut că am fost singuri în grădină. A știut că am fost în cortul tău.. Îți amintești cum m-ai sărutat cu pasiune, în dimineața de după nuntă? Gavin dădu din cap, fără să aibă niciun chef să-i asculte confesiunea. În timpul scurtei noastre căsătorii n-a scăpat niciun prilej să-mi reamintească de clipele

petrecute cu tine. Dar am suportat totul de bunăvoie bucuroasă chiar, fiindcă ştiam că mă iubeşti. Fiecare noapte singuratică am rămas trează şi m-am gândit la tine, la iubirea ta pentru mine.

— Alice, trebuie să te opreşti.

— Spune-mi, întrebă ea, încet, nu te-ai gândit niciodată la mine?

— Ba da, răspunse el, sincer. La început. Dar Judith e o femeie bună, înţelegătoare şi iubitoare. N-am crezut niciodată că voi ajunge să o iubesc. A fost o căsătorie din interes, după cum bine ştii.

Alice oftă.

— Şi acum ce-ar trebui să fac? Inima mea e a ta, a fost mereu şi aşa va rămâne.

— Alice, nu are rost să te chinuieşti. Ce-a fost între noi s-a terminat. Sunt căsătorit şi-mi iubesc soţia. Noi doi trebuie să ne despărţim pentru totdeauna.

— Eşti atât de rece cu mine. Alice îi atinse braţul, apoi îşi duse mâna la umărul lui. Pe vremuri n-ai fost atât de rece.

Gavin îşi amintea foarte limpede cum făcuse dragoste cu Alice. Pe atunci fusese orbit de iubirea pentru ea şi crezuse că tot ce făcea era aşa cum trebuia să fie. Dar acum, după mai multe luni de pasiune cu Judith, ideea de a se culca cu Alice îi dădea o senzaţie asemănătoare

cu repulsia. Ea nu suporta să fie atinsă, înainte sau după actul de împreunare. Nu, cu Alice fusese doar pofta trupească, animalică, şi nimic mai mult.

Alice îi văzu expresia de pe faţă, dar nu i-o înţelese. Mâna ei urcă mai departe, până îi atinse gâtul. El se ridică imediat. Alice se ridică şi ea, dar îi interpretă sila drept un semn al dorinţei crescânde pentru ea. Se lipi îndrăzneaţă de el, înconjurându-i gâtul cu braţele.

— Văd că îţi aminteşti, şopti ea, întorcându-şi faţa spre el, aşteptând să fie sărutată.

El îi desprinse braţele de la gât.

— Nu, Alice.

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă, strângând pumnii.

— Eşti atât de lipsit de bărbăţie că ai ajuns să-ţi fie teamă de ea?

— Nu, spuse Gavin, surprins atât de logica, cât şi de izbucnirea ei. Furia nu era ceva normal pentru Alice, o fiinţă atât de blândă.

Alice îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală dezvăluindu-şi adevăratele emoţii. Clipi până ochii i se umplură de lacrimi.

— Atunci ne luăm rămas-bun, şopti ea. Îmi vei da o ultimă sărutare? Nu mi-o poţi refuza după tot ce am însemnat unul pentru celălalt.

Era atât de delicată, iar cândva el o iubise foarte mult. Îi şterse cu vârful degetului o

lacrimă de pe obraz.

— Nu, şopti el, nu-mi voi refuza un ultim sărut. O luă în braţe cu multă blândeţe şi o sărută uşor.

Dar Alice nu voia blândeţe. Aproape că-i uitase violenţa. Îşi vârâse limba în gura lui, frecându-şi dinţii de buzele lui. Gavin nu simţi niciun fel de ardoare, aşa cum s-ar fi întâmplat altădată, ci doar o senzaţie neplăcută de scârbă. Voia să plece de lângă ea.

— Trebuie să mă întorc, spuse el, ascunzându-şi repulsia.

Însă Alice îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Voise să-l domine din nou cu acel sărut, dar ştia că nu reuşise. Dimpotrivă, Gavin era chiar mai rezervat ca înainte. Îşi muşcă limba ca să nu rostească cuvinte tăioase şi reuşi să arate suficient de tristă, privindu-l cum se îndepărtează printre copaci, spre calul său.

— S-o ia naiba de scorpie! spuse ea printre dinţii încleştaţi. Diavoliţa cea roşcată îi furase bărbatul.

Sau cel puţin aşa credea ea. Alice începu să zâmbească. Femeia aceea îşi imagina că-l are pe Gavin, că nu trebuie decât să-i facă un semn cu degetul şi el va veni la ea. Dar se înşela! Alice nu va permite nimănui să ia ceva ce-i aparţinea. Nu, va lupta pentru bunul ei, iar Gavin era numai al ei… şi va fi din nou.

Făcuse atât de multe ca să ajungă unde era

acum, la Curtea regală, lângă Gavin; îi permisese până şi ucigaşului soţului ei să scape. Va supraveghea femeia şi îi va descoperi slăbiciunea. Apoi, va recâştiga ceea ce-i aparţinea. Iar hotărârea de a scăpa de Gavin va fi a ei, nu a lui.

Gavin reveni repede la mulţimea ocupată cu vânătoarea. Fusese plecat mult timp, dar spera ca nimeni să nu-i fi observat lipsa. Mulţumi cerului în gând că Judith nu-l văzuse sărutând-o pe Alice. Nicio explicaţie n-ar mai fi convins-o. Dar totul se terminase. Oricât i-ar fi fost de dificil, îi spusese adevărul lui Alice, iar acum era liber pentru totdeauna.

Gavin îşi văzu soţia chemându-şi şoimul pe braţ. Brusc, dorinţa pentru ea deveni de nestăpânit. Îşi îndemnă calul, ajungând la galop lângă ea. Se aplecă înainte şi smuci frâul.

— Gavin! strigă Judith, apucându-se de oblâncul şeii.

Oamenii din jurul lor începură să râdă în hohote.

— De cât timp sunt căsătoriţi?

— De prea puţin, veni răspunsul.

Gavin opri caii când ajunseră la un loc mai ferit.

— Gavin, ţi-ai pierdut minţile? întrebă Judith, indignată.

El sări de pe cal, apoi o ajută să coboare de pe

al ei. Nu-i spuse nimic, începând să o sărute pătimaş.

— Mă gândeam la tine, şopti el. Şi cu cât mă gândeam mai mult... cu atât nevoia mea creştea.

— Îţi simt nevoia. Se uită în jurul ei. E un loc frumos, nu-i aşa?

— Ar putea fi mai frumos.

— Da, ar putea, replică ea când Gavin o sărută din nou.

Aerul plăcut al verii le înflăcără pasiunea, la fel ca ideea, puţin neobişnuită, că făceau ceva unde n-ar fi trebuit să facă. Judith chicoti auzindu-l pe Gavin amintind de numeroşii copii ai regelui. El îi închise gura cu buzele.

Îşi scoaseră hainele în grabă şi se iubiră de parcă nu s-ar fi văzut de câţiva ani. Mai târziu, se ghemuiră unul lângă celălalt, înfăşuraţi în razele calde ale soarelui şi în parfumul suav al florilor sălbatice.

Capitolul 26

Alice privi peste capetele numeroşilor bărbaţi din jurul ei, spre tânărul blond şi chipeş de lângă perete. Avea pe chip o expresie gânditoare, pe care o recunoscu ca fiind a cuiva îndrăgostit. Zâmbi dulce unui bărbat de lângă ea, dar, de fapt, nu auzea ce-i spunea. Gândurile îi erau şi acum îndreptate asupra acelei după-amieze,

când Gavin îi spusese că-şi iubeşte soţia. Îl urmări pe Gavin luând mâna soţiei lui şi conducând-o prin paşii complicaţi ai dansului. Nu conta că Alice avea mai mulţi bărbaţi la picioare. Dispreţul lui Gavin o făcea să-l dorească şi mai mult. Dacă i-ar fi jurat că încă o iubeşte, ar fi luat poate în considerare numeroasele propuneri de căsătorie, însă Gavin o respinsese, iar acum ştia că trebuie să-l aibă. Un singur lucru îi stătea în cale şi plănuia să se descotorosească de el cât mai curând.

Tânărul blond se uita, fascinat, la Judith, ochii nu i se mai dezlipeau de silueta şi faţa ei. Alice îl observase la cină, când ridicase privirea spre masa regelui, uitându-se la Judith fără măcar să clipească. Alice îşi dădu seama că femeia era prea proastă ca să realizeze că avea un admirator, ochii ei fiind mereu îndreptaţi către Gavin.

— Scuzaţi-mă, rosti Alice, timidă şi porni spre bărbatul de la perete. E frumoasă, nu-i aşa? întrebă ea, strângând din dinţi.

— Da, şopti el, cuvântul venindu-i din adâncul sufletului.

— E trist să vezi o femeie ca ea atât de nefericită.

Bărbatul se întoarse şi se uită la Alice.

— Nu pare nefericită.

— Nu, ştie să se prefacă, dar nefericirea există.

— Eşti lady Alice Chatworth, nu?

— Da. Şi tu?

— Alan Fairfax, frumoasa mea contesă, spuse el făcând o plecăciune şi sărutându-i mâna. La dispoziţia dumneavoastră.

Alice râse veselă.

— Nu eu am nevoie de serviciile tale, ci lady Judith.

Alan se uită din nou la dansatori.

— E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, şopti el.

Ochii lui Alice sclipiră ca două bucăţi de sticlă albastră.

— L-ai spus despre iubirea ta?

— Nu! replică el, încruntându-se. Sunt cavaler, un om de onoare, iar ea e o femeie măritată.

— Da, dar nefericită.

— Mie nu-mi pare nefericită, repetă el, urmărind ţinta afecţiunii sale cum îşi priveşte soţul cu multă căldură.

— O cunosc de mult timp şi se simte îngrozitor. Chiar ieri mi se plângea că are mare nevoie de cineva care să o iubească, de cineva care să fie bun şi blând cu ea.

— Soţul ei nu e? Alan era îngrijorat.

— O ştie toată lumea că nu e. Alice îşi coborî vocea şi şopti: O şi bate deseori.

Alan se uită din nou la Judith.

— Nu te cred.

Alice ridică din umeri.

— Nu vreau să răspândesc niciun fel de bârfe. Mi-e prietenă şi aş vrea să o ajut. Nu rămâne mult la Curte şi speram ca, înainte de plecare, Judith să aibă şi ea câteva clipe de bucurie.

Era adevărat că lady Judith era frumoasă, iar culorile vii îi accentuau şi mai mult frumuseţea. Părul castaniu-roşcat era acoperit cu un văl transparent. Materialul argintiu al rochiei se mula peste curbe voluptoase. Însă ceea ce lui Alan i se părea mai izbitor era vitalitatea care emana din ea. Se uita la toată lumea, de la rege, la ultima slugă, cu aceeaşi privire calmă, plină de căldură. Nu chicotea, nu flirta şi nu făcea pe fecioara ruşinată. Alan era, într-adevăr, fascinat de ea. Ar fi dat enorm de multe ca ochii aceia aurii să se îndrepte spre el.

— Ai vrea să o vezi singură?

Alan fu străbătut de un fior.

— Da, mi-ar plăcea.

— Atunci voi aranja o întâlnire. Du-te în grădină şi o voi trimite la tine. Suntem prietene foarte bune şi ştie că poate să aibă încredere în mine. Alice se opri şi îşi puse mâna pe braţul lui Alan. Va fi îngrijorată că soţul ar putea da de ea. Spune-i că e cu mine, atunci va şti că nu mai are de ce să se teamă.

Alan dădu din cap. Nu i-ar strica să-şi petreacă un timp cu doamna cea frumoasă şi, din moment

ce soţul abia dacă o scăpa din privire, Alan se va folosi de această ocazie.

Judith stătea lângă Gavin, bând dintr-o cană cu cidru rece. Se încălzise dansând şi era plăcut să simtă, în spate, răceala peretelui, urmărindu-i pe ceilalţi. Gavin primi un mesaj din partea unui bărbat, care i-l repetă numai pentru urechile lui. Se încruntă.

— Ai primit veşti rele? întrebă ea.

— Nu ştiu. Nişte oameni vor neapărat să se întâlnească cu mine.

— Nu şi-au spus numele?

— Nu. M-am interesat la un negustor de o iapă, poate e numai atât. Se întoarse şi îi mângâie obrazul. Uite-l pe Stephen. Du-te să stai cu el. Nu voi lipsi mult.

— Dacă voi reuşi să mă strecor printre femeile din jurul lui Stephen! spuse ea.

— Vei face aşa cum îţi spun.

— Da, stăpâne, replică ea, în bătaie de joc.

El îşi clătină capul către ea, apoi zâmbi, se întoarse şi plecă.

Se duse lângă Stephen, acesta ciupind corzile unei lăute, cântând pentru un grup de tinere drăguţe, pline de admiraţie. Stephen îi spusese că se va folosi din plin de ultimile zile ale libertăţii lui.

— Lady Judith?

— Da. Se întoarse şi dădu cu ochii de o

servitoare, una pe care nu o recunoscu,

— Un bărbat vă aşteaptă în grădină.

— Un bărbat? Soţul meu?

— Nu ştiu, doamnă.

Judith începu să zâmbească. Fără îndoială, Gavin punea la cale o mică aventură la lumina lunii.

— Mulţumesc, spuse ea ieşind din salon; ca să pornească spre grădină. Aici era întuneric şi răcoare, umbrele ascunse întruchipând numeroasele cupluri îmbrăţişându-se în taină.

— Lady Judith?

— Da. Lumina era prea slabă, dar Judith distinse un tânăr înalt şi zvelt, cu ochii strălucitori, nasul proeminent şi buzele cam prea pline.

— Dă-mi voie să mă prezint. Sunt Alan Fairfax din Lincolnshire. Luă mâna lui Judith şi i-o sărută, iar ea îi zâmbi. Cauţi pe cineva?

— Credeam că soţul meu e aici.

— Nu l-am văzut.

— Îl cunoşti deci?

El surâse, dezvelindu-şi dinţii albi.

— Te-am văzut. Te cunosc şi ştiu cine îţi stă alături.

Ea îl privi mirată.

— Ştii să foloseşti cuvintele, domnule.

Alan îi întinse braţul.

— Nu vrei să stăm aici câteva clipe, în

aşteptarea soţului tău?

Ea şovăi.

— După cum vezi, banca e în plină lumină. Nu-ţi cer altceva decât să te aşezi şi să-i vorbeşti unui cavaler singuratic.

Banca se afla sub o torţă agăţată de peretele grădinii. Judith îl vedea acum mult mai bine. Avea buze senzuale, un nas fin, aristocratic. În întuneric, ochii îi erau aproape negri. Ea nu prea avea încredere în el. Ultimul bărbat cu care stătuse de vorbă fusese Walter Demari, iar rezultatul fusese un dezastru.

— Doamna mea, nu te simţi în largul tău?

— Nu sunt obişnuită cu manierele de la Curte. Am petrecut foarte puţin timp cu bărbaţi care să nu-mi fie rude.

— Dar ai dori să petreci mai mult? o întrebă el.

— Nu m-am gândit la aşa ceva. Îl am pe soţul meu şi pe fraţii lui. Îmi ajung.

— Dar aici, la Curte, o femeie e mai liberă. E ceva normal să ai mai mulţi prieteni, atât bărbaţi, cât şi femei. Alan îi luă mâna din poală. Mi-ar plăcea foarte mult să-ţi fiu prieten.

Ea îşi trase mâna, se încruntă, apoi se ridică.

— Trebuie să mă întorc în salon şi la soţul meu.

El veni lângă ea.

— Nu ai de ce să te temi de el. A fost chemat. E cu Alice Chatworth.

— Nu! Mă insulţi!

— Nu, rosti Alan, uluit. N-am vrut. Ce-am spus?

Aşa, deci. Gavin era cu Alice. Poate a aranjat lucrurile în aşa fel încât ea să-şi petreacă timpul cu un alt bărbat, sperând că o va ţine ocupată. Dar ea nu avea niciun chef să rămână cu un străin.

— Trebuie să plec, spuse ea repede, răsucindu-se pe călcâie.

— Unde ai fost? o întrebă Gavin venindu-i în întâmpinare, înainte de a intra în salon,

— Cu amantul, replică ea, calmă. Dar tu?

Mâinile lui îi cuprinseră strâns braţele.

— Îţi baţi joc de mine?

— Posibil.

— Judith!

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Lady Alice n-a fost deosebit de frumoasă în seara asta? Rochia aurie merge bine cu părul şi ochii ei, nu-i aşa?

Gavin îi dădu drumul, schiţând un zâmbet.

— N-am observat. Eşti geloasă?

— Am motive?

— Nu, Judith, nu ai niciun motiv. Ţi-am spus că a ieşit din viaţa mea.

Ea zâmbi, dispreţuitoare.

— Acum mai urmează să-mi spui că iubirea ta îmi aparţine.

— Şi dacă aş face-o? şopti Gavin, cu atâta forţă că aproape o sperie.

Judith îşi simţi inima gata să-i sară din piept.

— Nu ştiu dacă te-aş crede, spuse ea, încet. Sau se temea că, dacă îi va spune că o iubeşte, va repeta aceleaşi cuvinte? Va râde de ea? El şi Alice vor zăcea unul în braţele celuilalt, distrându-se de ceea ce pentru Judith era o problemă de viaţă şi de moarte?

— Atunci, vino înăuntru. Se face târziu.

Ce anume distinsese în vocea lui de-i venise să-i consoleze?

— Pleci mâine? întrebă Gavin ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Se antrenase încă de la răsăritul soarelui, pe terenul de lupte al regelui. Veniseră mulţi cavaleri şi scutieri de pe tot cuprinsul Angliei.

— Da, răspunse Stephen, de parcă l-ar fi aşteptat sfârşitul lumii. Mă simt ca şi cum m-aş duce la moarte.

Gavin râse.

— Nu va fi atât de rău. Uită-te la căsătoria mea. Până la urmă, totul e bine.

— Mda, dar nu există decât o Judith.

Gavin zâmbi şi se lovi în piept, peste armura grea.

— Hm, şi e a mea.

Stephen zâmbi la rândul lui.

— Lucrurile s-au rezolvat între voi doi.

— Aşa, încetul cu încetul. E geloasă pe Alice şi mă acuză de tot felul de întâlniri cu ea, dar până

la urmă va înţelege adevărul.

— Şi cum rămâne cu Alice?

— Nu mă interesează, l-am spus-o ieri.

Stephen scoase un fluierat lung.

— L-ai spus lui Alice, pe care ai iubit-o cândva, că acum preferi o altă femeie? Să fiu în locul tău, m-aş teme pentru viaţa mea.

— Dacă ar fi vorba de Judith, poate, dar Alice e o fată dulce.

— Alice Chatworth? Dulce? Eşti într-adevăr orb.

Ca întotdeauna, Gavin se supără auzind pe cineva spunând ceva rău despre Alice.

— Nu o cunoşti aşa cum o cunosc eu. S-a simţit foarte jignită, dar a acceptat adevărul cu demnitate, precum mi-am imaginat. Dacă Judith nu m-ar fi fermecat atât de mult, aş continua să mă gândesc la Alice ca la o posibilă soţie.

Stephen îşi zise că e mai bine să nu mai adauge nimic.

— În seara asta am de gând să mă fac criţă. Voi bea până voi seca castelul. Apoi voi putea să mă uit mai uşor la viitoarea mea nevastă. Vrei să mi te alături? Vom sărbători ultimele momente ale libertăţii mele.

Gavin zâmbi, amuzat.

— Da, n-am sărbătorit plecarea din castelul lui Demari. Stephen, n-am apucat să-ţi mulţumesc.

Stephen îşi lovi fratele pe spate.

— Îmi rămâi dator.

Gavin se încruntă.

— Poate îmi găseşti un om care să-l înlocuiască pe John Bassett.

— Întreab-o pe Judith, spuse Stephen, ochii dansându-i jucăuşi. Îţi conduce ea şi oamenii, fii fără grijă.

— Să nu îndrăzneşti să pomeneşti de aşa ceva. Se plânge tot timpul că nu are destule de făcut.

— E vina ta, frăţioare. Nu-i găseşti suficiente activităţi interesante?

— Ai grijă! O să încep să sper ca moştenitoarea asta scoţiancă să fie la fel de urâtă pe cât crezi.

Judith stătea în salonul mare, într-un grup de femei. Toate, inclusiv regina, aveau în faţă gherghefuri din lemn de trandafir, cu cadre din alamă. Mâinile lor se mişcau iute şi cu îndemânare pe deasupra ţesăturilor, din ace atârnând fire de mătase în culori frumoase. Judith avea şi ea înaintea ei un astfel de gherghef. Dar se uita doar la el, simţindu-se stânjenită, neştiind ce să facă cu mâinile. Ce bine de Gavin că putea să-şi vadă de treburile lui şi când era departe de casă Dar o ameninţase să nu se apropie de bazinul cu peşti sau de cămară, sau de oricare alt loc.

— Cusutul este cea mai feminină artă, maiestate, nu sunteţi de aceeaşi părere? spuse Alice cu o voce domoală.

Regina nu ridică ochii.

— Cred că depinde de femeie. Am văzut femei folosind arcul, dar rămânând foarte feminine, în timp ce altele, care arătau fragile şi cunoşteau la perfecţie toate artele feminine, puteau da dovadă de multă cruzime.

Judith se uită în sus, mirată, când un chicot îi scăpă unei femei drăguţe de lângă ea.

— Nu eşti de acord, lady Isabel? întrebă regina.

— Ba da, maiestate, din toată inima. Cele două femei schimbară priviri pline de subînţeles.

Alice, furioasă că fusese pusă la punct, continuă:

— Dar o femeie adevărată şi-ar dori oare să tragă cu arcul? Nu văd ce nevoie ar avea. Femeile au fost întotdeauna protejate de bărbaţi.

— O femeie nu-şi poate ajuta soţul? Am primit odată o săgeată adresată lui John, spuse lady Isabel.

Mai multe femei scoaseră exclamaţii de groază. Alice se uită, scârbită, la femeia cu ochii verzi.

— O femeie adevărată nu e capabilă de acte violente. Nu-i aşa, lady Judith? Adică, o femeie n-ar fi în stare să ucidă un bărbat, nu?

Judith privi la ghergheful gol din faţa ei. Alice se aplecă înainte.

— Lady Judith, n-ai putea ucide un bărbat, nu-i aşa?

— Lady Alice, spuse regina cu o voce tăioasă, cred că îţi vârî nasul în probleme care nu te privesc.

— Oh! Alice se prefăcu surprinsă. Nu ştiam că priceperea lui lady Judith în mânuirea spadei e un secret. Nu voi mai vorbi despre asta.

— Bineînţeles că nu, se răsti la ea lady Isabel, acum că ne-ai spus tot.

— Doamna mea, anunţă Joan cu voce tare, lordul Gavin vrea să te vadă imediat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Judith ridicându-se repede.

— Nu ştiu, răspunse Joan având pe chip o expresie ciudată. Ştii cum nu rezistă prea mult timp fără să te vadă.

Judith îi aruncă o privire uluită.

— Să mergem. Nu va aştepta mult.

Judith se abţinu să-şi mustre camerista de faţă cu regina. Se întoarse şi se scuză, bucuroasă să vadă că ochii lui Alice spumegau de furie. Ajunse destul de departe, ca să nu fie auzite, Judith se răsuci spre servitoare.

— Joan, întreci măsura.

— Nu! N-am făcut decât să te ajut. Pisica aia te-ar fi sfâşiat în bucăţi. Nu e pe măsura ta.

— Nu mi-e frică de ea.

— Atunci poate ar trebui. E o femeie rea.

— Da, fu de acord Judith. De asta sunt conştientă. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai scos

de acolo. Mai că prefer compania lui Alice, în locul cusutului, dar amândouă la un loc e prea mult pentru mine! oftă. Presupun că soţul meu nu m-a chemat.

— Trebuie să te cheme? Nu crezi că va fi încântat să te vadă?

Judith se încruntă.

— Eşti o femeie nesăbuită, spuse Joan, riscând să fie dojenită cu cuvinte aspre de stăpâna ei. Omul te vrea, dar tu nu vezi nimic.

Ieşind afară, la lumina soarelui; Judith uită de Alice. Gavin stătea aplecat peste o albie cu apă, gol până la brâu, şi se spăla. Judith se furişă în spatele lui, apoi se aplecă şi îl sărută muşcându-l uşor de gât. În clipa următoare se trezi fără aer şi aruncată în apă. Amândoi se priviră foarte surprinşi.

— Judith! Te doare ceva? întrebă Gavin întinzându-i mâna.

Ea i-o împinse la o parte, apa picurându-i din ochi, uitându-se la rochia ei udă şi distrusă, catifeaua roşie fiind lipită de corp.

— Nu, prostovan fără minte. Crezi că-s calul tău de luptă, că aş putea ti tratată ca un animal? Sau crezi că sunt servitoarea ta? îşi puse mâna pe marginea albiei ca să iasă afară, dar piciorul îi alunecă şi căzu înapoi în apă. Icni, uitându-se în sus, la Gavin. Acesta stătea cu braţele peste piept şi zâmbea cu gura până la urechi.

— Râzi de mine! şuieră ea, înfuriată. Cum îndrăzneşti?

El o apucă de umeri şi îi ridică corpul din care picura apa.

— Îmi pot oferi scuzele? De la întâmplarea cu Demari, nu sunt tocmai un om calm. Ţi-am recunoscut sărutul mult prea târziu. N-ar fi trebuit să te furişezi aşa, în spatele meu, era mai bine să mă previi.

— Nu trebuie să te temi că se va întâmpla din nou, replică Judith, cu îndârjire.

— Numai tu, scumpa mea soţie, ai putea fi atât de obraznică, ţinută deasupra unei albii pline cu apă. Te-aş putea scăpa oricând.

— N-ai îndrăzni!

El zâmbi, apoi o coborî până degetele picioarelor îi atinseră apa.

— Gavin! strigă ea, pe un ton mai degrabă rugător decât furios.

O trase spre el, apoi tresări când corpul ei rece îi atinse pielea.

— Aşa-ţi trebuie, zise ea. Sper să îngheţi.

— Nu şi dacă te am lângă mine. O roti în braţe. Hai să urcăm în odaia noastră şi să ne scoatem hainele astea ude.

— Gavin, doar nu te gândeşti să…

— Gânditul, cu tine în braţe, e o pierdere de timp. Dacă nu vrei să atragi şi mai mult atenţia asupra ta, fii cuminte şi lasă-mă să te duc sus.

— Şi dacă refuz?

— El îşi frecă nasul de obrazul ei ud.

— Vei descoperi că obrajii ăia pot fi foarte roşii.

— Înseamnă că sunt prizonieră?

— Da, răspunse el hotărât şi porni în sus, pe scări.

Regina Elizabeth se plimba alături de soţul ei. Se opriseră când îl văzură pe Gavin aruncând-o pe Judith în apă. Elizabeth vru să se ducă imediat să o ajute pe Judith, dar Henric o opri.

— Uită-te cât sunt de frumoşi! îmi place să văd un cuplu atât de îndrăgostit. Nu se întâmplă deseori ca o căsătorie din interes să ajungă şi una fericită.

Elizabeth oftă.

— Mă bucur să văd că se iubesc unul pe celălalt. Nu eram sigură de iubirea dintre ei. Lady Alice e de părere că lady Judith nu e o pereche potrivită pentru lordul Gavin.

— Lady Alice? întrebă Henric. Cea blondă?

— Da. Văduva lui Edmond Chatworth.

Henric dădu din cap.

— Mi-ar plăcea să o văd măritată cât de curând. Am urmărit-o. Se joacă cu bărbaţii aşa cum o pisică se joacă cu şoriceii. Pare să ţină la unul, apoi la altul. Bărbaţii sunt îndrăgostiţi de frumuseţea ei şi îi vor accepta multe. N-aş vrea să-i văd distruşi. Dar ce are ea cu lordul Gavin şi minunata lui soţie?

— Nu sunt sigură, spuse Elizabeth. Se zvoneşte că lordul Gavin a fost, cândva, îndrăgostit de lady Alice.

Henric arătă cu capul spre Gavin, care îşi lua soţia în braţe.

— Acum nu mai e, după cum vede toată lumea.

— Poate nu chiar toată lumea. Lady Alice o sâcâie mereu pe lady Judith, punându-i tot felul de întrebări.

— Trebuie să punem capăt acestei situaţii, spuse Henric.

— Nu, zise Elizabeth atingând cu mâna braţul soţului ei. Nu putem da nicio poruncă. Mă tem că asta ar înfuria-o şi mai mult pe lady Alice, iar ea e genul de femeie care ar găsi o cale să spună ceea ce vrea, indiferent ce porunci i-am da. Cred că ideea ta de a o căsători e cea mai bună soluţie. Nu ştii vreun soţ pentru ea?

Henry îl urmări pe Gavin ducându-şi soţia în braţe, spre conac, tachinând-o şi gâdilând-o, făcând ca râsul ei să se audă prin toată curtea.

— Mda, îi voi găsi un soţ lui lady Alice şi încă repede. N-aş vrea să se întâmple nimic între cei doi.

— Eşti un om bun, spuse Elizabeth ridicând capul şi zâmbindu-i soţului înalt.

Henric râse pe înfundate.

— Numai pentru câţiva, draga mea. Ar trebui să-i întrebi pe francezi cine e un rege bun.

Elizabeth îşi flutură mâna.

— Eşti prea moale cu ei, prea înţelegător.

El se aplecă şi îi sărută fruntea.

— Iar dacă aş fi un rege francez, sunt sigur că ai spune acelaşi lucru despre englezi.

Ea îi aruncă un surâs încântător, iar el râse şi îi strânse braţul.

Mai exista şi altcineva care privea cu interes deosebit giugiulelile familiei Montgomery. Văzându-l pe Gavin, răsturnându-şi soţia în albie, Alan Fairfax făcu un pas înainte, cu mâna pe spadă. Apoi se uită vinovat în jurul său. Un bărbat putea să se poarte cum voia cu soţia lui, iar Alan nu avea niciun drept să se amestece.

Alan continuă să se uite la cei doi şi văzu îngrijorarea lui Gavin pentru Judith şi cum o scoase din apă şi o sărută. Nu era un bărbat care să-şi bată soţia! Alan se încruntă, dându-şi seama că se lăsase păcălit.

Se întoarse în conac şi o găsi pe lady Alice Chatworth traversând salonul.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă, doamna mea, spuse el, degetele apucându-i strâns braţul.

Ea gemu din cauza durerii, apoi zâmbi.

— Cum să nu, cavalere Alan. Timpul meu îţi stă la dispoziţie.

O trase într-o parte mai puţin luminată a salonului.

— Te-ai folosit de mine şi nu-mi place.

— M-am folosit? Cum aş fi putut face aşa ceva?

— Nu mai juca rolul virginei sfioase. Am aflat de bărbaţii care îţi frecventează patul. Eşti o femeie dotată cu inteligenţă, sunt sigur de asta, şi m-ai manipulat în propriul tău interes.

— Dă-mi drumul, altfel voi ţipa.

El îşi înfipse şi mai tare degetele în braţul ei.

— Nu-ţi place? Prietenii îmi povestesc că nu te împotriveşti durerii.

Alice îl străfulgeră aspru cu privirea.

— Ce anume vrei să-mi spui?

— Nu-mi place să fiu folosit. Minciunile tale i-ar fi adus mari necazuri lui lady Judith, iar eu aş fi fost cauza.

— N-ai declarat că vrei să petreci câteva clipe în compania ei? Eu ţi-am oferit acest prilej, atâta tot.

— Prin înşelăciune. E o femeie bună şi fericită în căsătoria ei, iar eu nu sunt un ticălos care să apeleze la viol.

— O doreşti, deci? întrebă Alice.

El îi eliberă repede braţul.

— Care bărbat n-ar dori-o? E o femeie frumoasă.

— Nu! şuieră Alice. Nu e la fel de frumoasă ca… Se opri.

Alan zâmbi, sardonic.

— Ca tine, lady Alice? Nu, greşeşti. O urmăresc pe lady Judith de câteva zile şi am ajuns să o

cunosc. Frumuseţea ei e nu numai fizică, ci şi interioară. Când va fi bătrână, şi mai puţin încântătoare, va fi iubită. Dar tu! Frumuseţea ta e numai pe dinafară. Dacă ţi-ar fi luată, n-ar mai rămâne decât o femeie stricată, rea, veşnic nemulţumită.

— Te voi un până la moarte, spuse Alice, pe un ton glacial.

— Într-o zi, toată ura ta ţi se va arăta pe faţă, replică Alan, calm. Indiferent care ţi-ar fi simţămintele pentru mine, nu cred că voi mai putea fi folosit din nou.

Alice îl urmări îndepărtându-se, dar răzbunarea ei o avea ca ţintă pe Judith şi nu pe Alan. Femeia aceea era cauza tuturor problemelor ei. De când Gavin se hotărâse să se însoare cu căţeaua aia, toate se schimbaseră. Acum Alice era insultată de un tânăr şi asta numai fiindcă nimeni nu vedea prefăcătoria acelei femei. Alice era mai decisă ca niciodată să pună capăt unei căsătorii pe care o considera nepotrivită.

— Judith, frumoasa mea, rămâi în pat, murmură Gavin, cu buzele lipite de obrazul ei somnoros. Ai nevoie de odihnă, iar apa ţi-ar îi putut provoca o mică răceală. Judith nu-i răspunse. Era sătulă de cât se iubiseră, simţindu-se ameţită şi fără vlagă. Gavin îşi mai frecă o dată faţa de gâtul ei, apoi se strecură afară din

pat. Se îmbrăcă repede, continuând să o privească. Terminând, îi zâmbi, o sărută pe obraji şi ieşi din odaie. La capătul scărilor îl aştepta Stephen.

— Nu mai pot trece prin nicio încăpere din castelul ăsta, fără să aud bârfindu-se pe seama ta.

— Şi ce anume? întrebă Gavin, bănuitor.

— Ah, mai nimic. Doar că ţi-ai bătut nevasta, ai aruncat-o în albia cu apă, după care te-ai grozăvit cu ea în faţa tuturor.

Gavin zâmbi.

— Adevărul gol-goluţ.

Stephen zâmbi, la rândul lui.

— Aşa da, văd că ne înţelegem. Credeam că nu ştii cum să te porţi cu o femeie. Doarme?

— Da. Şi va rămâne acolo toată noaptea. Gavin înălţă o sprinceană. Credeam c-ai băut deja un butoi de vin.

— L-am terminat, fii sigur, spuse Stephen. N-am vrut să te simţi mai puţin bărbat, bând de două ori mai mult ca tine.

— Tu! pufni Gavin, dispreţuitor. Fratele meu mai tânăr? Nu ştii că m-am îmbătat încă înainte de naşterea ta.

— Nu te cred!

— E adevărat. Îţi voi spune cum a fost, deşi povestea e destul de lungă.

Stephen îl bătu pe spate.

— Toată noaptea e a noastră. Ne vom căina abia mâine dimineaţă.

Gavin pufni în râs.

— Scoţianca ta va avea grijă să te căinezi, dar eu îmi

— Voi pune capul în poala frumoasei mele soţii şi, în marea mea bunătate, îi voi permite să mă dezmierde.

Stephen oftă din adâncul sufletului.

— Cruzimea ta n-are pereche.

Pentru cei doi fraţi noaptea aceea fu un prilej de apropiere. Sărbătoreau eliberarea din castelul lui Demari, norocul lui Gavin în căsătorie, şi compătimeau împreună perspectiva viitoarei uniri a lui Stephen.

— Dacă nu mă ascultă, o trimit înapoi la oamenii ei, spuse Stephen. Vinul era atât de amar că se strâmbau dându-l pe gât, dar niciunul din ei nu observa.

— Două neveste pline de draci! bolborosi Gavin, ridicându-şi carafa. Dacă Judith ar ajunge să-mi dea ascultare, aş crede că şi-a pierdut minţile.

— Dar nu şi trupul? spuse Stephen.

— Pentru chestia asta, te provoc la luptă, spuse Gavin, căutându-şi spada cu degete înţepenite.

— Nu-i trebuie, replică Stephen umplându-i cupa.

— Nu? Părea foarte încântată de Demari. Gavin

trecu, într-o clipă, de la fericire, la tristeţe, aşa cum numai un om beat putea face.

— Nu, îl ura.

— Dar îi poartă copilul! spuse Gavin, vorbind ca un băieţaş gata să plângă.

— N-ai minte deloc, frăţioare! Copilul e al tău, nu al lui Demari.

— Nu te cred.

— E adevărat. Ea mi-a spus.

Gavin rămase tăcut câteva clipe, apoi dădu să se ridice, dar capul i se învârti.

— Eşti sigur? De ce să-mi ascundă aşa ceva?

— Mi-a spus că vrea să păstreze ceva şi pentru ea.

Gavin se trânti la loc.

— Îmi consideră fiul ceva?

— Nu. Nu înţelegi femeile.

— Şi tu le înţelegi? întrebă Gavin, băţos.

Stephen umplu cupa fratelui său.

— Cu nimic mai mult ca tine, sunt sigur. Poate chiar mai puţin, dacă aşa ceva e posibil. Raine ţi-ar putea explica mai bine ca mine ce-a spus ea. Mi-a zis că tu ai deja pământurile Revendoune şi pe Alice, iar ea nu-ţi va mai da nimic altceva.

Gavin se ridică, chipul întunecându-i-se. Apoi, brusc, se calmă şi se aşează din nou, buzele răsfrângându-se într-un zâmbet abia schiţat.

— E o mică vrăjitoare, nu-i aşa? îşi leagănă şoldurile prin faţa mea până ajung orb de

dorinţă. Mă ia la rost numai dacă vorbesc cu o altă femeie.

— Una pe care ai recunoscut, de unul singur, că o iubeai.

Gavin îşi flutură mâna de parcă chestiunea n-ar mai fi contat.

— Dar păstrează ascunsă cheia care ne-ar dezvălui toate secretele şi ne-ar elibera de tensiunea dintre noi.

— Nu te văd şovăind, spuse Stephen.

Gavin râse pe înfundate.

— Nu, nici vorbă, dar am şovăit să… o silesc să facă ceva. Credeam că Demari a însemnat ceva pentru ea.

— Doar o cale de a salva gâtul tău nerecunoscător.

Gavin zâmbi.

— Dă-mi vinul. În seara asta avem mai multe de sărbătorit, nu numai o prinţesă scoţiancă.

Stephen înhăţă carafa, înainte ca Gavin să o poată atinge.

— Cruzimea ta n-are pereche.

— Am învăţat-o de la nevasta mea, spuse Gavin şi îşi umplu cupa cu vin.

Capitolul 27

— Nu pot permite aşa ceva! spuse Ela, ţinându-şi dreaptă spinarea. Stătea lângă Alice, într-o

mică încăpere a castelului.

— Şi de când ai ajuns tu să permiţi sau nu ce vreau eu? se răsti Alice. Viaţa mea îmi aparţine, iar tu nu eşti aici decât ca să mă ajuţi să mă îmbrac.

— Nu e bine că te arunci la picioarele acestui bărbat. Nu trece o zi fără ca un cavaler să nu-ţi ceară mâna. Nu te poţi mulţumi cu unul din ei?

Alice se întoarse spre servitoarea ei.

— Şi să i-l las ei? Mai bine mor.

— Chiar îl vrei pentru tine? insistă Ela.

— Ce importanţă are? rosti Alice indignată, potrivindu-şi vălul şi coroniţa. E al meu şi va rămâne al meu.

Când ieşi din încăpere, scările erau deja cufundate în întuneric. Alice descoperise curând că, la Curtea regelui Henric, îi era foarte uşor să afle tot ce-şi dorea. Şi existau mulţi dispuşi să facă orice le-ar fi cerut, în schimbul unui preţ. Spionii o informaseră că Gavin era jos cu fratele său, departe de soţie. Alice ştia foarte bine cum se putea ameţi un bărbat de la băutură, şi avea de gând să se folosească din plin de acest prilej. Nu i-ar mai fi putut rezista, dacă minţile îi rătăceau prin acreala vinului.

Trase o înjurătură când, ajungând în salon, nu mai dădu cu ochii nici de Gavin, nici de fratele său.

— Unde e lordul Gavin? întrebă, severă, pe o

servitoare căscând de somn. Podeaua era plină de oameni dormind pe rogojini.

— A plecat, e tot ce ştiu.»

Alice o înhăţă de braţ.

— Unde?

— Habar n-am.

Alice scoase un galben din buzunar şi văzu cum ochii fetei se aprind.

— Ce-ai face pentru el?

Fata se trezi imediat.

— Orice.

— Bine, spuse Alice, atunci ascultă-mă cu atenţie.

Judith se trezi din somnul adânc, auzind mai multe bătăi în uşă. Întinse braţul înainte de a deschide ochii şi văzu că soţul ei nu e lângă ea. Se ridică în capul oaselor, îşi împreună sprâncenele, apoi îşi aminti că-i spusese ceva despre Stephen şi un rămas-bun frăţesc.

Bătăile în uşă continuau. Joan, care stătea deseori cu stăpâna ei când Gavin era plecat, nu se afla în odaie. Fără niciun chef, Judith dădu cuverturile la o parte şi îşi vârî braţele în mânecile albastru-verzui ale halatului.

— Ce e? întrebă ea deschizând uşa unei tinere servitoare.

— Nu ştiu, doamnă, şopti fata zâmbind afectat. Mi s-a spus că e nevoie de lady Judith şi am fost trimisă să vă chem.

— Cine ţi-a spus asta? Soţul meu?

Fata dădu din umeri.

Judith se încruntă. La Curtea asta regală se îmbulzeau o grămadă de mesageri şi toţi păreau să o conducă spre locuri unde nu voia să fie. Însă era posibil ca mama ei să aibă nevoie de ea. Probabil Gavin era prea beat ca să urce scările, iar ea trebuia să-l ajute. Zâmbi, gândindu-se la ocările cu care îl va blagoslovi.

Urmă fata pe treptele întunecate, până la etajul de sus. Părea mai întuneric decât de obicei, nu se aprinseseră toate torţele de pe pereţi. În pereţii groşi de aproape trei metri erau tăiate odăi sumbre, mai puţin preferate de oaspeţii nobili. Servitoarea se opri lângă una din aceste încăperi.

Faţa îi aruncă o privire pe care ea nu o înţelese, apoi dispăru în beznă. Pe Judith o enervă să stea pitită în întuneric şi dădu să cheme servitoarea, dar atenţia îi fu atrasă de vocea unei femei:

— Gavin, şopti femeia destul de tare.

Era o şoaptă încărcată de pasiune. Judith îngheţă. O lumânare se aprinse. Iar atunci Judith putu să vadă foarte bine. Alice, cu trupul ei subţire, osos şi gol, de la talie în sus, era întinsă pe jumătate sub Gavin. Flacăra lumânării îi lumina pielea bronzată, nicio părticică din el nerămânând ascunsă. Zăcea pe burtă, picioarele

goale acoperindu-le pe ale lui Alice.

— Nu! murmură Judith, ducându-şi mâna la gură, ochii umplându-i-se de lacrimi. Îşi dori să fie un coşmar, dar nu era.

— O minţise, iar şi iar. Şi ea fusese cât pe ce să-l creadă.

Se depărtă cu spatele de ei, Gavin fiind nemişcat, Alice ţinând lumânarea, urmărind-o pe Judith, zâmbindu-i de unde se afla sub soţul ei.

— Nu! repetă Judith putu şi se depărtă tot mai mult, fără să fie conştientă de treptele fără balustradă.

Nesigură pe picoare, nu-şi dădu seama când păşi în gol. Ţipă rostogolindu-se pe o treaptă, apoi pe două, apoi pe cinci. Se agăţă înnebunită de aer, ţipând din nou când trupul i se răsuci într-o parte, alunecând cu totul de pe trepte. Izbi podeaua cu o bubuitură oribilă, căderea fiindu-i atenuată de rogojina unuia din cavalerii regelui.

— Ce-a fost asta? întrebă Gavin cu o voce răguşită, ridicând capul.

— N-a fost nimic, şopti Alice, inima bătându-i repede de bucurie. Poate femeia reuşise să se omoare singură, iar Gavin va fi cu adevărat al ei.

Gavin se sprijini într-un cot.

— Dumnezeule, Alice! Ce faci aici? Ochii îi rătăciră pe trupul gol. Singurul lui gând fu că nu-şi dăduse seama că era atât de slăbănoagă. Nu mai avea niciun pic de dorinţă pentru corpul pe

care îl iubise cândva.

Bucuria lui Alice muri văzând privirea din ochii lui Gavin.

— Nu-ţi… aminteşti? Vorbea împiedicat. Era sincer uluită de reacţia lui Gavin. Fusese atât de sigură că, odată ce-l va avea în braţe, va fi din nou al ei.

Gavin avea o mulţime de reproşuri pe limbă, dar, dintr-o dată, salonul mare se lumină, umplându-se de zgomote. Bărbaţii strigau unul la altul. Apoi se auzi un răcnet care zgudui castelul din temelii.

— Montgomery!

Gavin ieşi din pat dintr-o singură mişcare, aruncându-şi în grabă tunica peste cap. Coborî treptele câte două, dar se opri înainte de ultima spirală a scărilor. Chiar sub el se afla Judith, zăcând pe o rogojină, cu părul ei frumos, încâlcit în jurul capului, cu un picior îndoit sub ea. Inima i se opri.

— N-o atinge! strigă el gutural, sărind ultimele trepte şi îngenunchind lângă ea. Cum? murmură el atingându-i mâna, apoi îi caută pulsul la gât.

— Pare să fi căzut de pe scări, spuse Stephen îngenunchind şi el lângă cumnata lui.

Gavin se uită în sus şi o văzu pe Alice, pe palier, strângându-şi halatul în jurul ei, zâmbind uşor. Gavin simţi că lipsea ceva care să-i elucideze enigma, dar nu avea timp să caute.

— S-a trimis deja după doctor, spuse Stephen luând mâna lui Judith. Ea nu deschise ochii.

Doctorul veni încet, îmbrăcat într-un halat gros căptuşit cu blană.

— Face-ţi-mi loc, ceru el. Trebuie să văd dacă n-are oasele rupte.

Gavin se dădu la o parte şi-l urmări plimbându-şi mâinile peste corpul nemişcat al lui Judith. De ce? Cum? Gavin nu înceta să se întrebe. Ce căuta ea pe scări, în mijlocul nopţii? Ochii i se îndreptară din nou asupra lui Alice. Femeia stătea nemişcată, urmărind, cu un interes avid, cum doctorul o examina pe Judith. Încăperea în care Gavin se trezise alături de Alice se afla chiar lângă scări. Uitându-se la soţia lui simţi cum sângele i se scurge din faţă. Judith îl văzuse în pat cu Alice! Se depărtase probabil cu spatele, mult prea necăjită ca să-i pese pe unde calcă, şi căzuse. Dar de unde ştiuse că el era acolo? Numai dacă cineva îi spusese unde să privească.

— Nu pare să i se fi rupt niciun os, spuse doctorul. Duceţ-i-o în pat şi lăsaţi-o să se odihnească.

Gavin murmură o rugăciune de mulţumire, apoi se aplecă şi ridică silueta, fără vlagă, a soţiei lui. Luând-o în braţe, auzi mulţimea de oameni exclamând. Rogojina şi halatul îi erau pline de sânge.

— Pierde copilul, spuse regina, aflată lângă

Gavin. Du-o sus. Voi trimite moaşa să aibă grijă de ea.

Gavin simţea pe braţ căldura sângelui lui Judith. O mână grea i se puse pe umăr şi simţi, fără să se uite, că era a lui Stephen.

— Doamna mea! izbucni Joan văzându-l pe Gavin intrând cu Judith în braţe. M-am întors abia acum şi era plecată. E rănită! Vocea lui Joan îi arăta îngrijorarea pentru stăpâna ei. Se va face bine?

— Nu ştim, răspunse Stephen.

Gavin îşi puse soţia pe pat.

— Joan, spuse regina, adu apă caldă de la bucătărie şi nişte cearceafuri.

— Cearceafuri, maiestate?

— Ca să absoarbă sângele. Pierde copilul. După ce-ai făcut rost de cearceafuri, caut-o pe lady Helen. Va dori să fie alături de fiica ei.

— Biata mea stăpână, şopti Joan. Îşi dorea atât de mult copilul ăsta. Ieşi cu obrajii scăldaţi de lacrimi.

— Plecaţi, îi îndemnă Elizabeth pe cei doi bărbaţi. Nu puteţi face nimic. Ne vom ocupa noi de ea.

Stephen îşi puse braţul în jurul umerilor lui Gavin, dar acesta îl împinse într-o parte.

— Nu, maiestate, nu voi pleca nicăieri. Dacă aş fi rămas cu ea, nu i s-ar fi întâmplat nimic.

Stephen vru să vorbească, dar regina îl opri.

Ştia că n-ar fi avut niciun rost.

— Rămâi. Dădu din cap spre Stephen, iar acesta ieşi din încăpere.

Gavin mângâie fruntea lui Judith, apoi ridică privirea spre regină.

— Spuneţi-mi ce să fac.

— Dezbrac-o de halat.

Gavin desfăcu veşmântul,. Cu mare grijă, apoi o ridică uşor pe Judith şi îi scoase braţele din mâneci. Rămase îngrozit când îi văzu sângele de pe coapse. Îl privi fix câteva clipe, fără să se poată mişca. Elizabeth se uita la el.

— Naşterea nu e o priveliştе plăcută.

— Asta nu e naştere, ci… Nu putu termina.

— Sarcina trebuie să fi fost foarte avansată, de sângerează aşa mult. Va fi într-adevăr o naştere, dar cu rezultate mai puţin fericite.

Ridicară amândoi privirea când în odaie dădu buzna moaşa, o femeie grasă, roşie la faţă.

— Vreţi să îngheţe de frig? întrebă ea, supărată. Afară! Nu ne trebuie bărbaţi aici.

— Va rămâne, spuse regina, pe un ton categoric.

Moaşa se uită, o clipă, la Gavin.

— Atunci, du-te şi ia apa de la servitoare. Ei îi ia prea mult timp să urce scările.

Gavin plecă în fugă.

— Soţul ei, maiestate? întrebă moaşa, după plecarea lui Gavin.

— Da, primul lor copil.

Femeia pufni pe nas, dispreţuitoare.

— Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, maiestate, şi să n-o lase să se plimbe pe coridoare, în timpul nopţii.

Imediat ce Gavin puse apa jos, moaşa îi dădu alte porunci, pe acelaşi ton răstit:

— Găseşte-i nişte haine.

Joan, intrată în încăpere după Gavin, se repezi la un scrin şi scotoci în el, scoţând o rochie călduroasă de lână. Gavin o îmbrăcă pe Judith cu multă atenţie, urmărind cum sângele se scurge din ea. Pe fruntea ei se formară picături de transpiraţie, iar el i le şterse cu o cârpă udă.

— Se va face bine? şopti el.

— Nu-ţi pot răspunde. Totul depinde dacă reuşim sau nu să scoatem fătul şi să oprim sângerarea. Judith gemu şi îşi mişcă capul. Fă-o să stea liniştită, altfel munca ne va fi şi mai grea.

— Judith, spuse Gavin, încetişor. Nu te mişca. Îi luă mâinile în ale lui văzând că şi le azvârle prin jurul ei.

Judith deschise ochii.

— Gavin? întrebă ea.

— Da. Nu vorbi. Stai liniştită şi odihneşte-te. În curând te vei simţi mai bine.

— Mai bine? Nu părea pe de-a-ntregul conştientă de starea ei. Apoi o crampă dureroasă îi străbătu măruntaiele. Mâinile le apucară

strâns pe ale lui. Judith se uită la el, uluită.

— Ce s-a întâmplat? gemu ea, apoi ochii părură să i se limpezească. Regina, servitoarea şi încă o femeie stăteau aplecate deasupra. Ei, studiind-o îngrijorate. Un alt junghi o făcu să se îndoaie.

— Haide, spuse moaşa, trebuie să-i frământăm burta şi s-o ajutăm.

— Gavin! spuse Judith înspăimântată, gâfâind după ultimul spasm dureros.

— Ssss! iubirea mea. Te vei simţi mai bine. Vor exista şi alţi copii.

Ochii ei se măriră, îngroziţi.

— Copii? Copilul meu? îmi pierd copilul? Vocea i se ridică aproape isteric.

— Judith, te rog, spuse Gavin, liniştind-o. Vor mai fi şi alţii.

Uitându-se la Gavin, Judith fu chinuită de un nou junghi, memoria revenindu-i.

— Am căzut de pe scări, spuse ea, încet. Te-am văzut în pat cu târfa ta şi am căzut de pe scări.

— Judith, nu e momentul să…

— Să nu mă atingi.

— Judith, spuse Gavin, implorând-o.

— Eşti dezamăgit că n-am murit? Aşa cum îmi moare copilul? Ochii îi înotau în lacrimi. Du-te la ea. Ai dorit-o atât de mult şi eşti binevenit în patul ei.

— Judith, spuse Gavin, dar regina Elizabeth îi luă braţul.

— Ar fi mai bine să pleci.

— Da, fu de acord, văzând că Judith refuză să se uite la el. Stephen îl aştepta în faţa uşii, întrebându-l din privire. Copilul e pierdut şi nu ştiu încă dacă Judith va trăi.

— Vino jos, spuse Stephen. Nu ţi-au permis să rămâi cu ea?

— Judith nu mi-a permis, spuse Gavin, abătut.

Stephen nu mai rosti niciun cuvânt, până nu ieşiră afară din conac. Soarele tocmai începuse să răsară, cerul era încă cenuşiu. Agitaţia provocată de căderea lui Judith îi făcuse pe oamenii din castel să se scoale mai devreme. Fraţii se aşezară pe o bancă de lângă zid.

— De ce se plimba pe coridor, noaptea? întrebă Stephen.

— Nu ştiu. După ce ne-am despărţit, am căzut într-un pat, cel mai apropiat de scări.

— Poate s-a trezit, a văzut că nu eşti lângă ea şi a plecat să te caute. Gavin nu-i răspunse. Nu-mi spui totul.

— Da. Când Judith m-a văzut, eram în pat cu Alice.

Niciodată până acum Stephen nu-şi permisese să-şi judece fratele. Dar de data asta, chipul i se înăspri.

— S-ar putea să o fi ucis pe Judith! Şi pentru ce? Căţeaua aia... Se opri văzând profilul sumbru al lui Gavin. Erai prea beat ca să-ţi doreşti o

femeie. Iar dacă îţi doreai una, Judith te aştepta în patul vostru.

Gavin privea în depărtare.

— N-am dus-o în pat, rosti el, încet. Dormeam şi am auzit un zgomot care m-a trezit. Alice era întinsă lângă mine. Nu eram atât de ameţit încât să nu-mi amintesc dacă aş fi chemat-o cu mine.

— Atunci, cum?

— Nu ştiu.

— Eu da! spuse Stephen cu dinţii încleştaţi. Eşti un om sănătos la minte, dar când vine vorba de femeia aia o iei razna. Pentru prima oară, Gavin nu-i mai luă apărarea lui Alice. Stephen continuă: N-ai fost niciodată în stare să o vezi aşa cum e. Ştii că se culcă cu jumătate din oamenii de la Curte? Gavin se întoarse şi se holbă la el. Ştiu că nu-ţi vine să mă crezi, dar e batjocura tuturor bărbaţilor şi sunt convins că a majorităţii femeilor. De la băiatul de la grajd, până la un conte, nu-i pasă, numai să fie înzestraţi cu ce-i trebuie ca să-i facă plăcere.

— Dacă e aşa, atunci eu am făcut-o să ajungă până aici. Era virgină când mi s-a dăruit.

— Virgină, ha! Contele de Lancashire se jură că s-a culcat cu ea, când nu avea decât doisprezece ani. Expresia de pe chipul lui Gavin îi arăta că nu-l credea. Uite ce ţi-a făcut ţie. Te-a manipulat şi te-a folosit, iar tu i-ai permis. Ba nu, ai implorat pentru mai mult. Spune-mi, ce metodă a

folosit ca să te împiedice să o iubeşti pe Judith, de la bun început?

Gavin se uită la el cu ochi goi. Revedea în gând scena din grădina din ziua nunţii lui.

— Mi-a jurat că se va sinucide dacă îmi voi iubi soţia.

Stephen se sprijini cu spatele de zidul de piatră.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Şi tu ai crezut-o? Femeia aia mai bine ar omorî mii de oameni decât să-şi pună în pericol un singur fir din părul ei.

— Dar i-am cerut să se mărite cu mine, insistă Gavin. Înainte să fi auzit chiar de Judith, i-am cerut mâna.

— Însă ea a preferat un conte bogat.

— Dar tatăl ei…

— Gavin! N-o poți vedea limpede? Crezi că beţivanul ăla de tată al ei a fost capabil să dea cuiva vreo poruncă? Nici măcar servitorii nu l-au ascultat. Dacă ar fi fost un om aşa hotărât, crezi că ea ar fi avut atâta libertate încât să se întâlnească, pe furiş, cu tine?

Lui Gavin îi era greu să-şi imagineze toate lucrurile astea despre Alice. Era atât de trandafirie şi blondă, atât de delicată şi sfioasă. SeA uita la el cu lacrimi mari în ochi, iar inima i se topea. Îşi aminti cum se simţise când îl amenințase că-şi va lua viaţa. Ar fi făcut orice

pentru ea. Însă chiar şi atunci, atracţia pentru Judith fusese enormă.

— Nu eşti convins, spuse Stephen.

— Nu sunt sigur. Nu e uşor să renunţi la visurile vechi. E o femeie frumoasă.

— Da, şi tu te-ai îndrăgostit de acea frumuseţe. Nu te-ai întrebat niciodată ce altceva se află dincolo de acea frumuseţe? Spui că n-ai chemat-o în patul tău. Atunci, cum a ajuns acolo? Cum Gavin nu-i răspunse, Stephen continuă: Stricata aia s-a dezbrăcat şi s-a plantat singură sub tine. Apoi a trimis pe cineva să o cheme pe Judith.

Gavin se ridică. Nu voia să audă nimic altceva.

— Mă duc să văd cum se simte Judith, murmură el şi porni spre conac. De la şaisprezece ani, mai toată viaţa fusese răspunzător pentru moşia şi oamenii lui. Nu avusese timp la dispoziţie, la fel ca fraţii săi, să le facă curte femeilor şi să înveţe mai multe despre comportamentul lor. Da, trecuseră multe femei prin patul lui, dar trecuseră repede. Nicio femeie nu rămăsese cu el, să râdă şi să-i vorbească. Crescuse crezând că toate femeile erau ca mama lui, drăguţe, blânde, ascultătoare. Alice păruse să întruchipeze, la perfecţie, aceste calităţi, iar el se îndrăgostise imediat de ea.

Judith era prima femeie pe care o cunoscuse cu adevărat. La început, îl înfuriase. Nu era supusă, aşa cum îi şedea bine unei femei. O preocupau

mai degrabă catastifurile cu socoteli decât culorile, de pe pânza gherghefului. Era uluitor de frumoasă, dar părea inconştientă de frumuseţea ei. Nu pierdea ore cu hainele. Joan era cea care i le alegea. Judith părea să reprezinte tot ce nu e feminin, ce nu poate trezi dorinţa unui bărbat. Şi cu toate astea, se îndrăgostise de ea. Era cinstită, curajoasă, generoasă şi îl făcea să râdă. Alice nu dăduse niciodată dovadă de umor.

Gavin se opri în faţa odăii în care se afla Judith. Ştia că nu o mai iubea pe Alice, dar putea ea să fie atât de perfidă, pe cât i-o descrisese Stephen? Cum i-o descriseseră de altfel şi Raine şi Miles? Cum să fi ajuns în patul lui altfel decât îi explicase Stephen?

Uşa se deschise, iar moaşa ieşi pe coridor. Gavin îi apucă braţul.

— Cum e?

— Doarme. Copilul s-a născut mort.

Gavin trase adânc aer în piept.

— Soţia mea îşi va reveni?

— Nu ştiu. A pierdut mult sânge. Nu ştiu dacă de la copil, sau de la o rană interioară, provocată de căzătură.

Chipul lui Gavin se făcu alb ca varul.

— N-ai spus c-a pierdut sânge din cauza copilului? Nu voia să creadă că ar mai putea fi şi altceva.

— De cât timp eşti căsătorit cu ea?

— De aproape patru luni, răspunse el, surprins.

— Şi a fost virgină când ai luat-o?

— Da, spuse el, amintindu-şi de durerea pe care i-o provocase.

— Sarcina era avansată. Fătul era bine format. Eu aş zice că a rămas grea încă din prima noapte, sau a doua. Nu mai târziu. Poate de aceea e aşa mult sânge. Încă nu-ţi pot spune nimic sigur.

Se întoarse să plece, dar Gavin o apucă de braţ.

— Când o să poţi?

— După ce sângerarea încetează, iar ea va mai fi în viaţă.

El dădu drumul braţului.

— Zici că doarme. Pot să intru?

Bătrâna chicoti.

— Bărbaţii ăştia tineri! Nu se mai satură niciodată. Te culci cu una, în timp ce alta te aşteaptă. Acum eşti tot numai griji. Ar trebui să alegi una şi să stai cu ea.

Gavin îşi înghiţi replica, dar expresia lui încruntată îi şterse femeii zâmbetul de pe faţă.’

— Da, poţi să intri, spuse femeia încet, apoi se răsuci pe călcâie şi coborî scările.

Ploaia deasă cădea ca o perdea. Rafalele de vânt îndoiau copacii aproape până la jumătate. Fulgerul scăpără pe cer, iar undeva, în depărtare, un copac se despică şi se prăbuşi la

pământ. Însă cei patru oameni, adunaţi în jurul micului coşciug, coborât în ţărână, nu erau conştienţi de acest torent rece. Trupurile li se mişcau odată cu vijelia, dar ei nu observau.

Helen stătea lângă John, fără vlagă, sprijinindu-se de el. Ochii îi erau uscaţi şi goi. Stephen era lângă Gavin, pregătit să-l ajute dacă ar fi fost necesar.

John şi Stephen se uitară unul la altul, ploaia curgându-le pe faţă, picăturile intrându-le pe sub haine. John o conduse pe Helen de la mormânt, iar Stephen, pe Gavin. Furtuna se dezlănţuise brusc, imediat după ce preotul începuse să citească cuvintele deasupra micului coşciug.

Stephen şi John păreau să conducă doi oameni orbi şi neajutoraţi. Îi lăsară pe Helen şi Gavin într-un mausoleu şi se duseră să aducă caii.

Gavin se lăsă să cadă pe o bancă de piatră. Copilul fusese un băiat. Primul meu băiat, îşi zise el. Auzea în gând fiecare cuvânt pe care i-l spusese lui Judith, când crezuse că nu era al lui. Iar acum a murit din cauza lui. Îşi sprijini capul în mâini.

— Gavin, spuse Helen luând loc lângă el şi punându-şi braţul pe umerii lui. Nu prea avuseseră prea multe de-a face unul cu altul, de când Helen uriaşe că-şi dorea să-şi fi ucis fiica, în loc să o lase să se mărite cu el. Însă pe parcursul câtorva luni, se schimbaseră multe lucruri. Helen

descoperise ce înseamnă să iubeşti pe cineva, iar acum recunoştea iubirea în ochii lui Gavin. Vedea suferinţa din cauza pierderii copilului, teama că o va pierde şi pe Judith.

Gavin se întoarse spre soacra lui. Nu se gândise niciodată că ar exista vreo urmă de ostilitate între ei. Vedea şi îşi amintea doar că Helen era foarte apropiată de femeia pe care o iubea. Îşi puse braţele în jurul ei, dar nu o îmbrăţişă. Nu, Helen fu cea care îşi îmbrăţişă ginerele, ea fu cea care îi simţi fierbinţeala lacrimilor. Şi îşi găsi liniştea vărsându-le pe ale ei.

Joan stătea lângă stăpâna ei. Judith dormea, chipul fiindu-i alb, iar părul, năclăit de transpiraţie.

— În curând se va simţi mult mai bine, răspunse ea întrebării nerostite de Gavin.

— Nu sunt atât de sigur, zise el, atingând obrazul fier binte al soţiei lui.

— A căzut foarte rău, spuse ea privindu-l stăruitor pe Gavin.

Gavin se mulţumi să dea din cap, preocupat mai mult de Judith decât de discuţii.

— Ce ai de gând să faci cu ea? continuă Joan.

— Să fac cu ea? întrebă Gavin. Sper doar să o văd din nou sănătoasă.

Joan îşi flutură mâna.

— Nu, mă refeream la lady Alice. Ce pedeapsă

îi pregăteşti pentru înşelătoria ei? înşelătorie! pufni Joan, dispreţuitoare. O înşelătorie care ar fi putut-o costa viaţa pe stăpâna mea.

— Nu vorbi aşa, mârâi Gavin.

— Te întreb din nou: Ce pedeapsă îi vei da?

— Taci din gură, femeie. Nu ştiu de nicio înşelătorie.

— Nu? Atunci voi spune tot. La bucătărie e o femeie care plânge de mama focului. Are un galben pe care zice că l-a primit de la lady Alice, ca să o conducă pe stăpâna mea la patul unde erai cu târfa aia. Fata zice că ar fi fost în stare de orice, pentru galbenul acela, dar nu şi pentru crimă. Plânge, îngrozită, că moartea copilului lui lady Judith şi poate chiar a ei sunt din vina lăcomiei, iar ea va putrezi în Iad pentru crimele înfăptuite.

Gavin îşi dădu seama că venise momentul să înfrunte adevărul.

— Aş vrea să vorbesc cu această femeie, spuse el, încet.

Joan se ridică.

— Dacă o găsesc, o aduc aici.

Gavin rămase lângă Judith, observând cum culoarea din obraji îi revenea, încetul cu încetul. Trecu destul de mult timp până Joan se întoarse, trăgând după ea o fată speriată, cu ochii înroşiţi de plâns.

— Asta-i târâtura! spuse Joan şi o împinse cu

violenţă.

Uită-te la stăpâna mea cum zace acolo. Ai ucis un copil, iar acum poate o ucizi şi pe doamna mea. Iar ea niciodată n-a făcut rău nimănui. Ştii că deseori mă certa fiindcă mă purtam urât cu nişte gunoaie ca tine?

— Gata! porunci Gavin. Fata era înspăimântată. Spune-mi tot ce ştii despre accidentul soţiei mele.

— Accident, ha! pufni dispreţuitoare Joan, apoi tăcu când văzu expresia lui Gavin.

Fata, cu ochii alergându-i dintr-un colţ în altul al odăii, îşi spuse povestea în propoziţii scurte, şovăitoare. La sfârşit se aruncă la picioarele lui Gavin.

— Te rog stăpâne, salvează-mă. Lady Alice o să mă omoare.

Chipul lui Gavin nu arăta niciun pic de milă.

— Îmi ceri să te ajut? Ce ajutor i-ai dat tu soţiei mele? Copilului nostru? Să te duc la locul unde e îngropat?

— Nu, zise fata disperată, fruntea atingându-i podeaua.

— Ridică-te! îi porunci Joan. Murdăreşti podeaua.

— Ia-o de aici, spuse Gavin. Nu suport să o mai văd.

Joan o apucă de păr, o trase sus cu toată forţa, apoi o împinse afară pe uşă.

— Joan, spuse Gavin, du-o la John Bassett şi spune-i să aibă grijă ca fata să nu păţească nimic.

— Nimic! explodă Joan, apoi se încruntă. Da, stăpâne, adăugă ea, pe un ton de o falsă umilinţă. Închise uşa şi îi răsuci fetei braţul la spate. Îmi omoară stăpâna, iar eu trebuie să te păzesc. Nu, voi avea grijă să primească ceea ce merită.

Ajunsă la scări, Joan apucă strâns mâna fetei.

— Opreşte-te! strigă John. În ultimele zile rămăsese mereu aproape de odaia lui Judith. Ea e cea plătită de lady Alice? Nu mai exista nicio persoană, în tot castelul, care să nu fie la curent cu fapta mârşavă a lui Alice.

— Oh, domnule, vă rog, îl imploră fata căzând în genunchi. Nu mă omorâţi. Nu voi mai face niciodată aşa ceva.

John dădu să vorbească. Apoi îi aruncă lui Joan o privire scârbită şi ridică faţa. Joan rămase pe loc, urmărindu-le spinările depărtându-se.

— Păcat că a luat-o. M-ai fi putut scuti de o treabă, spuse o voce calmă, în spatele ei.

Joan se răsuci să o înfrunte pe Alice Chatworth.

— Mai bine te-ai fi rostogolit tu pe scări, o repezi. Joan.

Ochii lui Alice fulgerară.

— Vei plăti cu viaţa pentru îndrăzneala ta.

— Aici? Acum? o provocă Joan. Nu, nu e stilul

tău. Tu angajezi oameni să-ţi facă treburile urâte, apoi te smiorcăi ca o slugă inocentă. Nimeni nu-i mai spusese astfel de lucruri lui Alice. Haide, o întărâtă Joan. De ce şovăi? Mă aflu chiar la marginea treptelor.

Alice era foarte tentată să o împingă, dar Joan arăta prea puternică, iar ea nu-şi putea permite să piardă o astfel de luptă.

— Păzeşte-ţi viaţa de acum încolo, se răsti Alice.

— Nu, cu cei de-o teapă cu tine, e mai bine să-mi păzesc spatele. Joan se uită la femeia din faţa ei, apoi începu să râdă. Râse tot drumul până ajunse în camera stăpânei ei.

Moaşa şi Gavin stăteau lângă patul lui Judith.

— A început febra, spuse, încet, femeia. Acum rugăciunile ne vor fi de mare ajutor.

Capitolul 28

Judith visa. Corpul îi era fierbinte şi o durea, iar ea reuşea cu greu să se concentreze. Gavin era lângă ea, zâmbind, dar zâmbetul îi era fals. În spatele lui stătea Alice Chatworth, ochii strălucindu-i triumfători. Am câştigat, şoptea femeia. Am câştigat.

Judith se trezi încet, revenind, tulburată, dintr-un vis care i se păruse real, simţind durerea din tot trupul, de parcă ar fi dormit mai multe zile pe

o scândură. Îşi mişcă capul într-o parte. Pe un scaun de lângă pat dormea soţul ei. Arăta încordat până şi în somn, de parcă ar fi fost gata oricând să ţâşnească în picioare. Faţa îi era răvăşită, pometii proeminenţi. Barba îi crescuse şi avea cercuri negre sub ochi.

Câteva clipe Judith fu nedumerită de ce Gavin arăta atât de obosit, iar pe ea o dureau toate oasele. Mâna i se mişcă sub cuvertură şi îşi atinse abdomenul. Fusese tare şi uşor rotunjit, dar acum era plat şi moale. Şi vai, atât de gol.

Îşi aminti totul, îşi aminti de Gavin, în pat, cu Alice. Îi spusese că nu mai ţinea la ea, iar Judith începuse să-l creadă. Începuse să se gândească la viaţa lor împreună, la momentul când li se va naşte copilul şi că vor fi fericiţi. Ce proastă!

— Judith! rosti Gavin cu o voce ciudat de răguşită. Se aşeză repede pe pat, lângă ea, ducându-şi palma la fruntea ei. Febra ţi-a trecut, spuse el, uşurat. Cum te simţi?

— Nu mă atinge, şopti ea. Pleacă de aici!

Gavin dădu din cap strângând buzele resemnat.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să mai spună ceva, uşa se deschise, iar în odaie intră Stephen. Expresia îngrijorată de pe chip cedă locul unui zâmbet larg când văzu că era trează. Se duse repede de cealaltă parte a patului.

— Scumpa mea surioară, murmură el, am

crezut că te pierdem. Îi atinse gâtul cu blândeţe.

La vederea acestei feţe cunoscute şi iubite, ochii lui Judith se umplură de lacrimi. Stephen se încruntă, se uită la fratele său, dar acesta îşi clătină capul.

— Ei, gata, spuse Stephen luând-o în braţe. Nu plânge, şopti el, mângâind-o pe păr.

— A fost băiat? murmură ea. Stephen nu putu decât să-şi încline capul. L-am pierdut! strigă ea, disperată. Nici măcar n-a avut şansa să trăiască. Oh, Stephen, mi-am dorit atât de mult copilul ăsta. Ar fi fost bun, blând şi atât de frumos.

— Da, fu de acord Stephen. Înalt şi brunet ca tatăl său.

Judith începu să plângă în hohote.

— Da! Cel puţin tatăl meu a avut dreptate. A fost băiat. Dar acum e mort.

Stephen se uită la fratele său, peste capul ei. Nu ştia care era mai chinuit de suferinţă, Gavin sau femeia pe pare o liniştea. Gavin n-o mai văzuse pe Judith plângând. Îi arătase furie, pasiune, umor, dar niciodată această durere sfâşietoare. Îl copleşi o adâncă tristeţe la gândul că nu-şi împărţea durerea cu el.

— Judith, spuse Stephen, trebuie să te odihneşti. Ai fost foarte bolnavă.

— Cât timp am fost bolnavă?

— Trei zile. Febra mai că te-a luat dintre noi.

Ea trase aer pe nas, apoi brusc se dezlipi din

braţele lui.

— Stephen! trebuia să pleci. Vei întârzia la nunta ta.

El dădu din cap, cu un aer abătut.

— Urma să mă însor cu ea în dimineaţa asta.

— Atunci ai lăsat-o să te aştepte la altar?

— Sper să fi aflat că nu sosesc şi să nu fi mers până acolo.

— Ai anunţat-o?

El clătină capul.

— Adevărul fie spus, am uitat. Am fost toţi atât de îngrijoraţi de soarta ta. Nu ştii cât de aproape ai fost de moarte. Judith îşi dădu seama că era într-adevăr slăbită şi foarte obosită. Acum trebuie să dormi din nou.

— Iar tu vei merge la mireasa ta? întrebă Judith în timp ce o ajuta să se întindă înapoi în pat.

— Acum că ştiu că febra a trecut, voi putea pleca liniştit.

— Promite-mi, spuse ea, obosită. N-aş vrea să-ţi începi căsătoria aşa cum mi-am început-o eu. Vreau ceva mai bun pentru tine.

Stephen aruncă o privire rapidă fratelui său.

— Da, îţi promit. Voi pleca peste o oră.

Ea dădu din cap şi închise ochii.

— Mulţumesc, şopti Judith şi adormi.

Gavin se ridică de pe pat odată cu fratele său.

— Şi eu am uitat de căsătoria ta.

— Ai avut altele la care să te gândeşti, replică Stephen. E încă supărată pe tine?

Gavin îi aruncă fratelui său o privire cinică.

— Mai mult decât supărată.

— Vorbeşte-i. Spune-i ce simţi. Spune-i adevărul despre Alice. Te va crede.

Gavin privi spre soţia lui dormind în pat.

— Pregăteşte-te de drum. Scoţianca ta te va jupui de viu.

— Dacă nu mi-ar vrea decât pielea, i-aş da-o bucuros. Ieşiră din odaie închizând uşa în urma lor. Gavin îşi îmbrăţişă fratele.

— Ne vedem de Crăciun, spuse el zâmbind. Adu-ţi soţia la noi.

— Bine. Iar tu vei vorbi cu Judith, da?

Gavin dădu din cap.

— Când se va simţi mai bine, iar eu mă voi fi spălat. Stephen zâmbi. În cele trei zile de febră, Gavin nu se dezlipise de patul soţiei lui. Îl lovi prieteneşte cu palma pe umăr, apoi părăsi holul.

Când Judith se trezi din nou, în odaie era întuneric. Joan dormea pe o rogojină lângă uşă. Judith îşi simţea capul mai limpede, se înzdrăvenea şi îi era foame.

— Joan, şopti ea.

Servitoarea fu imediat în picioare.

— Doamna mea, spuse ea şi zâmbi fericită. Lordul Gavin mi-a spus că vă simţiţi mai bine, dar n-am vrut să-l cred.

— Aş vrea nişte apă, rosti Judith cu buzele arse.

— Da, spuse Joan veselă. Nu atât de repede, spuse ea, văzând-o pe Judith bând cu poftă din cupă.

Uşa se deschise, iar în odaie intră Gavin, aducând cu el o tavă cu mâncare.

— Nu vreau să-l văd, declară Judith, pe un ton categoric.

— Pleacă! îi porunci Gavin lui Joan.

Fata puse jos cupa şi se făcu nevăzută. Gavin aşează tava pe o măsuţă de lângă pat.

— Te simţi mai bine?

Ea se mulţumi să-l privească fără să spună nimic.

— Ţi-am adus nişte supă şi un pic de pâine. Trebuie să-ţi fie foame.

— Nu vreau nimic de la tine. Nici mâncare, nici prezenţa ta.

— Judith, spuse el, cu multă răbdare. Te porţi ca un copil. Vom vorbi din nou când te vei face bine.

— Crezi că timpul îmi va schimba părerea? îmi va da copilul înapoi? îmi va permite să-l ţin în braţe, să-l iubesc, să-i văd culoarea ochilor?

Gavin îşi luă mâinile de pe tavă.

— A fost şi copilul meu, şi eu l-am pierdut.

— Deci ai aflat până la urmă! Să-mi fie milă de regretele tale? N-ai crezut că e copilul tău. Sau

m-ai minţit şi în privinţa asta?

— Nu te-am minţit, Judith. Dacă m-ai asculta, ţi-aş povesti cum s-au întâmplat lucrurile.

— Să ascult? spuse ea, calmă. Tu m-ai ascultat vreodată? Din ziua în care ne-am căsătorit, am tot încercat să-ţi fiu pe plac, dar n-am reuşit decât să te supăr. Am simţit mereu că sunt comparată cu altcineva.

— Judith, spuse el şi îi luă mâna din poală.

— Nu mă atinge! Mi-e scârbă de atingerea ta.

Ochii lui trecură de la cenuşiu la negru.

— Am ceva să-ţi spun şi o voi face oricât de mult ai încerca să mă împiedici. Mare parte din învinuirile tale sunt adevărate. Am iubit-o într-adevăr pe Alice, sau am crezut că o iubesc. M-am îndrăgostit de ea înainte chiar să o aud vorbind. Am creat în mintea mea o femeie, iar ea a devenit acea femeie. N-am petrecut niciodată prea mult timp împreună, doar momente scurte, din când în când. N-am ştiut niciodată cum e în realitate, ci numai cum mi-aş fi dorit să fie. Judith nu-i răspunse. Gavin nu-i putu citi gândurile. M-am luptat împotriva sentimentelor mele pentru tine, continuă el. Am crezut că inima mea îi aparţine lui Alice. Dar acum ştiu că nu a fost aşa. Judith, te iubesc de mult timp. Poate te-am iubit de la bun început. Ştiu că te iubesc din tot sufletul.

Se opri şi se uită la ea, dar expresia ei nu se

schimbă cu nimic.

— Vrei să-ţi cad în braţe şi să-ţi declar, la rândul meu, marele meu amor pentru tine? Asta aştepţi de la mine? Gavin clipi, uluit. Poate că se aşteptase să-i spună că-l iubeşte. Desfrânarea ta mi-a ucis copilul.

— N-a fost desfrânare, rosti Gavin, cu înflăcărare. Am fost păcălit. Stephen şi cu mine am băut prea mult. Până şi un leopard s-ar fi putut urca în pat, lângă mine, şi eu tot n-aş fi observat.

Judith zâmbi rece.

— Şi te-ai bucurat de ghearele leopardului? N-ar fi fost pentru prima oară.

Gavin îi aruncă o privire stăruitoare.

— Încerc să-ţi explic faptele mele, dar tu nu vrei să asculţi. Ţi-am spus de iubirea mea, ce altceva aş mai putea face?

— Mi se pare că nu înţelegi. Nu-mi pasă că mă iubeşti. Iubirea ta e lipsită de valoare, o dai oricui ţi-o cere. Cândva cuvintele tale ar fi însemnat enorm pentru mine, dar acum sunt fără sens. A trebuit să-mi moară copilul ca basmele despre iubire să mi se şteargă din minte.

Gavin îşi îndreptă spatele, uitându-se la ea. Nu ştia ce altceva să-i spună.

— M-am înşelat în toate privinţele. Ai tot dreptul să fii furioasă.

— Nu, zise ea, nu sunt furioasă. Nici nu te

urăsc. Doar că viaţa cu tine mi se pare intolerabilă.

— Ce vrei să spui?

— Îl voi implora pe rege să ceară Papei divorţul. Nici măcar Papa n-ar vrea să mai trăiesc alături de tine, după toate astea. Vei păstra jumătate din pământurile mele şi... Se întrerupse când Gavin se ridică.

— Ţi-o trimit pe Joan. Trebuie să mănânci, spuse el şi plecă din odaie.

Judith se lăsă pe perne. Se simţea lipsită de orice vlagă. Cum să-l creadă că o iubeşte când tot ce vedea în faţa ochilor era Alice, ridicându-se de sub trupul lui gol?

Timp de alte trei zile, Judith nu se ridică din pat. Dormi mult şi mâncă conştiincioasă. Moralul îi era atât de scăzut că mâncarea nu însemna mai nimic pentru ea. Refuză să vadă pe oricine, mai ales pe soţul ei. Preferind să-şi păstreze părerile pentru sine, Joan abia dacă îi vorbea stăpânei ei.

În dimineaţa celei de-a patra zile, Joan dădu la o parte cuverturile care o acopereau pe Judith.

— Astăzi nu vei mai rămâne în pat. Sunt multe de făcut, iar doamna mea trebuie să se mişte. Joan luă un halat nou de la picioarele patului, un halat care să-l înlocuiască pe cel din catifea verde, pătat de sânge. Cel nou era din catifea gri, tivit la gât, în părţile laterale şi jos cu blană

de nurcă. Umerii erau brodaţi cu fire aurii.

— Nu vreau să mă scol, spuse Judith şi îi întoarse spatele.

— Trebuie.

Judith era prea slăbită ca să se împotrivească. Joan o ridică cu grijă şi o ajută să îmbrace halatul. O conduse la pervazul unei ferestre.

— Acum rămâi aici, iar eu voi aduce cearceafuri curate.

Aerul cald al verii îi mângâie faţa. De unde se afla, avea o vedere minunată asupra grădinii. Se sprijini de perete şi se uită la oamenii de jos.

— Gavin? spuse cineva încet, lângă el. Stătea singur în grădină, un loc în care îşi petrecea multe ore. Se răsuci repede la auzul vocii cunoscute. Era Alice, pielea strălucindu-i în lumina dimineţii. Amânase dinadins orice întrevedere cu ea; nu avea încredere în propriile reacţii.

— Îndrăzneşti să apari în faţa mea?

— Te rog, dă-mi voie să-ţi explic.

— Nu. Nu-mi poţi explica.

Alice întoarse capul, ducându-şi mâna la ochi, iar apoi, când îl privi din nou, în ei sclipeau lacrimi mari, emoţionante. Gavin se uită la ea şi se întrebă cum de lacrimile ei reuşiseră cândva să-l tulbure atât de mult. Cât de diferită era Judith! Hohotele ei de plâns porniseră din inimă. Plânsese din cauza durerii şi nu ca să-şi

accentueze frumuseţea.

— Am făcut-o numai pentru tine, spuse Alice. Iubirea mea e atât de puternică.

— Nu-mi vorbi mie de iubire! Mă întreb dacă ştii ce înseamnă. Am vorbit cu fata pe care ai plătit-o ca să o aducă pe Judith. Ai pus totul la cale cu multă iscusinţă, nu-i aşa?

— Gavin, eu…

El o apucă de braţe şi o scutură.

— Mi-ai ucis copilul. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Şi ai fost cât pe ce să-mi ucizi soţia, o femeie pe care o iubesc. O împinse la o parte. Te-aş putea târî în faţa regelui pentru fapta ta, dar mă consider la fel de vinovat ca şi tine. Am fost un prost să nu văd cine eşti cu adevărat.

Alice îşi duse mâna la spate şi îi trase o palmă peste obraz. Gavin o lăsă fiindcă simţea că o merita.

— Piei din calea mea şi nu mă tenta să-ţi frâng gâtul ăla delicat.

Alice se răsuci pe călcâie şi fugi din grădină. Ela apăru din umbra zidului.

— Ţi-am spus să nu te duci la el. Ţi-am spus să aştepţi. E foarte supărat pe tine şi o meriţi din plin. Ela rămase nedumerită văzându-şi stăpâna înconjurând bucătăria şi păşind într-o alee. Aici se sprijini de perete. Umerii îi tremurau. Ela se duse la stăpâna ei şi îi trase capul la pieptul ei generos. De data asta Alice plângea cu adevărat.

— M-a iubit, spuse ea, hohotind de plâns. M-a iubit cândva, iar acum nu mă mai iubeşte. Nu mi-a mai rămas nimeni altcineva.

— Ssss! draga mea, o linişti Ela. Mă ai pe mine. Întotdeauna m-ai avut pe mine. Ela o ţinea în braţe ca pe vremea când era numai o copilă, iar fetiţa frumoasă plângea fiindcă mama ei o neglija. Lordul Gavin nu e singurul bărbat. Mai sunt şi alţii. Eşti atât de frumoasă. Vei avea destui bărbaţi pe care să-i iubeşti.

— Nu, rosti Alice cu atâta violenţă, că tot trupul i se cutremură. Îl vreau pe el, pe Gavin. Nu-mi trebuie alt bărbat.

Ela încercă să-şi calmeze stăpâna, dar nu reuşi.

— Îl vei avea atunci, spuse ea, într-un final.

Alice ridică capul, ochii şi nasul fiindu-i roşii şi umflaţi.

— Îmi promiţi?

Ela dădu din cap.

— Nu ţi-am oferit întotdeauna tot ce ți-ai dorit?

— Da, răspunse Alice. Aşa este. Şi mi-l vei da pe Gavin?

— Ţi-o jur.

Alice schiţă un mic zâmbet. Apoi, într-o izbucnire rară de afecţiune, o sărută pe obraz. Ochii servitoarei se înceţoşară. Fireşte că va face totul pentru fetiţa dulce, neînţeleasă de cei din jurul ei.

— Vino sus, spuse ea, cu blândeţe. Vom face o

rochie nouă.

— Da, zise Alice. Un negustor a adus în dimineaţa asta nişte pânzeturi din Franţa.

— Să mergem să le vedem.

Judith privise de la fereastră numai până când Gavin începuse să-i vorbească amantei lui.

— Joan, aş vrea să-l văd pe rege, spuse ea întorcând capul de la imaginea din grădină.

— Doamna mea, nu se poate să-i ceri regelui să vină aici.

— Nici nu vreau. Ajută-mă să mă îmbrac şi voi coborî eu.

— Dar…

— Fără alte discuţii.

— Da, doamnă, spuse Joan cu o voce înăsprită.

O oră mai târziu, Judith îşi făcu apariţia în salon, sprijinindu-se de braţul servitoarei ei. Un tânăr veni lângă ea.

— Alan Fairfax, doamnă, dacă îţi mai aduci aminte de mine.

— Fireşte că-mi aduc aminte. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Eşti foarte amabil că mă ajuţi:

— E o plăcere pentru mine. Doreşti să-l vezi pe rege?

Ea dădu din cap, foarte serioasă. Luă braţul lui Alan, iar el o conduse spre salonul de primire al regelui. Era o încăpere elegantă, având tavanul din grinzi lustruite, pereţii tapisaţi cu pânză de în, iar podeaua din lemn de stejar acoperită cu

carpete persane.

— Contesă! exclamă regele când o văzu. Avea în poală un manuscris vechi. N-ar fi trebuit să-ţi părăseşti patul atât de repede. Puse manuscrisul pe o masă şi îi luă braţul celălalt.

— Amândoi sunteţi foarte amabili, spuse ea când Alan şi Henric o ajutară să se aşeze într-un scaun. Aş vrea să vă vorbesc, maiestate, într-o problemă personală.

Henric înclină capul în direcţia lui Alan, iar acesta ieşi afară.

— Ei bine, ia să vedem ce e atât de*important încât trebuie să te oboseşti venind la mine?

Judith se uită, în jos, la mâinile ei.

— Aş vrea un divorţ.

O clipă, regele rămase tăcut.

— Divorţul e o chestiune gravă. Există vreun motiv?

Existau două tipuri de divorţ şi trei motive pentru fiecare. Cel mai bun, la care Judith putea spera, era o separare permiţându-i să trăiască departe de soţul ei, pentru tot restul vieţii.

— Adulter, spuse ea, încet.

Henric se gândi la ce auzise.

— Dacă acesta ar fi motivul, niciunul din voi nu s-ar putea recăsători.

— Nici nu vreau. Voi intra într-o mânăstire, aşa cum am fost pregătită să fac.

— Şi Gavin? îi vei refuza dreptul la o soţie şi la

fii?

— Nu, şopti ea, va avea drepturile lui.

Henric o urmărea cu mare atenţie.

— Atunci trebuie să luăm în considerare un divorţ care să declare căsătoria voastră nulă şi neavenită. Nu sunteţi rude cumva?

Ea îşi clătină din nou capul, gândindu-se la Walter Demari.

— Şi Gavin? Nu şi-a dat cuvântul unei alte tinere?

Judith ridică bărbia.

— L-a cerut, într-adevăr, unei alte femei să se căsătorească cu el.

— Iar această femeie este?

— Lady Alice Chatworth.

— Aha, spuse regele şi se lăsă pe speteaza jilţului. Iar acum doamna e văduvă, iar el vrea să se însoare cu ea.

— Da.

Regele se încruntă.

— Nu-mi plac divorţurile, dar nici nu-mi place să-mi văd conţii şi contesele trăind nefericiţi. Te va costa mult. Sunt convins că Papa îţi va cere să înzestrezi o capelă sau o mânăstire.

— O voi face.

— Lady Judith, lasă-mă să mă gândesc la toate astea, înainte de a lua o hotărâre, voi vorbi cu cei implicaţi. Alan, strigă el, condu-o pe contesă înapoi în odaia ei şi ai grijă să se odihnească.

Alan îi zâmbi fericit lui Judith, ajutând-o să se ridice.

— Lady Judith arăta foarte tristă, comentă regina intrând în odaie tocmai când Judith ieşea, luând apoi loc lângă soţul ei. Ştiu ce trebuie să simtă acum că şi-a pierdut copilul.

— Nu e vorba de asta, sau cel puţin nu numai copilul e cel care o preocupă. A cerut să divorţeze de Gavin.

— Nu! spuse Elizabeth scăpând broderia în poală. N-am mai văzut doi oameni atât de îndrăgostiţi unul de altul. Se ceartă, da, dar l-am privit pe lordul Gavin luând-o în braţe şi sărutând-o.

— Se pare că lady Judith nu e singura femeie pe care Gavin o sărută.

Elizabeth tăcu. Nu mulţi bărbaţi le erau credincioşi soţiilor lor. Ştia că până şi soţul ei…

— Lady Judith a cerut să divorţeze din acest motiv?

— Da. Se pare că lordul Gavin a cerut mâna lui Alice Chatworth, înainte de a se fi căsătorit cu Judith. E un contract verbal şi temei pentru divorţ. Dacă femeia aceea îl va accepta pe Gavin.

— O va face, replică Elizabeth, furioasă. Va roasă să-l ia, s-a străduit atât de mult să-l obţină.

— Despre ce vorbeşti?

Elizabeth îi relată repede ce se zvonea prin castel despre modul în care Judith căzuse de pe

scări şi îşi pierduse copilul.

— Nu-mi plac astfel de probleme între supuşii mei. Gavin ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă discreţie.

— Există încă îndoieli dacă i-a cerut femeii să vină în patul lui, sau ea s-a vârât acolo de una singură.

Regele chicoti.

— Bietul Gavin! N-aş vrea să fiu în pielea lui.

— Ai vorbit cu el? Nu cred că vrea acest divorţ, spuse Elizabeth.

— Dar şi-a dat cuvântul lui lady Chatworth înainte de căsătorie…

— Atunci ea de ce s-a căsătorit cu Edmond Chatworth?

— Înţeleg, spuse Henric, dus pe gânduri. Cred că voi studia problema cu multă atenţie. Vreau să descopăr întreg adevărul. Voi discuta cu lordul Gavin şi lady Alice.

— Sper ca discuţiile astea să dureze cât mai mult.

— Nu înţeleg.

— Dacă lui Judith i se permite să se despartă de soţul ei, căsătoria lor se va termina într-adevăr; dar dacă vor fi siliţi să rămână unul lângă celălalt, s-ar putea să-şi dea seama cât de mult ţin unul la altul.

Henric îi zâmbi, încântat, soţiei lui. Era o femeie înţeleaptă.

— Îmi va lua mult timp până îi voi trimite Papei un mesaj. Unde pleci? întrebă el văzând-o că, se ridică.

— Aş dori să vorbesc cu Alan Fairfax. Mă întreb dacă n-ar fi dispus să ajute o doamnă frumoasă, la ananghie.

Henric îi aruncă o privire nedumerită, apoi îşi luă manuscrisul.

— Da, draga mea. Sunt sigur că te vei ocupa de problema asta fără ajutorul meu.

Două ore mai târziu, uşa odăii lui Judith fu trântită de perete. În prag îşi făcu apariţia Gavin, intrând cu paşi mari şi apăsaţi, cu chipul negru de furie.

Judith ridică privirea de la cartea din poală.

— L-ai spus regelui că vrei să divorţezi! răcni el.

— Exact, replică ea, pe un ton hotărât.

— Ai de gând să povesteşti lumii întregi despre neînţelegerile dintre noi?

— Dacă mă va ajuta să scap de tine.

El o învrednici cu o căutătură aspră.

— Eşti o muiere încăpăţânată. Crezi că nu există decât punctul tău de vedere? Nu poţi asculta de raţiune?

— Ideea ta de raţiune e cu totul diferită de a mea. Vrei să iert adulterul la nesfârşit. Am făcut-o până acum, dar nu mai pot. Am de gând să mă descotorosesc de tine şi să intru într-o

mânăstire, aşa cum ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă.

— O mânăstire! spuse el, uluit, apoi zâmbi răutăcios. Făcu un singur pas rapid spre ea şi-şi puse braţul în jurul umerilor ei. O ridică de pe pat, gura acoperind-o pe a ei. Nu fu deloc blând, dar până şi sălbăticia lui trezi pasiunea din Judith. Braţele îi urcară la gât, trăgându-l cu violenţă spre ea. El îi dădu drumul brusc, lăsând-o să cadă înapoi pe salteaua din fulgi. Marginile acesteia se ridicară în sus.

— Consolează-te cu ideea că niciodată n-ai să scapi de mine. Când vei fi dispusă să recunoşti că eu sunt bărbatul de care ai nevoie, vino la mine. Poate te iau înapoi. Se întoarse şi ieşi mândru din odaie, înainte ca Judith să apuce să spună ceva.

În pragul uşii stătea Joan, având pe chip o expresie plină de adoraţie.

— Cum îndrăzneşte să... începu Judith, apoi se opri văzând faţa lui Joan. De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea, indignată.

— Fiindcă greşeşti. Bărbatul ăsta te iubeşte, ţi-a spus-o deja, dar tot nu vrei să-l asculţi. Am fost de partea ta în toată căsătoria asta, dar acum nu sunt...

— Dar femeia aceea, spuse Judith cu o voce ciudată, rugătoare.

— Nu-l poţi ierta? A crezut că o iubeşte. Ar fi

un bărbat de nimic dacă ar fi uitat-o imediat ce şi-ar fi văzut frumoasa lui soţie. Ai pretenţii foarte mari de la el.

— Dar copilaşul meu! spuse Judith, îndurerată, cu lacrimi în ochi.

— Ţi-am povestit despre înşelătoria lui Alice. Cum de îl faci pe el răspunzător?

Un timp, Judith rămase tăcută. Pierderea copilului o rănise adânc. Îşi dorea probabil să dea vina pe cineva, iar Gavin era persoana cea mai la îndemână. Ştia că era adevărat ce-i spusese Joan despre Alice. În noaptea aceea lucrurile se petrecuseră foarte repede, dar acum, câteva zile mai târziu, ştia că trupul lui Gavin, peste cel al lui Alice, fusese mult prea inert.

— A zis că te iubeşte, continuă Joan cu o voce mai blândă.

— Mai faci şi altceva în afară să asculţi pe la uşi? o repezi Judith.

Joan râse.

— Îmi place să ştiu ce se întâmplă cu cei la care ţin..

Te iubeşte. Tu ce simţi pentru el?

— Eu... nu ştiu.

Joan scoase o înjurătură făcând-o pe Judith să deschidă larg ochii.

— Mama ta ar fi trebuit să te înveţe şi altceva decât socoteli. Nu cred c-am mai văzut o femeie să iubească un bărbat, aşa cum îl iubeşti tu pe

lordul Gavin. Ochii tăi nu s-au mai desprins de pe faţa lui de când te-a ridicat

de pe calul alb, la nuntă. Dar tu te-ai certat cu el cu fiecare prilej… aşa cum a făcut şi el, de altfel, adăugă ea, înainte ca Judith să o întrerupă. De ce nu încetaţi cu ciorovăiala şi să vă apucaţi să mai faceţi nişte copii?

Mi-ar plăcea să am unul lângă mine.

Judith zâmbi chiar în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar nu mă iubeşte, nu cu adevărat. Şi chiar dacă m-ar iubi, acum e furios pe mine. Să mă duc să-i spun că nu mai vreau să divorţez, că îl… îl… Joan râse.

— Nici măcar nu o poţi spune. Îl iubeşti, nu-i aşa?

Judith se gândi foarte serios, înainte să răspundă:

— Da, îl iubesc.

— Bine, atunci trebuie să ne facem un plan. Nu se poate să te duci la el. Va gusta din plin bucuria asta, în toţi anii care vor urma, şi, în plus, n-ai reuşi să te descurci. Vei fi, fără îndoială, rece şi toată numai logică când ar trebui să plângi şi să oftezi.

— Să plâng şi să… Judith era jignită.

— Ai văzut? Mi-ai spus cândva că dau prea multă importanţă înfăţişării cuiva, iar eu am spus că tu acorzi prea puţină. De data asta vei profita

de frumuseţea ta şi o vei pune în folosul tău.

— Dar cum? Gavin m-a văzut deja. Înfăţişarea mea n-are cum să-l mai afecteze.

— Aşa crezi? spuse Joan. Ascultă-mă şi vei vedea că, peste câteva zile, lordul Gavin se va târî la picioarele tale.

— Ar fi o schimbare binevenită, spuse Judith. Da, mi-ar plăcea să-l văd aşa.

— Atunci lasă lucrurile pe seama mea. Jos e un negustor italian cu pânzeturi…

— N-am nevoie de alte rochii! spuse Judith uitându-se la cele patru cufere mari din odaie.

Buzele lui Joan se răsfrânseră într-un zâmbet maliţios.

— Mă ocup eu de bărbaţi. Tu odihneşte-te. Vei avea nevoie de toate forţele.

Vestea dorinţei de a divorţa a lui Judith se răspândi ca focul. Divorţul nu era ceva neobişnuit, dar Judith şi Gavin erau căsătoriţi de prea puţin timp. Reacţia celor de la Curte fu destul de ieşită din comun. Femeile – moştenitoare, orfane, văduve tinere – se îngrămădiră în jurul lui Gavin. Îşi dăduseră seama că povestea cu Alice Chatworth se terminase. Era evident că soţia nu avea nicio putere asupra lui. Îl vedeau pe Gavin ca pe un bărbat liber, dispus să-şi aleagă o nouă soţie dintre ele.

Bărbaţii însă nu alergară la Judith. Nu aveau

tendinţa să acţioneze şi numai după aceea să se gândească. Regina o ţinea pe Judith lângă ea, acordându-i o favoare specială, sau, după cum vedeau bărbaţii, păzind-o aşa cum o ursoaică îşi păzeşte puii. Bărbaţii mai ştiau şi că era destul de ciudat să păstrezi la Curte cuplul pus pe despărţire. Regelui nu-i plăcea divorţul şi, de obicei, trimitea astfel de cupluri pe la casele lor. Lady Judith era frumoasă şi bogată, adevărat, dar de prea multe ori simţeau ochii lui Gavin asupra lor, dacă rămâneau mai mult decât ar fi trebuit alături de minunata făptură cu ochii aurii. Iar cei mai mulţi erau de părere că o bătaie bună ar fi împiedicat-o pe Judith să facă cunoscute neînţelegerile dintre ei.

— Lady Judith?

Judith ridică ochii de pe carte şi îi zâmbi lui Alan Fairfax. Rochia nouă pe care o îmbrăcase era extraordinar de simplă. Avea un decolteu pătrat şi mâneci lungi, strâmte. Îi atârna cu mult peste tălpi, aşa că, atunci când se aşeza, forma un cerc de pânză fină de jur împrejurul ei. Dacă voia să păşească, trebuia să şi-o ridice pe braţ. Părţile laterale erau legate strâns cu şireturi. Dar ceea ce era cu totul neobişnuit la rochia asta era culoarea. Era neagră, un negru-intens, de miez de noapte. Nu avea cingătoare şi nici pelerină. La gât Judith avea un lănţişor de aur, încrustat cu rubine. Părul îi era neacoperit, lăsat

să atârne liber pe spate. Se împotrivise când Joan îi arătase rochia neagră şi se întrebase cât era de potrivită. Habar nu avea că negrul îi făcea pielea să strălucească precum o perlă. Aurul de la gât îi reflecta ochii, iar rubinele nici nu se comparau cu vâlvătaia de foc a părului ei.

Alan făcu tot posibilul să nu se holbeze la ea cu gura căscată. Judith nu ştia că înnebunea toţi bărbaţii de la Curte, dar mai ales pe soţul ei.

— Stai înăuntru când afară e o zi atât de superbă? reuşi să spună.

— Aşa se pare, zise ea. Adevărul e că nu m-am îndepărtat prea mult de zidurile astea.

El îşi întinse braţul.

— Atunci ce-ar fi să faci o plimbare cu mine?

Ea se ridică şi îi luă braţul.

— Mi-ar face o mare plăcere. Judith îi apucă strâns braţul. Era bucuroasă că poate vorbi din nou cu un bărbat. În ultimele zile toţi se depărtaseră, intimidaţi, de ea. Gândul o făcu să izbucnească în râs.

— Te amuză ceva? întrebă Alan.

— Mă gândeam că eşti un om curajos. În ultima săptămână, m-am temut că m-am îmbolnăvit de ciumă, sau poate chiar mai rău. Dacă mă uit numai la un bărbat, acesta o ia imediat la fugă de parcă i-ar fi o teamă îngrozitoare.

Fu rândul lui Alan să râdă.

— Nu tu, ci soţul tău e cel care îi face să o ia la

goană.

— Dar s-ar putea… să nu mai fie soţul meu.

— S-ar putea? întrebă Alan, înălţând o sprinceană. Să fi distins o notă de nesiguranţă?

Un timp, Judith nu spuse nimic.

— Sunt uşor de citit, nu-i aşa?

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Ai fost foarte furioasă şi pe bună dreptate. Acea lady Alice… Se opri, simţind-o că înţepeneşte. A fost o prostie din partea mea să-i pomenesc numele. Atunci, ţi-ai iertat soţul?

Judith zâmbi.

— Poţi să iubeşti pe cineva fără iertare? Dacă e posibil, atunci asta îmi este soarta.

— De ce nu te duci la el să pui capăt acestei înstrăinări?

— Nu-l cunoşti pe Gavin! S-ar bucura prea mult şi m-ar certa pentru îndărătnicia mea.

Alan râse pe înfundate.

— Atunci trebuie să-l faci să vină la tine.

— Aşa mi-a spus şi servitoarea, deşi nu mă învaţă cum să-mi aduc soţul lângă mine.

— Nu există decât o cale. E un bărbat gelos. Trebuie să-ţi petreci timpul cu un altul, iar lordul Gavin îşi va vedea imediat greşeala.

— Dar care bărbat? întrebă Judith gândindu-se că nu prea cunoştea pe nimeni la Curte.

— Mă jigneşti profund, spuse Alan ducându-şi mâna la piept, cu un gest teatral.

— Tu? Problema mea n-are de ce să te preocupe.

— Atunci va trebui să mă silesc să-mi petrec timpul cu tine. A Sunt convins că va fi o sarcină deosebit de dificilă. Însă adevărul e că îţi sunt dator.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Ba da. Am fost folosit ca să-ţi fac rău, iar acum aş vrea să mă revanşez.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— E secretul meu. Acum gata, să nu mai discutăm despre lucruri importante. Ziua asta e numai pentru plăceri.

— Bine, fu ea de acord. Ştim atât de puţine unul despre celălalt. Povesteşte-mi despre tine.

Alan îi zâmbi, cuceritor.

— Am o viaţă lungă şi interesantă. Sunt sigur că povestea mea va dura toată după-amiaza.

— Atunci ar fi mai bine să începem, spuse Judith.

Capitolul 29

Alan şi Judith părăsiră zgomotul şi haosul din castelul regelui şi porniră prin parcul de dincolo de zidurile vechi. Fu o plimbare lungă, dar una care le făcu o deosebită plăcere.

Pentru Judith fu o după-amiază interesantă. Îşi dădu seama că nu cunoştea prea mulţi bărbaţi.

Alan era foarte amuzant, iar ziua se scurse pe nesimţite. El fu fascinat să descopere că era o femeie cu educaţie. Râseră împreună când Judith îi povesti cum servitoarele ei aduceau, pe furiş, cărţi cu poveşti de dragoste, că ea să le citească cu voce tare. Alan era convins că Judith nu realiza cât de neobişnuită îi fusese copilăria. Nu vorbi despre căsătoria ei decât odată cu lăsarea serii. Îi povesti cum reorganizase castelul lui Gavin, şi îi spuse câte ceva despre discuţia avută cu fierarul. Alan începu să înţeleagă cauza izbucnirilor furioase ale lui Gavin. Un bărbat avea nevoie de multă forţă ca să se dea la o parte şi să-şi lase soţia să conducă, cuvântul ei cântărind mai greu ca al lui.

Au discutat şi au râs până soarele a coborât de pe cer.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Alan. Dar detest că trebuie să punem capăt distracţiei zilei de azi.

— Sunt perfect de acord, zise Judith. A fost o zi deosebit de amuzantă. Mă bucur că am plecat de la Curte.

Prea multe bârfe şi înţepături pe la spate.

— Nu e un loc rău, dacă nu eşti ţinta atacurilor.

— Aşa cum sunt eu acum? întrebă Judith.

— Da. N-a mai existat de ani de zile un subiect atât de disputat.

— Alan, eşti prea crud cu mine. Îşi vârî mâna pe sub braţul lui şi îl privi zâmbindu-i.

— Aşa deci! şuieră o voce din apropiere. Aici v-aţi ascuns? Judith se roti şi o văzu pe Alice stând în faţa lor. În curând va fi al meu! continuă ea batjocoritoare şi făcu un pas spre Judith. Când va scăpa de tine, va veni imediat la mine.

Judith se retrase din calea ei. Lumina din ochii albaştri ai lui Alice nu era deloc normală. Buzele ei se răsfrânseră, dând la iveală dinţii inegali pe care se străduise să-i ascundă. Alan se puse între ele.

— Pleacă de aici! îi spuse el cu o voce joasă, ameninţătoare.

— Te ascunzi după iubitul tău? ţipă Alice, ignorându-l pe Alan. Nu poţi aştepta divorţul ca să iei alţi bărbaţi?

Mâna lui Alan apucă strâns umărul lui Alice.

— Du-te şi nu te întoarce. Dacă te mai prind vreodată în apropierea lui Judith, vei avea de-a face cu mine.

Alice dădu să vorbească, dar mâna lui Alan o împiedică. Umărul o durea prea tare. Le arătă spatele şi plecă, ţanţoşă. Alan se uită la Judith şi o văzu privind în urma femeii.

— Pari destul de înspăimântată.

— Sunt, spuse ea şi îşi frecă braţele. Femeia asta mă bagă în sperieţi. Am crezut, cândva, că mi-e duşmancă, dar acum îmi vine să-i plâng de

milă.

— Ai o inimă mult prea bună. Cele mai multe femei ar urî-o pentru ce a făcut.

— Şi eu am urât-o. Poate ar trebui să o urăsc şi acum. Dar n-o pot învinui pentru toate necazurile mele. Multe dintre ele au fost provocate de mine însămi şi de… Se opri şi se uită în jos.

— De soţul tău?

— Da, şopti ea. De Gavin.

Alan stătea foarte aproape de ea. Întunericul se lăsa rapid, iar ei îşi petrecuse toată ziua cu ea. Să fi fost de vină lumina delicată din păr şi ochi, dar ştiu că nu se va mai putea abţine să nu o sărute. Îi luă bărbia în mână şi îi ridică faţa. Buzele ei le întâlniră pe ale lui.

— Dulce şi frumoasă Judith, şopti el. De prea multe ori eşti îngrijorată numai pentru ceilalţi şi prea rar de tine însăţi. Se aplecă şi îşi apăsă buzele de ale ei.

Judith fu uimită, dar mângâierea lui Alan nu i se păru jignitoare. Însă nici teribil de incitantă. Ochii îi rămaseră deschişi şi observă genele lungi ale lui Alan atingându-i obrajii. Buzele îi erau moi şi plăcute, dar nu stârniră nimic în ea.

În clipa următoare pământul se deschise, iar iadul ţâşni afară. Judith fu împinsă, brutal, de lângă Alan, spatele izbindu-i-se de un copac, fiind cât pe ce să leşine. Se uită, ameţită, în jur. Alan era la pământ, iar un firişor de sânge i se

scurge prin colţul gurii. Îşi freca bărbia, mişcând-o. Gavin stătea deasupra lui, apoi se aplecă să-l lovească din nou.

— Gavin! strigă Judith şi se repezi la soţul ei.

Acesta o îmbrânci la o parte.

— Îndrăzneşti să te atingi de ce e al meu? mârâi el la cavaler. Vei plăti cu viaţa.

Alan fu imediat în picioare şi îşi duse mâna la sabie. Se priviră furioşi, fără să-şi vorbească, cu nările fremătând. Judith se puse între cei doi bărbaţi, cu faţa la Gavin.

— Vrei să te lupţi pentru mine, după ce m-ai respins de bunăvoie?

La început, Gavin nu păru să o. Audă sau să fie măcar conştient de prezenţa ei. Încet, îşi desprinse ochii de la Alan şi se uită la soţia lui.

— Nu eu te-am respins, spuse el, calm. Tu m-ai respins.

Judith făcu ochii mari, furia părăsind-o.

— Gavin, m-am oferit de la bun început. Am încercat să fac şi să fiu aşa cum doreai tu, dar voiai să fiu ca... ea! Eu nu pot fi altcineva decât eu însămi. Judith îşi aplecă capul ca să-şi ascundă lacrimile.

Gavin făcu un pas spre ea, apoi întoarse capul spre Alan, privindu-l cu ură. Judith simţi încordarea şi ridică ochii.

— Dacă te atingi de un singur fir din părul lui, vei regreta amarnic, îl preveni ea.

Gavin se încruntă, vru să vorbească, apoi, treptat, începu să zâmbească.

— Mă temeam că Judith a mea a dispărut pentru totdeauna, şopti el. Dar nu era decât ascunsă sub o mantie de gingăşie.

Alan tuşi ca să-şi mascheze hohotul de râs. Judith îşi îndreptă spinarea, îşi trase umerii spre spate şi se depărtă de cei doi bărbaţi. O enerva că amândoi râdeau de ea.

Gavin o urmări o clipă, sfâşiat între lupta cu Alan Fairfax şi dorinţa pentru soţia lui. Judith câştigă, fără probleme. Gavin făcu trei paşi mari, apoi o trase în braţele lui, ridicând-o de la pământ. Alan îi lăsă singuri.

— Dacă nu stai liniştită, te urc într-un copac. Cumplita ameninţare o făcu să rămână nemişcată. Gavin se aşeză jos, cu ea pe genunchi, şi îi ţintui braţele între corpurile lor. Aşa e mai bine, spuse el când Judith se mai calmă. Acum eu voi vorbi, iar tu vel asculta. M-ai umilit în public. Nu, se întrerupse el, nu vorbi până n-am terminat. În castelul meu n-ai decât să-ţi baţi joc de mine, dar m-am săturat să o faci în faţa regelui. La ora asta întreaga Anglie râde de mine.

— Măcar cu atât m-am ales şi eu, spuse Judith, pe un ton arogant şi obraznic.

— Aşa să fie, Judith? Te bucură ce se întâmplă acum?

Ea clipi de câteva ori.

— Nu. Dar n-a fost vina mea.

— E adevărat. În cea mai mare parte eşti inocentă, dar ţi-am spus că te iubesc şi ţi-am cerut iertare.

— Iar eu ţi-am spus…

El îşi puse două degete pe buzele ei şi îi înăbuşi cuvintele.

— Mi-e lehamite de certurile cu tine. Eşti soţia şi proprietatea mea, te voi trata ca atare. Nu va exista niciun fel de divorţ. Ochii i se întunecară. Şi nici alte după-amieze petrecute cu cavaleri tineri. Mâine plecăm din locul ăsta plin de bârfe şi ne vom întoarce acasă. Acolo, dacă va fi nevoie, te voi încuia într-o cameră din turn, iar cheia va sta la mine. Va trece mult până Anglia se va sătura să râdă pe socoteala mea, dar va veni şi vremea aia. Se opri, dar ea nu spuse nimic. Îmi pare rău pentru vicleşugul lui Alice, am vărsat şi eu lacrimi pentru fiul nostru. Dar un divorţ nu va schimba trecutul. Nu pot decât sa sper că te voi lăsa grea cât de curând, iar un alt copil îţi va vindeca rănile. Dar dacă crezi că nu va fi aşa, nu-mi pasă, tot voi face cum vreau eu. Gavin spuse toate astea prudent, fără grabă. Judith nu-i răspunse, rămânând tăcută în braţele lui. N-ai nimic de adăugat? întrebă el.

— Ce să mai adaug? Nu cred că mi se permite să am o părere.

El nu se uită la ea, ci la întinderea verde a câmpiei.

— Ideea ţi se pare chiar atât de respingătoare?

Judith nu se mai putu abţine. Începu să râdă, iar el se zgâi, nedumerit, la ea.

— Spui că mă iubeşti, că mă vei izola de toţi ceilalţi, încuindu-mă în turn, unde vom petrece nopţi de pasiune. Recunoşti că femeia pe care jurai că o iubeşti te-a înşelat. Îmi spui toate lucrurile astea şi mă întrebi dacă mi se par respingătoare? Mi-ai oferit tot ce mi-am dorit încă din clipa în care te-am văzut la biserică.

El continuă să se zgâiască la ea.

— Judith… începu el, şovăind.

— Te iubesc, Gavin, spuse ea. E chiar atât de greu de înţeles?

— Dar acum trei zile, divorţul…

De data asta ea fu cea care îşi puse degetele pe buzele lui.

— Îmi ceri să te iert. Tu nu poţi ierta?

— Ba da, şopti el şi se aplecă să o sărute. Se retrase brusc. Şi cum rămâne cu bărbatul care te-a sărutat? O să-l omor!

— Nu. A fost o dovadă de prietenie.

— Nu aşa arăta.

— Iar te înfurii? întrebă ea, indignată, ochii scăpărându-i. Zile la rând am stat şi m-am uitat cum femeile te pipăie.

El chicoti.

— Ar fi trebuit să-mi placă, dar n-a fost aşa. M-ai însemnat odată pentru totdeauna.

— Nu te înţeleg.

— Femeile nu vorbeau despre altceva decât despre haine şi – ochii lui Gavin sclipiră veseli – creme de faţă. Eu aveam necazuri cu socotelile din catastife şi n-am dat peste nicio femeie care m-ar fi putut ajuta.

Judith se îngrijoră imediat.

— Iar ai lăsat vreun brutar să ne fure? Dădu să-l împingă la o parte. Haide, să mergem. Trebuie să mă ocup imediat de problema asta.

Gavin îşi strânse şi mai tare braţele în jurul ei.

— Doar n-o să mă părăseşti acum. La naiba cu catastifele! Nu ştii să faci nimic altceva, cu gura aia dulce a ta, decât să vorbeşti la nesfârşit?

Ea îi surâse, inocentă.

— Credeam că sunt proprietatea ta, iar tu stăpânul.

El îi ignoră împunsătura.

— Atunci să mergem, sclavo, să găsim un loc ascuns în această pădure, întunecată.

— ’Nţeles, stăpâne. Mă supun din toată inima. Porniră spre pădure mână în mână.

Dar Judith şi Gavin nu erau singuri. Cuvintele de iubire, gesturile lor fuseseră urmărite de Alice. Îi privise cu ochii albaştri arzând de febră.

— Vino, draga mea, spuse Ela, trăgându-şi stăpâna cu forţa. Se uită cu ură la cuplul care se

plimba printre copaci, strâns îmbrăţişaţi. Doi diavoli care se jucau cu Alice, îşi zise ea. O tachinau şi râdeau de ea, până biata copilă era pe cale să-şi piardă minţile. Dar vor plăti, se jură ea.

— Bună dimineaţa, şopti Judith şi se ghemui mai aproape de soţul ei. El o sărută pe creştet, dar nu vorbi. Chiar plecăm astăzi?

— Dacă vrei…

— Oh, da. M-am săturat de bârfe, de priviri viclene şi de bărbaţi punându-mi întrebări deplasate.

— Care bărbaţi? întrebă Gavin.

— Mai lasă-mă în pace, replică ea, apoi brusc se ridică în capul oaselor, cuvertura căzând de pe umerii ei. Trebuie să vorbesc cu regele. Acum! Nu poate continua să creadă că mai vreau încă să divorţez. Mesagerul ar putea fi ajuns din urmă.

Gavin o trase înapoi în pat. Îşi trecu dinţii peste gâtul ei. Ieri făcuse dragoste cu ea în pădure, apoi continuară şi noaptea, dar era departe de a fi sătul.

— Nu e nevoie de nicio grabă. Mesajul nu va ajunge la Papă.

— Nu? întrebă Judith mişcându-se sub Gavin. Ce vorbeşti? Au trecut câteva zile de când i-am spus regelui de divorţ.

— Nu s-a trimis niciun mesaj.

Judith îl împinse cu forţa la o parte.

— Gavin, vreau adevărul! îmi vorbeşti în cimilituri.

El se sprijini într-un cot.

— Regele mi-a spus de dorinţa ta şi m-a întrebat dacă vreau divorţul, l-am spus că e o absurditate, la care te gândeşti numai fiindcă eşti supărată pe mine. Şi i-am mai spus că te vei căi cât de curând.

Judith deschise gura să vorbească, făcând ochii mari.

— Cum îndrăzneşti! exclamă ea, în cele din urmă. Aveam tot dreptul să…

— Judith, o întrerupse el, divorţul nu poate fi acordat tuturor femeilor furioase pe soţii lor. N-ar mai exista căsătorie.

— Dar n-ai avut niciun drept să…

— Ba da! Sunt soţul tău şi te iubesc. Cine altcineva să aibă drepturi mai mari? Acum vino înapoi aici şi lasă discuţiile.

— Să nu mă atingi! Cum să mai dau ochii cu regele după cele ce mi-ai spus acum?

— Dai ochii cu el de câteva zile şi nu pare să ţi se fi întâmplat ceva.

Ea îşi trase cuvertura până sub bărbie.

— Ţi-ai bătut joc de mine.

— Judith! spuse Gavin cu o voce. Joasă, ameninţătoare, am înghiţit multe din partea ta. S-a râs de mine, am fost ridiculizat, şi toate astea

numai ca să te împac. Dar acum s-a terminat. Dacă nu te porţi frumos, îţi pun pe genunchi poponeţul ăla rotund şi-ţi trag o mamă de bătaie. Vino aici!

Judith dădu să-l înfrunte, apoi îi zâmbi şi i se ghemui la piept.

— Ce te-a făcut atât de sigur că nu voi divorţa de tine?

— Bănuiesc că te iubesc destul de mult ca să împiedic asta. Şi aş fi preferat să te încui în turn decât să las un alt bărbat să te atingă.

— Dar ai suportat toate glumele răutăcioase legate de divorţ.

Gavin pufni pe nas, râzând ironic.

— Nu m-am gândit la aşa ceva. Nu aveam de unde să ştiu că toanele tale vor ajunge de domeniul public. Dar uitasem cum sunt bârfele la Curte. Fiecare ştie ce face celălalt.

— Şi cum s-a răspândit vestea?

Gavin ridică din umeri.

— Cine ştie, vreo servitoare. Cum crezi că s-a răspândit vestea înşelătoriei lui Alice?

Judith ridică capul imediat.

— Să nu-i rosteşti numele în faţa mea.

El o trase înapoi la pieptul lui.

— N-ai pic de milă? Femeia mă iubeşte, aşa cum am iubit-o şi eu cândva. A făcut totul pentru această iubire.

Judith oftă, exasperată.

— Tot nu vrei să crezi nimic rău despre ea, nu-i aşa?

— Tot mai eşti geloasă? întrebă el, zâmbind.

Ea se uită la el foarte serioasă.

— Într-un fel, da. Pentru tine va însemna mereu o femeie perfectă. Ce-a făcut, îţi imaginezi că a fost din prea multă dragoste. E o femeie pură, perfectă şi aşa va rămâne. În timp ce eu…

— Tu ce? o tachină el.

— Eu sunt pământească. Sunt femeia pe care o ai şi o poţi avea, iar Alice reprezintă o iubire imposibilă.

Gavin se încruntă.

— Zici că greşesc, dar ce alt motiv ar fi avut să facă ce-a făcut?

Judith îşi clătină capul.

— Lăcomia. Crede că eşti al ei, iar eu te-am luat. Nu te iubeşte mai mult decât mă iubeşte pe mine, doar că tu ai cele necesare să-i oferi trupului ei plăcere; oricât ar fi de scurtă.

El ridică o sprinceană.

— Acum mă insulţi?

— Nu, dar ascult bârfele. Bărbaţii se plâng de înclinaţia ei spre violenţă.

Gavin trase adânc aer în piept.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse el, cu răceală. Eşti soţia mea şi te iubesc, dar chiar şi aşa nu te voi asculta cum calomniezi o femeie

nefericită. Ai câştigat, iar ea a pierdut. Ar trebui să-ţi ajungă.

Judith clipi, alungându-şi lacrimile.

— Te iubesc, Gavin. Te iubesc foarte mult, dar mă tem că iubirea ta nu va fi în întregime a mea, cât timp boala, numită Alice Chatworth, îţi va roade inima.

Gavin se încruntă, strângând-o mai tare.

— Nu ai niciun motiv să fii geloasă pe ea.

Judith mai vru să spună ceva, dar la ce i-ar fi folosit cuvintele? Ştia că va împărţi mereu o bucăţică mică din iubirea soţului ei, cu o blondă de gheaţă. Şi nu existau cuvinte ca să schimbe acele simţăminte.

Lui Judith nu-i fu uşor să-şi ia rămas-bun de la oamenii cu care se împrietenise la Curte, mai ales de la regină. Făcându-i regelui o reverenţă, îşi simţi obrajii cu prinşi de flăcări. Regreta că dorinţa ei de a divorţa ajunsese la urechile tuturor, dar dacă nu şi-ar fi dat seama de greşeala ei, acum n-ar mai fi alături de Gavin. Ridicându-şi capul spre rege, zâmbi. Să afle că Gavin o iubea şi că ea îl iubea la rândul ei, merita toată stinghereala şi tachinările din lume.

— Faţa ta frumoasă ne va lipsi, spuse regele. Sper că vei veni cât de curând să ne vizitezi din nou.

Gavin îşi puse braţul posesiv peste umerii soţiei lui.

— E faţa sau distracţia pe care o provoacă?

— Gavin! exclamă Judith, îngrozită.

Regele îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— E adevărat, Gavin, spuse el după un timp. Jur că de ani de zile nu m-am mâi distrat atât de bine. Sunt convins că nu există alte căsătorii care să fie măcar pe jumătate atât de fascinante.

Gavin zâmbi şi el.

— Atunci urmăriţi-o pe-a lui Stephen. Tocmai am aflat că mireasa lui scoţiancă l-a întâmpinat în noaptea nunţii cu un cuţit.

— A păţit ceva? întrebă regele, îngrijorat.

— Nu, spuse Gavin. Deşi bănuiesc că temperamentul i-a cam scăpat de sub control. Însă femeia a avut motive să fie furioasă. Stephen a întârziat cu trei zile de la propria-i nuntă.

Regele îşi clătină capul, nevenindu-i să creadă.

— Nu-l invidiez. Zâmbi din nou. Cel puţin pentru unul din fraţii Montgomery lucrurile s-au terminat cu bine.

— Da, spuse Gavin mângâind braţul lui Judith. Toate s-au terminat cu bine.

Îşi luară rămas-bun şi părăsiră salonul. Le trebuiră aproape o zi întreagă ca să-şi facă bagajele pentru drumul spre casă. Adevărul era că ar fi fost mai logic să aştepte până a doua zi, dar toţi erau nerăbdători să plece. Cu zilele

petrecute lângă castelul lui Demari, fuseseră plecaţi de prea mult timp de acasă.

Urcară pe cai şi le făcură cu mâna oamenilor veniţi să-i conducă. Unul singur îi privea cu îngrijorare. Alan Fairfax nu reuşise să găsească o clipă în care să rămână singur cu Judith, aşa cum sperase. În dimineaţa aceea, Alice Chatworth părăsise castelul, însoţită de servitori şi bagaje. Toţi cei de la castel păreau să creadă că femeia îşi acceptase înfrângerea. Dar nu şi Alan. Avea impresia că o cunoştea mai bine pe Alice. Alice fusese umilită. Ştia că va căuta să se răzbune.

Imediat ce curtea se goli, iar grupul călăreţilor ieşise dincolo de zidurile castelului, Alan încălecă şi îi urmă la o distanţă cât mai discretă. Nu strica să fie prevăzător, cel puţin până lady Judith va ajunge dincolo de pereţii propriului castel. Alan zâmbi şi îşi pipăi falca acolo unde Gavin îl lovise cu o zi în urmă. Nu-şi exprimase deschis temerile în privinţa lui Alice; ştia că lordul Gavin credea că are un interes deloc prietenesc faţă de soţia lui. Poate e adevărat, îşi zise Alan. Poate, la început; apoi ajunsese să o cunoască şi începuse să se uite la ea ca la o soră mai mică. Oftă şi fu cât pe ce să râdă cu voce tare. Ce mai consolare! Dar după cum se uita Judith la Gavin, nu prea existau speranţe de altceva.

Capitolul 30

Apa caldă, pe pielea goală, îi dădea lui Judith o senzaţie divină. Dar mai grozavă decât apa era libertatea. Scăpaseră de bârfele de la Curte, nu mai era nimeni care să facă comentarii pe seama purtării lor nepotrivite. Fiindcă purtarea lor era cu totul nepotrivită pentru un conte şi o contesă, stăpânii unor moşii întinse. Călătoreau deja de trei zile când zăriseră lacul albastru, un colţ al lui ascuns de crengile sălciilor. Acum, Gavin şi Judith se zbenguiau în apă ca nişte copii.

— Oh, Gavin, spuse Judith cu o voce care era şi râs şi şoaptă.

Râsul gutural al lui Gavin ţâşni afară, bubuind, apoi o ridică pe Judith din apă şi o aruncă înapoi. Se jucau în apă de mai bine de o oră, fugărindu-se, sărutându-se şi atingându-se. Se mişcau prin apă nestânjeniţi, hainele fiindu-le aruncate la marginea lacului.

— Judith, şopti Gavin trăgând-o spre el, mă faci să-mi uit datoriile. Oamenii mei nu sunt obişnuiţi cu atâta neglijenţă din partea mea.

— Nici eu cu atâta atenţie, spuse ea muşcându-l uşor de umăr.

— Nu, n-o lua de la început. Trebuie să mă întorc în tabără.

Ea oftă, dar ştia că avea dreptate. Urcară pe

mal, unde Gavin se îmbrăcă repede, apoi rămase pe loc şi îşi privi soţia, plin de nerăbdare.

— Gavin, spuse ea, cum să mă îmbrac dacă te uiţi la mine cu o privire aşa de fioroasă? întoarce-te la tabără şi voi veni şi eu după câteva clipe.

El se încruntă.

— Nu vreau să te las singură.

— Sunt doar la câţiva paşi de tabără. Nu voi păţi nimic.

El se aplecă şi o îmbrăţişă cu toată forţa.

— Iartă-mă dacă sunt prea protector. După copil, era cât pe ce să te pierd şi pe tine.

— Nu protecţia te-a făcut să fii cât pe ce să mă pierzi, i-o întoarse ea.

El râse şi îi trase o palmă peste fundul gol şi ud.

— Îmbracă-te, muiere obraznică, şi vino cât mai repede în tabără.

— Da, stăpâne, îi zise ea, zâmbind.

Rămasă singură, Judith se îmbrăcă încet, simţind că era bine să aibă un pic de singurătate. Ultimele zile fuseseră o adevărată binecuvântare. Gavin era, în sfârşit, numai al ei. Nu-şi mai ascundeau iubirea unul de celălalt. După ce se îmbrăcă, nu se întoarse imediat în tabără, ci stătu, sub un copac, bucurându-se de locul liniştit.

Dar Judith nu era singură. Nu departe se afla

un bărbat care nu o scăpase din ochi din clipa în care plecaseră de la Curte; cu toate astea, ea nu-l văzuse şi habar nu avea că era prin apropiere. Alan Fairfax se ţinea la o distanţă discretă, de unde putea vedea rochia verde a lui Judith, dar destul de departe ca să nu-i invadeze intimitatea. După aceste zile, începuse să se relaxeze. Se întrebase de mai multe ori ce naiba căuta el acolo, când ea îl avea pe soţul ei, care abia dacă se despărţea de ea.

Alan se blestemă în gând pentru prostia lui şi nu auzi paşii din spatele lui. O spadă îi lovi tâmpla cu toată forţa. El se împiedică cu capul înainte, apoi căzu pe frunzele de pe pământ.

Fără niciun avertisment, peste capul lui Judith se aruncă o glugă, iar braţele îi fură prinse la spate. Pânza groasă îi înăbuşea ţipetele. Fu aruncată peste umărul unui bărbat, rămânând aproape fără aer în plămâni.

Bărbatul trecu pe lângă trupul inert al lui Alan şi privi, întrebător, spre femeia de pe cal.

— Lasă-l. Îi va spune lui Gavin că a plecat. Atunci Gavin va veni la mine şi vom vedea noi pe cine va alege.

Chipul bărbatului nu-i trăda gândurile. Se mulţumea să ia banii şi să-şi ducă sarcinile la împlinire. O aruncă pe Judith peste şa şi o urmă pe lady Alice Chatworth prin pădure.

Alan se trezi nu peste mult timp, ameţit şi cu o

durere îngrozitoare de cap. Se ridică sprijinindu-se de un copac. Când ochii i se limpeziră, îşi aminti de Judith şi ştiu că trebuie să-l găsească pe Gavin, ca să pornească în căutarea ei. Gavin îi ieşi în cale la jumătatea drumului.

— Ce faci aici? întrebă el, supărat. Nu-i destul că mi-ai atins soţia la Curte? Crezi că te voi mai lăsa în viaţă?

— Judith a fost luată, spuse Alan, ducându-şi mâna la capul care îi vâjâia.

Gavin îl apucă de gât pe bărbatul mai scund ca el şi îl ridică de la pământ.

— Dacă îndrăzneşti să-i faci ceva…

Alan icni, uitând de cap şi smulgându-se din mâinile lui Gavin.

— Tu eşti cel care i-ai făcut rău. N-ai fost în stare să crezi că lady Alice e capabilă de mârşăvii şi ai lăsat-o singură pe Judith.

— Ce vrei să spui?

— Eşti un bărbat tare greu de cap. Alice Chatworth ți-a furat soţia, iar tu pierzi timpul vorbind.

Gavin se holbă la el.

— Alice… soţia mea… nu te cred.

Alan îi întoarse spatele.

— Mă crezi sau nu, eu nu-mi mai pierd vremea. Voi pleca singur după ea.

Gavin nu mai spuse nimic, ci reveni în tabără. În câteva clipe, el şi câţiva din oamenii săi

încălecară şi-l ajunseră repede pe Alan.

— Conacul Chatworth?

— Da, spuse Alan, pe un ton grav.

Acestea au fost singurele cuvinte rostite de cei doi nobili care călăreau, unul lângă altul în urma celor care o răpiseră pe Judith.

— Bun venit în casa mea, spuse Alice când gluga fu trasă de pe faţa lui Judith. Alice o urmări pe femeia mai tânără cum trăgea cu greu aer în piept. Nu ţi-a plăcut călătoria? îmi pare rău. O femeie de teapa ta e obişnuită doar cu ce e mai bun; sunt convinsă.

— Ce vrei de la mine, întrebă Judith, încercând să-şi mişte umerii, simţind că legăturile de la încheieturi sunt gata să-i smulgă braţele.

— De la tine nimic, preciză Alice. Ai ceva ce-mi aparţine şi vreau să se întoarcă la mine.

Bărbia lui Judith se ridică.

— Te referi la Gavin?

— Da, spuse Alice râzând batjocoritoare. Mă refer la Gavin. La Gavin al meu. Întotdeauna al meu.

— Atunci de ce nu te-ai măritat cu el când ţi-a cerut-o? întrebă Judith, calmă.

Alice deschise larg ochii, buzele i se răsfrânseră, dezvelindu-i dinţii, iar mâinile, cu degete ca nişte gheare, se repeziră la faţa lui Judith. Aceasta întoarse capul, iar ghearele n-o atinseră. Ela apucă cu toată puterea braţele lui

Alice.

— Ei, scumpa mea, nu te enerva. Nu merită. Alice păru să se relaxeze. De ce nu te duci să te linişteşti? o întrebă Ela. Rămân eu cu ea. Trebuie să arăţi cât mai bine la venirea lordului Gavin.

— Da, spuse Alice, încet. Trebuie să arăt cât mai bine. Plecă fără să se mai uite la Judith.

Ela îşi puse trupul mare şi moale pe un scaun, lângă cel de care Judith era legată, şi se apucă de tricotat.

— A cui e casa? întrebă Judith.

Ela nu ridică privirea.

— Conacul Chatworth îi aparţine stăpânei mele, răspunse ea, mândră.

— De ce sunt aici?

Ela îşi întrerupse mişcarea mâinilor, apoi îşi reluă lucrul.

— Doamna mea vrea să-l vadă din nou pe lordul Gavin.

— Şi tu o crezi? întrebă Judith, pierzându-şi calmul. Crezi că femeia aia nebună nu vrea decât să-mi vadă soţul?

Ela îşi aruncă andrelele în poală.

— Să n-o faci nebună! N-o cunoşti, aşa cum o cunosc eu. Nu a dus o viaţă uşoară. Are motive… Porni spre fereastră, cu paşi apăsaţi.

— Ştii, nu-i aşa? întrebă Judith, încet. E nebună. Respingerea lui Gavin a făcut-o să-şi piardă minţile.

— Nu! spuse Ela, apoi se calmă. Lordul Gavin n-ar respinge-o pe Alice. Cum ar putea un bărbat s-o respingă? E frumoasă, întotdeauna a fost frumoasă, încă de copil a fost cea mai frumoasă făptură văzută vreodată de cineva.

— Şi eşti cu ea încă de pe când era copilă?

— Da. Am fost cu ea dintotdeauna. Când s-a născut, eu eram trecută de vârsta la care o femeie mai poate avea copii. A fost dată în grija mea, şi a însemnat un dar venit din ceruri.

— Iar tu ai face orice pentru ea, nu?

— Da, replică Ela, cu hotărâre. Aş face orice.

— Chiar să mă omori, ca ea să-l poată lua pe soţul meu.

Ela privi înapoi la Judith, ochii studiind-o, îngrijoraţi.

— Nu vei fi ucisă. Lady Alice are nevoie de câtva timp, în compania lordului Gavin, iar tu n-ai vrut să i-l acorzi. Eşti o femeie egoistă. Ai luat ce-i aparţine, dar n-ai pic de milă sau înţelegere pentru suferinţa stăpânei mele.

Judith se înfurie.

— M-a minţit, m-a păcălit, a făcut tot posibilul ca să-mi ia soţul. Iar una din vicleniile ei m-a costat viaţa copilului meu.

— Un copil! şuieră Ela. Frumoasa mea stăpână nu poate avea copii. Nu ştii cât de mult şi-ar fi dorit unul! Copilul lordului Gavin. Cel pe care l-ai furat. E drept ca tu să pierzi ceea ce ar fi

trebuit să fie al doamnei mele.

Judith dădu să vorbească, apoi se opri. Servitoarea era la fel de nebună ca stăpâna. Orice ar fi spus, Ela ar fi continuat să-şi apere mult iubita doamnă.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

Ela îşi dădu seama că Judith e mai calmă şi îşi reluă lucrul.

— Vei fi… invitata noastră pentru câteva zile. Lordul

Gavin va sosi aici şi va putea petrece un timp cu lady Alice. Odată ce vor fi din nou împreună, va realiza imediat cât de mult o iubeşte. Îi vor trebui doar câteva zile, poate numai ore, ca să te uite. Adevărul e că a iubit-o pe ea cu mult înainte să te întâlnească pe tine. Căsătoria lor va fi din iubire, şi nu din interes, aşa cum a fost a ta. Acum lady Alice e o văduvă bogată. Va putea aduce domenii întinse familiei Montgomery.

Judith rămase tăcută, urmărind-o pe Ela tricotând. Bătrâna avea pe chip o expresie mulţumită. Judith ar fi avut multe întrebări de pus, spre exemplu cum avea de gând să-l facă liber pe Gavin, ca apoi să se căsătorească cu el. Dar, prevăzătoare, nu mai întrebă nimic. N-ar fi avut niciun sens.

Pe tot parcursul drumului până la conacul Chatworth, Gavin nu scoase niciun cuvânt. Nu-i venea să creadă că Alice o răpise pe soţia lui.

Cunoştea decepţia lui Alice, ştia ce afirmau ceilalţi despre ea, dar adevărul era că nu prea avea ce să-i reproşeze. Încă o mai considera o femeie blândă, adoraţia pentru el purtând-o spre gesturi disperate.

Poarta principală era larg deschisă. Gavin îi aruncă lui Alan o privire scurtă, triumfătoare. Aici nu se găsea nicio prizonieră.

— Gavin, spuse Alice traversând în grabă curtea interioară şi venind în întâmpinarea lui. Am sperat că vei veni să mă vezi. Era deosebit de palidă, într-o rochie de mătase albastră, de aceeaşi nuanţă cu ochii ei.

Gavin descălecă şi se ţinu departe de ea.

— Soţia mea e aici? întrebă el, cu răceală.

Ochii lui Alice se măriră.

— Soţia ta? întrebă ea, inocentă.

Aian întinse mâna şi îi apucă braţul, fără milă.

— Unde e Judith? Spune, căţea blestemată. N-am timp de jocurile tale.

Gavin îl împinse brutal pe Alan, izbindu-l de calul său.

— Sa n-o mai atingi! îl preveni el. Se întoarse la Alice. Vreau un răspuns la întrebarea mea.

— Vino înăuntru, începu Alice, apoi se opri când văzu faţa lui Gavin. Nu are obiceiul să mă viziteze.

— Atunci trebuie să plecăm. A fost răpită şi trebuie să o găsim. Se răsuci, dând să încalece.

— Nu, Gavin, te rog, nu mă părăsi, strigă ea aruncându-se spre el. Te rog, nu mă părăsi. Gavin se întoarse ca să o dea la o parte. Soţia ta e aici.

Gavin se uită spre conac şi o văzu pe Ela stând în pragul uşii.

— Femeia e în siguranţă, dar nu va mai fi dacă o loveşti pe stăpâna mea.

El ajunse din doi paşi lângă femeia cea grasă.

— Mă ameninţi, cotoroanţă bătrână? Se întoarse spre Alice. Unde e? întrebă el, furios.

Ochii lui Alice vărsau lacrimi mari, minunate. Nu spuse nimic.

— Pierzi timpul de pomană! strigă Alan. Vom dărâma tot conacul şi o vom găsi.

Gavin făcu un pas spre clădire.

— N-o vei găsi.

Gavin se răsuci brusc. Vocea fu o versiune distorsionată a vocii lui Alice, sunase înalt şi piţigăiat. Gura ei mică rânjea dispreţuitor, şi îi văzu dinţii galbeni, inegali. De ce nu-i văzuse până acum?

— E acolo unde nu o va găsi niciun bărbat, continuă Alice, renunţând, pentru prima oară de faţă cu Gavin, la masca de blândeţe şi bunătate. Crezi că i-aş da târfei aceleia odaia mea cea mai bună? Nu merită decât fundul şanţului.

Gavin făcu un pas spre ea, şocat de transformarea ei atât de drastică. Nu semăna

nici pe departe cu femeia pe care o iubise cândva.

— N-ai ştiut că se dăruia mai multor bărbaţi, aşa-i? Ştii că acel copil pierdut nici măcar n-a fost al tău, ci al lui Demari? Alice îşi puse mâna pe braţul lui. Eu îţi pot dărui fii, adăugă ea, vocea fiindu-i o caricatură a glasului femeii pe care crezuse că o cunoştea.

— Şi pentru aşa ceva, ai neglijat-o pe Judith, spuse Alan, încet. Acum vezi ce-au văzut tot ceilalţi?

— Da, replică Gavin, scârbit.

Alice se retrase de lângă ei, cu spatele, ochii având în ei o căutătură sălbatică. Îşi ridică fustele, se întoarse şi o luă la fugă, cu Ela pe urmele ei. Când Alan dădu să plece după ele, Gavin spuse:

— Las-o. Prefer să-mi iau soţia decât să o pedepsesc pe Alice.

Alice alergă de la o clădire la alta, ascunzându-se, scâncind, uitându-se, pe furiş, în jurul ei. Gavin o privise de parcă i-ar fi fost scârbă de ea. Realiza destul de vag că Ela o urma, dar părea că nu e în stare să se gândească la mai multe lucruri deodată. În clipa de faţă tot ce-i trecea prin cap era că o altă femeie îi luase iubitul. Porni repede pe treptele care duceau în turn, asigurându-se că nu venea nimeni după ea.

Judith ridică privirea şi o văzu pe Alice stând în

pragul uşii. Părul îi era răvăşit, voalul îi atârna într-o parte.

— Aşa! spuse Alice, ochii sclipindu-i sălbatici. Crezi că-l vei lua înapoi.

Judith smuci de frânghii, gâtul durând-o de cât tot strigase. Pereţii erau însă mult prea groşi ca vocea ei să fie auzită de afară. Alice traversă încăperea şi luă o oală cu ulei fierbinte de pe cărbuni. Deasupra uleiului plutea un muc, gata să fie aprins. Alice ţinu oala cu grijă, pornind spre prizoniera ei. Nu te va mai crede aşa frumoasă când uleiul ăsta îţi va mânca jumătate din faţă.

— Nu! şopti Judith şi se retrase cât de departe putu.

— Ţi-e frică de mine? îţi fac viaţa un iad, aşa cum ai făcut tu din a mea. Am fost o femeie fericită, înainte să aud de tine. Din clipa în care ţi-am auzit numele rostit, pentru prima oară viaţa mea n-a mai fost aceeaşi. Am avut un tată care mă iubea. Gavin mă venera. Un conte bogat îmi ceruse mâna. Dar tu mi-ai luat totul. Tatăl meu nu m-a recunoscut. Gavin mă urăşte. Soţul meu cel bogat a murit. Şi toate din cauza ta.

Reveni lângă cărbunii aprinşi şi afundă oala mai adânc în ei.

— Trebuie să fie fierbinte, foarte fierbinte. Ce crezi că se va întâmpla când frumuseţea ta va dispărea?

Judith ştia că era imposibil să încerce să o convingă, dar încercă:

— Ce-mi faci tu mie nu-ţi va aduce soţul înapoi, iar pe tatăl tău nici nu l-am cunoscut.

— Soţul! exclamă Alice. Crezi că-i simt lipsa? A fost un porc. Dar cândva m-a iubit. S-a schimbat după ce a fost la nunta ta. L-ai făcut să creadă că nu eram demnă de el.

Judith nu putu vorbi. Ochii îi erau îndreptaţi asupra uleiului de pe cărbuni.

— Lord Gavin, spuse Ela, agitată. Trebuie să vii imediat.

— Ce s-a întâmplat, scorpie bătrână? întrebă Gavin, furios.

— Stăpâna mea. Mi-e teamă pentru ea.

Gavin ar fi făcut orice ca să evite să lovească o femeie. Până şi imaginea lui Alice, aşa cum era în realitate, nu-l determinase să folosească forja ca s-o silească să-i spună unde e Judith. Acum apucă braţul Elei.

— Ce vrei să spui? M-am săturat de jocul ăsta de-a v-aţi ascunselea. Unde e soţia mea?

— N-am vrut nimic rău, şopti Ela. Am încercat doar să te dau înapoi stăpânei mele. Şi-o dorea atât de mult. Întotdeauna am încercat să-i ofer ce-şi dorea. Dar acum mă tem. Nu vreau ca lady Judith să sufere.

— Unde e? întrebă Gavin strângând-o şi mai tare de braţ.

— A încuiat uşa şi…

— Haide! spuse Gavin şi împinse femeia. El şi Alan o urmară prin curte, spre turn. Dumnezeule, fie-ţi milă, fă ca Judith să nu păţească nimic, îşi spuse Gavin în gând.

La prima bătaie în uşă, Alice tresări, speriată. Ştia că zăvorul nu va rezista prea mult. Luă de la brâu un cuţit lung şi ascuţit, apoi îl ţinu la gâtul lui Judith, desfăcându-i legăturile.

— Vino, spuse ea, luând uleiul cu cealaltă mână.

Judith simţi lama pe gât şi căldura uleiului pe obraz.

Ştia că cea mai mică mişcare ar fi putut-o speria pe Alice, făcând-o să răstoarne uleiul sau să împingă cuţitul în gâtul ei.

— Sus! îi porunci Alice lui Judith, urcând, încet, o scară de lemn, spre acoperişul clădirii. Stătea în spate, departe de margini, cu un braţ în jurul lui Judith, ţinând cuţitul aproape de gâtul ei.

Câteva secunde mai târziu, Gavin, Alan şi Ela se repeziră în odaie. Văzând încăperea goală, o urmară pe Ela, sus, pe scări. Îngheţară cu toţii dând cu ochii de Alice cu cuţitul la gâtul lui Judith.

— Scumpa mea Alice. Spuse Ela.

— Nu vorbi cu mine! spuse Alice apucând-o mai strâns pe Judith. Mi-ai promis că mi-l vei da înapoi. Dar mă urăşte, ştiu că mă urăşte.

— Nu! strigă Ela, făcând un pas înainte. Lordul Gavin nu te urăşte. Îşi protejează soţia fiindcă e proprietatea lui. N-are niciun alt motiv. Acum vino aici să stăm de vorbă. Sunt sigură că lordul Gavin va fi înţelegător.

— Nu! răcni Alice. Uită-te la el. Mă dispreţuieşte! E gata să mă lovească şi mă priveşte de parcă aş fi creatura cea mai abjectă de pe pământ. Şi toate astea din cauza stricatei de lângă mine.

— Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău, o avertiză Gavin.

Alice se hlizi prosteşte.

— Vreun rău! Ha! Voi face ceva mai mult. Vezi asta? Ridică sus oala cu ulei. E foarte, foarte fierbinte. Îi va însemna faţa. Ce vei spune când nu va mai fi frumoasă?

Gavin făcu un pas înainte.

— Nu! zbieră Alice. Urcă aici, îi porunci ea lui Judith împingând-o spre marginea acoperişului, lângă un coş.

— Nu! şopti Judith. Era înspăimântată de Alice, dar frica ei de înălţimi era şi mai mare.

— Fă cum îţi spune, rosti Gavin cu o voce joasă, înţelegând, în sfârşit, că Alice era nebună.

Judith dădu din cap şi păşi pe marginea acoperişului. Lângă ea era peretele coşului. Îl apucă strâns cu braţele. Alice începu să râdă.

— Îi e groază de locul ăsta. E un copil, iar tu ai

preferat-o pe ea. Eu sunt o femeie adevărată.

Ela îşi puse mâna pe braţul lui Gavin, oprindu-l să înainteze. Cele două femei erau într-o poziţie foarte periculoasă. Ochii lui Judith sclipeau înfricoşaţi, degetele ei strângând din toate puterile bucata de zid. Alice flutură cuţitul şi oala cu ulei.

— Da, spuse Ela, tu eşti o femeie adevărată. Dacă vii jos, lordul Gavin va fi convins.

— Încerci să mă păcăleşti? întrebă Alice.

— Te-am păcălit eu vreodată?

— Nu, spuse Alice şi îi zâmbi bătrânei. Eşti singura care a fost întotdeauna bună cu mine.

Clipa scurtă, în care Alice îşi permisese să se gândească la altceva, o făcu să se clatine. Ela îşi apucă stăpâna, aruncându-se spre marginea înclinată a acoperişului. Alice se prinse de slujitoarea ei când aceasta o împinse, în siguranţă. Ela căzu peste zid, atingând pământul după mai multe secunde. Alice căzu pe spate, departe de marginea acoperişului, mulţumită sacrificiului servitoarei. Dar oala cu ulei căzu în acelaşi timp cu ea, răsturnându-se peste obrazul ei. Începu să scoată nişte urlete oribile.

Gavin făcu un pas pe acoperiş, spre locul unde Judith se ţinea strâns de peretele coşului. Frica de înălţime o făcuse să se prindă cu toată forţa de zid, salvându-se astfel de la cădere. Gavin îi desfăcu degetele. O lipi de el simţindu-i trupul

încordat, inima zvâcnind. Alice continua să urle ca din gură de şarpe.

— Uite ce mi-ai făcut! zbieră ea. Iar Ela... ai ucis-o! A fost singura care m-a iubit cu adevărat.

— Nu, spuse Gavin privind, cu milă, chipul mutilat al lui Alice. Nici eu, nici Judith nu ţi-am făcut vreun rău, ţi l-ai făcut singură. Luând-o pe Judith în braţe, se întoarse spre Alan. Ocupă-te de ea. N-o lăsa să moară. Rana va fi o răsplată potrivită pentru minciunile ei.

Alan se uită, cu scârbă, la femeie cum se zvârcoli ea înnebunită, apoi porni spre ea. Gavin o coborî pe Judith în încăperea de jos. Se scurseră câteva momente până femeia de la pieptul lui reuşi să se liniştească.

— S-a terminat, iubita mea, şopti Gavin. Acum te afli în siguranţă. Nu-ţi va mai face niciun rău. O strânse şi mai tare.

Urletele lui Alice, ajunse nişte gemete răguşite, se auzeau tot mai aproape. Gavin şi Judith priviră cum Alan o conduce jos. Alice se opri şi îi aruncă lui Judith o ultimă privire încărcată de ură, apoi se întoarse când văzu mila în ochii ei. Alan o urmă afară din încăpere.

— Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Judith, încet.

— Nu ştiu. Aş putea-o trimite la închisoare, dar cred că a fost suficient pedepsită. Frumuseţea ei nu va mai prinde bărbaţii în mreje. Judith ridică,

mirată, privirea şi îi studie faţa. Te uiţi la mine de parcă acum m-ai vedea pentru prima oară, spuse el.

— Posibil. Te-ai eliberat de ea.

— Ţi-am spus deja că nu o mai iubesc.

— Da, dar a existat o parte din tine care i-a aparţinut ei, o parte la care nu puteam ajunge. Dar acum nu-i mai aparţii. Eşti al meu, în întregime.

— Şi asta te bucură?

— Da, şopti ea. Mă bucură enorm.

SFÂRŞIT

Întreaga Anglie i-a sărbătorit ziua nunții. Dar Judith și-a jurat că soțul ei nu va primi de la ea decît ceea ce-i va lua cu forța.

Prima atingere a mîinilor lor în fața altarului împodobit cu flori, aprinse în ei o pasiune mistuitoare. Gavin Montgomery privi adînc în ochii ei aurii și fu cuprins de o dorință de nestăpînit... dar inima îi era făgăduită unei alte femei.

Jude Deveraux este una dintre cele mai iubite scriitoare americane de romane istorice. Locuiește în Santa Fe, New Mexico și a început să scrie în 1976, iar pînă astăzi s-au publicat peste 20 de milioane de exemplare din cărțile ei.

Printre minunatele ei romane se numără SWEETBRIAR, TWIN OF ICE, TWIN OF FIRE și trilogia JAMES RIVER: COUNTERFEIT LADY, LOST LADY și RIVER LADY.

În THE VELVET PROMISE, HIGHLAND VELVET, VELVET SONG și VELVET ANGEL, Jude Deveraux creează memorabila familie Montgomery care luptă pentru iubire și onoare de pe colinele sălbatice ale Scoției pînă la curțile regale ale Angliei medievale. Cu THE MAIDEN, THE TAMING și THE CONQUEST revine la decorul medieval imortalizat atît de pitoresc în saga VELVET, iar THE DUCHESS prezintă descendenții clanului Montgomery în Scoția de la sfîrșitul secolului al 19-lea. Cu WISHES, THE TEMPTRESS, THE RAIDER, THE PRINCESS, THE AWAKENING, A KNIGHT IN SHINING ARMOR, MOUNTAIN LAUREL, ETERNITY și SWEET LIAR aduce moștenirea mîndră a celor din neamul Montgomery într-o țară nouă, America.

Lei 6500